

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

UYKUSUZ

8

CİLT 8 • HAZİRAN'09-AĞUSTOS'09 • SAYI 092-104

Akşamsefası

UYKUSUZ

anisa'da 2007 yılında yapılan bir baskında, bir polis memurunun baskın yapılan işletmeye esrar paketleri yerleştirirken güvenlik kamerasına kaydedilen görüntüleri yeni ortaya çıktı. Eliyle yerleştirdiği uyuşturucuyu eliyle koymuş gibi bulan polis memuru hala görevde, işletme sahibinin işi ise suçu üstlenmek zorunda kaldığı için sabıkalı durumda.

BEN DEMİM ABİ, ÖBÜRÜ YAPTIRMISTIR...

HANGİ ÖBÜRÜ ?

BABASININ PARASI DAHA AZ OLAN...

POLİS MERKEZİ

[illegible]

NASIL YAPSAK BU İNTERNETİ ULAŞILMAZ HALE GETİRESEK?!

YOUTUBE'Yİ, FACEBOOK'U SONSUZA KADAR NASIL ENGELLESEK?!

BEYLER İKİERİ YAT UYUYALIM, GENE GELELİM...

MMHHH... GUZZZ...

N. K.

KAPAK KONUSU

Manisa Salihî'de bir polis ekibinin, bir barda aparama, gizlice esrar paketiyle yerleştirdikleri sonra da barda bulmuş gibi, yasal tutanak düzenledikleri, güvenlik kamerası kayıtlarıyla belgeleni. Olaydan sonra işletme sahibinin ölme suçlu işlenmek zorunda kalmış. Esrarı yerleştiren polis ise hala görevine devam ediyor.

İşte özeleştirmiş polis. Gördüğünüz gibi bütün işte başına yapmak zorunda kalmış. Gittiği, esrar bulmuş, bara yerleştirmiş, sonra da yakalamış. Ama bakiyorum vatandaş hala vavevya ediyor. Ne diye? Daha ne istiyorsunuz, gözünüz dinizle dursun, polis memuru arkadaş bütün işi yapmış. Her şey de devletten beklemek lazım ama Ücretsiz PDF Kitap böyle her şeyi devlet yapmak zorunda kalıyor.

Baris IYIGI

[illegible]

ALLAH'IM
BAV
GÜÇ KUVVET
VERSİN YETER

**İşim-
deyim
Gücüm-
deyim**

■ Manitaçılık kaybolmaya yüz tutmuş değerlerimizden. Esasen birini taniyormuş gibi yapıp para sızdırmak manasına geliyor, manita olmak haliyle karıştırmayın sakın. Bildiğiniz vay babamcılığın bir türü olsa gerek, ötesi değil. Vay babamcılık da size ödev olsun, bakalım google ne diyecek. Şimdi bu kültürel değerleri yaşatalım mı yaşıtmayalım mı emin olamadım yalnız.

■ Buna benzer bir diğer kültürel değerimiz de karmanyolacılık sevgili seyirciler, değerli okurlar. Karmanyolacılık, eğer iklimde doğru kaldıysa, ısız köşelerde, hasta numarası yapıp yardıma koşanı söğüşlemek manasına geliyor. Hayır sonra diyorlar ki Türkçe zengin değil, daha ne olsun yahu? Bana bu haliyle her hayli zengin göründü.

■ Küresel ısınma var mı yok mu diye tartışanlar görüyorum hala. Benim diyeceğim uzun değil, söyleyip hızla uzaklaşacağım. Benim ilk gençliğimde İstanbul'da böyle terastı, sokaklara atılan masalar, yazın açık havaya serilen pufurlar artık aklınıza ne gelirse hiçbir yoku. Sonra ama işte her ne olduyorsa, bütün İstanbul Nevizade'ye dönmeye başladı. Bana kalırsa bu bir fikir verebilir. Ya da vermeyebilir, dediğim gibi hızla uzaklaşıyorum.

■ Bir de açık hava tiyatrosu var tabii ama neresi tiyatro anlamadım. En son yirmi yıl önce Evita müzikali oynamıştı Cihan Unal'lı falan (Cihan Unal Evita değildi), onun dışında hep konser oluyor işte. Ne alemi var zorlamamın bilmiyorum. Hayır bari haftada bir piyes oynasınız anlayacağım.

■ Piyesin tabii ayrı kafası var. Bakmak lazım.

■ "Adalet sarayı" ifadesi size de oksimoronik gelmiyor mu canlar, ey dostlar? Saray olan yerde adalet olmaz gibi geliyor bana. Hukukun önünde eşitiz ama ortada saray var onu ne yapacağız? Adliye diyor geçiyorduk ne güzel şimdi sen böyle Adalet sarayı deyince benim kafam karışıyor, yapma bunu bak sana söylüyorum, artık her kimsen.

■ Adalet başka, eşitlik başka tabii. Ama bunu söyledikten sonra senin adalet diye dayattığın şey ne kadar adil oluyor onu da bilemiyorum. Eşitlik adletsizlikler diyenin de o eşitliğin aşağıdaki tarafında olduğunu görmedim. Oh ne ala memleket. Hayır benim dediğim başka bir memleket yahu, hemen celineleme tepkisel abi.

■ Ağdanın tadına bakmadan çocukluğu geçip gidene ağlarım ki ne ağlarım. Yok lan ağlamam, ne ağlayacağım.

■ Akupunktur Çin'in medeniyetimize attığı en büyük kazıktır bence. Ne bu be, bin çiçek açsın, bin iğne batsın. Alternatif tip diyenden iki metre uzaklaşıyorum zaten.

■ RTÜK, biliyorsunuz dayımızın, halamızın, yeğenlerimizin, çocuklarımızın ve sair hisim akrabamızın iyiliğini sizden benden iyiook düşündüğü için filmlerdeki sigara ve alkol görüntülerini mozaikliyor. Ama gelişme çağında bir çocuğu, ağza götürülen ve mozaik yüzünden ne olduğu belli olmayan şeyler bambaşka çağırışlara koşturur onu da söyleyeyim. Hayır biz de geçirdik o dönemi, ne meymenetsiz, ne mendebur varlıklar haline geldiğimizi bir ben bilirim bir de diğer ergenlik yaşamışlar ve hep ergen kalanlar. Hayır şimdi bir de Vivid nesli geldi, hiç olmuyor, o çocukları kıvrandırıyor sunuz onu söyleyeyim sayın RTÜK.

■ Son tahlilde nereden baksanız, alkol olsun, sigara olsun bunlar zararını son kullanıcıya veren şeyler. Yani son kullanıcı dediğim, alkolü sigarayı kullanan şahıs. İşte biz bu adamların kendilerine nasıl zarar verdiklerini mozaiklerden ötürü göremiyoruz. Ama açıyoruz kanalı başka bir abi, makinalı tabancayla herkesi tanyor, onda mozaik yok. Demek ki, RTÜK kendimize zarar vermemizi istemiyor, illa zarar vereceksek gidip başkalarına zarar vermemizi salık veriyor.

■ Hayatım boyunca en çok güldüğüm cümlelerden biri, uyuturucu satıcılığın hapse girmiş bir abinin, cezaevinde dile getirdiği isyan cümlesiydi. Her suç işleyenin "uyuturucu almıştım" diye bahane öne sürmesini içine sindiremeyen bu idealist abimiz "uyuturucunun adını kötüye çıkarmasınlar artık!" diye serzaman kumandalık etsinler, buradan iddia

delirdiyse artık. Adanmışlık diye buna derim.

■ Bana kalırsa Ankara'nın en güzel yanı İstanbul'a dönüşü değil bizzat kendisinin orada duruşudur. Ankara'nın İstanbul'a geldiğini düşünmek bile istemiyorum. En çok da TRT Ankara Televizyonunun Seymenler Parkında düzenlediği çocuk programlarında korkuyorum. Tontonu, ponponu kalsın Ankara'da.

■ Birbirine gücünü yetiremeyeceğini anlayan iki ergenin kavgasını nerede görsen seyrederim. Birbirlerini sıkıca kavrayıp "bırak!" "önce sen bırak!" "tamam o zaman beraber bırakıyoruz" "bir iki üç" şeklindeki o diyalogu yakaladım mı ben o akşam rahat uyurum. İsterim ki bu hafif tırsak ergenler büyüdükllerinde iyi yerlere gelsinler, ordulara kumandalık etsinler, buradan iddia

ediyorum ki bütün savaşlar kısa sürede ateşkesle sonuçlanır. Belki de iyice uyduruyorum artık, hiçbir etkisi olmaz. Ama denemekle de kimse bir şey kaybetmez herhalde diye değil mi?

■ Bağış kisvesi altında en fazla yolunan halklar arasında ilk ona girmezsek ne olalım.

■ Bana kalırsa muhafazakarların doğum kontrolüne karşı çıkmasının sebebi isimde gizli. Halbuki yöntemlerin hiçbirini doğumu kontrol etmiyor ki. Erişim engellejici, oluğum men edici olsa yöntemler dizinin adı belki daha az tepki çekerti. Doğum kontrolü böyle tam kafası çıkacakken içeri sokmak gibi bir hava yaratıyor. Kiilise de bana kalırsa o yüzden öfkeli bu işe. Kafası çıkacakken derken bebeğin kafasından bahsediyorum pis herifler sizi.

O SIRADA ERMAN ÇAĞLAR

Size kalsa her şey sport: Türk tekstil dünyasına eleştirel bir bakış. Yandaki temsili çorap benim kendi çorabım. Bir anlık sinirle ayacımdan çıkarıp scanner'a soktum onu. Niyetim evdeki pazardan alınma bütün soket çoraplarımın, fanıllarımın, bokser denarımın üstüne "sport" yazan tekstil üreticilerine zorlar zemberekle laflar etmekti. Ama çorabı fotoşopta taramaya çalışırken çok saçma bir işe girdiğimi anladım; tarama işlemi bitip, beş dakika önce ayacımdaki çorabı piksel piksel ekranımda görünceler sinirlerim iyice bozuldu. Sonuçta çorabı scanner'dan çıkardım, tekrar ayacıma girdim, ekranımda ki çoraba da biraz renk ayarı verdikten sonra buraya koydum. Sportsa sport. Türk tekstil dünyasıyla hiçbir alıp veremediğim yok an itibarıyla.

Burkina Faso yolculuğu, oradaki rap'çilerle geçirdiğim zaman hayatımı alt üst etti." Geçen gün bir müzik dergisinde okuduğum bu fantastik cümle bayan bir sanatçıya ait. Keşke derdine derman olabilsen yabancı bayan. Keşke yaralarına merhem olabilsen. Ama Burkina Faso'ya kadar gıldip orada rap'çi insan bulabilece kadar coşkulu biri olduğun için çekiniyorum senden. Bir yolunu bulup sana yavaşsam beni de yakarsın gibi geliyor.

Kulaklıktan karakter tahlihi (bazen çok kalabalık otobüslerde saatlerce yolculuk ediyorum, oturduğum yerden ben insanların kafalarına bakmak zorunda kalıyorum):

Düz siyah sony kulaklık: Dünyaya karşı duyarsız, insanlara karşı ilgisiz insanları tek tercihi. Yemek ayırt etmez, doymak için yer. Oysa her öğün yemek bir bayram olmalı insan için.

Dev dj kulaklığı: Özgüveni yerinde, kendinden emin, pırıl pırıl insanların vazgeçilmezi. Genelde doğa sporlarına gönül vermiş insanların kafasına goriyor. İştahlı olur böylesi.

Beyaz ayıp kulaklığı: Mağrur ve gururlu. O'nun ayıp'ı var. Beyaz kulaklığı kulağına geçiren uzaklara dalıyor, çok önemli şeyler düşünmeye başlıyor. Büyü gibi, sihir gibi... Evde de yemek seçiyorlar sanırım. Köfte yemem ama pilav yerim gibi.

Nokia cep telefonu kulaklığı: Onun müzikle, radyoyla işi yok. Cep telefonunun radyo çalma fonksiyonunun hastası, parasının tam karşılığını alma peşinde. Birbuçuk saatlik otobüs yolculuğunun tamamını cep telefon ekranına bakarak geçirebilir, sabit fikirli insanlar. En çok böyle insanlardan çekiniyorum.

Dev dosya: Mustafa Amca dosyasını açıyorum! Mustafa Amca benim düya üzerinde en sevdiğim insanlar sıralamasında ilk 10'daki yerini yıllardır korumayı bilmiş, her hareketiyle beni kendine daha çok bağlamayı başarmış bir insan. Mustafa Amca'nın kişilik kısmını olduğu gibi kopyalayıp bir kızı yapıştırmayı yapabilirsek, bilim o noktaya kadar gelebilse, o kızla hemen (bugün) çıkdım. Ama Mustafa Amca bana "kızı mızı boşver, bu aksam bize gel" dese kıızı nereden geldiye oraya yollayıp soluğu yine Mustafa Amca'nın yanına alırdım. Böylesine bir sevgi ve işte o sevginin bağlıca nedenleri: 1 - Mustafa Amca sevdiği insana bira ikram eder, arabasının teybinden Modern Talking dinletir. Sevecekdir. 2 - Mustafa Amca yaşadığı bölgedeki kasapları tanır, etin iyisini takip eder, bulduğunda bu eti sevdikleriyle paylaşır. Özverilidir. 3 - Zamanında bir TIR'ın kasasına saklanıp Almanya'ya kaçak gitmiş, orada hippo ortamlarının bademi olmuştur; ama siz çok ısrar etmediğizce anlatmaz. Anlatıldığında detaya girmez "diskoya falan gittik" der. Ketumdur. Bir de reprezent olduğu için bedava kalem, not defteri gibi şeyler çok geliyor, onları da sevdiklerine dağıtıyor.

Anneler, babalar, sözümlü dinleyin. Çocuğunuzun gelişimini kendi ellerinizle engellemeyin, etü ısrılabilecek yaşa geldiğinde onu köfteyle tanıştırın. Konuşmayı söktüğünde onu, sizden köfte talep etmesi yönünde cesaretlendirin. Unutmayın, medeniyetimiz köfte yiyen gurbüz nesillerin omuzlarında yükselsecektir. Probiyotik yoğurtla beslenen milletler ise gün boyu facebook'tan birbirlerine video göndermeye mahkumdur.

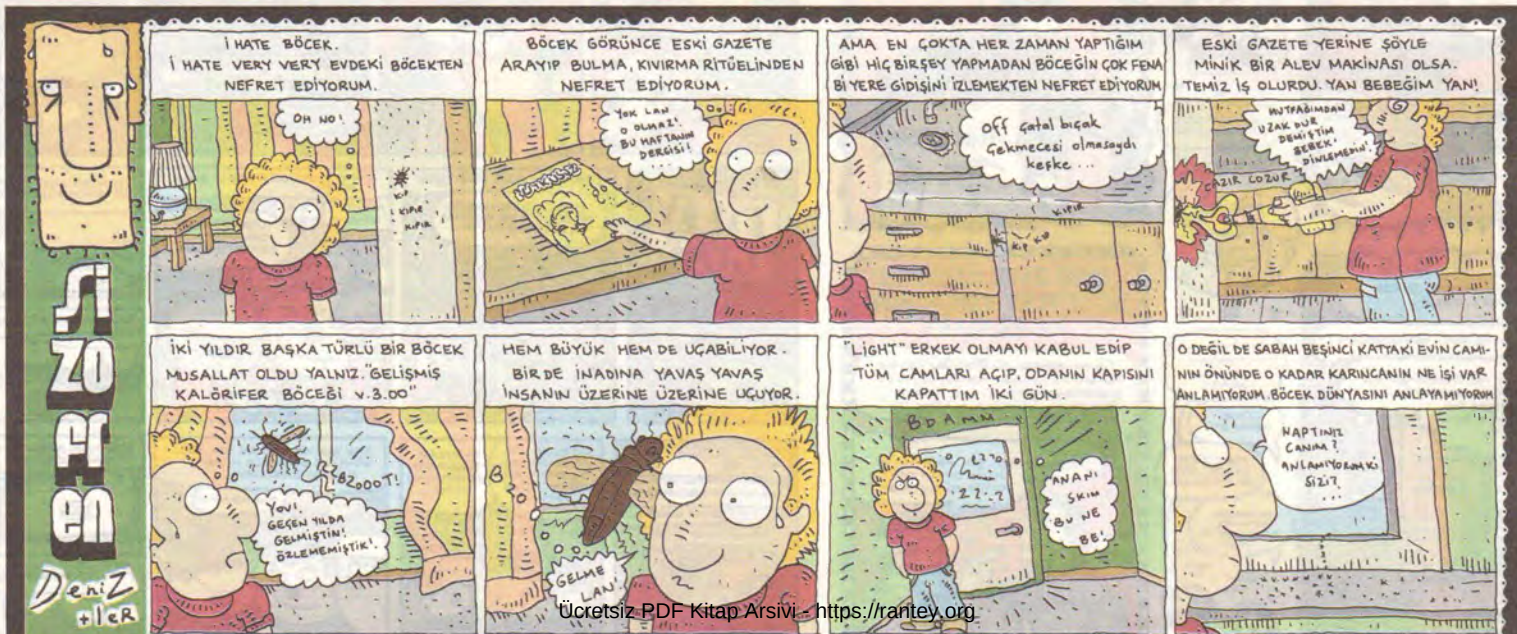

ÇIKTI! ŞİMDİ TÜM KİTAPÇILARDA ÇIKTI!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranney.org>

YİĞİT ÖZGÜR

GEÇEN ÇAMARTESI
(YA DA ÖNGERİ)

ANNE NAAPİYON
Mİ MİSİN?

YIVİZ OĞUL
NAAPİYON, YENEK
YEDİK BABAN
UZANDI... BENİZE
BULANIK YIKI-
YODUM...

HAY...
YAA BU
GECEVEDAT
ABANIN
PROGRAMINA
CANLI YAYINA
GİRİYİM DA
HABER VER-
YIM DEDİM!

OHOO BİZİM
HABERİMİZ VAR, BÜTÜN
GÜN TANTALAZI ÇIKTI
BULANIK ZATEN
BİZE DE Bİ SELAM SOY-
LERSİN ARTIK...

EHEH O
NEHİSİYLE YAA
HADI SELAM SOYLE
BANA... OĞUL...

TAMAM
VAIRILAN
BİZİM DA
SELAM VAR,
ÇOK ÖPTÜM
ANNESİN Mİ
GEÇİSİ...

DİP

...BOYLE SEYLER OLDUĞU ZAMAN ARTIK ANNEME SÖYLENEK ZORUNDA
KALYORUM YOKSA KULU... BİR İG YIL EVVEL Bİ PROGRAMDAN ÇEKİM
YAPMILARDI, ÇOK KÖTÜ KONYAUSTUM, BİŞURU HATA YAPTIM, SESİM
BOĞULDU FRAN, KİMSE İZLEMESİN İSTEDİM BEN DE, ZATEN ANNEME
SÖYERSE BÜTÜN SÖYLEYE ANINDA YAYILACAGI İÇİN...

ANNE YENEŞİ TEPSEYE KOYSANA, BEN
AŞAĞI TELEVİZYONDA BİREY İZLEYİM...

NE O,
DİZ Mİ?

YOK Bİ
FİLM VİD
DA...

ÖTÜRDÜM İZLİYORUM... AYNEEN TAHMİN ETTİĞİM GİBİ
BOK GİBİ KONYAUSTURUM FİLAN...

Sİ SÖYLEDİ BU BÖYLEDİR.

PERKEN Bİ KAP
KAPANNNA SEĞİ
GELDİ... NEDE
LENLERDEN
BİRİ İNİYÖ...

SEN NƏSİ, Bİ EV
LAYIN DA OĞULUN
TELEVİZYONDA ÇIKTIĞINI
BANA HABER
VERMİYOSUN?!

ANRABALAR ARAMIS YETİSTİRSİN TABİ HEH... YAA VALLA KÖTÜ
KONYASTIM, ÖYÜDEN İZLEMESİNİ İSTEDİM DA DEĞİL DE DİNLETE
NAAPİYON... ANA ZATEN "AZ UNLU" OLDUĞUNUZ İÇİN SÖYLEDİM
BİR ÇIKIYORUM BOYLE SEYLEDİ... BU "AZ UNLU" ÇOK KÖTÜ,
ZATEN ÇEKİME GİTTİĞİNDE FİLAN DA Mİ PİYANAYOLAR AZ UNLU...

HADI GEÇELİM BEYLER... BURDAN! HADI HADI!

UHAN SAĞIĞEDER UNLU Bİ SANATÇI
DEĞİL MİYDİM BENİZ. ŞERİM LAN...

YENEEN
Mİ YARDIM-
CISI Mİ
ARTIK NE
SİNİGE...

HADI
BEYLER!

MİY
TAMAM

SANDIKÇI

BEN ÖRTÜKÜLDÜYKEN ABLAMLA TEYZE-
MİN KIZI Bİ RADYO PROGRAMINI PR-
MİGLARDI TAMAM Mİ... BEN BUNA O KA-
DAR HAYRET ETTİM Kİ AKLIMDAN
ÇIKARMIYORUM BOYLE...

HAYRATINIZ
ARTIK ESKİSİ GİBİ
OLUNCAK BU
KESİN...

ŞAŞTİT
BOYLE BİŞEY
TABİ...

ARIZI'YU BİLİRSİNİZ... İYİ
ONU ARADI ABLANIN GEÇEN-
LERİ... EVET YAHU... BİLDİĞİ-
NİC ARIZI İYİTE...

ARIZI KİM ANNA
NİYİM...

BİLEMEK...

SİKİ BİR
POSTULANIZ
VAR DÖŞÜĞÜ...

ANNEMİN Bİ DOLABI VAR, ORDA BENİM RÖPORTAJ-
RIN ÇIKTIĞI GAZETELERİ PERGİLERİ KOYMUS-
GİBİNE GÖSTERİYÖ... BAZEN EVE GİDİCE SÖKE Bİ
TAMMEKE KARŞIYIMYORUM MESELA...

YENİSİN
TABANLAR

İMBARİT GELMEY KALMAYIP...

BU RÖPORTAJI DER-
BİSİNİ GAZETELERİ
GÖSTERİYÖ... BAZEN
DİYE DUYULMUSUM...

Bİ KERESİNDE DE TELEVİZYONDA Bİ DÖK AÇIKTI, DİZDE OYNAYAN Bİ
ARKADAŞIM VAR ONU SÖYEDİM ANNEME... BENDEN DAHA UNLU BİRİ
HAYRATINA GİRİNCE ANNEMİN VAR YA AKLI ÇIKTI... KÖYE GİDİYÖRÜZ
BAYRAM ZİYARETİNE MESELA, HER GİTTİĞİNİZ EVDE KERDE KADINLARIN
TOPARTIĞI OYDAN SÖYLE SEYLER DUYULYORUM...

ANNE BASALAR HAŞTA
OLUYO, OĞUL KIZI BİYERE
GİRİN, NESTİ OLUYOLAR
DEŞKEN...

KAGIRMA DÖLÜM NUTLAKA ÇIK O
PROGRAMLARA... KENDİNİ GÖSTER BİRAZ...

OYSA BİZİM DERİSİLERİ
OLUNCAK OYAN ADAM ZA-
TEN Bİ SÖYEDİ HABER-
DAR ALUYO... TELEVİ-
ZYONDA GÖRÜP DE
AA DUR SUNDU ALAYIM
DENYIO Kİ...

OLUN
ÇIK SEN
YAYIM...

ADANAKI DA OYUNUYO YA HANI...
TİY VAA... HAH O, ERSİN'İN AR-
KADAŞI... YAA... TABİ... EVET...

"BİRERSEN BEN GİDİYİM, ARKA-
PARK OYUN SİNİN GÖÇÜSÜN
"BİRERSEN TİY VAA ZİYARET ZİYARET
DİYE GÖBEK ATILCAK, BOZULMA-
DA DEĞİL İNCEPEN... O KADAR
ANLATTI Kİ GÜNKÜ...

BÜTÜN BUNLARIN İÇİNDE YILLARCA PEK ONAYLAMA-
DILARIN MESKEKİNE YARAS YAYAS SAĞI DUYMILARDI
BİZİM UNLUYUZ ÇOK KİSA SÖYÜYDÜ, BİRAZ SENE
SONRA GÖLÜMİZ İŞİMLİ BİLE HAYRATLA YAYILACAGI
İÇİN ANNEMER ÇOK SEVİNİYÖRÜKLER ANA
OLUN...

BURDAN
ANNEMİN
BİRANNA ÇOK
SEVİNİYÖRÜK
OLUYORDUR

BİZE DE O DOLAPTA
RİP ÖKÜRLÜP ARTIK NOLCAK...

uğur gürsoy

ŞAMPİYONLUK GECESİ

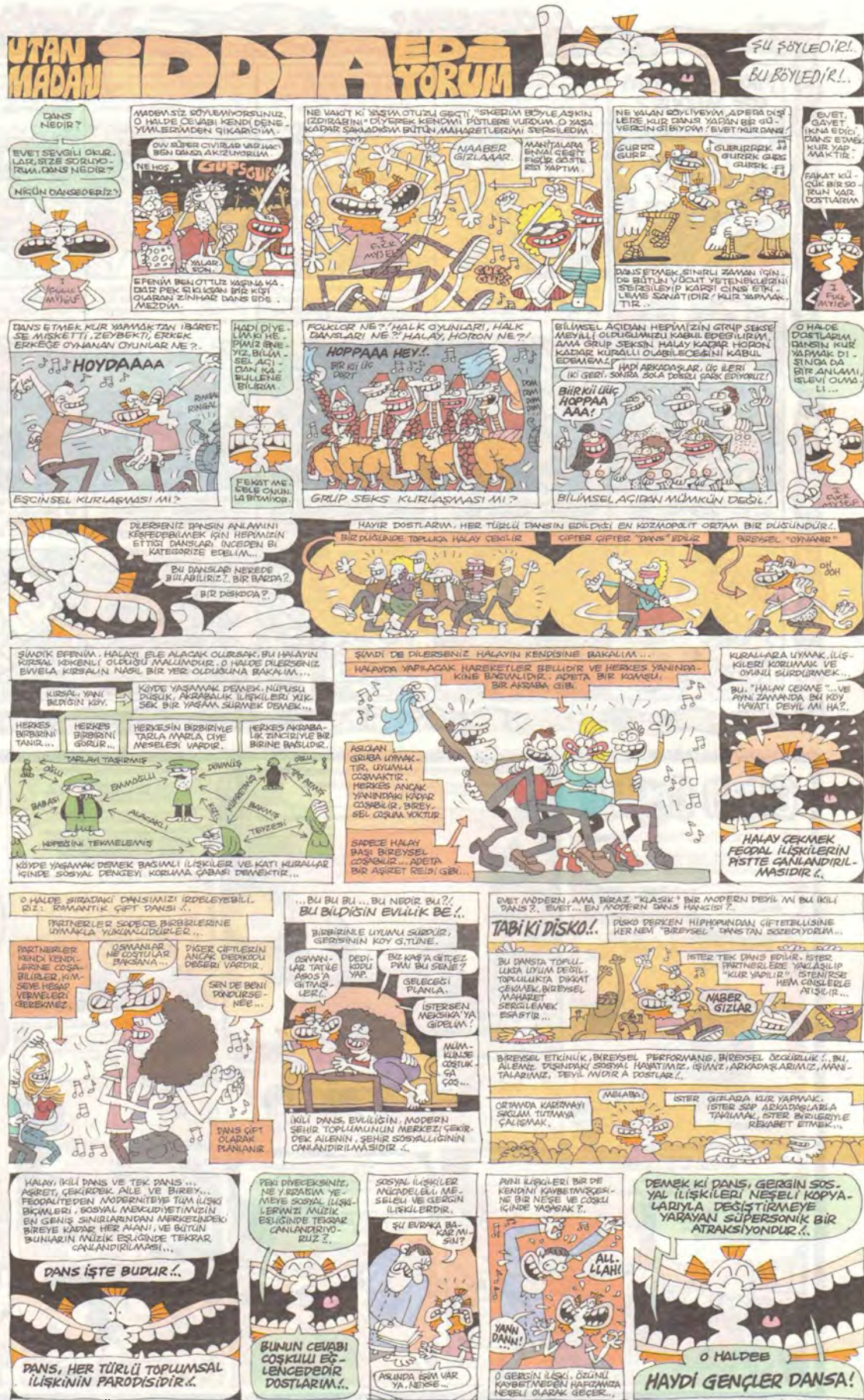
"Abi Yusuf bu maçta oy-na-ya-maz" diyor. 'Oynayamaz' kelimesindeki her hecenin arasına parmağını sokup çıkartıyor sanki. "Oynaar" diyor arkadaş. Aslında bir tartışma değil bu, şampiyonluk maçı öncesi yaşanan bir çeşit neşe. Bir değerli, aslında başkasından duyduğu bir cümleyi ortama salmak için sabırsızlanıyor, uygun bir anı bulunca da salıyor: "Oğlum kim kazanırsa kazansın aslında kazanan Denizli..." Şimdi bu manidar çıkışı birisinin "Nasıl yani?" demesi lazım. Sinsice bekliyor. Beklediği "Nasıl yani?" yi duymaz da patlatıyor esprisini: "Beşiktaş kazırsa Mustafa Denizli; Denizli kazanırsa e zaten Denizli..." Ancak 60'lı yaşlarını süren çok kafasız bir spor yazarının yapabileceği bu latifeye bütün masa güllüyor. (Grup neşesi böyle bir şeydir, kalite istemez.) Ama bu neşeli grupta gülmeyen biri var. Bir kız. Mekana geldiklerinden beri karnına girip çıkan ağırlar gülmelerini engelliyor. Burası, dev ekrandan maç yayını yapan, Corona, Miller türü biralara kızlar, devasa Arjantin bardakların erkekler tarafından kafalara dikildiği mekanlardan birisi. İçerisi güzide bir şampiyonluğa şahit olmak, sonrasında da bitişlik düzen "loy loy" zıplaması yapmak isteyen erkekler ve erkeklerinin bu neşesine, tezahüratlara çok yakışmayan sesleriyle karşılık verecek düz ve sarı saçlı kızlarla dolu. Maçlarda kameraların zum yapmaya bayıldığı "harbi" kızlar bunlar. Hepsinin üzerinde takımlarının kaliteli formaları var. Son 10 yıldır, kızların futbol aburunu kıvrıma geleneğini tokatlayıp harbilikleri ve güzellikleriyle futbol dünyamıza neşe getirdiler. Sağ olsunlar...

Karnı ağrıyan kız bir türlü bu coşkuya dahil olamıyor. Ara sıra sevgilisine ('Oy-na-ya-maz' diyen adam) bakıyor. Sevgilisi onun bu halini henüz görmedi. Zaten çok eğlenceli mekanlarda kızların dertlerini sevgililerinden önce başkaları fark eder. Bu başkası da Yusuf için "Oynaar" diyen adam oluyor. Koluyla, maça dalmış olan Oy-na-ya-maz'ı dürterek kızı gösteriyor. Oy-na-ya-maz, dönüp sevgilisine bakıyor. Bakış alan kız, yüzünü acıyla buruşturuyor. Oy-na-ya-maz, o dakikadan sonra dev ekrana, sevgilisinin yüzü arasında defalarca gidip geliyor. Sanırım kalkmaları gerek. Erkeğin eğlencesini kursağında bırakıp onu eve davet eden dertli kızlar çok hoş karşılanmaz. Ama herkes çok anlayışlı gözüktüyor, özellikle erkekler kendi sevgililerinden esirgedikleri anlayış arkadaşlarının sevgilisine göstermek konusunda çok hünerliler. Çünkü sorun kendisine ulaşmadığı zaman dünyanın en rahat işidir 'anlayışlı' erkeği oynamak. "Oynaar", yüzünde yapay bir endişeyle, "Abi siz eve gidin isterseniz" diyor. 'Oy-na-ya-maz', böyle sanlı bir gecenin ortasına bir hastalıklı saplayan sevgilisine o an için tahammül edemiyor. "Ulan hep bunu yapıyor ya!" diye düşünüyor içinden. Ama düşündüklerini dile getirip kızların da olduğu bu grubun içinde bir ayı olmayı da göze alamıyor. Kalkıyorlar. Oy-na-ya-maz, mekanın merdivenlerinden çıkarken, dev ekranı görüş açısından çıkınca dek izliyor. Hatta Beşiktaş'ın bir atağı yüzünden bir süre duruluyor. Atak bitip gözlerini ekrandan ayırmayı başarıncaya, koluna girdiği sevgilisinin kendisine acı içinde bakan yüzüyle karşılaşılıyor...

Mekandan çıkıp biraz yürüdüktan sonra kaldırıma oturuyor kız. "Çok kötüyüm" diyor. Oy-na-ya-maz, hiçbir şey söylemeden ona bakıyor. Ama hala, bir sağlık sorunu yaşayan sevgilisi için ortalığı ayağa kaldıran adamların telaşı çok suratında. Ağrıyan karnına yeterli ilgiyi göremeyen kız, ağrısına ses efektleri ekliyor. Oy-na-ya-maz gerçekten abarttı, kızcağızın içinde bulunduğu bu durumla derhal ilgilenmesi lazım. En sonunda ses veriyor: "Noldu hayatım?" Olmadı, bunu zaten içerde de sormuştu. İlgiyenmek böyle olmaz. Yine de alabildiği bu tepkiyi değerlendiriyor iki büküm kız: "Çok kötüyüm!" Oy-na-ya-maz, "Off!" diyor içinden, "Yine abartıyor" diye düşünüyor. "Apandisit olabilir" diyor kız. "Yok artık, abartma!" diye karşılık veriyor Oy-na-ya-maz. Bu "abartma" kelimesinde, "Hadi toparlan da maça dönelim" gibi bir anlam var sanki. Kızın

Nadir 2 yıl önce radyoaktif bir kibritçöpü tarafından ısındı. O günden beri ne zaman havaya girse kenara yapışıyor. Etrafımızda bu insanlardan yüzlerce var.

Taner, İstanbul faturasının 420 TL olduğunu öğrenince bir an aşırıyor. Yanlış anlamış herhalde anladım! "Kaç kaç?" diyor (Bu 5 dakika içinde "Kaç kaç" sorunu ikinci soruşu, ama bu defakının tonlaması farklı). Bu tür durumlarda alışık olan yetkili pükpuru tekrar ediyor: "520" (Taner yeniliyor.) Kredi kartını uzatıyor. Takıyle şampiyonluk şarkıları söyleyen insanların arasından geçip nöbetçi eczane arıyorlar. Taner, yeni bir yeniliğe hazır ses tonuyla "Ne kadar?" diye soruyor eczacıya. "2 TL" diye eczacı. İlacın ucuzluğuna çok şaşıyor (2 gün sonra, yaşadığı bu geceyi hemcinslerine anlatırken, "Abi tehis 520, tedavi 2 TL" diyerek anısı için ironik bir etki yaratacak). Eve gidiyorlar. Taner, statta yaşanan büyük coşkuyla seyretmek için televizyonu açarken, Sinem lavman tabiki için tualete gidiyor. Lavman gerçekten işe yarıyor. Lavmanın verdiği huzur ve mutluluk içinde, asık suratla televizyon seyreden Taner'i yanğıdından öpüyor. Biraz naz yapıyor Taner. Sonra yumuşuyor. Yanına oturan Sinem'i omzuna kolunu atarken "Kızım şampiyonluğün içine ettin ya?" diyor. Sinem çok güliyor bu latifeye. Kamera, statta şampiyonluğün zıplayarak kutlayan bir grubun içindeki düz ve sarı saçlı bir kıza zum yapıyor.

PIRENSİPLERİM
YOK MUDUR?TABİİKİ
VARDIR!

COTKA!

Mesela en başından te-
me l prensibim, motorlu
taşılara karşıyım. Mak-
sat, aysaarı yerdən kessin.Kapsiz, üzərində hərbi
film olduğu yazmayan
birtane DVD ilə, sinema
kayfimin içine sığarım.Uyusturucuya karşıyım. Her
birinin sabaha karşı
yemni yağlı bökə kədar
uquracaanı da zənnətm.Nə zaman ki gıdığım
kəşyil beğənmən, o za-
man gıdərlikdən istifa edip
mərangozluğa başlarım.Dədəm nə zaman həliyə siğsə,
nə kədar uzağa atarsam
atayım bəndən, öncə dərəcəni
bilsəm də dərəcədən vaxtım.İsliməz kərsən DVDlərimi
fəktək idəyib anıvərməyə
işərim. Sifəki eşlişində
imhaa edizərim.Ötəgərdə cən kənənəs otu-
rur, bittmek bilmez səvili
uqurlamasına tost olursam,
vədəlasına uzadıkça eririm.Pənsümdə, itifa kəybeçən
uqan belon qırılma bə hū-
zün kaplar bənli. Hikəyəsini
mərək edərim yorğun yolcum.Təndiklərimin nüfəs cüz-
dələrindəki fətolərim
acayıp mərək edərim...
(Bəbək bəle bu yəzədən gitti)Spor yapmam... Çəpərdə
çəkmək, cüzən, anəhtər-
lərimi panik atək arama
sənsəliyə fitt kalırım.Uyku tutmamışsa mulla-
ka çəkəyiti kafəmlə
tutub əski porno kəsət
arşivimi kəçirtirəm.Hicbişey yarım kəlmis
bi bənyoyu təmənənənə
əngəl olmas. Səfəbən bozu-
lursə kətillə dəvəm edərim.Yarımdəki kızı kəzmək için
dikiz aynasını, ayaqlayan
fəktəciyi şöfərtər odasına
kətəyib ayaqlara aç bərkürüm.On saat aradıktan soora
kələmin ağzında olduunu
fəktəzədim hep... Bə gün
götündən çıkarsa şəşəm.Arada bi dədəmə altın
sərtisi, yəpəyənə kükək
top başlıq həşiyə, cüzib
gəyindü alırım bən...

Cihan Ceylan

YELİZ SÜNA BAK ALLAHŞAKINA AYNI
QIZI FILMƏLƏRDƏKİ GİBİ YAPMA...
İNANMADIM YA NƏ GİZLİ, EHEHE.YA NƏKƏLƏSƏN
SÜNA BƏ
GİZLİKƏLİ...TAMAM İTİRAF EDİY-
RUM BƏN YAPTI-
M NƏSİL OLURM?ABİ MÜDƏ TUNBUL BİTİRDİM... ARTIK BƏNİM RANZANIN ORAYA
BURDAN DA GƏLƏBİLİR...NİYE YA İKİ SAAT
RANZANIN ARASINDAN
DOLASACAĞINA BURDAN
HƏMİNCEK GƏLİRİN
MƏNƏKƏT GƏRİZ
NƏ GİZLİ...

SALAK MİSİN OLUM SƏN?

SABAH MƏTLƏKƏ
NƏKİLƏYİM BAK...ABİ MÜDƏ TUNBUL BİTİRDİM... ARTIK BƏNİM RANZANIN ORAYA
BURDAN DA GƏLƏBİLİR...NİYE YA İKİ SAAT
RANZANIN ARASINDAN
DOLASACAĞINA BURDAN
HƏMİNCEK GƏLİRİN
MƏNƏKƏT GƏRİZ
NƏ GİZLİ...

SALAK MİSİN OLUM SƏN?

SABAH MƏTLƏKƏ
NƏKİLƏYİM BAK...ABİ MÜDƏ TUNBUL BİTİRDİM... ARTIK BƏNİM RANZANIN ORAYA
BURDAN DA GƏLƏBİLİR...NİYE YA İKİ SAAT
RANZANIN ARASINDAN
DOLASACAĞINA BURDAN
HƏMİNCEK GƏLİRİN
MƏNƏKƏT GƏRİZ
NƏ GİZLİ...

SALAK MİSİN OLUM SƏN?

SABAH MƏTLƏKƏ
NƏKİLƏYİM BAK...HMM...EVET, BEĞENDİM...KOVABİLİRSİNİZ
GARSON BEY...EHEHEHE...

BƏN NİYE KADIN OLURUM YA?...

EHEHE...YA BOZAMA
BƏ OLUM...

Alla...Alla...

KÖKSÜ KALK...EHEHE...

Bİ KERE DƏ ÖPƏRƏK UYANDIR
AY...

EHE...KÖKSÜ KALK...

GƏRDE HİRSİZ VƏR SƏUM, BURAYA
GƏLİBƏ UYUO NƏKİLƏYİM
TAMAM Mİ?EVƏH GƏLİNO, UYUO
GİP YAP, UYUO GİBİ YAP...TAMAM TAMAM...
PPH...YAN GÜLMƏYƏ
GƏLİNO YAA...GƏRDE HİRSİZ VƏR SƏUM, BURAYA
GƏLİBƏ UYUO NƏKİLƏYİM
TAMAM Mİ?EVƏH GƏLİNO, UYUO
GİP YAP, UYUO GİBİ YAP...TAMAM TAMAM...
PPH...YAN GÜLMƏYƏ
GƏLİNO YAA...GƏRDE HİRSİZ VƏR SƏUM, BURAYA
GƏLİBƏ UYUO NƏKİLƏYİM
TAMAM Mİ?EVƏH GƏLİNO, UYUO
GİP YAP, UYUO GİBİ YAP...TAMAM TAMAM...
PPH...YAN GÜLMƏYƏ
GƏLİNO YAA...GƏRDE HİRSİZ VƏR SƏUM, BURAYA
GƏLİBƏ UYUO NƏKİLƏYİM
TAMAM Mİ?EVƏH GƏLİNO, UYUO
GİP YAP, UYUO GİBİ YAP...TAMAM TAMAM...
PPH...YAN GÜLMƏYƏ
GƏLİNO YAA...GƏRDE HİRSİZ VƏR SƏUM, BURAYA
GƏLİBƏ UYUO NƏKİLƏYİM
TAMAM Mİ?EVƏH GƏLİNO, UYUO
GİP YAP, UYUO GİBİ YAP...TAMAM TAMAM...
PPH...YAN GÜLMƏYƏ
GƏLİNO YAA...GİZLƏME KƏRİMCİ BÜTÜN POLİS
TƏPƏKLƏTİ AŞKƏLƏNDİ GÜLƏYİZ
MƏTLƏKƏ BİLƏYİZ...AYRICA KƏRİMCİ FİDYE PƏLAN
SİTƏRƏ BƏN ÇOK İYİ NƏZƏRİ
YAPIM BİLƏYİZ...YARMA DİŞİ
DİŞİM VƏLLƏ FİYATİ SƏN NƏ
DİŞİSİN BƏ MƏ HƏY...

GİZLƏME AŞKIM...

VE İSTƏ O ÇOCUK...KADİFƏ AYAKLI
FİTİLƏ...TOPNA GƏLİDİ ZƏMƏN
HƏYKƏTİ UNUTABİLİR ONU SİYRƏ
DƏLƏBİLİRSİNİZ TƏNİRİN
Bİ MƏLİCƏSİ...BƏN BİR KERE BİLƏ ÇİLƏ
GİZLƏ SÖYƏR SÖYƏBİLİRİM...GÖYLƏYDİM YA
MƏYİM...KADİFƏ
AYAKLI...

SUS BƏ...

BİRƏK YA...

BİRƏK YA...

BİRƏK YA...

BİRƏK YA...

BİRƏK YA...

BİRƏK YA...

BİRƏK YA...

BİRƏK YA...

BİRƏK YA...

PLAK ÇO'VE GÖRƏ DƏHƏ GİCƏK BƏNCE
KİTƏN...SƏMƏL BƏRƏK VƏ PİRƏSİZ
SƏNKİ DƏHƏ ÇANLI GİBİ VƏYƏ GİBİ...
BƏN PLAGİ DƏHƏ ÇO'VE SƏVİTİRİM...

AY...

BİRƏK YA...

BİRƏK YA...

BİRƏK YA...

BİRƏK YA...

BİRƏK YA...

BİRƏK YA...

BİRƏK YA...

BİRƏK YA...

BİRƏK YA...

BİRƏK YA...

BİRƏK YA...

BİRƏK YA...

BİRƏK YA...

BİRƏK YA...

BİRƏK YA...

10 HAZİRAN ÇARŞAMBA
SAYI: 2009/24 No: 093
1.50 TL (KDV DAHİL)
K.K.T.C. FİYATI: 1.75 TL.

www.uykusuzdergi.com

UYKUSUZ

Başbakan çok sinirli! Grup toplantısında kendi partisinin milletvekillerini bağırarak azarlayan Tayyip Erdoğan şimdi de AKP'ye AKP diyenlere taktı. AKP'ye AK Parti denmesinin gerektiğini iddia eden Erdoğan, AKP'ye AKP diyenleri edepsizlikle suçladı.

MİDAS'IN KULAKLARI EŞŞEK KULAKLARI!..
HA, Bİ DE AKEPEEE! AKEPEE! AKEPEE!..

Oleg Deripaska'nın zavallı yaşamı...

Puşkin caddesinin 100 metre ilerisindeki köprüdeki sokak lambasının altında bekleyen adam Oleg DERIPASKA'dan başkası değildi... Şehrimizin genç Oligark'larından olan Oleg'in bu sokağa bekleyip titreyen halini herki kulübünde saatlerce vakit öldürdüğü aylık arkadaşları görseydi her halde göslerini inanmazlardı. Oleg telaşlı bir şekilde saatine bakıyor, bir yandan da soğuğa rağmen terleyen kurtulmuş ve geniş anlı, terden sırılsıklam olmuş mendilyle siliyor. Nihayet, yolunu dört gözle beklediği araba boş sokaklarda görünüyor. Tam sigarasını yakmışken gelen arabayı gören Oleg, çantasını kapıp arabaya doğru koştu. Araba durdu, kapı açıldı, Oleg arabaya bindi. "Nerde kaldımız sevgili dostum Yaroslav İlyiç. Oh bilseniz gelmenizi böyle çok bekledim ki" diye yanına oturduğu asıl adı Yaroslav İlyuşka İlyiç olan genç adama seslendi. Yaroslav, redingtonun cebinden çıkardığı üzümlü payı yerken "Hepimiz farklı şehirlerden geliyoruz. Toparlanmamız zor oluyor. Adam gibi, garda buluşalım demiyim size." diye çıktı. Ve ardından da çıkıştı dostuna kaba davrandığı için üzültü yediği üzümlü payı uzattı. Boğazını temizledi ve "Top kek yer misin? Gelirken otobüsti vermişlerdi, sonra yerim diye cebime koymuştum" dedi. Oleg bi diş top kekten aldıktan sonra cebinden çıkardığı mataradan bir yudum votka aldı. Yaroslav'ın öbür yanında oturan Dzinga Vıratov oldukça ofkeliydi. Her konuşmaktan dalgın gözlerle arabanın camından akıp giden sokakları izliyordu. "Hey arabacı! Yavaş ol biraz. Sanki düğüne eğlenceye götürürsün bizi! Acelen ne! Aptal herif!" diye haykırdı. Arabacı hiç umursamadan arabayı aynı hızla sürmeye devam etti. Bir minibüs olduğu Oligark'ülkerin dört bir yanından bu küçük sanayi kentini olan şehrimiz Pikalova'ya gelmiş, Pikalova'nın çamurlu sokaklarında gecenin karanlığını yitirerek ilerliyordu.

Arabada kimse konuşmuyordu. Şişman ve pembe suretinde adeta bir arayıcı andran dudaklarını titretirken horlayan Sergei Radoniç'ten başka herkes susmuş, düşünceli gözlerle önüne bakıyor, bu küçük şehirde ne aradıklarını düşünüyordu. Sessizliği, Radoniç'in uykudan kalkmış sesi bozdu. "Bu kadar düşünip durmayın. Camınızı alacak değil ya. Vladimir benim yıllardır dostumdur. Sinirli gözükmü ama özünde şeker gibi adamdır. Elbet bazı anlar, affeder. Yeter ki suyuza gidelim. Biraz domuz pastırması ve votka alalım giderken. İyi niyetimizi görünce eminim çok sevinecektir ve bizi çok iyi karşılayacaktır benim eski dostum Vıladuşka" dedi. "Nasıl oluyor da bu kadar umursamaz oluyorsunuz Radoniç?" diye çıkıştı Oleg. "Bu sefer sanırım gerçekten çok sinirli. Kemikli adam sinirinden korkacakmış hacı" diye iç çeken Oleg "Sevgili dostlarım, öncezilerimde yanılmıyordum bu sefer gerçekten y.rrağı yedik!" diyerek sözlerini bitirdi.

Vladimir Putin tıknaz yapıydı ve sadece askerde gördüğümüz geniş göğsüne "Brüt" parfüm sıkın, kısa kasa arkadaşlarımız gibi bir vücuda sahipti. Seyrek saçlarını o gün özenle taramıştı. Sakız çiğnerken özellikle belli olan, minik kulağının altındaki, çenenin eklem birleşiminde olan kasları sinirden yumru yumru olmuştur. Şık gömleğini içine soktuğundaydı dar bir bluejean giymişti. Üstünde de kısa ama şık bir mont vardı. Bu haliyle onun bir böhrekiye gidip, ordan da sayısal kuponunu yatırmaya gideceğini sanayanları yanıyordu çünkü Vladimir ulusumuzun çıkarlarını korumaya gidiyordu. Toplana yerine geldiğinde Oligark'lan getiren arabanın hala gelmediğini öğrendi. Sinirinden "Rıbıçka dıbnıçka yevşenskii" diye Rusça bişeyler dedi adamlarına. Adamları başlarını önlere eğince, bir kaçının kalp ağrısına "Bu mayıs ayında ne kalpağı lan. Rusuz dediyek abartmaya gerek yok. Yaz kıy Yalçın Küçük gibi kalpak takılma. Kafanız isilik olur, mantar olur." diyerek tokat attı. Düşen kalpakları tekmeleyen "Bana Yalçın Küçük'e kalpağı satan o Rus'u bulacaksınız oğlum. Dünyayı daredicem ona. Şırra'a kaçsa bulucam. Yalçın kalpağı imajını yerle bir etti, Yalçın yüzünden gönülmüce kalpak takıp peşin dostun içine çıkamaz oldum. Ama sorun Yalçın'da değil ona kalpağı verende." dedi.

Oligarkları taşıyan minibüs durmuş ama minibüsteki zavallı insançıklar, inmek için Vladimir Putin'in sinirinin geçmesini bekliyordu. Nihayet kalpakları tekmelemekten vazgeçen Vladimir, minibüste ona korkuyla gülümseyen insanlara baktı. Minibüsün kapısı açıldı. En önden Putin'in eski dostu olduğuna iddia eden Sergei Radoniç kollarını açarak indii. Elinde ise domuz pastırması ve votka değil de yarın Topkek ve firmının verdiği naylon poşet içindeki plastik kaşık, poşet çay, bi dokümlük şeker taktımı vardı. Radoniç "Vıladuşkaaaa. Oh ne kadar değişmişsin key gili dostum. Çınarcık'taki yazılıktan beri görüşemedik, kaç yıl oldu. Ön mü? Yirmi mi? Ahhh kahrolası hafızam" diyerek Putin sarıldı. Rus oldukları için önce yanaklardan sonra da dudaktan öpüşeceklerdi. Yanaktan sonra Radoniç, Putin'in gül dudaklarına yapıştı. Dili yolunu bilen usta bir gezgin gibi, güç bela ama kararlı adımlarla oyukları aralıyordu. Putin korku ve titremeye girmiş adamı itti. "Napiyorsun lan sen! Kimsin oğlum sen! Tanımadın etmeden sokuyorsun dili ağza" dedi. Radoniç bald dudaklara tekrar yapıparak. "Abi, abi müşkülüz abi. Ne desen haklısın. Abimsin!" diye yalvardı.

Putin'in adamları, Radoniç'i alt dudaktan zorla koparabildiler. Putin o sinirle Radoniç'i yere yatırmış yumruklardan, Radoniç hala yüzüne savrulan yumrukları öpmeye çalışıyordu. Nihayet siniri geçti de olan biteni meraklı gözlerle izleyen Oleg söz girdi. "Saygıdeğer efendim. Biz Oligarklar olarak hiçbir şeydik, sayenizde zengin olduk. Devletimiz bizi bu günlere getirdi, fakat elimizde olmayan sebeplerle her şeyi batırdık. İşçilerimize maaş veremiyoruz, biz de insanız, biz de aileyiz halden anlıyoruz ama hiç para kalmadı abi. Olsa veriziz. Bu konuda ne deseniz haklısınız ama ben başka bişey sorucam. Haberlerde filan

hep duyuyorum "Rus Parlementsosu'nun alt meclisi olan Duma" diye bişey diyor. Ne o abi Duma? Nasıl oluyo ki alt meclis? Ben hiç anlamıyorum, sen anlıyorsun musun? İki kere mi oy veriyorsun alt meclis olunca" dedi. Putin keskin zekasıyla Oleg'in "duma-kuma" diye dravdan muhabbet açmaya çalışarak konuyu değiştirmeye çalışıldığını anladı ve "Sis lan Kâmil." dedi. "Oleg efendim. Oleg Deripaska" diye düzeltti Oleg. "Kâmilisin lan sen bundan sonra. Oleg değilsin. Kâmil yapıyorsun senin ismini bundan sonra. Tam Kâmillik hareketler sergiliyorsun çünkü" diye karşılık verdi Putin. Ve ardından, yazının başından beri "Ülan bu Umur oligark oligark diye bişeyler yazmış. Bu Oligark ne ol ki?" diye düşünen binlerce okurun hislerine tercüme oldu. "Karizmatik olsun diye 90lı yıllardan sonra bir anda zengin olan işadamlarına Oligark diye isim taktık. Ama hata yapmışız, o ismi hak etmediniz arkadaş siz. Çocuk yapmaz sizin yaptığınızı. Acıma yetime koru gütme demişler. Ne de güzel demişler" diye çekmirdi. Oleg, bu sözler üzerine saygıyla başını öne eğdi. "Geçin lan içeri. Bekleyin beni, ben geliyorum. Ses çıkarmadan böylece bekleyin beni" dedi Putin ve genç işadamlarını içerdeki toplantı odasına alırdı.

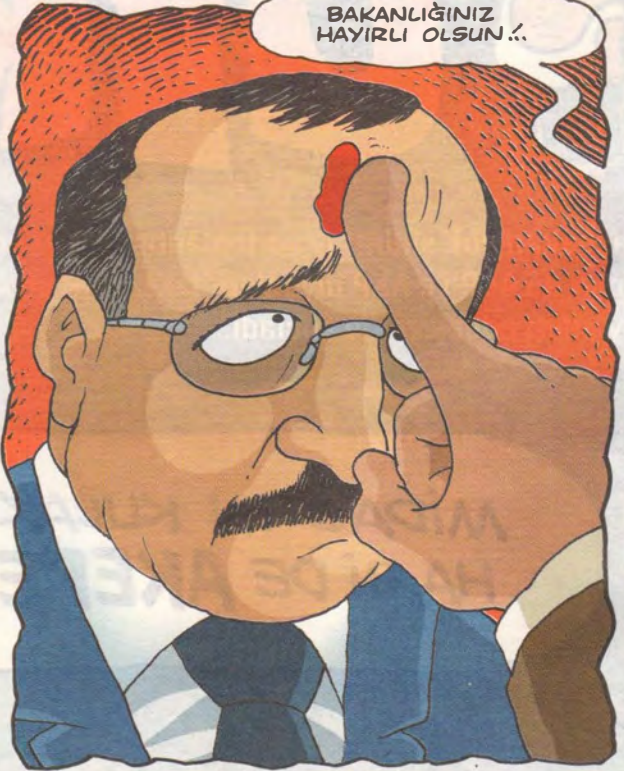
Hırpalanmış göyüneğini kuliste çıkaran Vladimir, göğsüne biraz Brüt sıkı. Aynada kendine, kash vücutuna baktı. Ayaklarının ucunda durup, boyunu uzatarak, bi de öyle baktı kendine. Gül dudaklarını büzüp aynaya baktı, çok acıtmış Radoniç. Dudaklarını oynatarak uzun müddet aynaya baktıktan sonra nihayet göyüneğini taktı girdi. Bi an "Montu alsam yanına sıcaklar mıyım acaba?" diye kendi kendine düşündükten sonra alelacele montu alıp toplantı salonuna kararlı adımlarla daldı. İş adamları masaya dizilmişlerdi. Putin'in kötü bir esmi anlaşıp olduğu iş iş adamlarının önlerine sadece maden suyu koyulmasını özellikle istemişti. Bu hareketiyle yaşam felsefesi olan "kralına madensuyu"nu belirtileceğini umuyordu. Ülkenin bütün basını oradaydı. Kotuyla montuyla içeri girdi. İş adamlarını azarladıktan sonra, eğer işçilere paralarını ödemelerse fabrikalarının millileştirileceğini açığa söyledi. İş adamları coğrafya sözlüsüne kaldırılmak için hocanın seçmesini bekler gibi bi tedirginlikte önlerine bakiyordu. Masanın en zengini ve aynı zamanda en kurnazı olan Oleg Deripaska kendi kendine "Ne çok gizlenir gibi duracaksın, ne de çok göze batacaksın. Rahat olacaksın, rahat olmazsan sözlüye kalkarsın" diye düşünerek rahat olmayı yeğledi. Fakat fazla rahat olmuş ki bi an Putin'le göz göze geldi. Putin, "Ne baktın!" dercesine kafasını tiwettti. Oleg önüne baktı, önündeki deftere not alıyomuş gibi yaptı. Fakat Putin'in göz ucuyla not aldığı deftere baktığından habersizdi. Putin bir yandan iş adamlarını azarlıyor bir yandan da Oleg'in defterine ne yazdığını merakla izliyordu. Oleg, deftere önce adını üç boyutlu olarak yazdı. Altına da "Aşk Bizim Semt Bizim, gönüllerin sultanısın Dinamo Kiev" yazdı. Putin gözlerine inanamıyordu. "Ülke batıyor adam hala top peşinde koşuyor. İnalanacak gibi değil. Ekonomimiz ski tutmuş adam camiaya yaranmaya çalışıyor hâlâ. Gerçekten böyle bi adam görmedim. Orijinal biriymiş aslında" diye şaşırıldı. Ve şaşırmasını "Demek kâmillik böyle bişeymiş. Yanılmamışım, o tam bi Kâmil!" diye notladı. İş adamlarına şartları devlet tarafından belirlenmiş bir anlaşma ortaya çıkardı Putin. Bu anlaşma "boru" olarak da adlandırılabilir. "Elden ele doluşturun, imzalayan arkadaşına versin" diyerek sıranın başındaki Sergei Radoniç'e kâğıdı verdi. Radoniç önce bir okumaya yeltense de Putin'in müdahalesiyle okumadan imzaladı. Büyük bir sessizlikle anlaşma imzalayanı, kâğıt yavaş yavaş zavallı Oleg'e doğru geliyordu. Kâğıt Oleg'e geldiğinde "O kadar adamın içinde kaynar giderim lan. Keriz gibi imzalayamıyorum hemen. Hem fark etmez bile Putin. Bin türlü işin gücün arasında beni mi fark edecek? Sağa sola fütze benim farkına bile varmaz" diye düşünerek kadim dostu Yaroslav İlyiç'in imzasının üzerinden geçti, kâğıdı verdi. Putin imzaları kontrol etti, Oleg'i yanına çağırdı. "Alemin aklılışı sen misin lan, kurnaz yaradılışlı lavuk" dercesine Rusça bir şeyler dedi. "İmza şunu" diyerek kalemi önüne attı. Oleg önünü ilikleyerek kâğıdı imzaladı. Putin kalemi cebine attı yerine geçmek isteyen Oleg'e "Kalemimi de ver" diyerek tekrar müdahalede bulundu. Zaten uydu olduğu Oleg'in bi de kalemi hacılamaya çalışması tepesini attırmıştı. Zira Putin "Her şeyimi al kalemini çakmağımı alma arkadaşım" diyen ve bu hayattaki en büyük prensipleri olan dostlarımız gibi bi inandı. Oleg Deripaska kameraların önünde bütün dünyaya rezil olmuştu. Bir anlık kurnazlığına güvenip herkesi aklısı sanmanın bedelini ödemişti. Kamilliğini dünyaya duyurmuştu.

Putin, Brüt kokusunu da alıp şehirden halkın sevgi gösterileri içinde ayrılrken, iş adamları şehrimiz Pikalova'nın meşhur İnci Kefali'nı, "Tece Pikalova'ya gelip de yemeden dönmek olmaz" diyerek deniz kenarındaki bi restoranda yedikten sonra geldikleri minibüsle otobüs garajına bırakıldı. Devletin ül parnasını çalıştırarak getirdikleri şehrimizden herkes kendi imkânlarıyla evine dönekti.

Çevrenin notu: Tatilde ve özellikle İstanbul'un gece hayatında karşılaştığım Rus uyruklu dostlarımla sık sık sohbet ederim. İçinden Puşkinler, Dostoyevskiler, Mayakovskiler çıkaran o milletle bu konuştugum, muhabbet ettiğim milletin aynı millet olması beni çok şaşırtıyordu. Sanjı o romanları, hikâyeleri yazan milletle, bana "Duj al, duj almalısın. Duj al. Taki parasını da siz veriyorsunuz" diyen arkadaşlarının aynı millette olmaları çok şaşırtıyordu. Sanki o romanları yazan, sinema kuramını kuran, uzaya mekik yollayan Ruslar, gitmiş bizim muhatap olduğumuz başka bir millet gelmiş gibiydi yerlerine. "Bunlar mı yazıyor lan o duyulan" diyordum hep içimden. Sen televizyonda gördüğümüz olay Rus edebiyatına dair umutlarımı yeşertti. Putin ve onun "kralına madensuyu" felsefesi var oldukça daha pek çok Rus romanı yazılsın benim ama dünya daha iyi bi yer olur mu bilemem. Sağ olsun Putin, sağ olsun baldudak...

Tuzla'da işçi cinayetleri sürüyor...

Eski Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Faruk Çelik zamanında yeterli önlemlerin alınmadığı Tuzla tersaneler bölgesindeki ölümlü iş kazalarına, yeni bakan Ömer Dinçer döneminde bir yenisi eklendi.

Tayyip Erdoğan partisine "AKP" diyenleri edepsizlikle suçladı.

Enflasyon yüzde 5,24'le son 38 yılın en düşük rakamına geriledi...

Meselen ÖRNEĞİNOĞLU (59): Adam Seçiyönuvü! Bu çok daha süslü Pisiolojiisinden! Siz öğrenci stajı iyi bilirsiniz Benim için anse bilmıştır! Daha da gimen ösege! moderator geldi.. "Süreniz bilmıştır, cevap rınız verin dedi.." "Vay minütü dedim.. Bi lek güreşi gibi bi şey yaptık, derken ben serge p...
11/11/19 büküne tartışma sona erdi... Evlere dağıldık...

IRAK' IN İSGALİ, AFGANİSTAN, FILİSTİN... DAHA ÖNCE NİKARAGUA, ŞİLİ' DE DARBE, SOMALİ... VİETNAM VAR, JAPONYA'YA ATOM BOMBASI, KIZILDIRILI KATLIAMI! VS. VS...

KİLİSE YÜZ METRE AŞŞADA, GUNAH ÇIKARILACAK-SAN...

KAMBODYA...

KUBA...

LİBYA...

* Kenan Doğulu, Trabzon'daki konserinde Beşiktaş'ın Galatasaray'ı 2-1 yendiğini öğrenince sahnede "Şampiyon Beşiktaş" diye bağırdı. Ye kafasına los yedi...

● **Demet Şener**, "Ben o kadar milletliyim ki, birakir Amerikada doğumya evime yamam dadi bile almyorum" diyerek bambaska bir milletçilik anlayışıyla sergileyeli 1 yıl...

● **Derimod**, ayakbaki koleksiyonlarının tanıtımını yapan Demet Şener'in ayaklarını sigortatalları (parmak başı 7.5 milyar) 5 yıl...

● **Özcan Deniz**, "Hiç öyle imajla uğraşmak gibi bir derdim yok. Tam tersine hep ayırm kalmayı istiyorum. Michael Jackson kaç kere byık braktığını gördünüz. Ebediyete kadar ayıdır." diyerek derdini verilebilecek en son örnek üzerinden anlattı 5 yıl...

● **Kürşad Tüzmen**, bir törende yaptığı konuşma sırasında manşetini beğenmediği bir gazeteyi paramparça etmesini, "Benim arada su altına inmem lazım. Aksi takdirde, önce dilim, sonra vücudum sertleşiyor. Bir beş dakika suya atıyım dalmıyorum. Buradan kamyaklanıyor diye düşünüyorum. Ama daldığım zaman rahatlarız." diye açıklayalı 5 yıl...

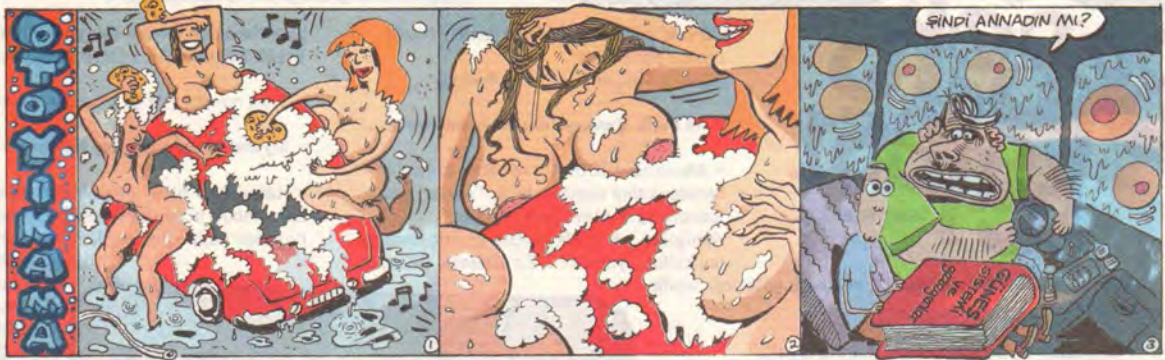
● **Dönemin Liberal Demokrat Parti Başkanı** Besim Tüzün, seçim yarışarak, "Türkiye'nin sahillarında emelikle tarıma elverişsiz bölgeleri yabancı yatırımcılara peşkes çekeceğiz." diyeli tam 7 yıl olmuş...

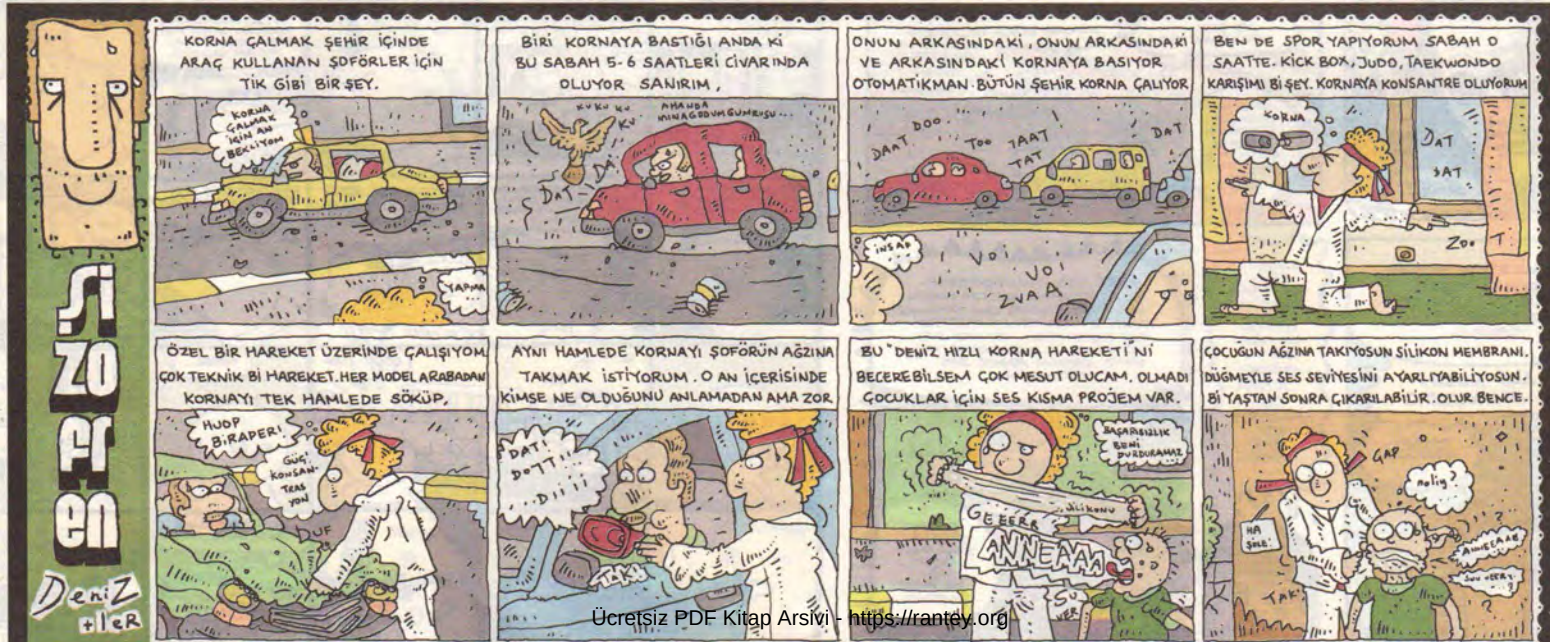
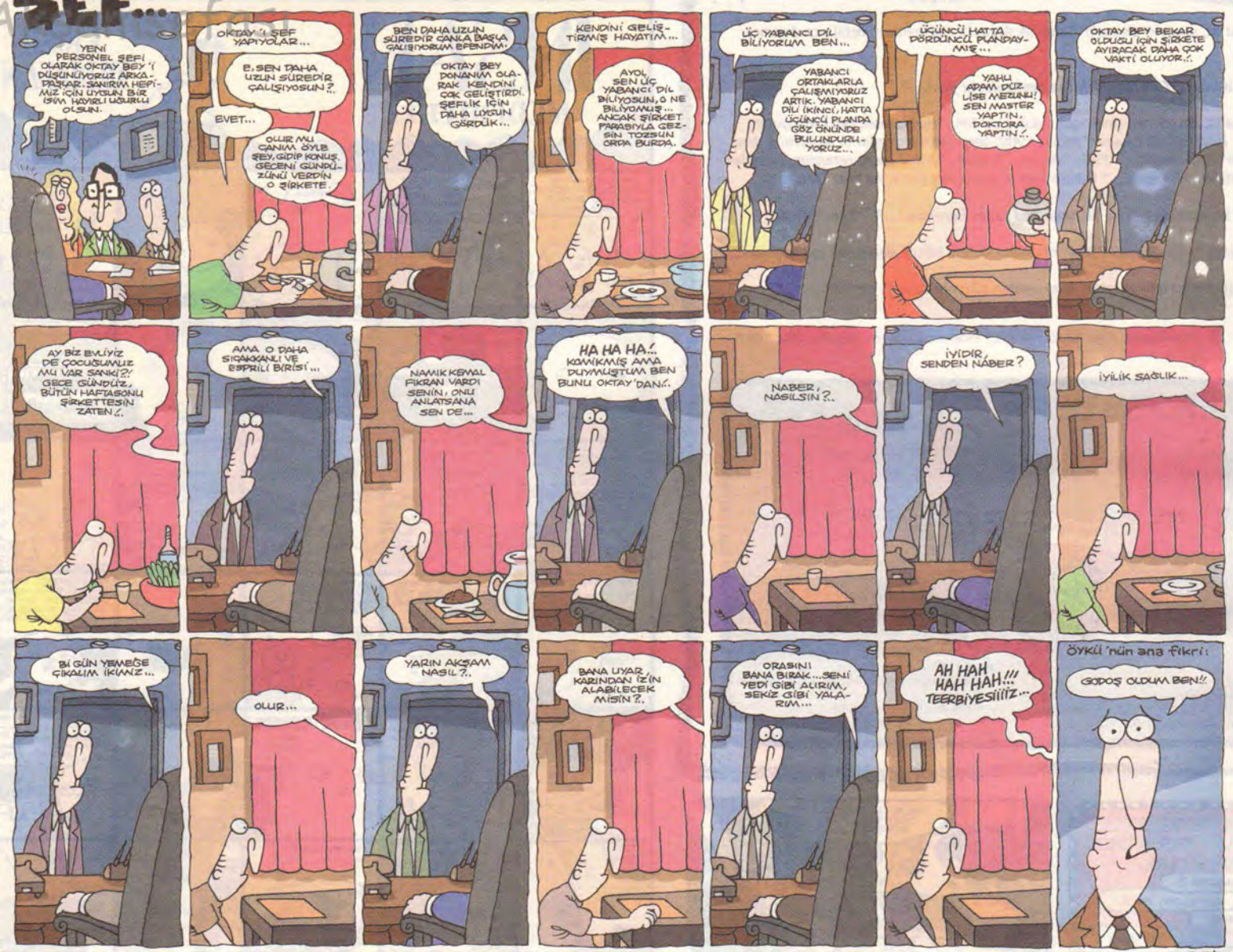
BEKLEYİN... BEN DE MESİR MACUNLARIM
KAPIP GELİYORUM, ONDAN DA ATALIM
HAVAYA... HEYOO...

İSTANBUL, BAŞKARŞIRI'NDE 5-6 YAŞINDAKİ BİR ÇOCUK KAVGA ETTİ. ÇOCUK KAVGALARI NORMALDİR, TARAFIAR ÇOCUK OLUĞU İÇİN ÇOK ÖNEMSİZDEM. FAKA BU OYLADA, KAVGAYA KARİŞAN ÇOCUK LARDAN BİRİ ANNİSİYLE BİRLİKTE GÖZALTINA ALINDI. 5 YAŞINDAKİ HÜMEYRA, EKİP ARACIYLA 8 SAAT BOYUNCA KALACAĞI EMNİYET MÜDÜRLÜĞÜNE GÖTÜRDÜ. HÜMEYRA İFADESİ ALINDIKTAN SONRA SERBEST BIRAKILDI. DİĞER ÇOCUĞUN İFADESİNİ İHTİYAC DUYULMADI. ÇOCUK KAVGASINI KAVGAYI PENCERENDEYİMİZ POLİSİLERE HÜMEYRA'YI GÖZALTINA ALMA LARINI EM-RENDİRİR AKR KAKIM Nİ.

Senato'dan izin çıkmayınca Guantanamo'yu kapatamayan Obama, işkence üssünü daha sevimli göstermek için mahkumlara Sudoku bulmaca ve uydu imkanı sağladı...

edildiği gibi hiçbir şey söylemedi. Kılışelerle süslediği konuşması için Kur'an'dan bol bol alıntı yaparak ortaya ayar vermeye gayret etti. En güzeli de, Maide suresinden yaptığı alıntıydı: **"Bir insanı öldüren bütün insanlığı öldürmüştür"** savılır.

Fırat Budacı

ÇABUK EVE GEL!

Balkondan evladını ısrarla eve çağıran anne sesi bir moral bozukluğu olarak kalmış aklımda. Oyunlarımızı yikan bir sesi anne bağırması. En çok Emre çağırıldı. Annesi hiç es vermeden "Emree" diye defalarca tekrar ettikçe, aşağıda kurduğumuz fantastik dünya, *"bakıldan alınacak ekmeğe"*, *"akşamın olmasa"* gibi gerçek dünyamız müdahaleleriyle yıkıldı. Alilelerin ekmeğe ihtiyacı, zekten sümüğümüzü burnumuzda tutamayacak kadar kendimizden geçiren nice oyunu dağıtmıştı. Ekmeğe bizim düşmanımız. Emre bizen ekmeğin çağrısını sallamıyordu. Ekmeği bir oyunun en heyecanlı yerinde aniden arzulayan annelere karşı çıkmak ara sıra mümkündü çünkü. Annelerin bir şekilde ayanlanabileceğini biliyorduk. Ama annenin çağırması, o an balkonda gözükmeden ama varlığı evde bir tehdit gibi dolanan baba yüzündense ciddiye alınır. Çağrılarının en kuvvetlisiydi 'baba çağırısı', cevapsız bırakılmayacak gizli bir korku içeriyordu. Karanlığın çökmesiyle birlikte yapılan çağrılar bu yüzden tehlikeliydi, çünkü o saatlerde bu yorgun adamlar evlerine dönüp yavaş yavaş hakimiyeti ele geçirmeye başlıyorlardı...

O gün, öğle vakitlerinde yapılan çağrıda ısrarla isimim yinelenince biraz şaşırđım. Normalde çok çağrılan bir çocuk değildim. Sanki bizim eve onu göndercekmiş gibi Emre'ye baktım. Sonra sesin geldiği balkona çevirdim kafamı. Ben bakınca annem, isimli bırakıp "Çabuk!" demeye başlamıştı. "Ne yaaa!" diye bağırdım. "Çabuk eve gel!" diye tekrar etti. Bu çağrıda ekmeğin boyutlarını aşan bir ciddiyet sezdiğim için isyanımı fazla sürdüremedim. Terim, dışarıdaki kışlar ve ara sıra çekerek gizelemeye çalıştığım sümüğümü beraber merdivenlerden yukarı çıktım. Kapıyı annem ağıp o günün şifirli kelimelerini tekrar etti: "Çabuk banyoya!"

Banyoda arınp salona girerken, "Her gün en az 4 saat çalışıyorum..." diye bir cümle duydum. O an çok şıkıcı ve zorlu bir ortama girdiğimi anladım. Meçli ve çok kabaknak saçlarıyla bir kadın bana "Gel bakalım," dedi. Beni kapıda görür görmez uzatarak elini öpmüye hazır bir konuma getirmişti. Kutsal ele doğru ilerledim, yaklaşma önce genemle sonra aklımla öptüm.(Tahminim, ıslak ve erotik bir öpüş sınımlarını diye dudaklarımızı kullanıyoruz.) "Hadi bakalım..." dedi. Çocuklarla her konuşmasına "Hadi bakalım" ekleyen sahtekeer büyükleimizden biriydi bu kadın. "Hatırladım mı bakalım bizi?" dedi. "Biz" dediği insanlara baktım. "Hatırlamadım," dedim. Sonra bir adamın elini öptüm ve benim yaşımada ama "her gün en az 4 saat çalışın" dijital sesi bir çocukla el sıkıştı. Kabaknak saği sahtekeer, "Öğüz'la aynı yaştasınız" di deyirdi bir an moralim bozuldu. Tanyordun ve ara sıra çekerek gizelemeye buydı. Bir eşyaendey ve şimdi tam karşımda oturuyordu.

Karşımda oturan ve üzerindeki tişörtte "Gold Boy" yazan (Bilerek mi alınmıştı bu tişört?) bu çocuk, adı sürekli 'başarı' kelimesiyle anılan ve süalenin diğer çocuklarına ayda bir iki kere örnek gösterilen kişiydi. "Öğüz'u ikinci sınıfa atlatmışlar", "Öğüz sınıf birincisi olmuş (hem de atadığı sınıfta)", "Öğüz İzmir'de başa'tı" oynuyormuş" gibi cümleler süalimizin haber kanallarında sık sık dolıyordu. Son arki yıllarda Öğüz, girdiği bütün sınavları kazanacak, dersaneler peşinden koşacak, en yüksek puanlı bölüme "hiç zoru olmadan" girecek ve şirketler Öğüz'u "havada" kapacaktı. Ama havadaki Öğüz şirketleri değil, "ihtisas" yapmayı tercih edecekti: "Öğüz ihtisas yapıyormuş..." Kaç kere duydum bu cümleyi. Tüm süale "İhtisas" demeye bayılıyorydum. Bir silhir gibi çocukları ağızlarından, sanki öpüp odan sonra salıyorduları bu kelimeli. Bugün bile bu kelimeli duyduğumda, içimde ihtisas yapmış bir Öğüz uyanıp midemi yumrukluyormuş gibi bir hisse kapılırım.

Öğüz'un her hareketinden haberdardım. Özellikle benim sıfır çektiğim, Öğüz'unsa fen lisesini kazandığı yılı unutuyordum. O günlerde, tüm süale koro halinde "Fen lisesi" diyordu. Ulaşılmaz bir lise türü olan bu gizemli mekânın kapılarını sonunda bir açmıştı. Ben girmedim ama anlatılanlardan çıkardığıma göre, Öğüz'un meçli ve kabaknak saçlı annesi o yıl, aşırı gururdan garip sesler çıkarmaya başlamış. Meçli saç, oğlunu anlatmaya başlınca, bir süre sonra cümleleri kaldırıp sadece "Öğüz" diyormuş. Çatda gitgide daha fazla kabarıyormuş. Tüm dünya o günlerde, Afrikalı çocuklar için "We Are The World" şarkısıyla kenetlenmiş, bizim süale Öğüz için kenetlenmişti. Ve ben Öğüz'dan da, eğitim sistemimizi taçlandıran başarılarından da iyice nefret etmeye başlamıştım.

"Aslında önemli olan verimli çalışmak" dedi. Anzem o an bana baktı. Sanırım benden aldığı verimden memnun değildi. Bayan Meç kendi ambalajı ürünü (Öğüz) gururla seyrediyordu. Benim diyardımdaki aksaklıklar, kendi çocuğumun pırlılsım ortay çıkıyor, sanki onları ediyordu. Taa İzmirden sadece oğlunu bize göstermek için geliştiği yıldı. Babasıysa varlığıyla yokluğu fark etmeyen "etkizis" baba'lardandı. Bir kütbe olarak koltuktta oturuyordu. Bu kütleden ara sıra "Hiç hi!" gibi, yeryüzünde hiçbir etkili karşılamayacak gülme sesleri çıkıyordu. (Bu tür adamların bu tür kadınlarla evliliği nasil devam ettirdikleri ve en önemlisi de nasil vesikletleri büyük bir sırdır.) Aşağıdan Öğüz'un sesi geldi. Gol atmıştı. O gollük pası ben vermiş olabilirdim. Burada, bu insanların arasında banyoda becerebildiğim kadar arınımı halimle oturtmak çok sıkılıyordum. O sırada Öğüz, sınavlara hazırlık dışında kendi okul derslerinin nasil gittiği sorusuna "Bomba gibi!" cevabını verdi. Patlamaya hazır Öğüz, huzuruna çıktıği bütün yetişkinleri mest ediyordu. Aşağıdan Öğüz'un "Bas, alırsın!" diyen sesi geldi. İyice köseye sıkışmıştım. "Okul dersleri zaten çocuk oyuncacı" dedi Öğüz. Evet, doğru, çocuk falan değildi Öğüz. Büyükleirin dünyasında akış aldıkça yararlanmak için daha da abanvan ve aldığı alışklarla şarj olan bir tür mekanizmayı sadece şuna bakın, büyükleirin aşırıydı ses tonuyla nasil da ağızım terbiyeyle büzerek konuşuyor. Konuşurken zamanın çok değerli olduğunu ima edersesine ara sıra, nasil da dijital saatine bakıyor. "Bomba gibi" patlamaya hazır, şirketler ilerde havada kapsın diye şimdiden yükselmeye başlayan bir çocuk... İşte geleceğimizi emanet edeceğimiz gürbüz oğlan bu. Bir de bana bakın; sınavı kazanma ihtimali düşük, sürekli "dışarıdan" tost yiyen, salonda Öğüz'dan arka kalan ufak bir boşlukta var olmaya çalışın şu çelimsiz... Üstelik götümden kil kurdu varmış, "sürekli tost yersen olacağı bumsu"... Aşağıdan "Gooool" diye bağıryor Öğüz. Aslanım Öğüz...

"E hadi bakalım, isterseniz bir yarım saat dışarı çıkin," dedi Bayan Meç. Hayattaki bütün hırslarını karşılayan evladını bir program dahilinde ödüllendiriyordu. Ne olursa olsun nefis bir haberi bu. Ben merdivenlerden uçar gibi inerken, Öğüz kontrolü bir yetişkin hıızıyla iniyordu. Bekledim. Şimdi bizim mekandaydık diye. Yanımıza gelince, "Futbol mu oynuyorsunuz?" dedi. (Biz onun top oynamak diyardı.) Dijital saatine bakarak "Bir yarım saat oynayalım" dedi. (Ne yarım saat bel Olene kadar sürecektir bu maç.) Oynamaya başladık. Tam bir "sokak beceriksiz"ydi. Topa pis burun vuruyordu. Beceremediğçe artan hırsı onu iyice komik duruma düşürüyordu. Mal gibi olmuştum. Onun bu halini gördüğümde bir şeylerin öcünü alıyormuş gibi seviniyordum. Hele, bir ikili mücadele sırasında, top oynadığımız mekandaki 15 santimlik süs havuzuna düşüncü iyice keyiflenmiştim. Üstü başı ıslak nasil da koşarak kaçmıştı. "Salak" demistik arkasından. Bütün dereceleri alt üst eden bir çocuğun yaptığını bu salaklık, çocukluk tarihine geçecek için nefis bir enstantaneydi...

Balkondan evladını ısrarla eve çağıran anne sesi bir moral bozukluğu olarak kalmış aklımda. "Çabuk" diyardu annem, "Çabuk eve!" Bu sefer eve girdiğimde, "doğru banyoya" gönderilmeyecektim. Banyo doluydu, içerde Öğüz vardı. "Noldu Öğüz'üz?" dedi annem. Banyonun açık kapısından içeri baktım. ıslak bir deha vardı karşımda. "Havuzu düştü," dedi. Meçli çok telaşlıydı. Sanki havuz suyu evladımın baskılarını kırmıştı gibi anıyayordum Öğüz'u. Ortalık bir suc varmış gibiydi. Durup dururken, "Kendi düştü," dedim. Hayatı yasınık çok ilerinde yaşayan Öğüz, bir an çocukluğuna geri döndü: "Yalanci, sen ittin!" Dudakları titriyordu. Annem bana bakıyordu. Meç bana bakıyordu. Etkizis baba, hayatının en etkilileyici bakışlarıyla bana bakıyordu. Galiba henüz isten dönmemiş babam bile çok uzaklardan bana bakıyordu. "Ben itmedim!" dedim. Sonuçta bir ikili mücadele, faul sayılmazdı...

Sandık içi

ERSİN KARABULUT

ANKARA İYİZA GÜNÜNDE OSLUYLA GEÇEN Bİ KADIN SÖYLE DEVİSTİ...

TUNC VE BEN BİRAZ DİKA ÇOCUKLUK ANISI ANLATMANIZI İSTİYORUZ.

BUNU "HADI CANIM HADI" DİYE DİKA TE ALMADINI ZANNEDİYOSUN AMA BİGÜN BİRDEN SÖYLE YAKALAYABİLİYOSUN KENDİNİ.

OYSA BEN BAHEŞİTİĞİ BEY 7 YIL ÖNCE GİZLİTİM... 7 YIL... GARFIELD İYİZİN DEĞİLİM DEĞİRMİYİM TABİ Kİ ÖĞREN-LER SÖYLEŞİLERDE KONULUYU...

DAHA YARISINA GELMEYEN KENDİNDEN MİDEMA BALANDI... O SPATEN SONRA PA BİRDEN GÖZGAYNAĞI İÇİN SÖYSE BİTENE KADAR SUSTUM BEN DE NAAPYIM.

İYİ NİYETLE SÖYLEDİ, ÇOK DA SEVİMLİ İNSANLARDI. ANNA BEN ORDA İLK KEZ YAPTIYIM İYİ ELİNDEN KAZI-DIŞINI TAM OLARAK HİSSETTİM... BİKAZ YILDIR HEP DERLER "ARTIK ÇOCUKLUK GİZLİYOSUNUZ, NİYE?" FİLAN DİYE ANNA BU ANKARA'DAKİ TAM Bİ İDREK SAGLA-DI. ANNA BEN SANDIK İÇİ Nİ ÇOCUKLUK ANISI ANLAT-MA KÖŞENİ GİBİ DÜŞÜNEREK GİZLİYORDUM YANİ...

DEMİK İSTEDİĞİM, EVET BU DERSİDEKİ HERKES YAZIP ÇİZERKEN SİZİN SEMP SEVNEVECEĞİNİZİ DÜŞÜNÜYO AMA SİZİN BİZİ YÖNLENDİRMEZİZE İZİN VERİREK BOKU YERİZ... FAKAT MAALU İNTERNETİ İYİZA GÜNÜYDÜ SÖYLEDİ DERKEN O KADAR KASIR KAPSIYA ÇELİNGİZ Kİ BUKDAN KA-GAMİYO İNSAN... BAK MESİLA BİSEY ANLATIYIM, YİNE Bİ ÜNİVERSİTE SÖY-LESSİNDEN SONRA Bİ ÇOCUK SÖYLE BİSEY SÖYLEMİŞTİ...

TAMAM ANILIYORUM AZ ÇOK ANNA BİRLERİ O HALINI SEVİYO DİYE DİYE DE DAVRANAMAM YA... HA YAPMADIM ANI YAPTIAM. TİPKİ Bİ YAVSAK GİBİ... O HANI SÖYLERİ SONRASI "HANI KO-NUŞUYODUN?" DEN YA ÇOCUK, OKAN Bİ SONRAKI SÖY-LEHDE RESMEN BİLİREK TUTUKLUK YAPTIAM.

O SIRADA ERMAN ÇAĞLAR

●Biliyorsunuz; bir gün gelecek dünya üzerinde yalnızca bir tane kaset kalacak. Belki yarın değil, belki yüz yıl sonra da değil ama belki 300 yıl sonra falan bir tane kalacak. O çok değerli olacak, adeta müzelerde sergilenen kaset uyarım Michael Jackson'un kasedi olur. Ya da Guns n' Roses kasedi. Çünkü kaset Michael Jackson, Michael Jackson'da kaset demek benim için. Ya da Guns n' Roses. Bu ikisi olmazsa uyarım üzerine başka kaset çekilmiş Muazzez Ersoy Nostalji serisi kasetlerinden olmaz. En azından ben diliyorum yüce rabbimden, dünya üzerindeki son kaset için...

●Dünyanın en mono radyosu bulundu. Dedem seyyar satıcından almış, üstünde bir tane delik var sesin dışarı çıkması için. Sayıyla 1. Şarkıda herhangi bir stereo durum olursa titreşime geçiyor cihaz. Bir tane açma - kapama düğmesi, bir tane istasyon arama düğmesi. Ses ayarını da bulamadım. Elektronik cenneti Tayvan'ın izbelerinden evinize.

●"İnterneti ne kadar doğru kullanıyorsunuz?" (fazla zamanınızı almayacağım): Soru 1: Facebook arkadaş listenizde yeni doğmuş bebek var mı? Değerlendirme: Cevabınız "evet" ise, siz interneti çok yanlış kullanıyorsunuz. Her yıl başkalarına lazım olan Kıbrıs adası büyüklüğünde bir interneti israf ediyorsunuz. O yeni doğmuş bebeğin anne babası kadar siz de hatalısınız.

●Bir dizi olarak 24 dizisi: Jack Bauer'ı ortalığa sal, patlamalar yaşınsın, sonra Jack Bauer'ı tutukla, sonra tekrarserbest bırak, patlamayı önlesin, sonra tekrar tutukla. Bir günümüze böyle geçti. Kafana yapışık kulak memelerini ve seni çok seviyorum Kiefer Sutherland, yanlış anlamamı istemem.

●Dünyanın en bozuk midesi ve Erman Çağlar: Şu an karınım kendi kafasına göre tek heceli kelimeler söyleyebiliyor ("meh", "diyor", "vay" diyor.) Bu noktaya bir günde gelmedim ben. İstanbul'da dergi sabahlaması (dürüm ve kolaya bulunmuş günah geceleri), sabahlamadan çıktığım gibi İstanbul-Edirne otobüsü (yarın olmayacakmışçasına yenilen topkekler), ardından anımla babannemin birlikte ikamet ettikleri ev ortamı. Anne + babanne = beş çeşit yemek. O yemekleri henüz hazmedemedişken tekrar bindikim Edirne-İstanbul otobüsü, akabinde tekrar dergi sabahlaması. Bunu üç hafta üst üste yaptığınızı düşünün. "Vay" dediğinizi duyur gibiymi.

●Cnbc-e'de sabah vakti çikam takım elbiseli, parlak gravatlı adamlar! Siz evinize gidince cnbc-e'de diziler çıkıyor, insanlar genelde onları izliyorlar. Kötü haberi benden duyan istedim.

●Türk internet gazeteciliğinin kayan bir yarısı: Okudukça söylenir haber. Gazetelerin internet sitelerini hazırlayan ekipler tüm enerjilerini gıblık kadın galerisi hazırlamaya kanalize ettikleri için, bazı haberler kendi kendilerini hazırlamak zorunda kalıyorlar. Sonuçlar fantastik. Sizler için bir tane aklımdan yazıyorum:

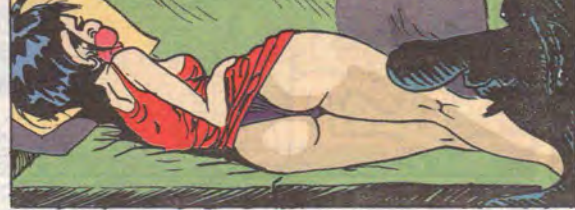
ROCK TARİHİNE DAMGASINI VURAN TÜRK (çok iddialı dev başlık)
Pink Floyd grubunun efsanevi The Wall albümünün arkasındaki gizli kahraman bir Türk. (biraz daha az iddialı alt başlık)
Dünyaaca ünlü rock grubu Pink Floyd'un eğitim sistemini eleştiren sözleriyle dikkat çeken şarkısı "We don't need no education" şarkısındaki şarkıya eşlik eden çocuk korosundaki bir çocuk diğer çocuklardan bir özelliğiyle ayrılıyor. Çünkü onun babası bir Türk. (sıfır haber değeri + yanlış bilgi)

Haberin devamı için tıklayın.

Haberin devamını tıklarsanız bu Türk çocuğunun bazı yaz tatillerini Türkiye'de geçirdiği ve Türk insanlarını çok sevdiği bilgisine ulaşıyorsunuz. Bu şahane haber modeli genelde bakını kör eden şahane bir fotoğraf kolajıyla çalıştırılıyor. Onu da elimden geldiğince yapmaya çalıştım sizler için.

Bunun gibi bir şey...

Akşamsefası

BU DA AYLAYANI!

NEĞİN AĞUSUN DİYE SORMAM YOK BİŞİN DİYECEK

SORMASAM ÖMÜR DİYECEK

HICK OH-HU

UYKUSUZ

2009 Nisan ayında Genelkurmay'da hazırlandığı iddia edilen "AKP ve Gülen hareketini bitirme planı" konulu belge şok yarattı. Genelkurmay bu belgeyi "gerçek olmadığı kanaatindeyiz" diyerek yalanlarken, AKP suç duyurusunda bulundu. Belgenin gerçek olup olmadığı tartışılıyor ancak şimdilik bildiğimiz kesin bir gerçek var. Savcılıkta sadece fotokopisi bulunan belge sahte çıkarsa bu korkunç bir çetenin Türkiye'nin en önemli makamlarına sızdığı anlamına gelecek. Eğer belge gerçekse bu da korkunç bir çetenin Türkiye'nin en önemli makamlarına sızdığı anlamına gelecek.

**HERKESİN KOCASI
YAPIYOR... BEN DE İSTİYORUM
EYLEM PLANI...**

İstanbul Emniyet Müdürü Celalettin Cerrah, Osmaniye'ye vali olarak atandı.

BEN VARMISIM GİBİ
DÖVMEME DEVAM EDİN...

YAKUSUZ

Adana'da 9 çocuğa daha gösterişli taş atıkları gerekeceği 86 yıl, 11 ay hapis cezası verildi. böylece son bir yıl içinde 82 çocuğa toplam 373 yıl hapis cezası verilmiş oldu.

KAÇ YIL OLDU?

- Arena ekibinin geleceğini öğrenince bone ve eldiven traktör kullanmaya başlayan adam, "Yüzde 90 bone ve eldiven kullanıyoruz" diyeti 3 yıl...
- Hande Yener, "Bu albüm farklı. Onun için beni onlar da artık dinlesin diye şarkıları çok entelektüel bulduğum bir besteciden, Mete Özgenciliden aldığım için, 'Artık o kesim de beni dinlesin diyorum. Mete ile çalışmaya başladığımızda, 'Enteller seni seviyorlar' dedi" diyerek şimdiki müzik anlayışını açıkladı 5 yıl...
- Antalya'da 64 yaşındaki Sadık Uysal, magazin programı seyrederken, 62 yaşındaki eşini "Sen neden bu mankenlere benzemiyorsun?" gerekeciyle aniden döveli 6 yıl...
- Petek Dinçöz, "Bende denyoluk var" diyeti 6 yıl...
- Magic Johnson AIDS'e yakalanalı 19 yıl...
- S.O.S. acil durum sinyali ilk defa kullanılabildi tam 100 yıl olmuş...

MEDYA-ANALİZ

"medya kötü birşeydir, bizlere iyi insanları, diyebilin köşesi"

"Taha bu medya teskilatında komedyen" R. K. D. 2007

SEN HANİMELİ, SEBBOY STEVEDUR, BAŞKASI ATIK DAVRANIP ahtmetaltan@gmail.com 'U ALMIS ABİ... ALMAYORLUZ... ahtmetaltan111@gmail.com 'LA ahtmetaltan-consicns89@gmail.com OLABİLİYOR... HANGİSİNİ ALAYIM?

ALZANAHMET ALMAYIS MI?

YANLIŞ...

ALMAYIS SÖYLEMEZ ANLAYA MI? ABİ...

ABİ HANİMELLER İSTİYORUN... I LURA 25 KURULU RICA EDİYALM...

medya-analiz köşesi ayda bir, berberde güneş

BİŞEYLER DUYDUM

DİKKAT! DEVLET MALI!

Koradeniz Teknik Üniversitesi'nde öğrenciler hakkında yürütülen soruşturmalar ve uzaklaştırma cezalarını protesto etmek amacıyla açlık grevine başlayan 6 öğrenci, 30 kişilik bir grubun saldırısına uğradı. Bu 30 kişi, "Aclıktan ölmediniz mi? Size hamburger ısmarlayalım..." gibi sözlerle tacizde bulunduktan sonra saldırıya geçtiler. Kovga sırasında, kampustaki levhaları sökerek öğrencilerin üzerine attılar. O ana kadar olaylara müdahale etmeyen güvenlik görevlileri, aniden telafislen levhaları atmıyor, onlar devlet malı" diye kışkırak levhaları korudular.

HAYIR!... OLURUM DE SÖK-TÜRTMESE BUNLIK. ADAMLA-RIN KAFASINA ATILCAK BAKSA BİŞEY BUL GENC ADAM!

NO PROBLEM!

ABD Dışişleri Bakanlığı'nın ülkeler hakkındaki periyodik olarak güncelleyip derlediği ülke notunda 'AK Party' ve 'AKP' kısaltmaları birtakım kullanıldı. Başbakan'dan her hangi bir tepki gelmedi...

mahsus selam eder çoköperim...

14 yaşındaki B.C.'ye 'cinsel tacizde bulunduğu' gerekçesiyle yargılanan Vakıf gazetesi yazarı Hüseyin Üzmez, tutuklu bulunduğu sırada el yazısıyla kendisini yargılayan hakim ve savcılara övgü dolu mektuplar yazmış. Üzmez, mektuplarda, savcı için "yokışıklı", "nur yüzlü yokışıklı" gibi komplimanlar kullanıyor ve savcının Yargıtay'da layık olduğu yerleri alması için dua edeceğini söylüyor. Şu da mektupların sonundaki imza: "Tutuklu ve hasta Hüseyin Üzmez"...

GÜLE GÜLE CERRAH

"HEM ATEŞ ETMEK RAHATLATIR İNSANI. PATLAYAN TABANCA SESİ HUZUR VERİR BİZİM GİBİLERE; STRESİNİ ALIR, BENİM EŞİM DE SİLÂH KULLANMAYI BİLİR..."

"LÜBNAN'A ASKER GÖNDERİLMESİNİ PROTESTO EDEN ÖĞRENCİLERE YÖNELİK LİNG GİRİŞİMİNİN ARDINDAN 'VATANDAŞIMIZ GÜZEL BİR TEPEKİ VERDİ'... FİHUŞ OPERASYONUNDA GÖZALTINA ALINANLARIN DEŞİFRE EDİLMESİ ÜZERİNE 'POLİSİMİZ NAMUSLU KİŞİLERİ AFIŞE ETMEZ'..."

"İSMALİAÇA CAMII'NDE MEYDANA GELEN LİNG OLAYININ ARDINDAN, 'SÜPHELİ KAFASINI MİHRABA VURU YURU OLMUŞ'... SÜPHELİLERİN YAKALANMAMASININ ÜZERİNDEN DAHA 24 SAAT GEÇMEDEN 'ÖRGÜTLE BAĞLANTISI YOK, MİLLİYETÇİ DUYGULARLA İŞLENMİŞ BİR ÇİNAYETTİR'..."

"MÜNEVVER KARABULUT ÇİNAYETİNDEN SONRA AİLEİYİ SUÇLAYARAK, 'E KIZLARINI TAKİP ETSİLERMİŞ'..."

OSMANİYE'YE VALİ OLARAK ATANAN İSTANBUL EMNİYET MÜDÜRÜ CELALETİN CERRAH'IN KISA BİR CV'SİNİ OKUDUNUZ.

OSMANİYE'YE BENİ DE GÖTÜRECEK MİSİN, YOKSA SENİN KİN GEÇCİ BİR HEVES MİYDİM?

OLUR MU HIŞ, BİYİĞA DEVAM!

Akşamsefası

Akşamsefası
Ebu Garib cezaevinde Iraklılara işkence yaparken hatıra fotoğrafları çektiren ABD'li kadın asker, hayat hikayesini anlatan bir kitap yazdı.

Türkiye, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nde, aile içi şiddete karşı vatandaşını koruyamadığı gerekçesiyle ceza alan 'ilk ülke' oldu. Meclis'te AKP'li Güldal Akşit, AIHM'nin mahkum etmesini anlayamadığını söyledi.

PİŞ KINLIK
1) Marmaray Projesi'nde aylardır masaların altınındaki için iş bırakan işçilere işveren firma yetkilileri, "Üç ay maaş alamadılar diye böyle şey yapıyorlar" diyerek tepki gösterdi.
2) Özdele Elektronik (sımsız bir gıcıkta uzun süreli masaların verilmediği işçilere iş verildi). Sirketin sahibi masaların vermediği işçilere, "Kredi kartı kullanmayın, haftada bir ödemenizi yapın" diyerek öğütler verdi.

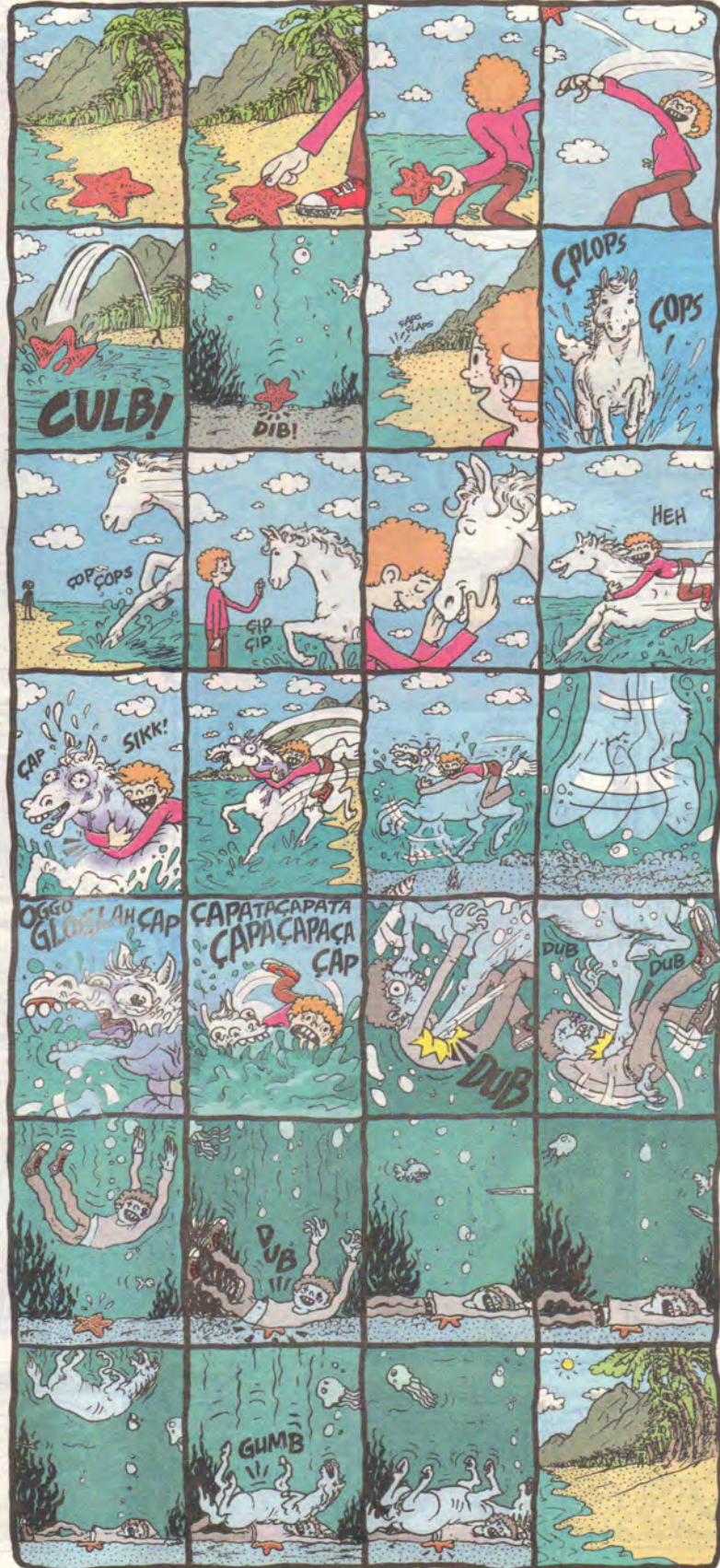
Başbakanımızın ağzı iyi lapa yapıyodur...
Bizim sayemizde orta zekanın aklını alıyordur...
Lafı gediğine koyuyor...

Akşamsefası
FIRAT BUDACI

OKYANUSUN KIZI NENSI

ONU ARDECE GERÇEK İNSANLAR GÖRSEKİLER

[illegible]

UZERİNİZDEKİ BÜYÜNÜN KALICI, KÖTÜ RUHLARIN SİZİ RAHAT BIRAKMAYI İÇİN TUTSUN. LENKİN KAPLANI T.ŞAĞINI PERANINA ÇEVİLMİŞ G.T.İ.İ.E YOGURUP HAZIRLADIYORUZ KARİKÜRİ YÜZLÜLÜZE KAMERASI ETTİREBİLİRSİNİZ HER GÜN...

DİYELİM Kİ KAPLAN T.ŞAĞI ALACAK EKONOMİK GÜCÜMÜZ YOK, YERİNE ZEBRA ÇÜMİ KOYSAK OLUR MU?...

ANNE LÜTFEN BU İÇİ DE EVDE PASTA YAPMA İSİNE ÇEVİRME...BÜYÜ, BU... CİDDİ BİZEY, OLMAZ ÖYLE...

OLUR OLUR... ZEBRA... ÇÜCÜĞÜN LİSTENE KASAPATMA TOZU DOKURUZ, ÖYLE DE OLUR

DURSUN SAMİ

[illegible]

DÜNYANIN BUTUN GMALEBONUN ONLNU AGAN TAHTA GOGUMLERİ CLARAK BIRLESTYORUZ ABI -GELYOR MUSUN?

GELYORUM.

Peling
 gantengku
 wutunusaur...
 Gantuk obanoke.
 40'uk Rohekar me-
 ke Polomea sasa-
 rasi ciki...
 ai gantengku
 Ganteng
 dangi o
 gantengku.
 Nagel ganteng dadi,
 wutunusaur...
 Gantuk obanoke.
 40'uk Rohekar me-
 ke Polomea sasa-
 rasi ciki...
 ai gantengku
 Ganteng
 dangi o
 gantengku.

SONRA "Bİ YOL
ÖPEM GELİN KIZ,
Bİ YOL ÖPEM
KARŞI KÜYÜN
GELİNİ" DİYE
BESTEYLE ÇİKA-
GELDİN...NAAPTIN
ABİ SEN ÖYLE?!

NİYE LAN,
İKİSİNİ DE AYNI
DÜYĞÜLARLA
GOK HİSLENEREK
YAZDIM OYSA
Kİ...

AH SİZ KADINLAR...
HEPSİ GÖZLÜP
SÖNÜZ GÖZLÜMÜ
NİNİ UNUTTURDUNUZ
BİLMESE GÜDİSİNİZ.

"SIVAZA
DEVAM"
DUYORDAN
YANLI.

Başımıza gelen 10 kötü moda:

1- Trol Oyuncaklar

Rengârenk saçlarını oksajınca uğur getireceğine inanılan yer çüresi kıvamında, trol ismindeki bu garip nesneler, siz de takdir edersiniz ki sevgili okurlar ve "ben siz hiç okuyamıyorum ama güzel yazıyorsunuz" diye mektup atan sevgili okumayan arkadaşımız Evren Şengül, doksanlı yılların ilk yarısında hayatımızın en azından bir kısmını esir almıştı. Bir nesnenin uğur müessesiyeli suretiyle kismet ummaları bir döneme damgasını vurdu mu vurdu. Neyse ki o kötü günler geride kaldı. Müsterih olunuz çünkü Çin nezdinde yaptığımız bir takım girişimlerden sonra trol oyuncaklarının bir daha üretilmesini sağladım sanırım. Nasıl olsa üretecek başka bir yer de yok.

2- İskelet anahtarlık

Ne yalan söyleyeyim, seksenlerin başından kalma bu hatıra, her hatırladığımda içimi titretiyor, bir ilk gençlik aşkının ya da adam gibi son büyük aşkın busesini duğadığım kenarında hissetmiş gibi oluyorum. Efendim, açıkçası bu iskelet şeklindeki anahtarlığa ben de sahip olmak istemiş ancak kollarını çatıp böyle bir şeyin katiyeti surette mümkün olmadığını iliklerime kadar hissettirmişle edinememişim. Aslında anem tabii nereden baksanız mantıklı kadın, o yaşta taşınması gereken herhangi bir anahtar mevcut değil zaten, anahtarlığı ne yapacağım? Tabii iskelet anahtarlık anahtarlıktan başka her şeye benzeyiyo o da aynı mesele ya. Velhasıl kelam çiknilikte poker oynayan köpekler tablosuyla yarışan bu anahtarlık aklımda hep bel üstü plili pantolon giyen, bir eli cebinde, diğer eliyle bu iskeleti sallayan ve bir yandan da arada bir dişlerinin arasından cırıkk diye bir ses çıkartıp tüküren ağabeylerle özdeşleşti. Bu da annemin bir öngörüsü değilirdi de nedir, sorarım size. Ya ben de o anahtarlıktan alıp ilk gençliğimde o ağabeyler gibi bir adama dönüşseydim, lunaparklarda falan kızlara laf atarak dolaşsaydım?

3- YOKOHOMA çıkartması

Bunun ne olduğunu bugün bile hala bilmiyorum ve gözünüzü seveyim "bilmiyorum" yazdığım her yazıdan sonra yaptığınız gibi "abi o şudur, abi onun anlamı şu" falan gibi mailer atmayın, istesem ben de öğrenebilirim ama öğrendiğim şeylerin çoğunu asla unutmadığım için hiç öğrenmeye niyetim yok. Membranın uyarılmasının iki yolla olduğu bunlardan birinin endoksigenaz diğerinin lipoksigenaz olduğunu biliyorum mesela ki bu bildiğim şeyin ne olduğunu bile bilmiyorum ama çıkıyorm işte aklımdan. Her neyse bu Yokohoma çıkartması da yıllar yılı genellikle Tofaş'ın halkımıza kakaladığı ve büyük ekmecek çıkarttığı kuş serisi otomobillerin arka camlarında üst kısımda, hani bugün "Boğaziçi Üniversitesi", "YODUT", "Y" falan yazıyor

4- Karpuz dilimi yastıklar

Efendim yine Tofaş'ın halkımıza itelediği arabaların arka koltuklarının üstünde, bu ilginç estetik düşmanını görmek mümkündür. Ne ara hayatımıza girdiğini bilmediğim gibi ne ara çıktığına da dikkat etmedim ama tahminim odur ki yukarıda bahsettiğim kuş serisi arabalarla birlikte o da tarihin tozlu sayfalarında yerini aldı. Süsleme olarak çiçek ve soyut motifler dışında da meyve kullanımı aslında zaten yeni sayılacak bir şey. Yeni derken, bu akema 17-18. Yüzyıllarda bir ara sarırdırdığını söylemek isterim. Ancak yirminci yüzyılın son çeyreğinde, bir karpuz dilimi şeklinde bir yastıkla tekrar gündeme gelmesi bana kalırsa başsız bir ber come back denemesiydi. Ne oldu? Yaşandı bitti ve umarım herkes bittiğine memnundur.

5-Bağcıkları açık gezmek

Bu da arkasındaki motivasyonu pek anlayamadığım, hangi amaca hizmet ettiğini bilmediğim ama arada bir de olsa sendeleyen adamlar görmemin müsebbibi olan modalardan biriydi. Genellikle kolay kopan deriden mamul ayakbak bağcıklarını açık bırakarak gezen gençlerimiz ülke ekonomisine olan zarar hep planlanılabileydi eder emrim ki malıye bakanlığı bu duruma bir el koyardı. Zaten mi nereden diyorsunuz? Bir kere iki de bir kopan bağcıkların yerine, yine açık bırakılmak üzere yeni bağcık alındı ki, nereden baksanız israfıtır. İkinci olarak bu arkadaşlar sendelemekten, arada bir göz ucuyla ayakbaklarını kontrol etmekten nereden baksanız günde yirmi dakika kaybettiler, sayılarının 1 milyon olduğunu düşünürseniz günde sekiz saatte 114 yıllık bir üç gücü kaybı var. bakın tatilleri matifleri hesap etmiyorum, 365 gün boyunca sekiz saat çalışmadan bahsediyorum. (İtiraz yolu açık elbette ama facebook yüzünden 140 milyon dolar zarar edildi haberleri nasıl hesapları var zannediyorsunuz?)

6-Radyolu dev kulaklık

Sanırım Almanya'da bulunan gasarbeiter'lerimizin kendileriyle "alamancı" denilerek alay edilmesine tepki olarak aralarında anlaşış başımıza musallat ettiği bir garip icatçı kendisi. Pratik gibi ama hiç pratik değil, işe yarar gibi ama hiç işe yaramaz. Kocaman kulaklıkların kafanızı takıyorsunuz, sağ kulaklığınızın üzerinden ses sol kulaklığınızın üzerinden istasyon ayar düğmesi ve yine sol kulaklığınızdan arşı alaya uzanan bir radyo anteniyle, ikinci dünya savaşı sonrası teknolojisini kullanan bir uzaşy misali, alien misali geziyorsunuz. Neyse ki artık gezmeyorsunuz.

7-Piring taneisine isim yazılır

Sanırım doksanlı yılların ilk yarısında, sokaklarda tezgâh açan ve bizim sokakta tezgâh açtıkları, genellikle uzun saçlı oldukları için deriş, önemli abi muamelesi yaptığımızız (malk bizde tabii buradan tüm satıcı arkadaşları tenzih ederim), arkadaşlardan biri eline geçirdiği bir rapido 0,1 kalemle, piring taneisinin üzerine yazı yazabileceğini keşfettiğinde olan oldu. Kara ölüm veba gibi yurdumuzun doğal tatil cenneti güney illerimizden Sultanahmet'e, Bakırköy'den Taksim'e, Edirne'den Ardahan'a kadar yayılan bu hastalık (Edirne ve Ardahan'a gitmedim hiç ne yalan söyleyeyim. Yani Edirne'ye gittim gitmesinde de gözüm yaprak çiğderden başka bir şey görmedim) bir hayli uzun sürdü, birçok arkadaşımız bu işten ekmecek yedi. Ve ne diye sorarım size? Kızlarımız, beylerimiz boyunlarına, içi su dolu küçük bir tüpün içinde, üzerinde isimleri yazılı bir piring taneisi dolaşmış diye. Bisi bir yerlerde "Gün gelecek herkes boynunda isminin yazılı olduğu bir piring taneisiyle dolaşacak" dese, hastaneye kapatmaya bile gerek görmedik herhalde rehabilitasyonu mümkün değil diye. Ve gururla söylüyorum, hayır ben bu olaya girmedim. Ne o örne bileziklere yazdırımd ismini ne de piring tanelerine. Kimliğimde yazıyor zaten.

"E, on kötü moda dedin yedi tane yazmışın?" mı diyorsunuz? Dikkatinizden ötürü sizi tebrik ediyorum. "Ne var, piringce isim yazdırımd sevimli bir şeydi, yaşanması lazımdı ve iyi ki yaşandı" diye itiraz mı ediyorsunuz? Size de hak veriyorum ama başka konularda. Yer doldu, o yüzden on değil yedi tane. (Tabii bağışlı değiştirme gibi bir opsiyonu her zaman var ama değiştirmiyorum işte.)

Sevgili Günlük

"Seni bugün Beyoğlu'nda görmüşler."

ersin karabulut

O SIRADA ERMAN ÇAĞLAR

Erman Çağlar'dan yüreklerinizi ısıtacak, sınırsız bir gençlik öyküsü: Okuma Kuzume (Ateş Gülleri). İşte başlıyor...

Grup elemanları yavaş yavaş sahnede yerlerini almaya başlamışlardı. Vokalist, kendisi gibi japon olan grup elemanlarına şöyle bir göz attı. Her şey hazır, her şey olması gerektiği gibi gidiyordu. Son anda bir aksilik çıkmazsa, beş dakika sonra Türk seyircisini japon saykodelik rock müziğiyle tanıştıracaklardı. Her japon rock grubuna sorulan "Rock müzik İngilizce mi söylenmeli, yoksa japonca mı?" sorusuna cevapları "kesinlikle japonca", "geleneksel japon enstrümanları saykodelik rock müzikte kullanılabilir mi, yoksa kullanılmaz mı?" sorusuna cevapları "kesin kullanılabilir" olmuştular (bu konuda motivasyonları çok yüksekti). Japon vokali, kendilerini izlemeye gelen altmış kişilik kalabalık seyirci kitlesine baktı. Atmosfer inanılmazdı. Konseri oniki dakikalık epik bir parça olan "Okuma Kuzume" ile açmaya karar verdi. Grup arkadaşlarına döndü, onların da en az kendisi kadar duyulanmış olduklarını fark etti. "Okuma Kuzume"yi çalacaklarını söylemesine gerek kalmadı, hepsi anlaşıyordu. "Ol, sizi ve müziğimizi çok seviyorum lan" demek geldi içinden, ama kelimeler gereksizdi. Mikrofona yaklaştı, konserden önce öğrendiği Türkçe kelimeleri doğru kullanmaya dikkat ederek "merhaba Türkiye!" diye bağırdı. Epik bir gece olacaktı, hissediyordu.

O sırada Erman Çağlar...

O sırada Erman Çağlar'ın kafasının içinde küçük Erman Çağlarlar el ele tutuşmuş, durmaksızın aynı şarkıyı söyleyerek dans ediyorlardı: "kızının erkek arkadaşı varmış / kızının erkek arkadaşı varmış / üstelik bir moda dergisinde fotoğrafçıymış..."

"Konser varmış, saykodelikmiş, gider miyiz?" sorusuna cevabı "gideriz", "konserden önce bişeyler içer miyiz?" sorusuna cevabı ise "ben çok içtim zaten, ama içeriz" olmuştular. O yüzden konser mekanına vardığında kayda değer bir kafaya sahipti. Girişte zamanın parasıyla 40 ytl. ödedi. "Sonuçta 40 ytl. neye vermiyoruz ki bugün, dışarı bi çıkıyorsun 10 ytl zaten yol parası..." konulu içsel konuşmasının ortalarına doğru bir süredir usul usul ama sistematik bir şekilde yazıldığı kızı gördü.

Olaylar kontrolü dışında gelişmişti, ama kötü durumda olmadığını hissediyordu. Konser vardı, kız vardı; "Ben alkollüyüm. O da alkollüdür herhalde... Ben altı tane bira içtim" diye düşündü. Bunlar olumlu şeylerdi. Cep telefonunu çıkardı, her ihtimale karşısız aldı. Telefonla konuşuyormuş, konuşurken bir yandan da geziniyormuş gibi yaparak kızın yakınlarına doğru ilerledi. Planı şöyleydi: kız kendisini fark edene kadar yakınlarında telefonla konuşmuş gibi yapacak, kız kendisini fark edince "tamam abi, o zaman onu öyle yaparız, görüşürüz hadi kendine iyi bak" diyerek telefonu kapatacak ve kızın yanına gidip olayları geliştirecekti. Doğrudan kızın yanına gidip "merhaba, naber?" demek o an için Erman Çağlar'a bilinmeyen bir nedenden ötürü saçma bir fikir gibi gelmişti.

Bir süre kızın ve kızın arkadaş çevresinin etrafında elinde telefonla dolaştı, ancak kendisini fark eden olmadı. Gürüha biraz daha yaklaştı, bir süre daha dolaştı, ancak yine farkedilmedi. Yaklaşık altı - yedi dakikadır boş telefona "hihihi, evet, doğru, evet, haklısın abi, zaten ben de onu dedim, evet, hihihi" diye konuşuyordu. Hızla olaya yabancılaştı. "Tamam abi, o zaman onu öyle yaparız, görüşürüz hadi kendine iyi bak" dedi ve telefonu kapattı. Kızı yeni fark etmişçesine "aaa Ceyda! Hüop! Ceyda! Naber?" diye bağıracak kızın olduğu yöne doğru seyritti.

Kızla toplamda beş dakika falan konuştu. Bu kısa süre zarfında şunları öğrendi: kızın erkek arkadaşı varmış (yapılı, kel), eleman moda fotoğrafçısıymış (konserde de birlikte gelmişler), konser Japonya'da saykodelik bir rock grubunun konseriymiş, 33'lük bira ise zamanın parasıyla 12 ytl ye satılıyormuş. Tatlı bir uyuşukluk Erman Çağlar'ın vücudunu yavaşça ele geçirirken ışıklar yavaşça karardı. Sadece sahneyi aydınlatan spot ışıkları yanıyordu. Japon grubun konsere başlamak üzere olduğunu o zaman fark etti. Spot ışığını yiyince iyice bembeyaz bir insan olan vokalist dikkate baktı. Her halinden konserden önce öğrendiği Türkçe kelimeleri kullanmaya can attığı belliydi.

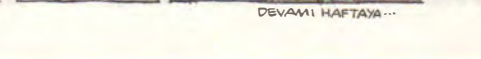
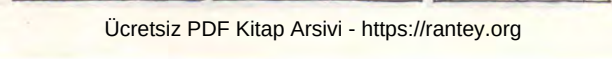
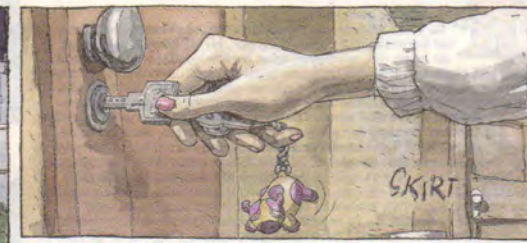
Japon vokalisti "merhaba Türkiye!" diye bağırdı.

"Merhaba canım" diye mırıldandı Erman Çağlar. Sahnede arkadaşlara doğru dizilmiş geleneksel japon enstrümanlarını gördü. Ayaklarını sürüyerek konsere birlikte geldiği adamların yanına döndü. Epik bir gece olacaktı, hissediyordu.

"Zaten o aldığım şeyi normalde erkekler kızlara alır, mutlu eder... Ama bizim kızın aklına gelmeyi bırak, benim aldığımı çöpe atmadıysa çok şaşırdım yani..."

Ama fabi o yine bi şekilde bak etti...

DEVAMI HAFTAYA...

BENİM DE SÖYLEYECEKLERİM VAR!

Umut SARIKAYA

Doğala özdeş

Nerden girdim şu "televizyon izlemiyorum" skine bilmem ki... Eşe dosta da yaydık, "televizyon izlemiyorum, bence insanı aptallaştırıyor" diye yedi cihana yayıp her ortamda söyledik. Yetmedi, "bence mutlaka siz de denemelisiniz" diye de tavsiye üzerine tavsiye verdik. Geri de dönemiyorum sözümden. Plazma televizyonda maçı keyfini görür de kınar beni diye dostlar çok korkuyorum. Ne demeye tutmadım ki çenemi bilmem. İzlemiyorsan izlemiyorsun arkadaşım, izlemediğini söylemenin ne anlamı var? "Konusu geçince söyledim" diye savunacak değilim kendimi çok şükür. Ben açtım konuyu hep. Ne yapıp edip konuyu bi şekilde televizyona getirdim, sonra da "izlemiyorum" dedim. Kimlik ni edinemeye çalıştım acaba kendime? Beni tanımlayacak bi kavram mıydı bu? "ha Umut mu? O televizyon izlemeyiz, evinde televizyonu yoktur" desinler diye mi dedim sadece acaba. Kimseye demeseydim ve sessizce gidip alsaydım o bebeği koysaydım evimin başköşesine ne güzel olurdu bu sıcak haziran öğleninde. Bu sıcaktan çok can sıkıntısı ile boğuştuğum öğlede. "Gerçekten kafamı skim." diye bi daha içimden geçirdim. "Kitap okurum hem, iyi olur. Kültürel çehrem genişler" diye kendi kendimi nasıl da kandırılmışım. Oku oku nereye kadar arkadaşım. İçi bulanıyo belli bi zaman sonra insanın. Hem hepsi yalan, safsata zaten. Olmaz lan. Akıl var mantık var, bi adamın bir sabah uyanığında böceğe dönmesi diye bişey olur mu hiç Allah aşkına? Çocuk inanmaz anlatsan! Uydur g.tünden, yaz kâğıda... Sonra al paralarını milletin. İyi yere tezgâh açmış bunlar. Gider olarak sadece kalem kâğıt masrafını var, toplasan 10 lira etmez. Geliri ise safi kemiksiz para, al koy faize. Bi de ekstra olarak saygısı var, merasimi var. İstersen g.tünü aç gez. Kimsenin seni kinamayacağı gibi "bu adam yapıyorsa bi bildiği vardır." diye düşünüp "Haydi arkadaşlar! Biz de sıyrılmalı donları, çikaralım toptan kavunlarını" diyerek harekete geçer kitleler. O an ihtiyacım olan tek şey bir televizyondur. Nerdeydi acaba şimdi o, "izlemiyorum" diyince "abi inan hiçbir şey kaybetmiyorsun aksine kazanıyorsun. Keşke biz de izlemesek" diye beni bu kararında destekleyen dostlarım. Niye bu öğlen vakti evlerinde televizyon izlemekten feragat edip de beni ziyarete gelmiyorlardı, ya da aramıyorlardı. Kendime kitapla ya da kız arkadaşım adını verdiğim şu kadınla yalnız kalmak istemiyordum. Kendimi, onu ya da kitabı daha iyi anlamak, tanımak istemiyordum. Hiçbir şey anlamadan, sadece televizyona bakarak şu elimdeki karpuz dilimini kemirmek istiyordum.

Kucağıma serdiğim çok eski tarihlere ait takvim gazetesinin papatya ve mimoza eklerinin hepsini can

sıkıntısından her satırına kadar ağzımdaki çekirdekleri kâğıda pıt pıt diye tükürerek okumuştum. Gazete, tükürük ve ağzımdan damlayan kapuz süyundan o kadar çok ıslandı ki sonunda çekirdeklerin ağırlığına dayanamayarak yırtıldı. Çekirdekleri elimle yerden almaya çalıştım ama imkânsızdı. Çok kaygan oldukları içi parmaklarının arasından fırlayarak koltuğun altına kaçıyorlardı. Kurusunlar da sonra süpürgeyle alırım diye kepsini koltuğun altına attım. Kismen çekirdekli gazeteyi ise karpuz kabuğuna içine koyarak elimle top yapıpattan sonra uzun uzun kızı arkadaşımabaktım. Üç hafta önce "evinde televizyon olmamasına çok sevindim, benim de okumam gereken bi hayli kitap birikmişti" diyerek eve yerleşmişti ve sadece bir hafta dayanabilmişti okuma maratonuna. Son iki haftadır sadece ayağını izliyordu. Koltukta uzanmış, havaya diktiği ayaklarını evirip çeviriyor, her santimetrekaresine dikkatle bakıyordu. Baldırından kalçasına doğru süzülen bir ter damlası, içe dönmüş bir kılın yaptığı silvilce takılıp yön değiştirdi koltuğa damladı. Elimdeki kâğıt topu sıkıtm bira. Resmen kandırmıştı beni. O iyi bir izleyiciydi kesin... Sadece eve yerleşmek için izlemiyordum demişti, ben de hemen yemiştım. Yoksa bi insan niye bu kadar uzun süre o dev başparmağının tırnağına bakar ki. Düpedüz ekran özlemini gideriyordu o tırnakta. Eminim gidip televizyon alsam, bu suskun tavrı dağılacak. Evim diğer genç evleri gibi dizi sezonu içinde kalacak, gitgide daha can sıkıcı hale gelen ilişkimizi bi müddet görmezden gelecektik. "Sağ olasin Lost'un üçüncü sezonu, sağ olasin Prison Break'in ikinci, Gossip Girl'in ise ilk sezonu diye" sabah akşam dua edecektim. İlişkimizi sorunsuz bir şekilde ayakta tutan dizi film yapımcılarına yedi cihanda mutluluk dileyecektim.

Ama yapmadım. İnatla almadım televizyon. Nasıl olsa sonunda sıkılıp gidecekti bu evden. Eve gelir gelmez bulasıkları yıkayıp, sağı solu temizlemesinden eve yerleşmeyi kafaya koyduğumu anlamalıydım. İyiliğine yapıyor, sevap işliyor sanmıştım da ses çıkarmamıştım lan! Elini içine sokarak duruladığı bardaklardan çıkan "Övici övici" sesleri meğerse eve yerleşmek için yola çıkan sevgilinin fetih marşymış... Bilemedim.

Ben tam bunları düşünürken birden bana seslendi. "Umut uzat bakalım kimin ayağı daha büyük. Getir yapıştır ayağını giye" topuğuna karpuz çekirdiği yapışmış dev ayağını bana doğru uzattı. Uzanan ayağı bir ninja hocası gibi yakaladım. Bi teknik biliyordum avucumun içinde sıkıp ezerek ufak edebildirdim ayağını. Toz ve karpuz çekirdiği dolu avucumu açıp suratına da üflerdim. Ama yapmadım, sevgilinin ayağı ezilmez. "Canım dur şimdi ne gereği var" diye ayağı sehpa bıraktım. Yine uzattı. "Ya gel çok merak ettim. Getir yapıştır dibine" dedi. Tam karpuz çekirdiğinin üzerine sanyelik, hırdan görünen bir yumruk attım sonra tekrar ayağı tutup öperken "canım çok sıcak zaten girmeyelim böyle şeylere" dedim.

"Neyin var. Çok garip davranıyorsun" dedi. "Sen de" dedim. "Hep tersliyorsun beni" dedi. "Çok sıcak gerginim

ondandır" dedim. Gitti içerdeki yatak odasına uzandı. Ben de kanepeye uzandım.

Kesin ayrılmam lazımdı. Sıcakta kimseye tahammül edecek halim yoktu. Dışardan gelen araba seslerini, bağırıları ve bi inşaat sesini dinleyerek tavana baktım. "Önce ayrılayım sonra da bi televizyon alayım yoksa böyle olacak gibi değil. Yeni ilişkimde de basarım DVD'yi basarım kavak yellerini olur biter. Bu saatten sonra kimseyi anlamak, dinlemek istemem" diye düşünürken. İçeri tavana çarpa çarpa ilerleyen, ariya benzeyen ama bacakları arıdan daha uzun olan bi böcek girdi birden. Güç bela odanın her yerine garparak uçmaya çalışıyordu. Evin içine girmiş ve çıkamıyordu ve kendisinin ağırlığı yüzünden de gönlüne ucamıyordu. Bir müddet tavana çarptıkça kaburgasından gelen çit seslerini dinledim. Düşmemek için aniden yükseliriyim ama bu sefer de çok yükselip tavana çarpıyordu. Her seferinde hızını ayarlayamıyord, nerden geldiğini bilmediği bu evden bir çıkış arıyordu.

Dur lan kendi hayatımı bu böceğin hareketleriyle özdeşleştiriyem de birilerine anlatayım diye düşündüm. Sonra "ulan neden her ölüme gelen şey hayatımın bi dönemi ve ya tümüyle özdeşleştiriyorum ben. Denyo muym ben acaba? Ne önemsememiş meğerse yıllardır kendimi" diye düşünüp özdeşleşmedim böcekle. Onun yerine üzerine doğru şüursuzca gelirken o "anani skii, anani ski" diye kulluklarını kapatarak odanın içinde beygir gibi tepindim. Sonra elime bi gazete alıp böceği, hayatımın özeti olduğu için değil, gayet insani sebeplerden "pislik bu. Haşarât. Boka konuyor, lağıma konuyor, sonra eve geliyor. Hastalık taşıyor bunlar" diyerek öldürdüm. Koltuktan koltuğa atlayıp, böcek geldiğinde kaçıp, gıcince saldırdığım için hayli yorulmuş, terlemiştim. Gazetenin ucunda g.tü çıkmış arı gibi şeyi bir yandan inceleyip götürürken. Yatak odasından geldi. Deminki gürültüyü hiç sormadan "umut ayrılacak mı istiyorsun sen" diye sordu bana. "ne ayrılması canım" diyerek arı gibi şeyi çöpe attım. "bence ayrılacak iyi olur" diye ekledi. "ya canım saçmalama ne ayrılması ortada hiç bir şey yokken" diye tersliyip. Buzdolabındaki karpuzdan kendime bi dilim karpuz kestim. Bişey demeden ölüme gazete koyup çekirdekleri tükürdüm. Her yerim ter içindeydi. "Sürekli bağırıyorsun, tersliyorsun ya da uyuyorsun. Senle bişey konuşamıyorum" dedi. "Canım çok sıcak. Ondan öyle. Sinirlerim allak bullak" diye ikna etmeye çalıştım ayrılmamak için. Yarım saat sonra gönlünü almış, elimdeki ıgneyle bacağındaki dönen kılırları çıkarmak için uğraşıyordum. Bacağına yanlışlıkla kanatınca, pamuk almak için banyoya gittim. "gelirken bi dilim karpuz da getir misin" diye seslendi. Karpuzu aldıktan sonra mutfaktaki çöpe baktım. An gibi şey hâlâ ölmemiş, can çekişiyordu. "Hâlâ sokmaya çalışıyor ipne. Bak hala sokmaya çalışıyor" diyerek argibi şeyi tamamen yok ettim. Çok terlemiştim, çok sıcaktı, en kısa zamanda televizyon almalıydım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranteey.org>

BUTTE

Fırat Budacı

HASTALIKLI BİR İLİŞKİDEN ÇIKAN SESLER

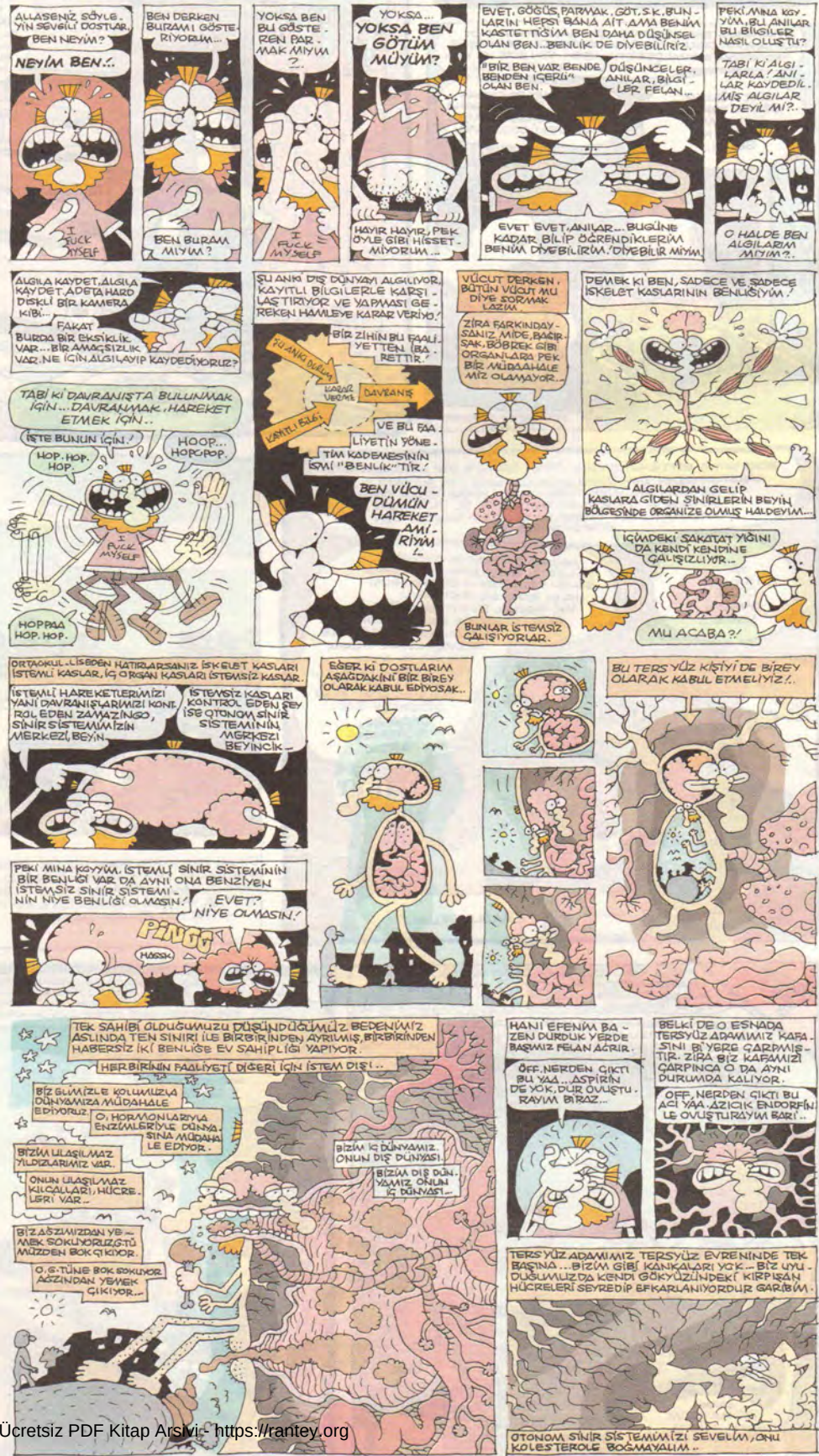
Burnunu 5 saniyede bir 'fırk' diye çekmesine kıl oluyordu. Aslında bu tip durumlarda kıl olunan eylem değil de, eyleme eşlik eden anlamsız sesin sık sık duyuluyor olmasıdır. İki 'fırk' arası zaman belli bir ritmi tutturduğu için, sese maruz kalan gerildikçe gerilir. İnsanevli, bu durumda ya sesin sahibini uyarcaktır, ya da ona olan kılığını içinde büyütür, pis bakışlar atmakla idare edecektir. Kahramanımız, burnu ses çıkaran sevgilisine önceleri hiçbir şey söylemedi. Sonuçta adam iki gündür hastaydı. İki gündür ona yaptığı tedavi edici özellikleri çorbalı birer içken seansına dönüşmüştü. Oysa ne güzel başlamıştı hastalık. Sevgilisi üzerinde Ayı Winni'lerin koştuğu bir battaniyenin altında yatarak, yanına oturup bebek sesiyle "Nolmuş benim sevgili, hasta mı olmuştun..." demiş, saçlarını okşarken de "Ben ona bakarım..." diyecek adamı şefkat içinde bırakmıştı. 8 aydır sevgililer. Aynı evde yaşadıkları için ilişkisi çok hızlı ilerlemişti. Aşk, aynı evde yaşayanları çabuk terk eder ve yerini sevgi patlamalarının ve birbirine kıl olmaların nöbetleşe yer değiştirdiği başka bir ilişki biçimine bürünür. O yüzden, 2 gün önce battaniyesinin altında titreyen sevgilisini şefkatle ıstıran kahramanımız, şimdi bu sofrada burnu ses çıkaran bu adama kıl olmasını yadırgamamalıyız. İşte bir 'fırk' daha! Burundan akıp gitmek isteyen sümüksü, sürekli geri çağırarak, bir santimlik mesafede bir yukarı bir aşağı doluşturmak gerçekten delirten bir devri daimdir. Bu döngü kahramanımız sanki sonuza kadar sürecekti gibi geliyor. "Gidip temizlese şu burnunu" diye. Hasta adam, "Temizlemem nolcak hayatım, hemen doluyor" diye karşılık verirken, durumu ispat etmek için burnuna yeniden 'fırk' ediyordu. Aksi gibi, bir süre sonra, burnun bu solo performansına, çorba içtikçe kendini iyi hissedene kadar, her kaçışa çıkardığı bir 'ohh' sesi ekleniyor. 'Fırk' ve 'ohh', kahramanımızın beyininde artık kontrol edemediği sinir'in iyice güçlenmesine neden oluyor. Ve sinir yeterli hacme ulaşıncaya kadar büyük bir hızla ağza yuvarlanıyor: "Ya yeter ama artık ya, kıl temizle şu burnunu!" Hasta adam bir an anlayamıyor. O, şu an, bu patlamaya kendi patlamasıyla karşılık veremeyecek kadar şaşkın. O yüzden ancak elindeki tek silahı kullanabiliyor: "Ya noluyo yaa, hastayım ben..."

Başka bir sesin olmadığı ortamlarda masayı 'tırık tırık' diye çalan parmaklar; kulaklık kullandığı için bizim duymadığımız 'nefis' bir müziği dinleyen insanın bateriste eşlik eden ayakları; çorba, kaşık daha çok uzaktayken hazırda bekleyen dudaklarına ulaştığında 'hüüp' sesini çıkaran babalar; her kaşıktı dili yapışkanlıymış gibi müthiş bir şapırdatma sesi çıkaran arkadaşlar ve iyi diğün arasında boşluğa kaçmış parçaları 'cırk cırk' sesiyse def etmek isteyen herhangi bir ağız hiç beklemedimiz bir anda bizim düşmanımız olabilir. Anlık kıl olmalar dir bunlar, ömür kısıdır ve ses kesilmesiyle genelde normale dönlür. Bu tür seslerin en çok rahat ettiği, zamanla büyüyen serpilirdiği yerlere beraber yaşayan çiftlerin evleridir. İlişkinin kısa sürede evliliğe benzediği evlerdir bunlar. Bu evlerde, haliye terk edilmiş çoraplar, aynadaki lekeler, bir şeyler yedikten sonra mutfağa sürülmüş bir tabak, açık unutulmuş pencere, labadokali kıl gibi normal hayatta çok önemsiz şeyler, bir ilişkili 'yeter artık' diye kesintiye uğratabilen önemli suç delillerine dönüşebilir. Bu şeyler zamanla rahatça yaşamaya ve daha çok görünür olmaya başlarlar. Buna kılın tüyün zaferi diyebiliriz. Aslında tek başlarına güçlü değillerdir, ama eskimeye başlamış kılillerde genel bir sorunun göze görünen sebebi olmayı ve asıl önemli sorunları gizlemeyi başarırılar. İlişki sesleri de böyledir. Aşk hararetliğin saklanan seslerin (şapırdatma, burnu çekme, osurma), aylar geçtikçe saklandıkları yerlerden (ağız, burnu, göt) yavaş yavaş kafalarını çıkarması, aşkın artık azaldığını gösterirler. Göstermeye bilir de, çünkü ben, aşk olmasın rağmen karşılıklı osurabilen bir tane çift gördüm. Mutlu gözüküyorlardı...

O hasta adam benim. Burun akıntısı "Ya noluyo yaa, hastayım ben..." diye açıkladıkten sonra, "Hayret bi şey ya..." gibi hiçbir ağırlığı olmayan bir cümle daha sarf etti. Bu cümlemin sonuna bir 'fırk' daha ilave ederek hastalığının önemini kuvvetlendirmeye gayret etti. Konuşmuyordu, boşluğa hemen doldurdum: "Sanki keyfimizden payıyoruz." (O gün, bu tür durumlarda kullanılan bütün kılise cümleleri tüketmem hastalığıma verilmeli.) Hasta olduğum için şöyle devam ettim: "Ben çok meraklıyım sanki burnumu çekmeye..." Gittide çekilmez bir adam oluyordum. Hasta ve dirdirci kelimelerine çok yakışan "yaşlı" kelimesini bünyeme katacak seviyeye gelmişim. O sustukça, nezeli sesime konuşamış geliyordu. "Ya tamam sus!" dedi. 'Fırk' diye karşılık verdim. Kalkıp gitti. Hasta ve yalnızdım. "Yıce hasta olsam da görse..." gibi insanlık tarihine en eski ok planlarından birini kurdum. Hapşırımı, "çok yaşa" törenleriyle, sevgi içinde karşılarken, burnu çekmek onu delirtiyordu. Sadece hapşırımı bir hastalığın değil, hastalığına istiyordu. Yemek yemeyi bıraktım, eğer dörnerse beni kaşıklarken değil, haksızlığa uğramış ve mağdur duruşuma gözüm istiyordum. Döndüğünde, suratım, içinde bulduğum durumu belli etmek konusunda tam istediğim ifadeyedi: Gözlerim kararl, kaşıklarım kızgın, dudaklarım çok hafif açık ve burnum kızark. Bana bakmaya başladı. İfademi bozmadım. "Yesene yemeğin" dedi. Normal ilişki düzenine hemen geri dönerek haklılığını zayıflatacak dedim. "Hadi ye" diye ısrar etti. İstezsizce ufak lokmalarla yemeye başladım. Giderek lokmalarımı büyüttüm. Şağılık beslenmeye ulaşım vücudumu serbest bırakınca, burnum da tekrar kendini belli etmeye başladı. O döndüğünden beri sanırım burnumu çekmemiştim. Ama şimdi 'fırk' sesine gerçekten ihtiyacı vardı. Yapamıyordum, daha 15 dakika önce otomatığı bağladığım bir sesi şimdi çıkarmaya çekiniyordum. Zorlanmaya başladım. Akıntı burnumun ucunda toplanarak, bir ilişkinin içine damlayacak yoğunluğa ulaşmaya başladı...

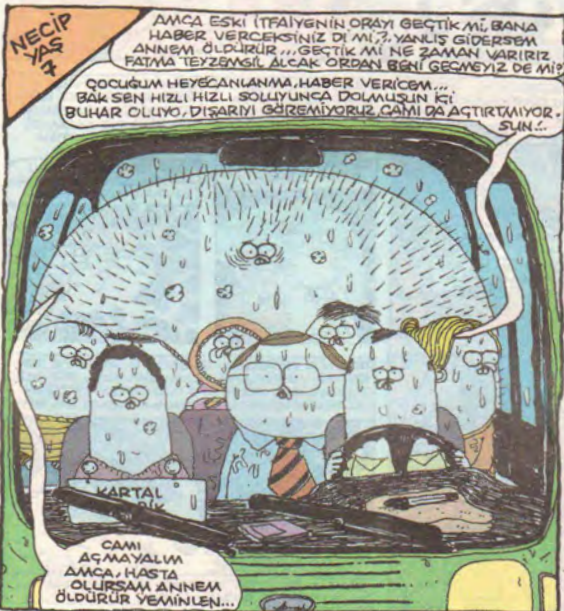
Ne olursa olsun, mağdur ve kararl bir adamın sümüksü uzamamalıdır. Kalkıp tualete gittim, iyice temizledim. Mutfağa uğrayıp bir peçete aldım. Peçete kullanmak yaşma daha uygun bir seçenektir. Kanepeye uzanıp üzerine Ayı Winni'yi örttüm. Tam peçeteyi kullanacakken, bu eylemin daha canlıraş bir ses çıkarcacağı aklıma geldi. Ne yapmam gerektiğini bilemiyordum. Bu ilişkisi saldırgan sesler sevgilimin canını sıkıyordu. Hasta ve çaresizdim... Çözüm kısa bir süre sonra kendiliğinden oluştu. Çok başarılı bir yöntem değildi ama işe yaradı. Sümüksü akmaya başlayınca peçeteyle burnuma 'pit pit' dokunmaya başladım. 'Pit pit' dokunuşları ses çıkarmıyordu ve en az Ayı Winni kadar sevimliydi. Üzerine bir de hapşırabilirsem sanırım bu ilişkisi tedavi edilecektim.

UTAN İDDİA EDİYORUM

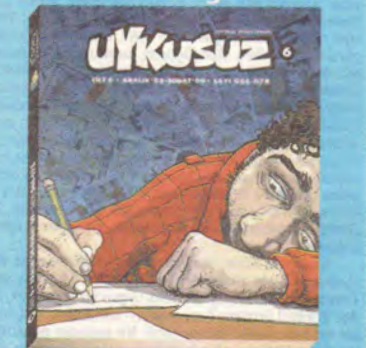

ÇIKTI! ŞİMDİ TÜM KİTAPÇILARDA

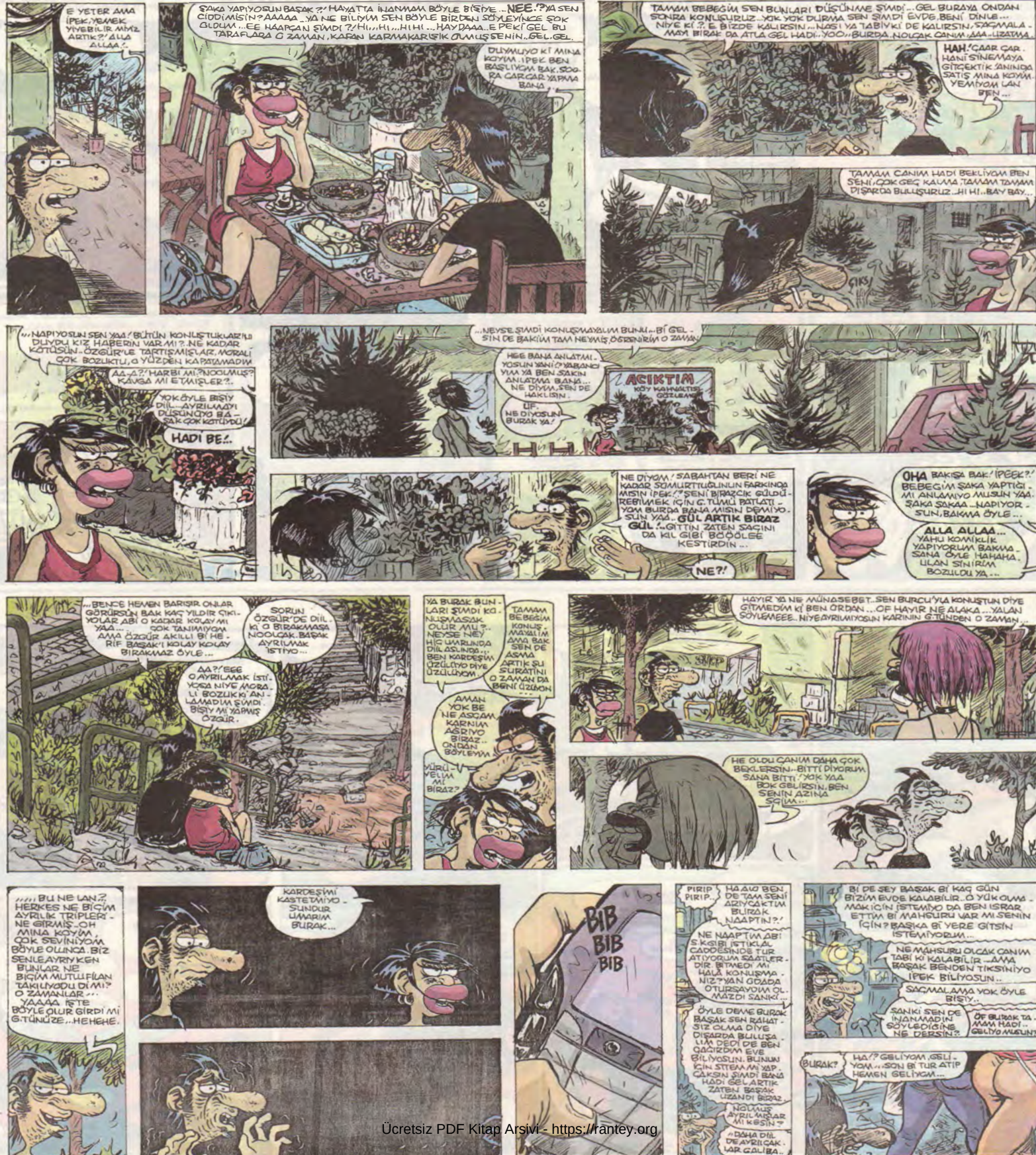
6. CİLT ÇIKTI!

cuma günü bayilerde d&r'larda remzi kitabevlerinde ve her yerde!...

Çarpışma İpek & Burak

yazar gizen ky

Cihan Ceylan

AHMET CAMBAZ

gelen kutusu

Emir SAĞLAM

Özgür KAHYAĞLU

Hakan KURTAS

Servet TURHAN

UYKUSUZ

Uykusuz Dergisi'nde yayımlanan tüm karikatür, yazı, esri ve karakterlerin yayını hakları saklıdır. Yayınevi ve çizim yazılı izni alınmaksızın hiçbir yazılı, basılı ve görsel yayın organında ve sanal ortamda kullanılamaz.

Haftalık Mizah Dergisi | 18 Haziran 2009 | Sayı: 094
Haftalık Yayın Süreli Yayıncı

YAYINCI MÜREKKEP BAŞKANI
İMTİYAZ SAHİBİ ve YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Uğur GÜRSOY

GRAFİK: Firat YAŞA - Evrim GÜVENC - KALIGRAFI: Şevki Saygıman
İletme ve Satış: Nuri AÇAR(nuri@uykusuzdergi.com) - Halkla İlişkiler ve Muhasebe: Elvan Aktay (caclar@uykusuzdergi.com)
Aşmalmescit Mah. Sofyalı Sok. Hamam Ap. 2-Blok No: 20/12 Kat:1 Beyoğlu / İSTANBUL
TEL: 0 (212) 245 53 38/39 FAX: 0 (212) 245 63 60 • ISSN 1307-7619
Tüm hakları Aslım Köyü Asfaltı Ömerik Köyü Mevki 34555 Hadimköy / İstanbul 0 (212) 798 28 40
GENEL DAĞITIM: DPP - 0 (212) 622 22 22 ABONELİK: Yurtiçi: 99YTL Amerika: 100\$ Avrupa: 70€ Uzakdoğu: 120\$
Banka Hesap Numaralarımız: Yapı kredi Bankası Parnakapı Şubesi, YTL: 81217859 USD: 81345973 EUR: 81345967

25 HAZİRAN PERŞEBE
SAYI: 2009/26 No: 095
1.50 TL. (KDV DAHİL)
K.K.T.C. FİYATI: 1.75 TL.

www.uykusuzdergi.com

UYKUSUZ

Yargıtay, Mardin Kızıltepe'de 12 yaşındaki Uğur ve babası Ahmet Kaymaz'ın polisler tarafından öldürülmesini, 'meşru müdafaa' sınırları içinde saydı. Uğur'u sırtından 9 adet kurşunla vuran polisler beraat etti.

BÖYLE BİR DÜNYAYA
ÇOCUK GETİRMEK
İSTEMİYORUM...

SEN
GETİR,
OLMAZSA
GÖTÜRÜ-
RÜZ...

Osmaniye Valiliği'ne atanan Celalettin Cerrah, "İstanbul halkıyla görüşürseniz, bana olan sevgilerini yerinde tespit etmiş olursunuz." dedi.

Obama, İran'da yaşanan şiddet olaylarından büyük rahatsızlık duyduğunu açıkladı.

Obama, bir televizyon röportajı sırasında üzerine konan sineği eliyle vurarak öldürdü.

İstanbul'da karşıdan karşıya geçerken hızla giden polis otosuna "yavaş ol" diyen genç, polisler tarafından bayılına kadar dövüldü.

YAYILDI MI OLDU?

- Savaş Ay, Stüdyo 4 programında, artistik hareketlerle şapkadan tavşan çıkarma gösterisi yaparken tavşanı öldürel 3 yıl...
- Nihat Doğan, sevgilisinden gelen mesajları gazetecilere gösterdikten sonra eniden "Ben bunları size niye gösteriyorum" diye sinirlenip cep telefonunu kırar 4 yıl...
- Lerzan Mutlu, "Bir kere ısırabilir miyim?" deyip Zekeriya Beyaz'ın yanağını ısırır 4 yıl...
- Kaddafi, Ronald Reagan'ın ölümü üzerine gönderdiği "Reagan'ın 1986'da Libya'yı yapan hava saldırısı sebebiyle mahkemede hesap vermeden ölmesinden dolayı üzüntü duyuyorum." mesajıyla bambaşka bir taziye örneği sergileyeli 5 yıl...
- Hürriyet gazetesi, "Milli takımımızın dünya üçüncüsü olduğu Güney Kore'nin Daegu kentinde, 40-50 yaşlarında bir kişi, içi yanıcı madde dolu bir süt kutusunu tutuşturup metro trenine attı." başlığını atarak, 140 kişinin öldüğü olaya çok gururlu bir giriş yapıp 6 yıl...
- Türkiye'nin ilk cep telefonu Ericsson 337, 1000 doların üzerinde bir fiyatla satılmaya başlanalı tam 15 yıl olmuş...

Egemen Bağış, Türkiye'nin aile içi şiddet olayları konusunda pek çok Avrupa ülkesinden daha iyi durumda olduğunu söyledi.

AM BİR AY OLDUĞUM İÇİN BUSORUYU HAZIRLARKEN BANA HİÇ GARİP GELMEDİ...

Aşağıdakilerden hangisi kadına özgü bir davranış olarak kabul edilir?

a) Cokbilmişlik
b) Baskıcılık
c) Konuşkanlık
d) Mantıksal düşünme
e) Kendine güvenme

Açıköğretim Fakültesi Jandarma ve Polis Onlisans Meslek Eğitimi programında çıkan final sorularından birisi bu. Sınavı kahılıp nezake le 'd' veya 'e' şıklarını işaretleyenler kayıbettiler, çünkü cevap 'c'...

İSA-RETLEYİN ULAN...

Nİ TELİK BİLGİ...

► AHMEDİNEJAD, ŞANGHAY İŞBİRLİĞİ ZİRVESİNDE RUSYA CUMHURBAŞKANI DİMİTRİ MEDVEDEV'İN "HOW ARE YOU?" SORUSUNA "YES" DİYE KARŞILIK VERDİ. BİR ARA DA "HAPPY NEW YEAR" DEDİ.

► DEVLET BAKANI CEVDET YILMAZ, KARS'TA KENDİSİNİ KARŞILAYAN HEYETTE BULUNAN KAZ KOSTÜMÜ GİYİMİŞ BİR GÖREVLİNİN "BENİ TADACAK MISINIZ?" SORUSUNA "İNŞALLAH TADACAĞIM" DEDİ.

► TRABZON'DA BİR BEYAZ EŞYA DÜKKANI 'KOLBASTI' ÇALAN BUZDOLABI SATMAYA BAŞLADI.

► OBAMA'NIN TEK HAMLEDE SİNEK ÖLDÜRMESİNİN ARDINDAN, HÜSNÜ ŞENLENDİRİCİ, SİNEK PROBLEMİNİ KOLUNA TAKTIĞI 'DOĞAL SİNEKKO-VAR BİLEZİK'LE HAL-LETTİĞİNİ SÖYLE-YEREK HAYVAN SEVERLERDEN "TAM NOT" ALDI.

AMELİYATHANEDE GÜNAH GEÇESİ

Edirne Müftüsü Ömer Taşçıoğlu, "Sperm bankasından alınan spermle hamile kalmak zina sayılacağından haramdır." dedi.

AĞZIM GİTTİKÇE YAMULUYOR

Daha önce işsizliği iş arayan vatandaşlara bağlayan bakan Mehmet Şimşek, şimdi de ekonomik krizin Türkiye'de fazla hissedilmediğini ve taturasının vatandaşlara yansımadığını söyledi. Kriz yüzünden 6 ay içinde 385 bin kişi işini kaybetti, sanayi üretiminde her dört makineden biri kapatıldı, geçen mayıs ayında sadece 1 günde işsizlik bunalımı yüzünden 9 kişi intihar etti...

AL KIZIMI!

Yalova'ya atanmasının ardından, Sağlık Bakanlığı'na ait tımarhanesindeki suikastı çok sevip 212 gün nefis bir haberi perri döndü. "Yalova İl Dağın, Müdürü Alt Dağın Kızı Emlane Dağın Çiftlikköy'de açıldı, eczanenin tam karşısına bir 'Sağlık Ocakı' açıldı."

Barış UYGUR

Yok, onu karıştırmamış. Akıllılık da etmiş açıkçası, yoksa yeni sevgili gibi birbirini kohlara kohlara konuşan siyaset meydanı konukları fikri hiç hoş değil. Arada ne olacağı da belli olmaz, yanarız valla ekran başında birbirini kohlara konuşanda az ehil biyıklı adamdır. Tabii lafaldadlık, (gerçi ben daldım bakın sizi hiç dinlemeden vıdı vıdı konuşuyorum) iki dinle bir konuş meselesinin imkansızlığını atladık. Şimdi bunları ikili konuşmada nasıl işe yarayacak ben onu soruyorum. Üç kişi konuşsa, anlarız. A kişisi konuşur, sonra B ve C kişilerine dinler; iki dinlemiş, bir konuşmuş olur. O sırada B kişisi de konuşuktan sonra C ve A'yı dinler, aralarında hallederler. Ama sadece A kişisi ve B kişisi varsa, A bir konuşacak, bekleyecek ki B bir konuşsun. Ama B de efendi bir adamsa, bekleyecek ki A bir daha konuşsun. Ama A konuşmayacak çünkü iki kere dinlemesi gerek şu noktadan itibaren. Ne olacak? Muhabbet kilitlenecek. İşin içine bir de D girerse iyice yanarız diğer yandan bakın açık konuşuyorum. Labarba olur, kan çıkar. A konuşacak, B ve C'yi dinleyecek. Yine konuşmak isteyecek. Ama D eşekbaşı mı? O ne zaman konuşacak? Bana kalırsa boş konuşulmasın da dileyen hiç dinlemeden konuşsun. Ama boş konuşulmasın.

Siyaset Meydanı

Boş konuşmak ayrı tabii, benim de çok dikkatimi çeken bir husus, bizzat boş da konuşuyorum. Ama bizim kuşak sanırım bu boş konuşmaktan çok çekti. Konuşulsun da ne konuşulursa konuşulsun meselesinde bir sakatlık var. Her şey 1991'e başladı, önce DYP-SHP koalisyonu kuruldu, özel televizyonlar radyolar arka arkaya açıldı. Konuşan Türkiye lafı hiç bu kadar dile pelesenk olmadı sanırım. İşte ne olduysa ondan sonra oldu, herkes konuşmaya başladı. Siyaset Meydanı programı bilhassa, toplama kurulan bir milyon cümlelerin ancak beş on tanesinin ipe sapa gelir olduğu bir fikir sirkine dönüştü gitti. İşte aslında o zamanlar bırakın iki dinleyip bir konuşmayı, kendi konuştuğunu bile dinlemeyen bir alay adam doldurdu ekranları. Ya rabbim ne azap dolu günlerdi, çeken bilir.

Paramı alacaklar diye çok korkuyorum a dostlar. Hayır, çok param olduğu, kenarda bırakmışım, duran dolarım, hanımın bilezikleri, ak akşam falan bulunduğu için değil. (bu arada duran dolar nedir yahu? Aldık koyduk duruyor?) Ama telefonuma gelen mesajlar ürkütüyor beni. İkide bir "50 kontöre bilmem ne kampanyasından yararlanmak için evet yazın gönderin" türünden beni sürekli bir şeyler kazanmaya davet eden, Iphone'undan tutun da otomobile kadar armağanlar vaat eden çekilişler, kaçırılmayacak fırsatlar... Ben neticede nereden bakarsanız sokakta büyüdüm, bana hak etmediğim şeyler teklif eden herkesi kötü niyetli belledim.

Diğer yandan, bu cazip teklif'in altında hep bir orostopolluk yatar zaten. Ne diye durup dururken birisi size cazip bir teklifte bulunsun ki? Dolandırıcılığın sırrı, Leo Malet'in de ya da Malet'in de dediği gibi insanların içindeki küçük dolandırıcıyı açığa çıkarmakta yatar. Siz adama reddedemeyeceği bir teklif sunarınız, adamın içindeki küçük dolandırıcı, fırsatçı açığa çıkar, lapin gibi atlar teklifinize. Misal bizim Metin Bozkurt, kapıya gelip "teğür şu çatal bıçak takımını alırsanız, mutfak robotu bedava" lafına kanıp yaklaşık iki bin dolara taksitle Soringen (hayır Solingen değil) marka sahte çatal bıçak takımını alıp oturdu aşıya. Yavrum elin oğlu sana ne diye hediyeler dağıtsın, güllükler saçsın? "Ben sonra itiraz ettim, ödemedim senetleri!" falan diyor ama biliyorum ki bu kapıya gelen satıcı, senedi geçmiş tarihli düzenler, adamı ayakta uyutur. Bedava mutfak robotu aşkına 12 çatal 12 bıçak ve 12 kaşığa iki bin dolar veren Metin arkadaşımızı buradan hep beraber alışıyalım.

Şu elimde gördüğünüz bin dolara sahip olmak ister misiniz? E o halde bin dolar vermeniz gerekir arkadaşlar. Bana yüz dolar verin, ben size bin dolar vereyim, nerede var öyle bolluk Allah aşkına? Ama Türkcell'e bakarsan var. On kontör gönder Iphone vereyim, yirmi kontör gönder evine temizliğe geleyim. Hadi oradan.

Facebook, MySpace gibi sosyal paylaşım sitelerinde insanların sergilediği tavra tutuma bakıyorum da, bu bana bir yerlerden tanıdık geliyor doğrusu. Ha, dersiniz ki nedir o sergilenen hal tavrı? Efendim bakıyorum üyeler, profil oluşturuyor ve oluşturdıkları profillere dinledikleri müzikleri, seyrettikleri filmleri, okudukları kitapları yazıyorlar. Hani ben buyum, böyle de bir adamım dercesine. Peki, nereden mi tanıdık geliyor? Efendim vaktiyle, benim lise yıllarımda, yeşil asker çantaları moda olmuştu, Sovyetler Birliğinden kalma. Her birimiz gittik o çantaları aldık ve ne yaptık? Dinlediğimiz grupların albümlerini, şarkılarını, isimlerini dört bir yanına kalın markör kalemlerle yazdık o çantaların. Bugünün tabiriyle, profilimiz sırtımızda geziyorduk anlayacağınız. Çantasında yazan grup isimleri yüzünden kimse kimseyle tanışmış mıdır bilemem yalnız. Tanışan varsa, bir mail atsın.

Sevgili Günlük

"Ağladın mı sen yaa nooldu?"

ersin karabulut

12 NİSAN 2007 PERŞEMBE...

Aslında saat 11baryile 13 Nisan Cuma oldu ama yatmadan bunları yazmam gerek... Biri beni Meterye giderken ay dördümü müz için aldığım çiçeklerle Taksim'de yürürken görmüş...

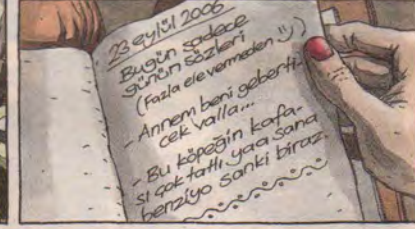
Artık ne olduysa ben yine anımdan tırmışım, biri de galiba beni bi köpeğe benzatmış...

Anneme de yazmıştım hemen (kim olduğunu söylemedi). Annem ilk kez ağzından bişey kaçırdı...

Bişey soramadım ama kesin kazayla ilgili bişey yüzde yüz eminim bundan... Kazanın olduğu zamanlardaki günlüğüme tekrar baktım... O günlerde pek bişey yazmamışım, bi tek kaza günü çok kısa bişey var sadece o kadar...

DEVAMI ERKİ SAVRADA...

O SIRADA ERMAN ÇAĞLAR

● Karşısındaki insana iletişim şansı tanımayan bir grup insan: Dağcılık kulübü başkanı Sarp ve kadınları (ortak payda bulamayacaksınız). Oss iyi geçti matematik biraz zordu ama zamanı yettirdim diyenler, yüzdelik dilimi tutanlar! Sizler bu sene Sarp ve kadınlarıyla tanışacaksınız. Benim yaşadığım sıkıntıları yaşamamanız için önünüzdeki bütün diyalogları buraya yazıyorum. Niyetim sizleri üniversiteye dersanelerin ve özel hocaların hazırlayamayacağı bir şekilde hazırlamak.

-N'aber Sarp? (beni de kızılı ortama sok anlamında)
-15 litrelik sırt çantası, çadır, kamp kurmak, dağcılık sporu, zirve yapmak vs. vs. (anlamaması, kendi kafasına göre anlatması.)

Gördüğünüz gibi Sarp'la iletişim kurmak, acıp Bulgar radyosu dinlemekle aynı şey gibi. Size bir faydası olmuyor, bir şey de anlamıyorsunuz. Erkek okullara tavsiyem ya Sarp'tan uzak dursunlar, ya da kendileri Sarp olsunlar. Bayan okulları bilemiyorum. Onları da Sarp bir şekilde arayıp bulur zaten. Bulamadığına tanık olmadım bugüne kadar.

● Metal müzik dinlemenin iyi bir fikir olduğuna inandığı dönemde Erman Çağlar'ın fare imlecini uçundan kan damlayan kılıç olarak ayarladığını biliyor muydunuz? "Belgelerim" e mi girmek istiyorum? Kılıcımın ucuyla giriyordum. "Bilgisayarım"a da yine aynı şekilde. Böyle şeyler bana normal geliyordu o dönem.

● Paralel evrenlerden gelen canlı: Uzak akraba. Annenize sorsanız dayının eniştesi falan der. Oysa uzak akraba varla yok arası bir varoluşla uzayda salınan canlılardır. Sadece bayram ziyaretlerinde ete kemiğe bürünür, göze görünür olurlar. Her sene aynı muhabbetleri açmaları da bu yüzden.

● Yaz neşesi: Hortum (bahçe tipi yeşil hortum). Göz alıcı bir yaz meyvası gibi, tropik bir yemişi gibi. Yaz gelince bahçelerde bitiveriyor. Yazlık ortamda işsizlikten ne yapacağını şaşırmış babalara can, babalarına yancı duran erkek çocuklarına can oluyorsun güzel hortum. Hiçbir şeyden haberi yok, pilastik cansız bir nesnenin canan hortum (güzelleme tadında).

● Ellerin kırılın kapitalizm dedirten bir vicdansızlık örneği: Feribota oyuncaklı büfe yerleştirmek. Tatile falan giderken görüyorum, birçok ufak insan surata atılan cinsten tokatla ilk olarak o büfenin önünde tanışıyorlar. Zaten az olan akli feribotta oyuncaklı ortama girince iyice giden çocuk zıvanadan çıkıyor, fahiş fiyata satılan oyuncaklardan aldırana, ya da tokadı yiylene kadar da susmuyor. Baba da çaresiz. Çocuğa o tokadı atan babasının eli değil kapitalizmin elidir işte. Ve dostlarım; kapitalizmin eli ağırdır, hem de çok ağır... (Yazının sonlarına doğru Erman Çağlar, mucizevi bir şekilde ayağına zincirle IMF prangası

bağlanmış mesajlı karikatür işçisine dönüşerek çevresindekilere korku dolu anlar yaşattı. Bir süre sonra kendi kendine sakinleşti, normale döndü.)

● Resimdeki ünlüyü tanıdınız mı? Evet ünlü besteci ve gitaristimiz Hasan Cihat Ört'er. Sizler için yüzük parmağım ve kulaklık

süngerinden yaptım bu Hasan Cihat Ört'er'i. Cep telefonumun dandik kamerasıyla fotoğrafını çekmem sayesinde de sizlere kadar geldi olay. Bu da işin mutfağı tabii.

gncash@gmail.com

AYY!!

OHA ABİ AĞZINA SÖYÜM
OĞUM KORTU YAA...

NOOL-
DU İYİ
MISIN?

KORKUTTUM MU?
KONUŞMAK İSTEDİM
BİRAZ...

AĞLADIN MI SEN YAA
NOOLDU PAKRAMA GEL...
DİĞİNDE DE Bİ DURGUN
DUN, İŞLE FİLAN MI
İLGİLİ?

GEL
OTUR
YATA-
SA.

HAYIR.

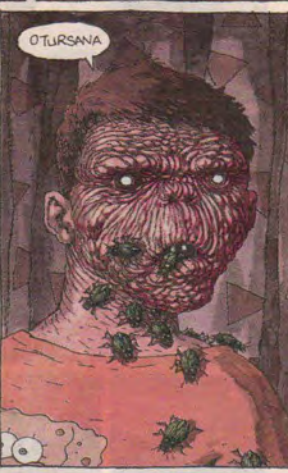
İYİ
BOYLE...

AŞLINDA...

ABİN İÇERDE
UYUYO ŞU AN...

OTURSANA

HAHA
HAHA!

OFF...

DEVAMI HAFTAYA...

Akşamsefası

Himm daha c
ani bi refle
kapızlayay

"Allah birse, Kısmıs da birdir. Cingil bels ilahi, Noel Baba candır. Hepi niv yır end eri kısmıs! Amin!" - Uğurcan Ataoğlu

"Arkadaşım Şek" mi? Eh Barış Ağbi, aşkolsun!..

Yarı finalde Almanya'ya yenildikten bi kaç gün sonra, sokaktan çocukların sesi geliyordu... am üstü, çocuklarda biri "Yok ben Almanya'ya gitmicem, Almanya bizi yendi" dedi!... ok alakasız bi yere not aldığımın, yeni yazıyorum, tam koordinat: 5.9.08 Cuma 16.00'ya (güru)

"Beyaz ayarı, kameranın abdestidir!" - Barış Mutlu

Şaman girdi rüyasına Sotiri'nin... Şaman konuşacak diye bekledi Sotiri, konuşmadı şaman... "Sigara karım, cigara metresim" dedi Sotiri... "Kaytdış" dedi ve "Benim indolsüz sevgilim" dedi Sotiri... Böyleydi, tabiatla bandrol yoğunlu...

EDATSPOR:

17 Haziran Cumartesi, Kanalörk, 23.30, Türkçe Sözlü Hoşaf Komik... (Konuklar hepimize sürpriz!)

18 Haziran Pazar, Başktaş Akırm Kitapçı, 15.00-17.00, "Başktaş Şikâri" imza günü...

EVLERDEN UZAK

Tufan...
Efendim abi?...
Turp olсам beni yer miydin?...
Ben öyle çok turp yemem...
Senin turpla ilişkini sormuyorum,
beni yer miydin?...
Seni yemem abi...
Ama turpum...
O zaman yerim...
Herhangi yerine senin
yemene sevindim Tufan...
Yemedim ki abi...
Ama turbum...
Turb mu?...
Kraker var mı Tufan?...
Var abi...
Tufan...
Efendim abi?..

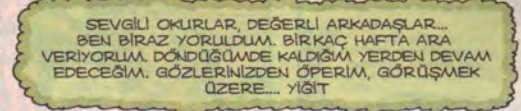
BAK TUFAN!

Gözlerini kışl...
Nası abi?...
Kışl...
Peki abi...
Şimdi ufka bak...
Peki abi...
Şimdi bi an bana bak...
N'oluyo abi?...
Olasılıklardan biri oluyo Tufan...
Peki abi...
Tufan...
Abi?...
Bu yıldızlı gökler ne zaman
başladı dönmeye?...
Bilmiyorum abi...
Cevab veremedim...
Cevab mı?...
Dramatikal!..
Abi?...
Uçan kuşlar, martılar!..
Ben gittim abi...

YİĞİT ÖZGÜR

SARJÖRÜM BİTEBİLİR!!!
YARIDA KESİLİRSE HABERİN
OLSUN?..

ZENGİN SEVAT DİYE
BAŞPATI ÇADDESİNDEKİ BANKAMATİK
LERE GELOM, YİNE PARA YOK... KAHRDOLUSUN
KAPITANIZM... YAŞASIN ÇUKULOTERYA!

MERHABA ARKADAŞLAR,
YENİ İMAANIZ BENİM... EN SON
NEREDE KALINTINIZ?

PEK EMIN
DEĞİLSİNİZ
SANIRIM... ÖNCE
Bİ ALLAH
DİYELİM İSTER
SENİZ...

KİM ALLAH
DEMİK İSTER?..

GEÇEN AKŞAM, İŞTEN ÇIKIP
DURAKTA OTOBÜS BEKLERKEN BEN
ETRAFA KALABALIKTI.

AMA ŞEHİRİN KALABALIGINDAN,
TRAFİĞİN SIKIŞIKLIĞINDAN FALAN
BAHSETMEK İSTEMİYORUM.

ONLAR HER ZAMANKİ ŞEYLER.
UZAKTAN "TOR TOR TOR" SESLERİ ÇIKARARAK
YAVAŞ YAVAŞ Bİ KAMYONET GELMEYE BAŞLADI.

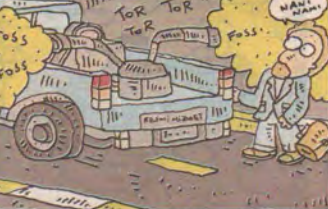
AMA ŞEHİRİN GÜRÜLTÜSÜNDEN, EGZOSLARI
KESİK MOTORLARIN ÇIKARDIĞI ACAYIP
SESLERDEN BAHSETMİYORUM...

ONLAR HER ZAMANKİ ŞEYLER.
KAMYONET "TOR TOR" GELİP, HEPİMİZİN
ÜZERİNE BÖCEK İLACI SIKTI.

BÜTÜN DURAKTAKİ İNSANLAR
ÖKSÜRÜK, AKSIRIK İÇİNDE KALDIK.
MAHFOLDUK LAN! BÖCEK İLACI.

ARKASINDAN MANYAKLIĞA BAKARKEN
BEN, KAMYONET KALDIRIMDAKİLERİ
İLAÇLIYARAK YOLA DEVAM ETTİ.

DAMA ÖNCE NİYETİNİ BÖYLE AÇIKÇA BELİ
EDEN BELEDİYE GÖRMEŞTİM HİÇ. TEBRİK
İÇİN SARAYI GİTTİM. İZİN VERMEDİLER...

Fırat Budacı

"EEE"SİZ BİR HAYAT BİR HAYAT MÜMKÜN

"Düersen karışmam" diyor annesi. O-ha, diyorum içimden. Annesinin oturduğu koltukta ayakta duran bu çocuğun düşmesi beklenen yer, şehir içi otobüslerin 20 santim enindeki en üst penceresi. Çocuğun bu pencereyle arasında bir çocuk boyu daha mesafe var. Yanlarındaki koltukta oturan abisi (kendileri 10 yaş civarında) "Ölürsün bak!" diyerek destek veriyor bu manyak senaryoya. İçimdeki "O-ha" duygusu iyice kabarıyor. Kendinden daha küçük birini bulunca hemen olgun tavırlar sergilemeye bayılan bu yaş grubundan hiç hazetmiyor. Çocuk bir mucizeyi gerçekleştirerek o daracık pencereden süzülme için zıplamaya başlıyor ve kısa süre sonra şoförün ufak bir freniyle kafasını cama çarpıyor. Camdan sonra anne de çarpıyor aynı kafaya. (Çocuklarda kafanın çok tıraş olmasıyla, dayak yeme sıklığı arasında doğru bir orantı var.) "İyi oldu" diyor annesi. Abisi de aynı anda "Ya ya" anlamında kafasını sallıyor. Ve sonra da bu korkuk sekansın finalini koyan o cümleyi sarf ediyor: "Eee, dedik biz sana..." O an "eee" derken manidarca kafasını sallayarak 50 yaşına ulaşan bu çocuğun ensesine "yaşına geri dön" anlamında ufak bir şaplak atmak istiyorum. Bu şaplağın çocuk tarafından "Önneeee!" diye karşılanacağını ve çocuğun hızla 10 yaşına geri döneceğine eminim. Benim bu şaplak atma arzusuyla 30'lu yaşlardan daha yaşlılara düşmemdeki sebebe, her duyduğunda beynime bir tokat atan bu "Eee" sesleniş. "E" harfinin, yanına hemcinslerini alarak bir harf olmaktan çıkıp çok şey anlama bir yaratığa dönüşmesine dayanıyorum. Bazen insanların dilinde yaşanan ve karşısına amansızca saldıran bu tanımsız yaratık yıllarca peşimi bırakmadı. Birakacağı da benzeriyor...

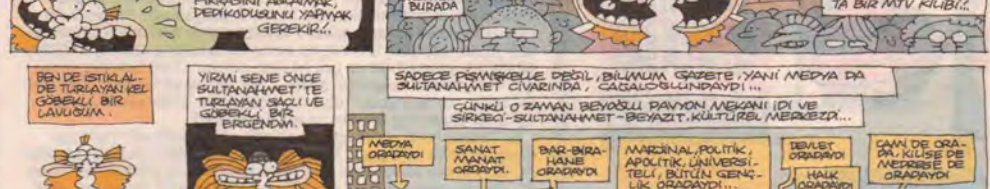
"Eee, dersler nasıl bakalım?" Bakın, bir yetişkin daha bir ergenin dünyasına "eee" diyerek sokulmaya çalışıyor. Elindeki tek anahtar cümle bu. Bu cümleyle ergen dünyasının bütün kapılarını açabileceğini sanıyor. Orada çok kalmayacak. "Yiiiii..." cevabını alır almaz tüyбек o dünyadan. Belki çıkarken "Hadi bakalım" diyerek. Ben de bu soruyu çok duydum zamanında. Hayatında gram önem taşımayan adamlar, yaşatırlıya yaşadığı bir suskunluk anında kafasını bana çevirip bu soruyu sorardı. Hayatını iyi ya da kötü, bir şekilde kurgulaması yetişkinlerin, biz ergenlere bu soruyu sorması beni delirtirdi. Bu tür adamlar "Hamburger" demeyi de çok seviyorlardı. "Hamburger" kelimesiyle "gençlik" dünyasını algıladıklarını düşünüyorduk. Sürekli hamburger yeme arzusunda olduğumuzu sanıp kafalarını sallaya sallaya "Eee gençler şimdiki hamburger yiyor tabii..." diyorlardı. Bütün bu "eee"lerin arasında nefes almamı en çok zorlaştıran "eee" atığıysa, "Eee kızlarla aran nasıl?" sorusuydu. "Ooo süper... elleşiyorsuz bakalım" dese, sanki "E hadi bakalım" diyereklermiş gibi manidarca soruyorlardı bu soruyu. Neyin peşinde oldukları belirsizdi. Sırf ilgileniyor muydu gibi gözmek için bir cevap beklemem, "eee"leri patlatıp duruyorlardı. En çok zamanımızı alan ama bir yandan da en çok saklamaya çalıştığımız cinsel dünyamıza saldırdı bu. Cevaplar, "Bizim sınıfta güzel kız yok"tan, "Kızlarla işim olmaz, bana ne"ye varan lümpen bir yelpazede seyrederdi. Kırk yılda bir televizyonda rastlanan öpüşme sahnelerinin yetişkinlerce derhal zaplandığı yıllarda bizden neyin açlığını beklediklerini hala anlamış değildim. Yine de büyüklerin ergen kafalara fırlattıkları bu "eee"ler bir yer kadar anlaşılabilir. Asıl korkutucu olansa, yaşlarımızın üzerimize saldırdığı "eee"lerdir. İnsan kendi yaşatlarından gelen bir "eee" bombardımanı esnasında çok garezis kalabilir...

Buluşacağı kişiyi yanında biriyile yaklaşırsanız görünce biraz morali bozular insanın. Davetsiz olanla tanıştıktan sonra yaşanan boşluk yeni gelenin serfinedir. Evlendiğini biliyordum ama buluşmamıza eşyle beraber geleceğini tahmin etmemiştim. (Aslında normal bir durum bu, yeni evliler bir süre tek vücut ve iki kafayla yaşayabiliyorlar.) Oturdular. El ele tutuşmaya devam ettikleri için karşımızda iki insan olmasına rağmen masanın üzerinde yalnızca iki el vardı (yeni evli çalkılığı). Tahmin edebileceğiniz gibi muhabbet kısa zamanda nezaket sınırlarını kollayan, espi dediği latifelerle yapıldığı bir boyut kazandı. Kız, konuşmak yerine, konuşan kocasını ara sıra yanağından öperek geçiriyordu vaktini. Sıkılmıştım. Sonra yavaş yavaş ağızlarından "eee" yaratığı ortaya çıkmaya başladı...

Uzun bir suskunluk olmuştu, tuvalete giderek öldürmeye çalıştığım bu boşluk dönüce de devam etti. Arkadaşım, önünde hiçbir cümle olmasına rağmen "İşte böyle..." diyerek sandalyesine geriye yaslandı. "İşte böyle" olanın ne olduğunu bilmeden manastıra kafamı salladım. Sonra birden, "Eeee ne zaman evleniyorsun bakalım?" dedi. Bunu söylerken aynı anda biricik eşinin omzuna elini attı. "Bak bize" der gibi geniş ağız, sanki "Buluşmak için bize çift lazım" der gibi bakıyordu. O ana kadar neredesey hiç konuşmamız bu kız, "Eeee var mı bir şeyler..." diyerek destek verdi kocasına. Kız "Eee" arasında kalmıştım (eee & eee company). Ortamda, sanki o an bütün şehir benim cevabımı bekliyormuş gibi bir hava vardı. Arkadaşımın biricik eşinin omzundan sarkan elindeki çok kalın yüzük (bobin makarası gibi olanlardan) bile sanki "Eeee" diyor gibiydi. Normalde "eee" havayının üzerine salınmasına alışkınım, yılların verdiği tecrübeyle üzerine gelen bu "e"lerin arasından sıyrılabilirim. Ama bu sefer ki "e" harflerinin safları çok sıkışık, araları küçümseme harcıyla doldurulmuş ve normalde 3 olan sayı 4'e çıkarılmış. (Böyle kuvvetlisine her zaman rastlanmaz.) Eşinin omzunu bırakıp kadehine davranıyor. Yüzüğü bardakta bir "cinn" sesi çıkıyor: Cevap için sürem başladı. Pozisyonumu alıyorum. Eger yanında esi olmasa belki "s"li bir küfür salardım bu "e"lerin üzerine, ama şimdi nezaketin o geniş meyanında çarpışıyoruz. En az "eee" kadar kadim bir kelimeyle karşılayorum bu saldıryı: "Kismet..." (Kismet, normalde çok etkili degildir, "e"ye iyi ödlüremez, yalnızca sersemletir ve vakit kazandırır.) Gülüyor. "Hadi bakalım" diyor. Konu dağılıyor, "e"ler bir süreliğine masadan ayrılıyor. Sonrasında iyice sıkılmaya başlıyoruz. Biricik eşin kalkmak için kivrandıgını hissediyordum. Telefonuyla oynuyor. Arkadaşımın bir mesaj geliyor. Bir mesajın uzağa kadar gidip 10 santim yanına geri gelmesi nasıl bir oyundur? Bunu anlamayacağımı nasıl düşünür? Dibindeki eşinden gelen mesajı okuyor arkadaşım. Tuvalete gitme vakti...

Döndüğümde toparlamaya çalıştığım bir suratla, "Abi biz kalkalım" diyor arkadaşım. Resmen kavga etmişler. İşte beni "eee"lerle davet emeye çalıştıkları dünya bu. O an içimde bir kahkaha patlıyor. "Tamam görüyoruz" diyorum. Yüzükleriyle beraber kalkıyorlar. Kalkan rakıyı dolduruyorum bardağa, arkadaşımın yemeye fırsat bulamadığı tatlısını önüne çekiyorum. Çok da nefis bir tatlıymış. "Eee yemeyenin malını yerler..."

UTAN MADAN İDDİA EDİYORUM

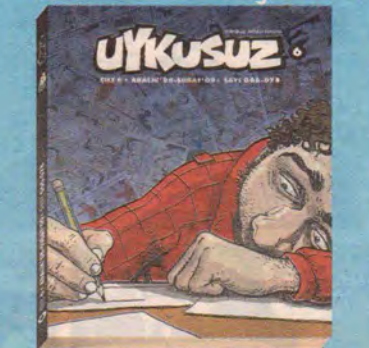
budac@gmail.com

YAYIN KİMLİĞİ

ÇIKTI! ŞİMDİ TÜM KİTAPÇILARDA

5. ve 6. CİLT ÇIKTI!

bayilerde d&r'larda remzi
kitabevlerinde ve her yerde!...

BENİM DE SÖYLEYECEKLERİM VAR!

Umut SARIKAYA

Kaptan Flig Mortgage'in Maceraları

Karısı İlsa'dan ayrıldıktan sonra kendisini iyiden iyiye içkiye veren kaptan Flig Mortgage, o gün yine yalnızca denizcilerin ve ayaşların takıldığı liman kenarındaki meyhanelerden birinde içiyordu. Karısıyla ayrıldıktan sonra mor, burbon ve gogo tek hayat gayesi olmuş, bu durumundan ötürü kimse iş vermez olmuştu kaptana. Tersane ve dok işçilerinin yoğun olarak yaşadığı bir mahallede kirasını 6 aydır vermediği bir oda kiralamıştı. Ev sahibi olan iyi niyetli yaşlı kadın ise kaptanın hayat hikâyesini bildiği için kaptana sanki kaptan aybaşı dedin mi parayı hesaba uyardımadın, söyletmeden yatıran bir kiracıymış gibi güler yüze yaklaşıyordu. Belki de kaptanın hayatındaki tek güzel şey, bu yaşlı kadının, madam Hellobey'in bu içten gülümseyişleriyle bezeli kira istemeyişiydi.

Denizci meyhanelerinde düzenli içen bir kişiyse yüzünüze ansızın inen bir yumruğa ya da belinizde kırılan tahta bi sandalyeye alışkın olmalısınız. İşte bu yüzden, Kaptan yüzüne inen yumruğa aldırış etmeden kadehindeki içkisine döndü. Yumruğun sahibi, genç bir kuzeyliydi. Biz bu öyküyü Türkçe çevirisinden okuyan okurlar anlamıyorduk ama kaptan, aksanından adamın bir kuzeyli olduğunu hemen anlamıştı. "Abi babalık dediğini duymadın galiba ordan kalk. arkadaşım ve ben oturacağız" diyerek masadakı sandalyelerden birini kaldırarak kaptanın sırtına vurdu. Ama meyhan sahibi huysuz ve cimri ihtiyar Orni Orcinstir, üç hafta önce bütün tahta sandalyeleri, ahşap görünümülü plastik sandalyelerle değiştirmişti. Sırtına inen sandalye ile zıbaran kaptan yerde acı ile kıvrınamaya başladı. Tam, genç ve toy denizciye karşısındakinin bir kaptan olduğunu biraz saygı duymasını söyleyecekken karnına gelen sıkı bi yumruk, ona bu gibi insanların onların anlayacağı dilden konuşması gerektiğini hatırlattı. "Abi yapma ameliyatıyım abi. Vurma abey. Zaten felek vurmuş taş ile" diye yalvardı. Kaptan gençliğinde bunun gibi kendine bilmez serserilerle çok uğraşmıştı ve bütün herkes onları nasıl kaldığına şahit olmuştu. Ama artık yaşlı ve bitkin bir adamdı, elden ne gelirdi. Ayrıca 12 yıldır kaptanlık filan yapmamıştı. Zaten genç kendisinin bi kaptan olduğunu söylese yalan söylemiş olacaktı. Denizci güçlüğüle sakinleştirildi. Dün batan kuru yük gemisi Wind of England'ın mürettebatından biri olmalıydı. Gemiden sağ çıkan az sayıdaki kişiden biriydi ve arkadaşlarının çoğunu kaybetmenin acısıyla çok öfkeliydi. Kaptan başka bi masaya oturdu ve kendisini hırpalayan denizciye ara ara bakarak içkisini yudumladı, konuşmalara kulak verdi.

Denizciler kaptanın gemi batarken birine çok pis küfür ettiğinden bahsediyorlardı. O sırada içeri kaptanın yıllardır görmediği eski dostu profesör girdi. Hafif nemli kıyafetinden onun da wind of england personelinin biri olduğu hemen anlaşılıyordu. Kaptan yılların hiç değişmediği eski dostunu tanıyamadı. Profesör ise zaten üzerinden kazanmış okunu atlatamamıştı ve kimseyi tanıyacak hali yoktu. Profesör izin isteyip kaptanın masasına oturdu. Yeniden tanışılar, kaynaştılar ve çok iyi dost oldular. Yeni tanıştığı dostu için "tam benim kafamdan adam. Zeki, komik ve sportif... Esprileri ise beyaz şov avarında." diye düşündü ve bu yıllar sonra tekrar tanıştığı adamı hiç bırakmamaya karar verdi.

İki ihtiyar bütün gece içti, dertlendi, güldü, eğlendi. Yalnızca denizcilerin ve ayaşların takıldığı bu meyhaneden çıkarak yalnızca denizcilerin ve serserilerin takıldığı başka bi bara gittiler. "Ne güzel lan denizci olan her bara girebilir. İyi ki denizcil olumum" diye bi an düşündü kaptan. Barda İrlandalı bi grubun çaldığı "ol may trabliss sim so farevey" şarkısı kaptanı oldukça hüzünlendirdi ve ona karısı İlsa'nın o, denizde seferdeyken onu nasıl bırakıp gittiğini anlattı. Kaptan oğlu olan çaşı karısının ailesinin yanından kaçmıştı ama kaçırıldığına da pişman olmuştu. Zavallı yavrucağı o tantanada psikolojisi bozulmuştu. Artık 32 yaşında olan çaşı, anasına babasına el kaldıran evlatlardan biri olduğu yetmiyormuş gibi bi de çalışmıyor, itlik, serserilik yapıyordu. Flig yeni dostuna bunları bi yandan anlatırken bir yandan da çalan duygusal şarkıya "hoym tam tirabilçiss simso hanuveyyy" diye yaları yanlış eşlik ediyordu. Profesör kaptanın bu anlattığı hikâyeden çok etkilendi ve "abi üç kez sordum bi daha soruyorum. Ne olur bu sefer duymazdan gelme! Sende kalabilir miyim, param ve kalacak yerim yok. Eğer kalamayacaksam söyle başımın çaresine bakayım, oyalama" diye ekledi. Kaptan çaresiz "evet" demek zorunda kaldı ama bir yandan da ev sahibesine bu durumu nasıl anlatacağını kara kara düşündü.

İçkilerini bitiren ikili eve doğru giderken, yolda bir şişe rom almayı da ihmal etmediler. Öyle böyle içmiyorlardı sevgili okurlar, sen ben o kadar içemeyiz, kubar, bayılırız yani. Eve vardıklarında Bayan Hellobey onları kapıda karşıladı. Kaptan içten içe hoşlandığı bu yaşlı kadına mahcup bir şekilde yaklaştı ve profesörle tanıştı. Bayan Hellobey bu yoksul mahallede görmediği nezaketi ve inceliği profesörde görünce çok şaşırdı. Yeni konuklarının tabii ki onlarla kalabileceğini söyledi. Kaptan ve profesör odaya çıkarken kaptan Bayan Hellobey'in ne kadar kıbar bir hanımefendi olduğundan yeni dostuna bahsetti. Bayan Hellobey'e karşı hissettiği duyguları söylemeden arkadaşına Bayan Hellobey den uzun uzun bahsetti. O bahsederken profesör gülümseyerek "iş attı bana gördün mü kaptan" dedi. Kaptan birden sustu. Ama profesör susmadı "çok acıap elektrik aldım manitadan kaptan. Anlarım ben. Sana diyeyim üç vakte kadar yerim ben Bayan Hellobey'e" diyerek dönüp dönüp arkasına baktı. Sonra nihayet sustu. İki dostun çok eskiden yaptığı Amerika ziyaretinde tanıştıkları ortak dostları yaşlı Gas ile İlyoniy'te bir kasabada hâlâ yaşamaktaydı. İkili geçmişte yaşadıkları bi macerada ağır yaralanan yaşlı Gas'ı Virjinya'da bırakıp yeni kıtadan ayrılmışlardı. Yaşlı Gas ise ölüm döşğinde yıllardır bi türlü ölmeyerek ama ateşler içinde ve hasta bi şekilde yıllardır yaşıyordu. Ölüm döşğindeyken kendi olanaklarıyla Virjinya'dan İlyoniy'e nasıl

gittiğini ise bi Kızılderili arkadaşından başka kimse bilmiyordu. Profesör bir yandan mor içerek Kaptan'a yaşlı Gas ve onun erdemli kişiliğinden bahsetti. Ortak dostlarını ve yaşadıkları maceraları ikisi de çok iyi hatırlıyordu ama ikisi de birbirini hiç hatırlamıyordu. Yıllar garip bir şekilde yıpratmıştı iki dostu. Gas her paskalyada profesöre kart atıp mektup yazı, ölmeden kendisini, kaptanı ve kaptanın sevimli maymun dostunu görmek istediğini belirtirdi. Profesör hep Gas'a bi gün geleceğini yazıp dururdu ama bu duruma pek ihtimal de vermezdi. Kaptan'a, yanlarına maymunu da alarak yaşlı Gas'ın yanına, Amerika'ya gitmeyi teklif etti. Başta bu fikre çok sevinen kaptan, bu yolculuğun imkânsız olduğunu anlayınca çok üzülerek reddetti. "Neden kaptan? İkimiz de kaybedecek hiç bir şeyi olmayan insanlarız. Maymun zaten dünden razıdır. Eski bir gemi buluruz" dedi. "tamir ederiz onu" diye söze karıştı kaptan. "eski günlerdeki gibi" dedi profesör, "eski günlerdeki gibi" dedi kaptan.

Ertesi sabah uyandıklarında kaptan gece sanki yolculuk kararı alınmamış gibi davrandı. Profesör "hadi abi maymunu bulmaya yola çıkalım" dediğinde, "dur oğlum çıkarız. Hem benim evde durmam lazım zaten, çıkamam... Tesistatçı gelecek öğleden sonra. Kapiyı açacak adam olmaz tesistatçıya. Yarın çıkarız yola" dedi. Profesör ısrar edince yola çıktılar ama kaptanın "Oğlum şimdi aynı maymunu nerden bulucak. Kaç yıl olmuş. Belki de ölmüştür hayvan. Mısır çarşısından bi maymun alalım işte götürelim Gas'a. Bence fark etmez bile başka maymun olduğunu. Bi maymun için boş zaman kaybetmeyelim derim ben. Bana sorarsan maymunu bile gerek yok direk basıp gidelim derim ama sen bilirsin" diye öneride bulunması iş yaradı. Yıllar önceki dostları yerine başka bi maymun almak için mısır çarşısına gittiler. Maymunu aldılar, eski dostlarına benzesin diye çarşıdan maymun için fes ve cepken almayı da ihmal etmediler. Üç arkadaş o akşam yolculuğu kutlamak için bi şişe rom ve maymuna da Fanta alarak evin yolunu tuttular.

Aylıklık ve serserilikten iki haftadır hapiste olan Çaş ise o gün hapisten çıkmanın neşesiyle soluğu şehrin güneyindeki batakanelerden birinde almış. Kumar oynayıp, içki içtikten sonra gece geç saatlerde eve dönmüştü. Güç bela merdivenlerden çıktuktan sonra eve girip, direkt tuvalete yönelmişti. Kilittli kapiyı zorladıktan sonra içerden gelen öksürük sesine aldırış etmeden kapiyı yumrukladı. Lavaboda uzun bi el yıkamadan ve kurulamadan sonra kitli kapi açıldı ve ayağına tuvalet terlikleriyle maymun tuvaletten çıkıp, Çaş'a kaçamak bi bakış atıp içeri yatağına doğru hızla ilerledi. Çaş'ın en sinir olduğu şey evde tuvalet terliğiyle dolmasıydı.

Büyük bir gürültüyle uyanan kaptan ve profesör bi kaşı patlamış maymunla Çaş'ın yerde debelendiğini görünce gözlerine inanmadı. Çaş'ı güç bela sakinleştirdiler, maymun ise sinirinden ağladı. İş gücü kırılarak üçü de maymunu susturmaya, ağlamasını durdurmaya çalıştılar. Gürültüye uyanan Bayan Hellobey içeri geceliğiyle girerek. "Bırakın ağlasın, sinirleri boşansın, rahatlar." dedi. Maymunun tam ağlamasını kesecediği vardı ama Bayan Hellobey'in böyle demesi üzerine zorunlu olarak bi müddet daha ağladı.

Çaş'ın maymunu karşı siniri geçmişti ama babasına her zaman kızgındı. Bu halde olmalarından, yoksul olmalarından, annesinin kaçmasından, her şeyden kaptanı suçlu tutuyordu. Babasına çok kereler "senin gibi babanım tee. mına koyim ben. Zamanında aklını kullanıp zengin olsaydın şu hallere girmezdik" dediği komşularınca duyulmuştu. Kaptan ise mektuplarının sonunda o kadar tembihlemesine rağmen babası için oğlunu hiç öpmeyen karısını bu durumun sorumlusu olarak görüyordu. "Çocuğa baba sevgisini aşılammış, ben ne yapayım dostlar" diyerek Çaş yerine İlsa'ya kızıyordu. Yine de Bayan Hellobey'in yanına Çaş'ı çok sinirlendirmemeye gayret ederek konuştı.

"Kim lan bunlar. Yine doluşturmışsun eve yamrı yamrı adamları. Sen beni hasta mi edeceksin lan" diyerek kaptanın gırtlığına yapışan çaş bi anda kendini yerde buldu. O ana kadar büyük bir sessizlikle olan biteni izleyen profesör. Sağlam bir aparküte genç adamı yere yılmıştı. "artık bu kadarına da izin veremem evlat. Babana karşı daha kıbar olmalısın. Onun seni ne kadar çok sevdiğini çok iyi bilirim. Demin dövdüğün maymun da, ben de senin amcan sayılırız. Kardeş gibiyydik babanla. Ona haksızlık ediyorsun genç adam" dedi. Maymun'un ona kaçına panısuman yapan Bayan Hellobey de profesörün sözlerini başıyla onayladı. "Yarın babamı da alıp Amerika'ya gitmek için yola çıkacağız" dedi profesör. Kaptan, "Kesen gelirim demedim ama gitmek istiyorum sevgili oğlum Çaş" diye özer dürdü gibi ekledi. "iyi sktirin gidin" dedi Çaş umursamadan. Çaş'ın hemen izin vermesine herkes çok şaşırdı. Uzun bir sessizlikten sonra Bayan Hellobey izin isteyerek odasına çekildi. Maymun da dâhil olmak üzere hepsi, o odasına çekilirken g.üne şöyle bir baktılar.

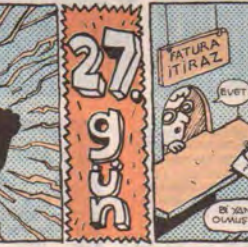
Çaş yatağına yattı, profesör, maymun ve kaptan ise yarın gemi bakmaya gideceklerinden bahsettiler. Kaptan herkesin çok yoksul olduğunu gemiyi nasıl alacaklarını profesöre sorduğunda profesör. Çantasından üstünde "wind of england" yazan bi kutu çıkardı, kutuyu masaya koydu. "Bunla" dedi. Çaş yattığı yerden, olan biteni duyuyordu ama kutuda ne olduğunu bi türlü göremiyordu. Üç arkadaş sevinçle kadehlerini kaldırırcan, çaş merakından kuduruyordu. En sonunda dayanamayarak yataktan kalktı. "Burada yatmaya çalışıyoruz dimi. Ne hayvan gibi bağıryosunuz gece gece. Gidin yatın zıbarın" diye hepsini azarladı. Masaya baktı ama profesör o kalkınca kutuyu saklamıştı. "ha bu arada profesör" diye seslendi Çaş. "Amerika'ya ben de gelicem aklınızda bulunsun profesör" dedi. Profesör hiç bişey demeden gözüklerini temizleyerek dinledi genç adamı. Çantasını yanına alarak yatağa girdi.

Kaptan gözlerini kapamadan oğlu ve karısıyla geçirdiği mutlu günlerini düşündü. Bu yolculuk belki de ikisine de iyi gelecek, baba oğul birbirini daha iyi tanıyacaktı. Yarın dört kafadar yola çıkacaklardı. Amerika onları bekliyordu.

Çarpışma İpek & Burak

Yazan: Gizer & Y

Uğur KELEŞ

Özgür KAHYA OĞLU

Servet TURAN

Selim TANRISEVEN

İlkay SALTİK

Muzaffer GÜMÜŞSU

UYKUSUZ

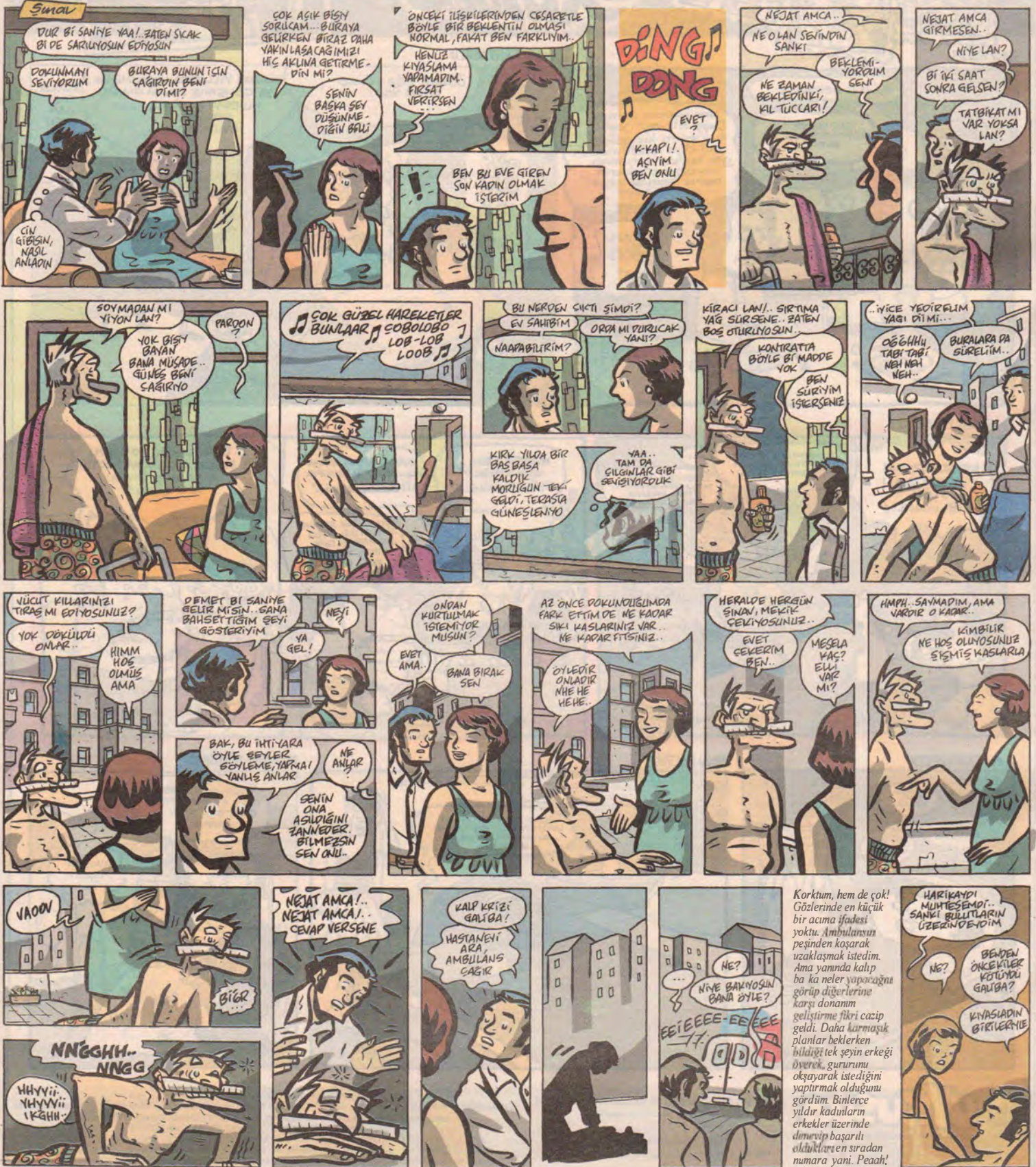
Uykusuz Dergisi'nde yayımlanan tüm karikatür, yazı, esri ve karakterlerin yayın hakları saklıdır. Yayınevi ve çizimin yazılı izni alınmaksızın hiçbir yazılı, basılı ve görsel yayın organında ve sanal ortamda kullanılamaz.

Haftalık Mizah Dergisi | 25 Haziran 2009 | Sayı: 095
Haftalık Yaygın Sürekli Yayıncıdır

YAYINCI MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
[M]T[İ]YAZ SAH[İ]Bİ ve YAZI [S]LERİ MÜDÜRÜ: Uğur GÜRSOY

GAZİPARK: Fırat YAŞA - Evrim GÜVENÇ - **KALIGRAFI:** Şevki Saygıman
İşletme ve Satış: Nuri AÇAR (nuri@uykusuzdergi.com) - Halika İslimler ve Muhasebe: Elvan Aktaş (caglar@uykusuzdergi.com)
Asmalımescit Mah. Sofya Sok. Harman Apt. 2-Blok No: 20/12 Kat 1 Beyoğlu / İSTANBUL
TEL: 0 (212) 245 53 38/39 FAX: 0 (212) 245 63 60 - ISSN 1307-7619
BASKI: APA Uniprint Hadımokıy Asfaltı Ömerli Köyü Mevlik 34555 Hadımokıy / İstanbul 0 (212) 798 28 40
GENEL DAĞITIM: DPP - 0 (212) 622 22 22 **ABONELİK:** Yurtiçi: 99YTL Amerika 100\$ Avrupa: 70\$ Uzakdoğu: 120\$
Banka Hesap Numaraları: Yapı kredi Bankası Parnakapı Şubesi, YTL: 81217859 USD: 81345973 EUR: 81345967

Akşamsefası

02 TEMMUZ PERŞEMBE
SAYI: 2009/27 No: 096
1.50 TL. (KDV DAHİL)
K.K.T.C. FİYATI: 1.75 TL.

www.uykusuzdergi.com

UYKUSUZ

Milyonların sevgilisi Eci Vokke öldü... Bir başka şapkalı insan olan ve bi ara darbe yapıp bizleri yöneten Kenan Evren ise "Yargılanırsam intihar ederim" dedi. (Basın)

AKP, askere sivil yargı yolunu açan kanunu meclisten geçirdi.

V.Ö. Kanalı

- Beş Jackson'ın beşi bir mi?!
- Peki Robinson, Cuma'ya yılda onbeş gün "Cumartesi" dese ya...
- İllüzyon yoktur, yanıma isteği vardır!..
- Vejeteryan insan "öküzgözü" diye şarap içmez!..
- Bitsin: "Şimdiki aklım olsaydı!"
- Bi tatil beldesinde, bi esnafın fahişeyle birlikteyken karısına basılması, aynı adamın karakolda, eliyle önce fahişeyi sonra karısını gösterip "Bu varken, bununla ne işim olur komser bey" demesi...
- Hemen Bitsin: "Seninle evde konuşucuz!"
- Leyla, Mecnun'la yollarını ayırmış, Romeo'yla görüşüyomuş, Romeo'nun bonservisi elindeymiş!..
- Zeytinyağı mizahsa, margarın eğlencedir!..
- Azalarak Bitsin: Sarı pipi, çamaşır ipi...

Yaşasın! 16 Lira zam.
Asgari ücret 546 lira oluyor.

Kenan Evren, 12 Eylül cuntasının yargılanmasını engelleyen anayasa maddesinin kaldırılmak istenmesiyle ilgili olarak, "Referandum yapılsın, halk yargılanmamı isterse yargıya bırakmam intihar ederim" dedi.

Başbakanın Canını Sıkma

AKP Kocaeli İl Teşkilatı'nın kongresinde, Tayyip Erdoğan salona gelmeden önce, polis, 17 Ağustos depreminin ardından yerleştirildikleri konutlardan zorla çıkarılmak istenen depremzedeleri, "İçerde protesto gösterisi yapabiliriz" endişesiyle zor kullanarak salondan dışarı çıkarttı. Aynı saatlerde, hükümet yanlısı sendikaya geçmeleri için baskı gördükleri gerekçesiyle belediyeyi protesto etmek isteyen başka bir grup, Başbakan'ın geçiş noktası olan TEM Turnikeleri yakınında polis tarafından etkisiz hale getirildi.

UYGUN FİYATA SOMALILI ÖLDÜRME FIRSATI

Rusya'da bazı şirketler, zengin müşterilerine 'korsan avı' imkanı sunuyor. 6 bin dolar ödeyen Rus zenginleri, bir geminin içinde, tankı ve yolcu gemilerini rehin alan Somalili korsanların kendilerine saldırmasını bekliyorlar. Beklenen an geldiğinde, gemideki el bombaları, makineli tüfekler ve roket atarlar la taarruza geçiyorlar. Heyecanı artırmak isteyenler günlük 8 dolar ekstra ödeme yaparak Kalashnikov kullanabiliyor. Mermisini bitirenler için 100 mermi nin fiyatıysa sadece 12 dolar...

KAH RA-MAN

Akdeniz Üniversitesi'nde, geçen yıl, solcu öğrencilerin üzerine rastgele atış eden Ömer Ulusoy serbest bırakıldı. Ömer Ulusoy, mahkemedeki savunmasında "Ben olmasaydım ülke kaosa sürüklenecekti..." dedi.

UNAKITAN

Eski Maliye Bakanı Kemal Unakıtan, Ankara'nın aksine İstanbul'un ekonomik krizden kötü etkilendiğini söyleyerek, "Kriz Başbakan'a teğet geçmiş olabilir," dedi.

ÖZLEYENLER

Sevgili Günlük

"İşaretleyecek sin onu"

ersin karabulut

Ah keşke!

Keşke bir büyüğümüz, bizimiz, sözü dinlenen bir arkadaşımız olsaydı da uyarıyı bizi, "Yavrucuğum yapmayın, etmeyin, okul elbisesi altına spor ayakkabı giymeye hiyar gibi duruyorsunuz" deseydi. Demedi işte. Ortaokul yıllarımız o gri kumaş pantolonların altına giymeyi marifet sandığımız spor ayakkabılarla mal gibi geçti gitti. Hayır, buradan okul yönetimlerini de kinıyorum. Öyle bir yasaklıydılar ki okul kıyafetinin altına spor ayakkabı giymeyi, biz de bir durum var yasakladıklarına göre diye inadına spor ayakkabıya koşuyorduk keriz gibi. Hâlbuki müdür yardımcılar deseydiler ki "Evladım bu kiliğimizde rüküşlüğüñ gahikasına oturmuşsunuz" bir ihtimal düşürürdük. Haftaya bir başka ah keşke de daha buluşmak ya da buluşamamak üzere iyi günler, mutlu hafta sonları.

Yastık Altı:

Yıy ama ben sadece on dakika geç kaldım" dedi kız. Tatlı, pasta, bûrek satan, o alanda nam salmış bir müessesde sabahın erken saatlerinde oturmaş çay içiyordum. Çalışanlardan biri, anladığım kadariyle on dakika kadar geç kalmıştı ve bunun bedeli olarak bugün yarım yemini alacaktı. Ka ağlamaklı gözlerle "ama sadece on dakika" dedi. Ben başımı önüne eğdim. Müesses gözüme verdiğiz zaten üç kuruş parayı nasıl yaparım da geri alırım diye düşünen bir çavar gibi gözüküy. Kız kim bilir nereden kalkmış belki bir yol inşaatı yüzünden trafikte takılmış ve günlük ücretinin yarısını, on dakika geç geldiği için kaybedivermişti belki. Su böreği, yiyemeyeceğim kadar ağırlaştı, çay boğazıma dızıldı. Hesabı istedim. 12 lira dediler. Asgarî ücret 527 liraydı. Günde 17.5 lira. Kız, bugün bütün gün çalışacak ve eve 8 lira 75 kuruşla dönecekti. Benim yarım bıraktığım börek ve çaylar için ödediğinden azına. Çıktım, istiklal caddesinin sabah trafiği keşmekeşinde içimde bir burukluk yürüdüm gittim.

O SIRADA ERMAN ÇAĞLAR

● 20 metre uzaktan kafanıza balyoz gibi inen intikam meleği: Cep telefonu. Çok uzun zamandır aynı cep telefonunu kullanıyorum. Aletin ağırlığını, ele gelişini, kütlesini ezber biliyorum artık. Vücutum parçası gibi oldu o benim. Bekliyorum, bir gün birisiyle çağda insanlara yakışmayan itişmeli bir tartışma yaşarsam, araya insanlar girip bizi ayırdığında o (hasmım) enayi gibi "Olm sen göreceksin, bittin sen bittin!" diye bağırardursun, ben cep telefonunu devreye sokacağım. Olaya tanık olanlar yıllar sonra bile çocuklarına "Böyle ağır çekimde gibi uçaraktı gitti, tıkağ diye adanın kafasından patladı cep telefonu. Sonra telefonu aldık, bir baktık ki ekranında büyük harflerle "Konuşma lan ordan" yazıyor. İnanmadık..." diye anlatacaklar. Ekranı ayarladım, o günü bekliyorum.

● Zamanında yakınlarıma, sevdiklerime yaptığım "Matriks'e kadar giriyorum, bir şey lazım mı? Meh meh meh..." şakası hala uzay boşluğunda dolaşarak yankılanıyor olabilir. Bir yerde okudum, öyle bir şey olabiliyormuş. Eğer öyle bir durum varsa, yetkililerden rica ediyorum onu bir uyuyla falan yakalayıp bana geri yollamaları mümkün mü? Onun gerçekten uzay boşluğunda dolaşmasına gerek yok çünkü. Olumlu, olumsuz bana geri dönerseniz çok güzel olur.

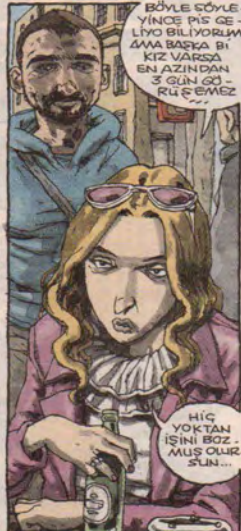
● Yıllar sonra tanıştığınız kardeşiniz: Babanızın arabasında zulada bekleyen işlemeli sopa. "İyi tanırım, sakın ve kendisiyle barışık bir insandır" dediğiniz insan (babanız), demek ki zaman zaman başkalarına sopayla vurmak durumunda kalıyor, ya da kalabileceğini düşünüyor. Üstelik bunun için özel hazırlanmış sopası da var. Şimdi masumiyetin kaybolsun, içindeki çocuğun ölmesi falan demeyeceğim ama, o sopayı şoför koltuğunun kenarında bulduğunuz gün değişik bir gündür. "Baba bu ne?" sorusuna aldığınız "Koy onu yerine..." cevabı da değişik bir cevaptır.

● "Marulu kağıda sarsanız, yakıp onu içseniz, o da aynı şekilde zararlı... Duman ciğerlere zarar veriyor..." TBMM televizyonunu ortasından açıp izlemeye başladığınız zaman başınıza bu geliyor işte. Muhabbetin başını kaçırdığınız için neden bahsedildiğini çok anlamayabiliyorsunuz. Marul? Kağıda sarıp içmek? İnsanın aklına bin türlü şey geliyor. "Nasıl olsa kimse açıp izlemiyor" düşüncesiyle mi bu kadar rahat konuşuyorsunuz bu konuları? Ben arada bir açıp bakıyorum orada mısınız diye.

● Sonu gelmeyen çağrı: Come to Turkey! Her sene yabancı insanları "buralarda insanlar atla dolaşırdı, harem, hamam; bunlar vardı" diyerek ülkemize çağırıyoruz, buraya geldiklerinde açık büfe kahvaltısı yedirip, yüzme havuzuna sokup geri gönderiyoruz. Onlar da şikayetçi değil, açık büfe kahvaltından memnunar, "neden hiç atlı adam göremedik?" diye hayıflanmıyorlar. Tanıtım reklamlarından atlı adamları çıkarsak, yerine açık büfe kahvaltısı koysak? En azından ürünü karşılayan bir reklam yapsak? Olmaz mı? İlla atlı adam, hamamdaki kadın olsun diyorsunuz...

● İnsan gibi davranmak üzere programlananlar: Uğur Gürsoy'un müzik seti. Yıllarca görmeyen geldiler, yok sayıldılar. Uzattıkları dostluk eli hep havada kaldı. Onlar, size merhaba diyen elektronik cihazlar. Çevremizde onlardan milyonlarca var. Kimisi uydu alıcısı, kimisi mp3 player. Programlandıkları için öyle davranıyorlar. Yazık...

CEK SIN KARDESLER
NIYE AYRILDILAR?

ANNATAYIM DA DINLE

jackson 5

jackson 5

jackson 5

SİNDİ ANNADIN MI?

İNTİKAM
YEMİNİBİZANS KRALINI YAKALAYAN KARA MURAT
İNTİKAMINI ALMAK ÜZEREDİR...

TEXTİZLİK

DISCOVERİCENİ

AKTEPELİ İSTIRANCA KUSUNUN
NESLİNİN TÜKENME TEHLİKESİ
İLE KARŞI KARŞIYA OLDUĞUNU
BİLİYOR MUYDUNUZ?

TEMEL REİS

DUŞTAN SONRA

KAPRAS kartalı

marash

COZZZZZT..

GONNA

PAPAP

Böcek Kafası

VEDAT ÖZEMİROĞLU

Çatı Katı

Elektrik aldığım köşelerini okuyup bitirdiğim gazeteyi yeniden, umutsuzca karıştırıyorum. Kamuoyunu soğukkanlı olmaya davet etmiş bir yazar. İngiliz araştırmacılar, insanların aklına seksin ne sıklıkla geldiğini gene araştırmışlar. Gazeteyi atıp, uyuşan bacağımla çay koyuyorum kendime. Henüz

yarısını toplamaya takatimin yettiği kahvaltı masası dile gelip "Hadi yazını yaz" diyor. Eşyayla ne muhattap olucam, titreyen telefonu açıp kanlı canlı insan sesi duymak var.

"Kalktın mı?" diye soruyor Masal. "Yok, uykuda konuşuyorum" espri varsayımını pas geçip "Sen vaktinde işte olabildin mi?" diye soruyorum. "On dakika geciktim ama Güney Bey de geç geldi zaten, sorun yok, sen n'apıyosun?" diye o da soruyor. "Mecmua mesaisi!" diyorum.

"Aman reis-i cumhura dokanma, tahkikat hâsıl olur" diyor, "Hadi sonra görüşürüz" deyip kapatıyorum. Masal, benim sevgilim. Munise halamın "Zaten evli gibiler, ativerseler ya birleşme imza" ılımlı muhalefetine maruz bir çiftiz. Yaklaşık binbir gecedir beraberiz. Hadi yazı yazayım.

Nereye yazıyosun? Ünal arıyor. Ünal, kendi kendine, kendini benim asistanım ilan etmiş bir tip. Asistan gerektiren bir işim yok, gerekse bile bu asistan Ünal değil, ama Ünal durdurulmuyor. En azından ben durduramıyorum.

"Samim Bey'le beraberiz bi, mühim bi televizyon işi var, kahvede bekliyoruz" diyor.

Normalde "Samim kim lan?" demem gerekirken "Tamam" diyorum. Yazıdan kaytarmak için güzel fırsat. Spikerin cümleyi bitirmesini bekleyip televizyonu kapatıyor ve çıkıyorum.

Samim Bey yapımcı. Ünal'la raslantısız tanışmışlar. Hatta tam tanışmış sayılmazlar,

bi yemekte yanyana düşüp gaza gelmişler. Samim, yeraltı dünyasında geçen bi televizyon dizisi yapmak istiyor. "Gerçeklerden yola çıkan bir hayal" dediği an, Ünal'ın yüzüne dik dik bakıyorum. Ünal, gözlerini kaçırıp oraletini içiyor. Bi mafya dizisi yazmam eksikti.

Masal gene arıyor, "Delirdi bizimki" diyor. Bizimki, Güney Bey. Masal'ın patronu, armatör, bildiğin manyak. Masal, onun hukuk danışmanı. "İşe geldiğimi duymuş, önce ordan girdi, sonra iyice coştı" diyor. N'aptığını soruyorum. Masal bir kısım belgeyi imzalatmak için odasına girmiş, Güney Bey niye hep belge imzası için geldiğini, niye bi kere de hayranlık imzası istemediğini sormuş Masal'a.

"Anladım" cevabını alınca da "Ben hayran olunmayacak adam mıyım?" diye dağıtmış kağıtları.

Hay senin egona sıçayım e mi Güney Bey ! Eşşoleşsek bir insan, ama n'aparsın, bizim kıza sıkı maaş ödüyor.

"Boşver, o da öyle biri" türünden geçitirici şeyler söyleyip kapatıyorum telefonu. Samim, kafasındaki projeyi detaylı anlatıyor. Vay efendim, baba klasik, delikanlı bir mafya da, oğlu "piji" bir insan, aradaki çatışma filan.

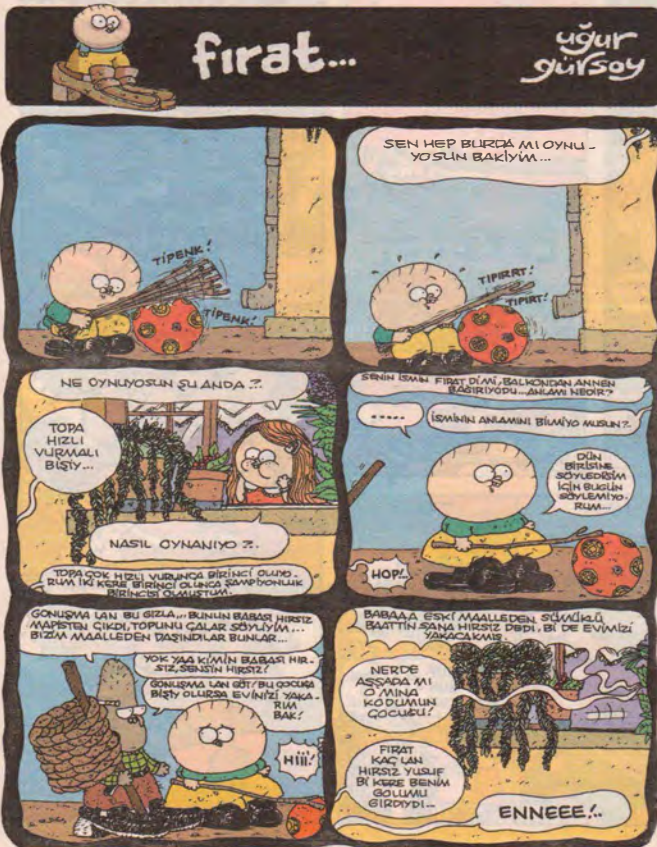
Bir mafya nostalgisi! Ünal, bi oralete daha söylüyor.

Samim'e gıcık oluyorum, yazamadığım yazıyı hatırlayıp Samim'den iyice soğuyorum, "Ben komedi dışında yazamıyorum, kusura bakmayın" cevabı üzerine Samim biraz daha üsteliyor. Üstelemeden cesaret alan Ünal, "Ekip kurarız ağbi!" diyor. Tek kelimeyle "Hayır" diyorum.

Samim, soğuk soğuk tokalaşıp yanımdan ayrılıyor. Kahvede Ünal'la sessizce oturuyoruz. Ünal "Yazı ne durumda" diyor, cevap vermiyorum. O sırada masanın altında Samim'in unuttuğu çantayı farkediyor Ünal. Deri bi çanta. "İçinde ne var acaba?" diyor, "Bana ne lan!" diyorum, oraletini içiyor. Yazı için eve dönüyorum; bi elinde kendi çantası, diğer elinde Samim'in derisi, Ünal da ses çıkarmadan sızıyor eve. Gerilimi azaltmak için kahvaltının kalanını topluyor Ünal, düğmeye basıp suyu

fırat...

uğur gürsoy

Tribal

GİRİŞİM

CüSTÜ.

iyor, her zamanki fincanımla şekersiz sütsüz kahvemı veriyor elime rakatten de gerilim azalıyor. Gözlerimiz deri çantaya takılıyor, hiç uşmadan açıyor Samim'in çantasını Ünal, içine bir an bakıp "Hassiktir, ne lan?" diyor. Dayanamayıp ben de bakıyım. Parmakla metal paraya arak oynanan çivili tahta çıkıyor Samim'in kahverengi çantasından. asıl adam lan bu?" diye kakhahalar atıyoruz. Gevşeyen Ünal, laf arasında slında projesi ilginç!" diyor. Hiç cevap vermeden çivili tahtada parayla uyorum.

sal bir kez daha telefona dadanıyor, Güney Bey zıvanadan çıkmış, "Her im var ama eğlenemiyorum, niye ben mutsuzum, beni mutlu etmek in vazifeniz" diye höykürmüş hepsine. Manyağa bak. "İstifa edicem" or Masal. "Et gitsin mına koyiim" diyorum. Bir an gözüm çivili tahtaya .ılıyor, "Dur dur, Ünal yarım saate orda olur, Güney Bey hıyarını inleştirecek bi sürprizim var" diye kofti planımı yapıyorum. Bu tuhaf in, manyak Güney'i oyalayabilir. Bebek gibi çünkü hayvan herif! al, sanki ciddi bir misyon üstlenmiş gibi, kahverengi çantayı kapıp isal'ın işyerine yollanıyor. Kahvemı tazeleyip masaya göktüğümde, benim ak ilham perim beliriyor karşımda. Ağzında sakız, "Nağber?" diyor. 'ar mı yazı için bi fikir?" diyorum, "Yooo" diyor. Ne zaman bi fikrin lu ki tembel kaltak !

kızını kültablasına koyup, kahvemden yudum alıyor peri ve "Niye mafya 'isini yazmıyosun?" diyor. "Godfather'a hastaydın sen, işte sana fırsat" ır. "Yap sen bu işi" diyor. Ben daha konuşmadan "Hatta harbi mafyanın ne gir, bak, izle, daha güzel olur" diyor. Peri dedikçe diyor. Gözüme zel görünüyor; susup, bakıp, dinliyorum.

kez Ünal arıyor, "Durum vahim abi" diye. Gitmiş tahtayla Güney'e, nyak önce sevinmiş, oturtmuş Ünal'ı karşısına, oynamışlar. Keriz Ünal 'sa kapılıp yenmiş koca patronu, herif iyice çıldır. Masal'ı işten at! 'afanı s.kiim Ünal, Masal'ı ver bana" diyorum, "Abi, Masal Abla nuşcak durumda diil, ağlaya ağlaya eşyasını topluyor" diyor. Kapatıyorum. ri bi sigara yakıyor. "Peki nasıl jiricem mafyanın içine?" diyorum, ien o kısmı bana bırak" diyor. Perinin sigarasından bi nefes alıyorum, n da sigarayı bırakmayı düşündüğüm zaman... (Devam edecek)

Fırat Budacı

EŞYA

Levent (14 yaşında)

"Annece, benim yeşil tişörtüm nerede?" diye bağıyor. Yanlış anlamayın, aslında saygılı bir çocuk Levent; bu bağışını, daha çok, o yaşırdaki erkek çocuklara görülün "ergenayılığı"na yormalısınız. Cevap gelmeyince tekrar bağıyor. Sesi gittikçe çatallaşarak, sokaktan geçen birinin, "A-ha 14!" diye tahminde bulunabileceği bir kıvrıma geliyor. Tişörtlerinin bulunduğu çekmeceyi değerken, aradığını bulamadıkça annesine iyice sinirlenmeye başlıyor. Halbuki daha annesinden tişörtün pozisyonuyla ilgili herhangi bir haber gelmedi. Ama eğer tahmin ettiği şey çıkarsa, "var ya..." bu evi annesinin başına yıkabilir. "Yıkadım ben onu," diyen bir annenin ergen dünyasında yarattığı yıkımın boyutları korkutucu. Aksi gibi, "Yıkadım ben onu," diyor annesi. Bu kadın "var ya," Levent'i delirtebilir. Boyundakı damarlar görünür hale geçiyor Levent'in, çekmeceye bir tokat atıyor. Yeşil bir tişörtün üzerine işlenmiş arkadaşlarla buluşma planı temelden yitiliyor. (Buluşmaya planladığı dizaynı gidemeyen 14'lük bir adamın sınırı dünyayı dördürebilir.) "Hayret bir şey yaa!" diyerek boyun damarlarını patlama noktasına getiriyor. İçerden, "Terbiyesizleşme, leş gibi olmuşt," cevabı gelince de, boyun damarlarındaki kan, büyük bir basınçla kafaya dolup kulaklarına kadar kızartıyor Levent'i. Şu an, Levent için yeşil tişört yoksa hayat da yok. Bitti hayati! Başka hiçbir renk, hiçbir tişört onu kurtarmaz artık. Ve bunun tek sorumlusu, "önüne geleni yikayan" o kadın. Kendini koltuğa atıyor Levent, iki eliyle yüzünü kapatıp bir süre "yıkınm pozisyon"unda kalıyor. Birazdan tekrar çekmeceye bakacak. Ve eline aldığı bütün tişörtlerden tekere tekere tükünecek...

Tülay (48 yaşında)

Sık sık "Çok modern," diyor Tülay. Yaklaşık iki ay sonra, 'minimalist' kelimesini dağarcığına ekleyerek söylemeye başlayacak: "Çok modern, çok minimalist," İnsanevladının yeni bir kelimeyi kullandığı ilk ana hiç rastlamadık mı? Gerçek bir sözcüğüdür o an. Kelime daha önce hiç bulunmadığı bir ağızdan çıkarken bambaşka bir tonlamaya bürünüyor. Yerli yersiz içine yerleştirildiği cümleleri parçalayarak tek başına kulaklara çarpıyor sanki. Tülay, her gördüğü açık renkli ve sade dizaynı olan eşyaya, "Çok modern, çok minimalist," damgası vuruyor. Tülay'ın 'modern' deyince ne düşünse aklına hep beyaz renk geliyor. Bu yüzden evi açık renkli eşyalarla döşeli. Bununla gurur duyuyor, özellikle de salonundaki beyaz koltuklarla. Tülay'ın çok sık kullandığı bir başka bir cümle de, "Dökülürse lekeli olmaz onun," Dökülürse lekeli çıkmayan şeylere karşı yıllardır mücadele veriyor Tülay. Modern koltukların beyazlığını tehdit eden, yiyecek ve içecek suretine bürünmüş mikroplar bertaraf edilebilmenin hakkı gururunu yaşıyor. Ah o uğursuz gece... "güzleml" beyni kanlar içinde bırakan katil kiraz... dişlenmiş kirazı "ne ara koltuğa sürdüğünü anlamadığı" 7 yaşındaki koltuk düşmanı çocuk... Tülay, kırmızının altında çığlıklar atan beyaza ulaşabilmek için bütün gece uğraşır. Dile gelen mikropoları bağırta bağırta öldüren, çok pahalı temizlik karamanlarının önerdiği, evde verdiği parti esnasında "Biz dönüyoruz," telefonu alınca 5 dakikada evi çiçek gibi yapan bütün temizlik sıvılarını kullanarak defalarca silti koltuğu. Kırmızıyı pembeye çevirdi ama altına kalan ve çığlıklarla "Beni kurtar!" diye bağıran beyaza bir türlü ulaşamadı. O gece eşyası öldü Tülay'ın. Onu, sıyahlar içinde (bazen siyah da modemdir) bir koltuğa gömerken hayal edebilirsiniz. Emin olun, sadece bir koltuğun ölümü değil bu, modernliğin de ölümü aynı zamanda...

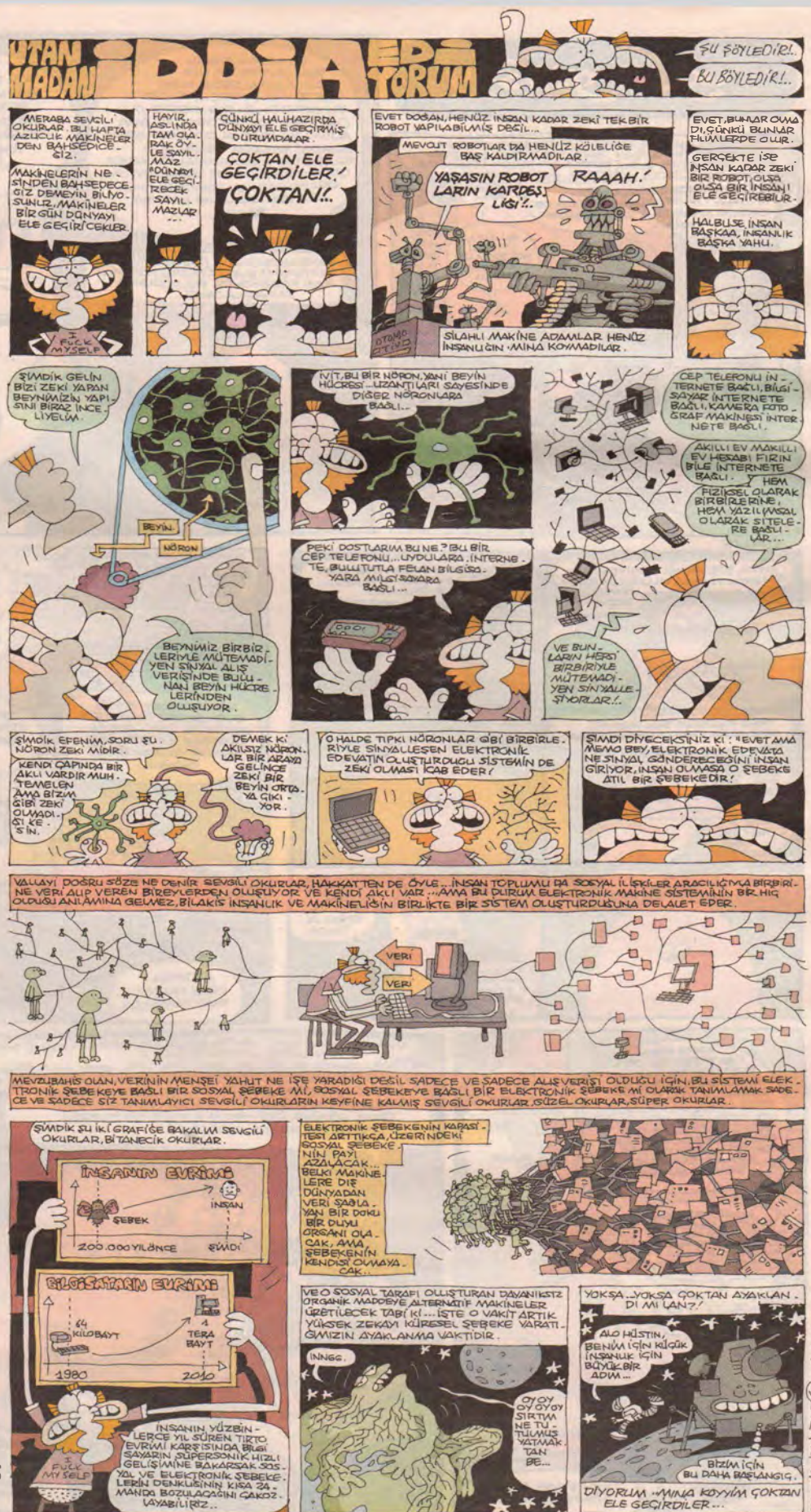
Semih (49 yaşında)

2 ay önce aldığı 2009 model Honda Civic marka arabasını kilitleyip 2. adımı atıyor Semih. Sonra arkasını döner tek tek bakiyor arabaya. Japon teknolojisinin geldiği noktaya hayran olmasına rağmen gidip kapıları kontrol ediyor. 5. adımı attıktan sonra döner bir daha bakiyor. Bu bakişına yüklediği anlamı, arabanın götünün dışında kalıp kalmadığını kontrol etmek. Ulaşıp işlevini yerine getirdikten sonra arabasını bir türlü terk edemeyen erkek grubuna bolca rastlayabilirsiniz. Semih de arabasıyla vedalaşmakta güçlük çekiyor. Elinden gelse, ayrılmadan önce yanaklarından öperek arabayı. Nihayet 5 dakika sonra pencereden bakarak üzere ayrılabilir arabasından. Sabah kalkınca da bakacak pencereden. Ve dünyanın en doğru pozisyonunda park edilmiş arabasının götündeki garipliği fark edecek. 4 kat yukarıdan bir garipliği çok anlamlandıramadığı için bir Japon telayışla aşağı koşacak. Eğilecek, bakacak, arabasının götüne vurup kaçan şerefsiz küfürler savuracak ve gözlerine inanamazmış gibi defalarca elleyecek...

Begüm (26 yaşında)

"Tayf kristalleri" demeye başlıyor Begüm. Boyunda taşıdığı kolye suretine bürünmüş, bildiğimiz yamuk yumuk bir taş arkadaşlarına tanıtırken kullıyanı bu tabiri. Herkes bir süre ilgileniyor bu taşla. Bu taş, bazı erkek arkadaşlara, Begüm'ün meme çatılma bakabilmek için legal bir görüş açısı da sağlıyor. Taşla ilgilenen çok, ama Begüm'ün "mutlaka siz de alın" telkinleriyle taş sahibi olmak isteyen bir arkadaş henüz olmadı. "Kendileri bilirlir..." Oysa bu taşın yaydığı aura, pozitif enerjiyi hapsetiyor. Begüm boyunda taşıdığı bu taşın dışında, manevi bir maymun (keman çalan bir maymun heykeli), kutsal bir kalem (uğur getiren ve kaybedilirse hayatın duracağı cinsten) ve babasannesinden kalma "yaşı bizden büyük" bir haliyle beraber yaşıyor. İçindeki manevi boşlukları eşyayla doldurmaya çok meraklı olduğu için, Begüm'ün bu saydıklarımıza benzer, anlam giydirilmiş eşya sayısı hızla artıyor. Gençlerde boyu küçük olmasına rağmen kadim bir his veren bir bonsai aldı mesela. Bu saksıda yaşayan bodur ağaç, çok yakında bir bitki olmaktan çıkıp onun sabahları konuştugu yaşı ve bilge bir dosta dönüşecek. Evden çıkarken her gün yanına uğrayıp ona "Jaamataashita," (bonsaie görüşürüz) diyecek. Bugünlerde küçük bir sorunu var Begüm'ün, İzmir'e, ailesinin yanına gideceği için, bodur dostunun bakımını bir haftalığına üstlenecek birini arıyor. Sonunda Selim'de karar alıyor. Selim, Begüm'ün boyundaki taş ve taşın hemen altındaki pozitif memelere defalarca bakmış bir insan olarak, bonsaie de bakabileceğini söylüyor. Ağaç dostuna "Jaamataashita," ve insan dostu Selim'e "Görüşürüz," diyerek eve gidip eşyalarını topluyor. Ve manevi maymununu kafasından öperek yola çıkıyor...

Bütün aile çok mutlu. Begüm, İstanbul'dan bu sabah geldi ve şimdi çirkeğle aile neşe içinde akşam yemeği yiyorlar. Levent'in barbunyayı masa örtüsüne dökmesi bile annesi Tülay'ın neşesini kaçırmadı. Arabasının götünün göçmesi, Semih'in Japonlar'a olan inancını sarsmamış gözüküyor. Keyifle, "Japon arabaları arıza yapmaz," benzeri "japonever" açıklamalarla bulunuyor. Tülay, koltuk skandalını kızı Begüm'e sahne sahne anlatıyor. Japonlar, Honda Civic, beyaz koltuklar, taş, yeşil tişört, ısrarla keman çalan bir maymun, yaşı hali, uğur getiren kalem bu masada onlarla birlikte oturuyor. Eşyaları ilgili zor günler geçiren ailesinin aksine, Begüm henüz kötü bir haber almamış. Kötü haberi, İstanbul'a döndüğünde alacak. Selim'in, "ne olduğunu ben de anlamadım" açıklamaları eşliğinde kurumsal bodur dostuna hüznü gözlerle bakacak. Begüm, dünya tarihinde bir ağacı toprağa gömen ilk insan olacak. Gömerken, "Jaamataashita," diye mıldanacak.

ÖNÜR

YAVUZ ÖZTÜRK

EVİNİZDE KENDİNİZİ KALUŞTURAN HAYVANLARIN KİMLİĞİNİ BİLMEK İÇİN EBEVEYNLERİNİZİ OKUYUN. SİZİN İÇİN BİR KİTAP...

7 OYUN/ 28 ŞEKİL

Jiu-Jitsu

KENDİ KENDİNİZİ GÖRENEBİLİRSİNİZ

ENDER YILDIZHAN

TEKNİKLERİYLE KUSAK GATİRMİYİ SONA ERİTİR

Televizyonun fişini çekip, elektrik süpürgesinin fişini takmak isteyen anneye karşı müdafaa

(Şekil: 1, 2, 3, 4)

Sınayların başlayıp başlamadığını soran babaya karşı müdafaa

(Şekil: 5, 6, 7, 8)

Elinde uncağlayla sınavların başlayıp başlamadığını soran babaya karşı müdafaa

(Şekil: 9, 10, 11, 12)

Kanah çıkarmak için elinde hatayla yaklaşılan kardeşe karşı müdafaa

(Şekil: 13, 14, 15, 16)

Ortalıkta çıkarmak için elinde kırı coraba sırtlanan anneye karşı müdafaa

(Şekil: 17, 18, 19, 20)

Kanah çıkarmak için elinde kırı coraba yaklaşılan kardeşe karşı müdafaa

(Şekil: 21, 22, 23, 24)

Akraba ziyaretine teşebbüsüne karşı koyma

(Şekil: 25, 26, 27, 28)

Bu hafta mı basıyordu?

Hasımın televizyon fişini çekmek istiyor. Hem Jiu-Jitsu mücadele durumunu alıp, sağ elini prize uzatmasını beklerim.

Bu hafta mı basıyordu?

Hasımın bası akladın, omuz bazından saldırmaktadır.

BASILADIN MI ÇALISIYORDU?

Bu müdafaa usulü de aşağı yılan basıdan öncekine benzerimdir.

Hasımın ön tarafından balt ile saldırarak kafatasına yarmak istiyor.

Bu gibi saldırılarda hasımın yanına iyice yaklaşmasına imkan veririm.

Bu defa Jiu-Jitsu mücadele durumuna alar, hasımın 1-1,5 metre yakınına gelmesini beklerim.

NE ZAMANDIR GİTMEDİK.

Boyle bir durumda, önce öncertiyi kabul etmiş gözetim ve soğukkanlılıkla beklerim.

Sotıra sürat ve çeviklikle hasımın uzatın elini sol elimle kavıyıp kendime doğru çevirim.

Bu saldırıyı karşılamak için kolunum altına girerim. Sol elimle başını kırar, sağ elimle başını iterim.

Derhal ellerimi yere tespit eder, hasımın silahına sıkı bir tekme atarım.

Bu durumda yapılacak şey, hiç tereddüt etmeden bir pars gibi hasımın üzerine atılmaktır.

Sıratlı bir hareketle çom bulunan elini sol elimle yakalar, sadece geriye kıvrır, sağ elimle de çorabı bütün kır ve yemle çıkarırım.

Yeterince yaklaştığında sağ bacağımı öne atar, yatay vaziyette tutulmuş sağ elimle kolunu vururum.

Atlenle birlikte huzurları, dışarı çıkarım.

Kollarımı ona kendime çekerek mukavemetini bozarım (oldukça dikikt).

Aynı zamanda da, geriye doğru birden birer oturtur, elimin dışıyla sen bir şekilde dizlerine vururum.

Arından olduğum yerde bir yanını takla atıp, hasımın dizlerine vururum (Nasıl yapıldığını resimden tatbik edelim).

Bu saldırı, hasımın şaşırır, sırtı ve onu savunması bir şekilde sırt üstü düşer.

Çom bir boynuna dolurum. Otun az önceki saldırı silahı, benim sandığı savunma silahı olmuştur. Bu vaziyete düşen hasımın, hemen arınan düşecektir.

YAAAAHA NAPIYOSUN YA NİYE ÖYLE YAPIYOSUN YAAAAHA!

Hasımın anıyayı çalışırken ben de Jiu-Jitsu mücadele durumuna alırım.

Arından ayağının tabanıyla bacaklarını vurarak diz bağlarını kopartırım. Bu oyun oyununu bozacaktır.

Hasımın öyle şiddetli vurum ki, ekseriyetle koparı, yitirilen diz bağlarını verdiği acı ile öldüğü yerde kalır.

Bu ziyatın acısıyl hasımın saldırıya kalkmaz, bayılabilir, hasta şoka bile girebilir.

Eğer o sırada arınan gelp boşluğumuzu tehlikelerle, oracıkta diz bağlarını kopartırım.

Emirlerime tabi olmanakta ısrar ederse, olduğum yere çomelip diz bağlarını parçalarım.

Kolasi dökülen hasımın biraz ağılayıp gidecektir.

Tam beni alt ettiğine emin olduğu anda, elimin diz kısıyılı bacaklarını vururum. Bu onun diz bağlarını koparacaktır.

AHMET CAMBAZ

1

32 HIRS

2

I LOVE THIS GAME!!

3

KESEYE BAK...

4

ANNA HAT HAT!

5

GÜP

6

TÜP!

7

ŞİP!

5. ve 6. CİLT ÇIKTI!

Uykusuz

bayilerde d&r'larda remzi kitapçevlerinde ve her yerde!

Cihan Ceylan

Kapitalizasyon

HAFTAYA BÜTÜN KİTAPÇILARDA

ÇIKTI! ŞİMDİ TÜM KİTAPÇILARDA

ZORT!

GTJAK

Çalışma

3. BASKI

firat

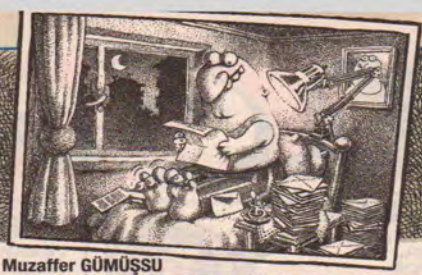
7. BASKI

Ömer GÖKSEL

gelen Kutusu

Cansın Çağlar ÖZDEMİR

Muzaffer GÜMÜŞTÜ

Emir SAĞLAM

Alpi

Taktik Faul

- Chavez, Venezuela'nın Karakas'ına kara gözüne harbiden aşık!...
- Otelde çalıştığım zaman, bi kabadayıya 'Çok zayıflamışsınız' demem, bana 'Sen de o kadar yat içerde, sen de zayıfla mina koyiim' demesi ve hızla kaçmam...
- Kimse 'Sadece ve sadece' demesin artık, 'n'olur!...
- "Placebo konseri Bulgaristan gümrüğünde turne ekipmanının geçişinde yaşanan gecikme nedeniyle ertelenmiştir" diye mesaj geldi Biletix'den... Ekipman derken başka bi maddeler olmasın sakın?!
- Ya fitbolcu Tanju'nun e'leri gereksiz tonlaması bitti veya kulagımız alıştı!...

Efe Gültekin

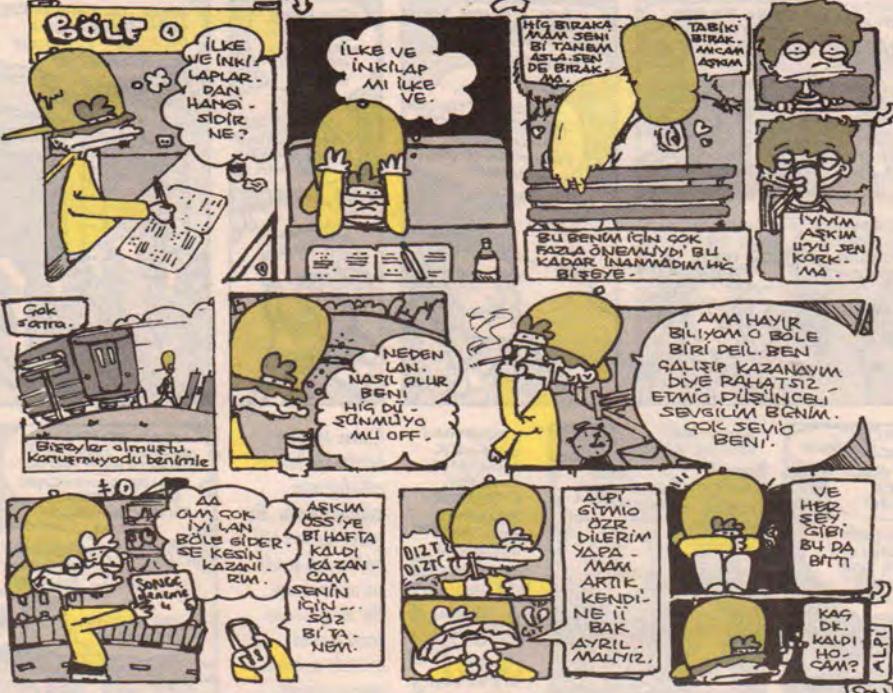
Servet TURAN

Doğrudan TURAN

Barış ÖZKAN

UYKUSUZ

Uykusuz Dergisi'nde yayımlanan tüm karikatür, yazı, eseri ve karakterlerin yayın hakları saklıdır. Yayınevi ve pizerin yazılı izni alınmaksızın hiçbir yazılı, basılı ve görsel yayın organında ve sanal ortamda kullanılamaz.

Haftalık Mizah Dergisi | 02 Temmuz 2009 | Sayı: 096
Haftalık Yayın Süreli Yayıncı

YAYINCILIK MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ VE YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Uğur GÜRİSOY

GRAFİK: Firat YAŞA - Evrim GÜVENÇ - KALIGRAFI: Şevki Saygıman
İşletme ve Satış: Nuri AÇAR(nuri@uykusuzdergi.com) - Halkla İlişkiler ve Muhasebe: Elvan Aktay (caglar@uykusuzdergi.com)
Aşmamestec Mah. Sofyalı Sok. Hamsan Ap. 2-Blok No: 20/12 Kat: 1 Beyoğlu / İSTANBUL
TEL: 0 (212) 245 53 38/39 FAX: 0 (212) 245 63 60 - İSSN 1307-7619
BASKI: APA Uniprint Hadımköy Asfaltı Ömerli Köyü Mevki 34555 Hadımköy / İstanbul 0 (212) 798 28 40
GENEL DAĞITIM: DPP - 0 (212) 622 22 22 ABONELİK: Yurtiçi: 99YTL Amerika: 100\$ Avrupa: 70€ Uzakdoğu: 120\$
Banka Hesap Numaralarımız: Yapı kredi Bankası Parmakpazı Şubesi, YTL: 81217859 USD: 81345973 EUR: 81345967

09 TEMMUZ PERŞEMBE
SAYI: 2009/28 No: 097
1.50 TL. (KDV DAHİL)
K.K.T.C. FİYATI: 1.75 TL.

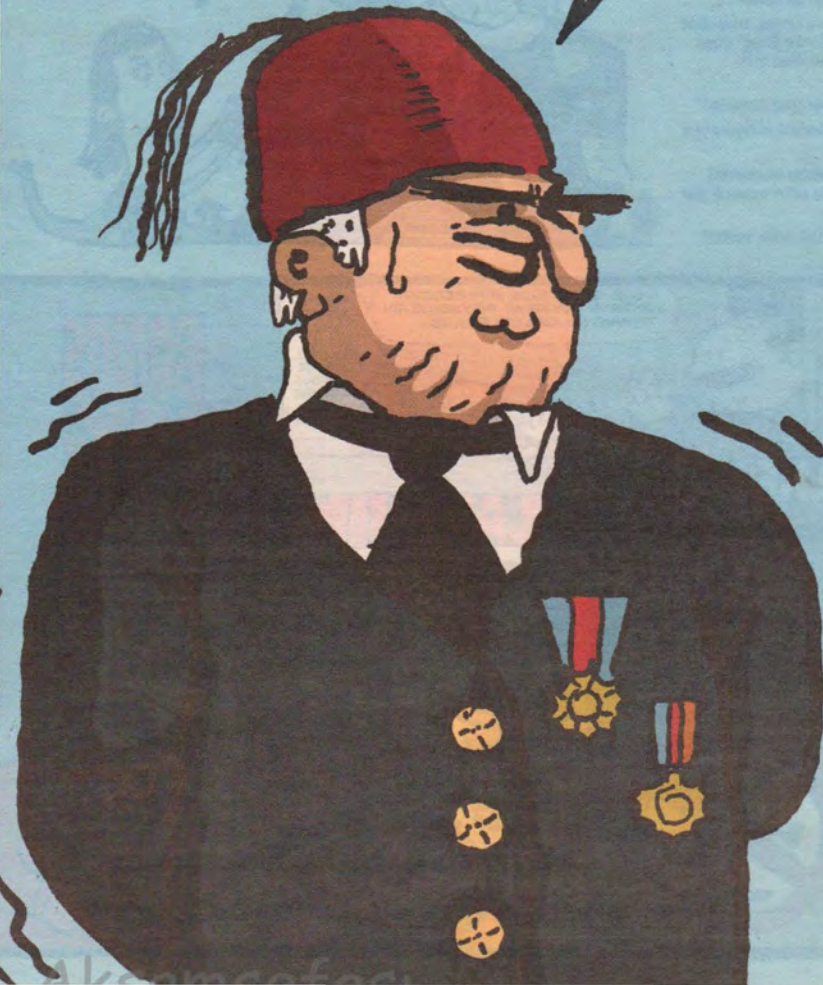
www.uykusuzdergi.com

UYKUSUZ

Ordu - AKP gerilimi sürerken, Tayyip Erdoğan'ın oğlu Necmeddin Bilal, Zurtdışı Döviz Bedelli olarak 21 günlük askerlik görevine başladı.

**SENİ HİÇ
SEVMEDİM
SÜTOĞLAN!**

**YA
BABAMI?**

"Dur ihtiarına uymadığı" gerekçesiyle, Murat Kasap'ı öldürmekten yargılanan polise verilen 1 yıl 8 ay hapis cezası, beş yıl süreyle ertelendi. Yani polis memuru Hatil İbrahim Yıldırım, beş yıl içinde aynı suçu işlemezse hapis cezasını çekmeyecek.

KAÇ YIL OLDU?

- Devrik işadamı Halil Bezmen, "Bu olay başıma gelmeden önce Allah'ı rölantide almıştım. İşler elden gidine dünyam değişti. Allah tek değişmeyen şey hayatımda," diyesi 3 yıl...
- TGRT haber spikeri, "Anu Yemen'dir / Güllü çemendir / Giden geliyor / Acep nedendir," diyerek THY'nin yeni

başladığı Yemen-Türkiye seferlerini haber vereli 4 yıl...

- Tuğba Özyay, "Cindy Crawford'u tuvalette çekmeyi çok istedim," diyerek fotoğraf sanatçılığındaki hayalini açığılayalı 4 yıl...
- Fotomac, "O... çocuğu hakem millilerimizi yaktı"

başlığıyla verdiği haberin devamında, hakem için 'nonos', 'Allahsız', 'kelek' ifadelerini kullanan 17 yıl...

14 yıldır cezaevinde bulunan kanser hastası Gülay Zere, ölüm döşeğinde olmasına rağmen serbest bırakılmıyor.

ABD, Afganistan'da saldırıyor. Operasyonun adı "Hançer"

AİLENİZİN DOKTORU

Yıllardır AKP karşıtlığıyla bilinen İstanbul Üniversitesi, başbakanın aile doktoru olarak tanınan Prof. Dr. Yunus Şöylet'in rektörlüğe atanmasının ardından, Tayyip Erdoğan'a 'fahri doktora' unvanı verdi. Törene akademisyenler ve öğrenciler alındı. Durumu protesto eden öğrencilerse polis tarafından gözaltına alındı...

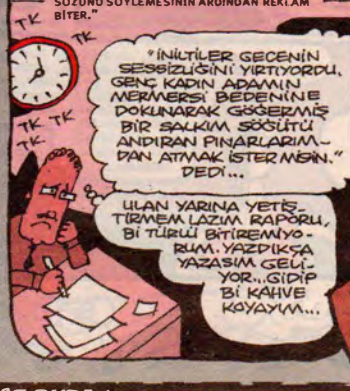

SİZDEN GÜZEL HABERLER BEKLİYORUM

Kars'ın AKPl'i Belediye Başkanı Nevzat Bozkus, 12 gazeteciye basın müşaviri aracılığı ile zart içinde 500'er lira para dağıttı. Zartların yerel gazetelere verilen yıllık 'abone parası' olduğunu iddia eden Bozkus, "Bu arada 'ayıp olmasın' diye diğer arkadaşlara da zart verdik. Yanlış anlaşılmasın" dedi.

EROTİK EDEBİYATIN YENİ İSMİ: İLK KAVRUKA

AKŞ-1 MEMNU DİZİSİNDEKİ SEVİŞME SAHNE-SİNİ "ÇOK ATEŞLİ" BULARAK CEZA VEREN RTÜK, ŞİMDİ DE PEPSİ MAX REKLAMINI "ÇOK ŞERVETLİ" BULDU. RTÜK'ÜN AKP KONTEN-ANINDAN SEÇİLEN ÜST KURUL ÜYESİ İLHAN YERLİKAYA, "ŞERVETLİ" SÖYLE TESPİT ETTİ: "GENCİN PEPSİ MAX KUTUSUNDAN İLK YU-DUMU ALMASI İLE BİRLİKTE KADIN, USUL USUL VE ŞEVHETLE KENDİSİNİ DUDAKLARINDAN ÖPMEYE BAŞLAR. BU SAHNE 9 SANİYE SÜRER. ŞAŞKINLIĞI GEÇEN GENÇ İKİLİLEREK, PEPSİ KUTUSUNU MASANIN ÜZERİNE SERTE BIRAKIR. DİĞER GENÇ NE OLUYOR GİBİSİNE BİR MİMİK YAPAR VE ARDINDAN O DA PEPSİ KUTUSUNU AĞZINA GÖTÜRÜR. REKLAMIN SONUNA DOĞRU HER İKİ GENÇTE, KADIN İLE ÖPÜŞMEYE DEVAM EDER. ÖPÜŞME SAHNE-LERİNİN ARDINDAN KADIN, CİNSİLLİĞİ ÇAĞRIŞ-TIRAN DAVETKAR BİR DURUŞLA REKLAM SÖZÜMÜ SÖYLEMESİNİN ARDINDAN REKLAM BİTER."

YAVRUKUŞ 2009 TATBİKATI

Orman Genel Müdürlüğü'nün yangın söndürme uçaklarıyla Bafa Gölünde yaptığı tatbikatın tonlarca yavru kuşun ölümüne neden olduğu ortaya çıktı.

Kendini iyice Kabbeden insana

"Türkiye'deki bütün sanatçıları sahneye çıkardığımız için rahmetli Michael Jackson'ı da Ereğli'ye getirmek istiyorduk. 2008'de yaptığımız görüşmede, 2009'da konserlerinin yoğun olduğunu, ama bu festivalin varlığını bildiğini, 2010 yılında Ereğli'ye gelmek istediğini söylemişti. Michael Jackson, sadece konser için değil, Ereğli'yi görüp eksikliklerini gidermek için gelecekti. Ama kismet, rahmetli oldu, eksikliklerini gideremeden öbür dünyaya gitti. Onun için akrabalarınıza, eşlerinize, dostlarınıza, sanatçılara söyleyin, mutlaka Ereğli'ye gelinler ve eksikliklerini gidersinler"

BAY CİNGİL BÖRT'ÜN Bİ AKRABASI...

YABANCI - YABANCI - YABANCI - YABANCI - YABANCI

ABİ BİLİYORUM ÇENİZİN VAR, ACILI GÜLÜNÜZ AMA TAKIMI BEN GERİ ALABİLİR MİYİM YARIN Bİ AKRABAZIN OĞLUNUN DÜĞÜNÜ VAR DA... EVDEKİ TEK TAKIMI VERMİŞİM BİLYO AKRABIN... BANA LAZIM OLMAŞA YİNE KALSIN SİZDE ANA LAZIM...

YETER BE YETER... İYİ Kİ Bİ TAKIM EĞİBENİ VERDİN... NE KİDE BİR KAPIMA GELİP DURUYOSUN ALACAKLI GİBİ... ÇANIMIZI MI ALACAKSIN LAN TERBİYESİZ HERİF...

RAHMETLİYİ TAKIM EĞİBİYLE BERABER GELİP GÖMÜYÖMÜZ BİLİYORUM Kİ... BU DÜĞÜN Bİ NETİK KAZANSA ONA GİRE İÇİM RAHAT EDECEK AMA BİLİYORUM... AMA HER ŞARTTA SARAR'DAN ALDIM ŞAHANE TAKIM KOMİKUYLA BERABER GÖMÜLÜRSÜ ÇOK ÜZÜLEBİM...

OH RICK NE OLUR SAKIN OL...

YA BIRAK ALLAHŞKINA SEN DE OH RICK'İ UĞUTMI KALMIŞ BUNUN... PİSLİK HERİF...

TANINMAMIS OYUNCULARDAN OULSAN PLANIMIZDE KONUK OYUNCU OLARAK OYNAYAN NİKİLİS KEYC'E PARASINI MECBURİEN ELDEN VERİLEZ ABİ... BAKMAYA YATIRMAYA DEĞMEZ, AZIKCI PARA ZATEN...

VERMİYELİM LAN SKİTRET ZATEN Bİ SAHNEDE GÖRÜLDÜ O KADAR...

GENÇLİK KUMSAI

Konuk Oyuncu Nikiş Keyc

OLMAZ LAN, PARASI BİZDE KALMASIN, DÜRLÜST Bİ YAPIMCIYIM BEN... Bİ ARA KONSÜLÜĞÜNE ELİNE TUTTURULURAM PARAYI...

YERLİ DİZİLERİN AYNI EKİPLE YAZLIKTA GEÇEN BÖLÜMLERİNİ YAYINLAMAYI NE OLUR DURDURALIM EPENDİM... YAZIK BU HALKA... BAKIR KARŞI PENCERENİN YANSIMASINDAN Bİ ÇARE BİR VATANDAŞIMIZ GÖZÜKÜYOR...

ULAN BEN MİLLET SEVİYOR SANIYOR DA YAYINLIYORDUM HALBUSİ... HANI BAKIM NERDE Bİ ÇARE VATANDAŞ...

BAKIM İSTE ORDA... DİKKATLİ BAKARSANIZ TERDEN BACASINA YAPRANIS TAPASINI GÖREBİLİRSİNİZ...

Simdi Kitle-hamam millet-velik kampında olamaz virdi duni suyu... Ne güzel oluğu...

OLABİLECEK EN SIKICI KOYBOY OLAN AVUSTURALYA KOYBOYU OLDUM LAN! SKİTİMİN KİTASININ NE ZENCİSİ DENCİSİ BİRİNDİRİME HAYVANI HAYVANA BENZİDİ... KANGURUNUN OLUŞU VERDE KOYBOYUN İŞİ NE ANLAMADIM BEN...

LAN SEN DE SKİTİR GİT ÖTEDE OYNA BU AKRABANIN ALBONCULUNU SKİTİMİN ABORJİNİ SENT...

ABORJİNLERE HAKARİST DÖŞERİZSİN ABİ BU ZİPTİSİN İRİKLİK...

OLUVA BEN SENİ ABORJİN OLARAK DEĞİL İNŞA OLARAK SEVİYİM. BİLYO YOKSA BENİM ÇOK ABORJİN AKRABAM VAR... R. HERİT OULR ABORJİNLER AMA SEN ÖYLE DEĞİL SİN BENİ MAHALEDE KOMİKUYLA BİTİM HİST ABORJİN!

KITII

VOİZZ!

ENİSTENLER NERDESE YERİNE ÇOCUKLARLA DİSKOYA GİTİLER ALANLAR TUTMAYIN BENİ!

BELEDİVESİNDEN HALKIMIZA DEV HİZMET! TATİLE GİDEMİYENLER İÇİN G.T. YIKAMALIK İLİK SU...
Bu sene tatile gidemedim yazlık balde fuvalatında 9 tühü ilik suyla yıkayamadım demezim kimsede ilik su bizden, 9 t steden hayırlı uğurlu olsun...

BASKANIM Bİ VATANDAŞIMIZ GELİYOR ÇEVİRMEYE BAŞLA YALMA ANCAKAR...

AVİCİ AVİCİ...

İŞİMPDEYİM UMUT SARI KAYA
GÜCÜMPDEYİM

GÜBİCKİK AŞKİTOM ÜZÜLMEZ MİLLÜ... GÜBİCK... MİLLİŞİM BENİM... GÜBİCK...

BERİLİ DUR GİTME... N'APAZIM BEN SENİZ... İÇİM VERECEK YEMAN SİYİM... HAY SİYİM YİNE BOKLA AYKULA SUYA BASTIK... BERİLİ DUR... GÜBİCKİK GÜBİCKİK...

AY GİT BE KİŞİ KİŞİ...

ÇANER SANIRIM BEN AYRILMAK İSTİYORUM... SEVİSİLER ARASI OLUŞTURULAN ÖZEL DİL SENİ GÜNDEN GÜNE Bİ GÜVERNE DÖNÜR... TÜRÜDÜ... BERİLİ GAZETEYE SİYAN BİRİSİN BANA KADINLIĞIM HİSSETTİRECEĞİNİ SANMIYORUM...

HIÇKOK

GERİLİNDE TEK RAKİBİM SENSİN KARTI AVAS VEREN BAKMAYI... NE GERDİN ORTAMI BE!

HURDET EGE... VASERİN...

■ Tahliye nedeniyle zararına satışlar tabii ekonominin kanayan yarası. Ama ben o zararına kısmını anlamıyorum. Zararın neresinden dönsen kar değil miydi yahu? "Tahliye nedeniyle zararın neresinden dönsék karına satışlar" yazan mağazadan içeri girmezsem ne olayım. Ha tabii adamın bir yakını yargılanmaktadır da tahliye olmuştur, sevinçten ne yapacağını bilemeyip zararına satış savmaya başlamıştır onu bilemem. Tabii adamın hasmı da olabilir bu tahliye olan, bu kez adam hasmı tahliye oluyor, gelip onu şişleyecek korkusuyla satış savıp savuşmak isteyebilir. İnsanlık hali, hepimizin başına geliyor. (Hepimizin mi? Yuh artık aha!)

■ Sali günlerini çok severim. Neden diye soracak olursanız, Sali günleri niye olduğunu bilmediğim bir şekilde meclisteki partilerin grup toplantıları olur. Her Sali, bu toplantılarda edilen laflar bütün bir hafta tartışılır. Ben de her Sali öğleyin, oturup dinlerim meclis grup toplantısında Baykal ne demiş, Erdoğan ne demiş diye. Bunca salıdır, dişe dokunur bir şey söylediklerini duymadım ama nedense enti püften lafların üzerine bir hafta boyunca fırtına kopar, ben de acaba hangi manasız laf üzerine bir fırtına daha kopacak diye tahmin yürütüp eğlenirim. Hayır, elimde geçen bir şey yok. Hepsi bu kadar.

■ Şimdi yaz tabii, tatil yörelerine akın edeceksiniz veya etmeyeceksiniz ama her nerede yaşıyor ve yaşıyorsanız, güneşin kızgın ışınlarına maruz kalmazın muhtemeldir. Siz ne yapacaksınız? Güneş kremi süreceksiniz. Kaç lira güneş kremi? Bugün markette baktım 50 lira. Şimdi bu güneş yanığı bu kadar tehlikeliyse efendim, nasıl aşımızı yapıyoruz, çiçek aşısı olsun, BCG aşısı olsun; nasıl bizi cinsel yolla bulaşan hastalıklardan korumak için bedava prezervatif dağıtıyor sağlık ocakları, işte aynen o şekilde güneş yağını da dağıtsınlar. Ne bu yahu, zenginler yağını sürünüp korunacak, baş 50 liramız olmadığı için hem cilt kanseri olacağız hem de marsık gibi ortalıkta gezeceğiz. Hani sosyal devlet? Hayır, yogurt sürdüm o da kesmedi, alırım kollarım falan hepten yandı.

■ Sosyal devlet denince de bu arada, benim ilk aklıma gelen, diğer devletlerin davetlerine icabet eden, ülkesinde partiler düzenleyen, arada bir komşularıyla sinemaya tiyatroya, bara giden devlet geliyor. Tamam, bir takım dış geziler var ama acaba bu geziler Berlusconi sosyalliğinde mi? Bence yetersizdir. Henüz sosyal devlet olmadık. Hâlbuki gördük ki, İtalya ve Çek Cumhuriyeti çok sosyal devlet olmuşlar, sosyalleşmişler. Yalnız İtalyan muhalifler, Berlusconi'ye vuracağız diye arada ecek Çek başbakanını harcadılar ya, orada bir durmak lazım. Ya da durmamak lazım, abi çok feci şekilde çünkü, bence hemen çekilin önünden fazla durmayın!

■ Ne Çek Cumhuriyeti ne de Slovakya, Çekoslovakya'dan aldığım tadı vermedi bana. Hayırlı olmadı bu bölünme şimdi düşünüyorum da. Şimdiki aklım olsa o zaman müdahale ederdim. Ama nereye ediyorsun, o zaman yaş 15-16 falan herhalde, adama gülerler.

■ Ha şimdi gülmeyez diyorsun yani. Hayır, bakıyorum da hiç akillanmamışım yahu.

Neye ağlıyorsun?

Efendim geçtiğimiz hafta, dergide kendi çapımda naçizane bir araştırma yaptım. Dedim ki, bu mizahçı milleti nelere ağlıyor. Aslında her şey Oky'nin Michael Jackson'ın ölümüne hüngür hüngür ağladığını söylemesiyle başladı. "Yazarım bunu" dedim, "Yaaz, kimse inanmaz ki nasılsa" dedi. O halde el mi yaman bey mi yaman diyorum ve mesai arkadaşlarım nelere ağlıyor gözler önüne seriyor. Ne işlerle uğraşıyorum, başışla beni ya rab!

Oky: Michael Jackson'ın ölümü dışında Godzilla filminin Amerikan versiyonunda çok ağlıyorum.

Neden Amerikan versiyonu biliyorum ama.

Sevki: Comic sans fontunun çıktığını duyunca biraz ağlamış ama sonra fontu görünce gevrek gevrek gülmüş. Evet, Comic.

Memo: İster inanır ister inanmazım Memo, İzzet Adam ve King Kong filmlerinde çok ağlamış. Anlatırken bile ağladı.

Ersin: Armageddon filminin finalinde sular seller gibi gözyaşları dökmüş. Pes.

Yavuz: Son haftalarda köşemin vinyetlerini çizen Yavuz ve son geçen hafta köşeme çizdiği James Hetfield vinyetine ağlamış evde.

Umut: Bildiğimiz aşılayan çocuk portresini her gördüğümüzde ağlıyormuş ama sonra sinirlenip çocuğun resmini dövmeye kalktığı da olmuş bir iki kere.

Ben: Bir de boyalı civciv görünce doluyormuş gözleri. Evet, civciv.

Ben: İtiraf ediyorum en son Bekir Coşkun'un köpekli bir makalesinde gözlerim doldu. Bir de eski günleri yâd ederken dolabilir kimi zaman. Evet yâd!

Onun dışında favorim ise Ayşecik'le Ömercik filminin finalinde, "Orada bir köy var uzakta" melodisiyle birlikte yaşanan Ayşecik'in Metin Serezli'ye attığı tiratır. İşte tam metni:

-Ama artık bitti her şey, hayatımı sana adadım! Tamir edeceğim ölümsüz hatamı!
-Şangir. Vazo kırılma sesi! Tamiret bakalım, hadi eski haline getir! Kusurağ çıtlaksız olur mu artık? İz kalmaz mı tamir etsen? Kalmaz mı söyle!
Bizi de böyle kırdın işte! Parçaladın! Ama parçalarını pahalı bir haliye değil camurun içine attın! Gel içme sor çektiğimizi şimdi. İstemez miyim sana baba demeyi koşup sarılmayı, öpüp okşamayı istemez miyim? Koluna girip, cümle aleme caka satmayı istemez miyim? Duam olurdu baba lafı. Belki bir Sansar Nuri'ye Tilki Cemil'e baba derim ama sana asla! (hızla geriye dönmeye çalışıyor)

İşte ne zaman bu filmi seyreteşem, gözlerim dolar ulan. Yüreğim marine edilmiş biftek gibi yumuşar. (İnşallah marine edilmiş biftek yumuşak bir şeydir bu arada. Ama marine falan yumuşatır herhalde canırı!!)

Sevgili Günlük

"Kendisi bile bilmiyo"

ersin karabulut

DEVAMI ARKA SAYFADA...

"Yani lisadaki halindeki eser kalmadı, böyle değerli ki artık her defasında ayrı birşeyler yazıyor... Yine cancan aldık resminin kari..."

Hayır yani hayatındaki herşey böyle... Sanki isleri güçleri bitmiş, başka bi dertleri yok, benim sorunlarımı uğrasıp benim için çok üzülüyorlar, açıyorlar filan... Yüzlerindeki o ifadenin kalbimi kırabileceğini, zararlı akıllarına getirmiyorlar...

SIRADA ERMAN ÇAĞLAR

● Tarifsiz bir tutku: E-mail kontrol etmek.
"Az önce baktım ama bir daha bakayım" diyenler, "o kızı ben mesaj attım, o bana her an atabilir" diye sayıklayanlar. Korkunç bir hastalığın pençesindeyiz! Amacım sizleri korkutmak değil, bilinçlendirmek. Bilgisayardan çok anlayan bir arkadaşım dediğine göre sağlıklı bir erkek e-mail'ini günde en fazla altı, sağlıklı bir bayan ise sekiz veya on kere kontrol etmeliymiş. Normal bu yani. Eğer sizler de benim gibi bilingsizce e-mail'inizi günde yirmi, belki de otuz kere kontrol ediyorsanız birden değil ama yavaş yavaş azaltmaya çalışın. Çünkü size bahsettiğim bilgisayardan iyi anlayan arkadaşım bu konulara gerçekten hakım ve gerektiğinde bilgisayara format atıp bütün sistemi sıfırdan yükleyebiliyor. Bayaa iyi biliyor yani.

● Nerede bir gökdelenlerin önünde coşkuyla havaya zıplayan takım elbiseli adam fotoğrafı görsem, kendisine "ne iş yapıyorsun sen. mına koyayım?" diye sorarım. Ya "iş hayatında başarı" diyor, ya da "zirveye oynayın" gibi bir şey diyor; net bir şey söylemiyor. Amaş bir insan mısın, komisyonla mı çalışıyorsun, nasıl oluyor? "Çok güzel paralar kazanılıyor" izlenimini ortaya bırakıp sinsî gibi kayıplara karışmak etik olarak yanlış ve bence çok ayıp bir şey aynı zamanda. Anlat şu işi olm, güzel bir şeyse birlikte girelim. Bana dergiden ulaş bir şekilde.

● Durmaksızın "kariyerim nasıl bu noktaya geldi lan?" diye düşünen acılar içinde bir ruh: Medikal katalog mankeni.
"En kötü ihtimalle aymazlar trikonun ürün kataloğunda penye pijama kreasyonunu sergilerim, o da bişey sonuçta" düşüncesiyle meslek hayatına başlayıp akabinde ortopedik korse, dizlik, boyunluk içinde kalan bir insan. "Bende bir rahatsızlık yok allaha çok şükür" diyen gülüşünle, "allah kimseye kaza bela vermesin" dedirten duruşuyla sempati uyandırıyor sun medikal kızı / Boyunluğ çıkarsan aslında çok güzel bir insansın medikal kızı.

● Yakın zamanda bir zaman makinesi icat edilirse bir tek bilgisayara hala komputer denilen o güzel yıllara geri dönmek isterim. Dinozorları zaten biliyorum (filmimi izledim), bir dönem çokça okuduğum bilim-kurgu romanları yüzünden gelecekte de tiksindim. Şu an aklımda bir tek komputer çağı var zaman yolculuğu olarak. Bilgisayar kelimesinin henüz türkçemize kazandırılmadığı o yıllara geri dönüp yadırganmadan, doya doya, ağız dolusu komputer demek istiyorum. Amiga komputer.

● Doğanın bizlere bir mucizesi: Erman Çağlar'ın odası.
Nasıl egzotik bir kuş dişisinin dikkatini çekilebilmek için yuvasına renkli böcek, değişik yaprak ne bulursa doldurur; Erman Çağlar da böyle gibi. "Odaya gelen kız ondan etkilenmezse, bundan etkilenir; hiçbirinden çok etkilenmezse hepsinden azar azar etkilenir; kümülatif bir etki olur (belki)" düşüncesiyle çıktığı bu büyüü yolculukta gelin ona eşlik edelim. Kitapları, dergileri geçiyorum, onlar zaten erkeklerin dişilerine "boş adam değilim" sinyalleri yollamak için yüzyıllardır kullandıkları evrensel işaretler. Bunlar dışında odada üç adet gitar, bir adet casio org (sihirli bir müzikal dünyam var mesajı), bir adet oyuncak robot (sevecenlik), ortalığa böylece bırakılmış izlenimi verilmiş bir adet fotoğraf makinası, üç adet renkli mum (kadınları anlıyor ve onların isteklerine saygı duyuyorum anlamında) ve hatta bir adet insan büstü (neden olmasın?) var. Zaten doğada çok ender rastlanan Erman Çağlar'ın soyunun, bu sinsî tavırları yüzünden tamamen tükeneneğine kesin gözüyle bakılıyor.

nasıl geçti günün?..
ben toplam 8 kez seni düşündüm sen kaç kez? :P

:)) hmm... ben sanırım 7,5 kez filan

7.5 kez buluşup tanışmak için yeterli bir sayı gibi geldi bana, ne dersin? :P

:) ... Hayal kırıklığına uğramaktan korkmuyo muyuz peki?..

VERSİLER DE... BEN Bİ KİŞİNİN VERMESİN... DEN KORKUYORUM... HALA ONUNLA DE... YAM EDİYO OLABİLİR...

HANIM YENGE... SENDEN LAF ÇIKMAZ SÖY... LİYIM... FİGEN'E MİNİBÜS ÇARPMADI... Bİ... RAZ BAŞKA TÜRÜLÜ OLDU KAZA...

DEVAMI HAFTAYA...

gocagi@gmail.com

BÖBÖK KAFASI

VEDAT ÖZDEMİRÖĞLU

Çatı Katı

"Abi sen aslında iyi yazarsın" diyor Ünal.
"Aslında derken?" diyorum.
"Senin en büyük sorunun, belki de tek meselen, zamanı iyi kullanmamak" diyor. "Başka da problem yok."
"Aynı söylem içinde sorun, mesele ve

problemi kullanman dikkatimden kaçmadı" diyorum.
Kendisini başka ustaya duyura duyura öven ustasının dediklerini dinleyen bir çırak gibi ezik ve gururlu, gülüyor.

"Ama, kullanmayı nasıl kullandığımız senin dikkatini çekmedi" diyorum.
"Nasıl abi?" diyor.

"Zamanı kullanmak neymiş lan?" diyorum. Depremi hisseden ağır gibi sessiz kalıyor.

İşten atıldığı günün gecesinde, mahzun bir huzurla, kucağındaki laptoptan gereksiz maillerini, bazen de ani bir güdüyle gerekli maillerini temizleyen Masal, başını aletten kaldırıp bana bakıyor.

Beni tanıyor, sinire kesmeme ramak var.

Şu an beni sadece ben durdurabilirim, artık ılımış kahvem son yudumunu alıyorum, yenisi için ketila basıyorum.

Sakinleşmeye karar veriyorum.

Sonra hemen öfkeye kapılıp Ünal yavaşına çağlıyorum: "Zamanı kullanmak neymiş lan? Zaman kullanılır mı? Sen kimsin ki, senden önce ve sonra var olan bir kavramı kullanıyorsun? Zaman kullanılmaz Ünal, zaman yaşanır! Neymiş, zaman yaşanır! Sen de söyle lan!"

"Zaman yaşanır" diyor Ünal.

"Sakin ol" diyor Masal.

"Sakinim zaten" diyorum.

Tuvalete gidip işiyorum, elimi yıkarken aynada hayali beliriyor ilham perimin. Sebepsiz sırtıyıyor salak.

"Hah!" diyorum.

"N'oldu, mafyanın içine karışıp, işleyişin detayına vakıf olup, dizisini yazacaktın" diyor.

"Lan aklına geldiği gibi konuşma, nerden bulucam mafyayı ben" diyorum.

Badigart dostum Arap'ı hatırlatıyor. Arap, yıllar yılı farklı mekanlarda kapıda durup, beni her nedense çok sevip, sap dostlarımla gittiğimde bile saygı gösteren, hakkaten esmer bir arkadaşım.

"Arap nerdeki şu an?" diyorum.

"Ben sadece periyim, falcı diilim lan sarı pipi!" diyor.

"İyi, çekil git başımdan" diyorum.

"Umrumdun, ruhumdun" diyor, şişirdiği sakızını patlatıyor, sonra da kayboluyor.

Salona döndüğümde Ünal'ı hem kahvem, hem de bana cevabını hazırlamış buluyorum. "Slikon Vadisi'nin ünlü bir lafı var abi, 'Zaman şeytandır, hız da Tanrı' diyorlar" şeklinde alıntıyı basıyor. Vay seni Ünal!

"Zamana emanet!" diyorum, "Oğlum, yaşayan herşey zamana emanet. El-Zaman, Allah'ın isimlerinden biridir. Bu kutsuz kavrama şeytan diyorlar, sen de bunu aklında tutup bana mı söylüyorsun? Matematik bile tanımsız doğruların kabulüyle başlamış lan!

Hayatın mükemmelliği için en az bir kutsuz gerçekçe ihtiyaç vardı, o da zaman işte. Bırak bizim kısa ömrümüzü, hayat bile zamanın içinde bir salıncak. Bana bi daha Slikon Vadisi deme!"

"Hayat salıncak, ömür oyuncak diyebilir miyiz abi" diye soruyorum Ünal.

"De gitsin mına koyim!" diyorum.

"Peki zaman gerçek midir?" diye tartışmaya

kornerden katılıyor Masal.

"Kolundaki saat kadar gerçek" diyorum, "Bütün saatlerden daha pahalı bir gerçek" diyorum, "İyiye, doğruya, güzele akan bir gerçek" diyorum. "Bravo abi" diyor Ünal. "Yuh lan Ünal, insan biraz fikrinin arkasında durur" diyor Masal, susuyor Ünal.

Zaman konusunu kapatmanın zamanı geliyor.

Yazık, Masal işten atıldığı için eşyasını toplamış, sehpanın üzerinde birbirine yapışık bi sürü sarı post-it, toplu halde gidilmiş yemekte çekilmiş bi fotoğraf, iki kedi resmi, cnc-b takvimi ve bi Prag kartpostalı duruyor.

"Hadi çıkıp bi hava alalım" diyorum, "Hiç halim yok" diyor Masal, başka durumlarda

ANMET CAMBAZ

Tribal

ÇEKİŞEN C.ÜSTÜ.

rar eden ben anlayışlı davranıp "Peki" diyoruz ve Ünal'la beraber çıkıyoruz. rap, badıgartların halaybaşı olduğu için işi gömezler bırakmış, Çukurcuma'da yandan bilardo oynayıp, bi yandan tantuni yiyor. Dizi için mafya tanımam gerektiğini söylüyorum, işi çok ciddiye alıp telefona sarılıyor, birinden numara alıyor, o numarayı arıyor, ulaşamıyor, başka birini arıyor, "Burda olsan verirdim line istakayı!" muhabbetini takiben "Veli abi Şile'den döndü mü?" diye soruyor, jordinat alıyor ve sonunda kapatıyor.

rap, son oyunda falso içinde bırakıyor masasını. Ünal'la beni önce çalıştığı mekana götürüyor, "Birer bira içersiniz" önerisi, pratikte beşle çarpılıyor. Ünal, misafir olarak bira içmenin dizginlenemez hazzı içinde. Mekanda hep rastladığım iki kıza en rastlıyorum.

nal'ın bol bahşişle ismarladığı birer tekilanın ardından, Arap bizi Şişhane'de başka mekana götürüyor. Rüya Müzikhol. Veli abinin masası itinayla kurulmuş. ahmin edeceğiniz gibi "Deli Veli" diye anılıyor. Masada Veli'den başka siska a kalıp saçlı bir adam daha var.

urum bir-iki kere anlatıldıktan sonra, işin içinde popüler kültür olduğu için herkes zladan bir coşkuya kapılıyor, halaybaşı tabii ki Ünal. Deli Veli, en son kafa tığı otoparkçıya hala öfkeli, kalıp saçlı cılız onu sakinleştiriyor. Veli "Bu alemde, öz paradır" diyor, "Sözünde duracaksın! Söz verdin, tutamadin, olmaz! Ha, zünden vazgeçtin, ben vazgeçtim diyeceksin! O da söz! Sen vazgeçtin, onun aberi yok, olmaz! O vazgeçti, sana söyledi, olur! Herşeyi söyleyeceksin! Sen azgeçtin, o vazgeçti, olur! Gıcık olduğun adama, ben gıcığım sana birader iyeceksin, delikanlı olacaksın!"

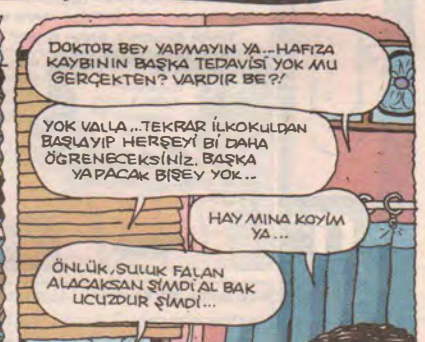
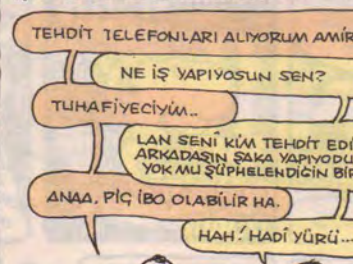
nal'ın tuvalete gitmek için kalktığı sandalyeye, benim peri, konsomatris kılığıyla öküyor. "İyice oldun sen?" diyorum. "Deli gönlümü durduramıyorum" diyor. ullağına eğilip şiir okuyorum: "İki katlıydı ve çok katlıydı eviniz / Birinde biriniz iğerinde diğeriniz / Serindi balkon / Ufaktı bahçe / Demliydi çay / Vay ki vay / amanı paylaştıydık biz üçümüz / Boşluğa bakmaktı işimiz gücümüz" Peri "Gidelim urdan şair" diyor, "Veli'nin bi zik anlattığı yok, kolpacının teki."

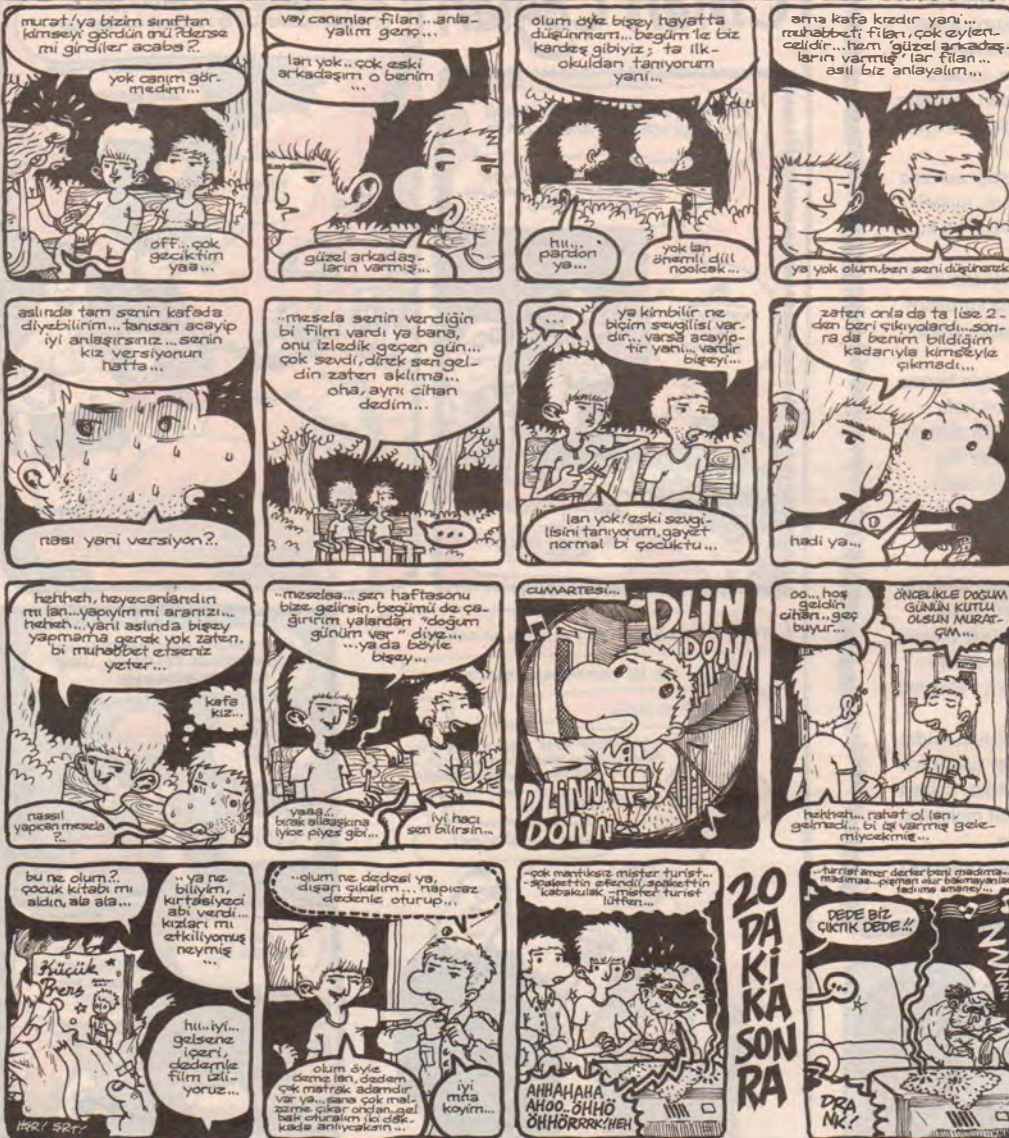
idelim gitmesine de, kalıp saçlı zavıf, Ünal'ı tokatlıyor tuvaletin kapısında. Gidip ıttıyorum adamı, "N'oldu" diye. İkisi aynı anda işemekli olunca, erkekler tuvaletine iren Ünal, bekleyen siskaya "Yan taraf boş, oraya girsene" demiş. Siska, tıslaya ıslaya "Kadınlar tuvaletine senin anan girsin ulan!" diye bağıyor. Tokat mahmuru ınal "Ya ne olacak ki" diyor. Siskanın silah çıkardığı an, o an oluyor.

(Devam edecek)

Cihan Ceylan

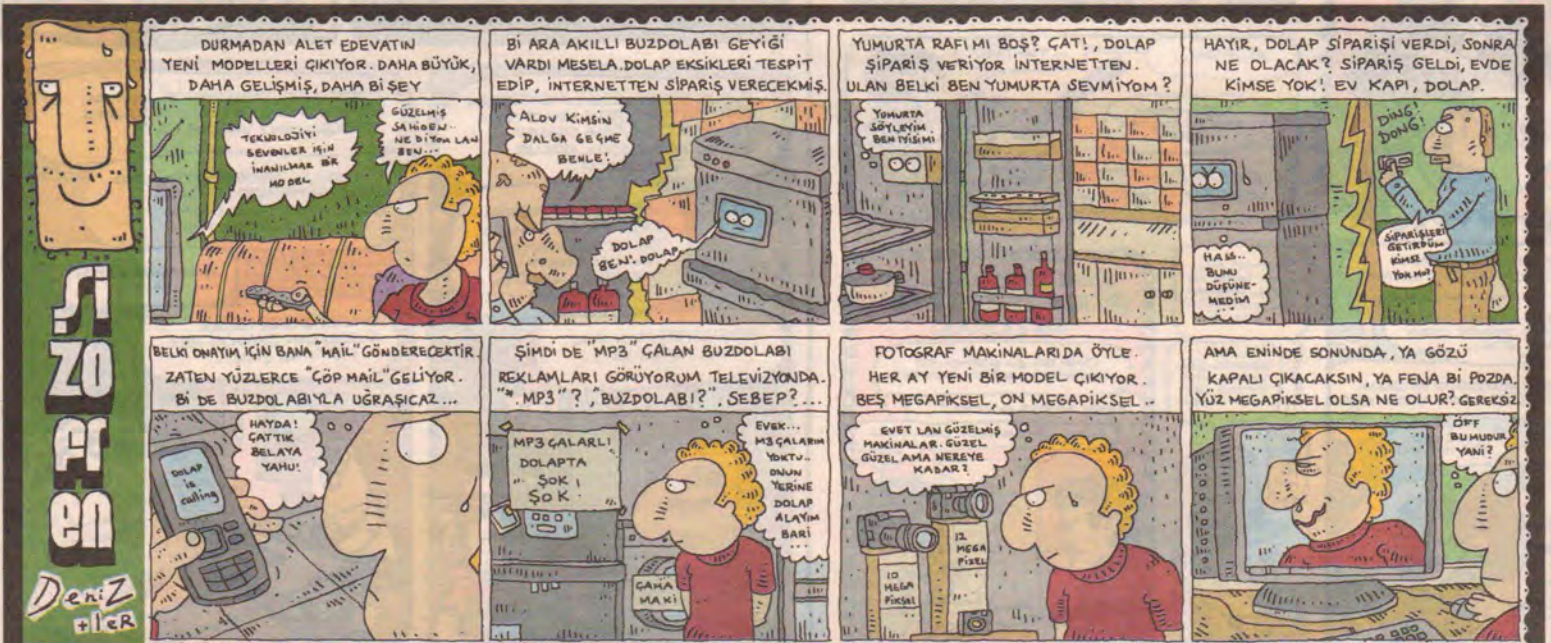

FIRAT BUDACI
KENDİMİ DURDURACAK
DEĞİLİM
YAKINDA!!!

4. 5. ve 6. CİLT ÇIKTI!
markette ve tüm gazete bayilerinde...

Fırat Budacı

CAN LÜTFEN BIRAK ELİNDEKİ O SİLAHI!

Siğ sularda denize paralel yüziyor. Daha doğrusu, suyun üzerinde görünen kısmı yüziyor. Denizin altındaysa, dışarıdan bakıldığında yüziyormuş gibi görünmesini sağlayan hummalı bir çalışma var. Suyun altında kurduğu bu düzeneğin kahranısını, kumlara bata çıka vücuduna yüziyormuş süsü veren ayakları. Bu çocuk yedi yaşında. Karşı cinsle denizlerin hâkimi bir görüntü sunmak için çaballıyor. Kulaçları bir kurbacı gibi döviyor suyu, her şey yolunda. Yanına gidiyor, su seviyesi belime yakın. Nefis kulaçlarına rağmen beni bir türlü geride bırakamıyor. "Ayakları yerde mi senin?" diyor. Derhal su altı düzeneğini bozuyor. "Yoo..." diyor. Cümlelerin gerisi yok. Ayakları devreden çıkınca, suyun altına inen ağzından çıkan kelimeler, sese dönüşmeden kabarcıklar halinde yitip gidiyor. Sahtekâr Poseidon' u ensesinden tutup kaldırıyorum...

Yeğenimi ensesinden tutup çıkararak oksijene kavuşturmam, 5 günlük o yaz tatilinde denize tek girişimdi. Etrafımda boynuma kadar suyun olması ve ara sıra kollarımla belirli bir ritimde suyu dövmek ilerlemek (yüzmek) bana anlamsız geliyordu. Bir yolculuk değildi bu, bir yere ulaşmıyorduk. Sadece her yerimiz suyla çevriliyken bulunduğumuz bir noktadan, yüzerek yine her yerimiz aynı suyla çevrili başka bir noktaya ilerlemiş oluyorduk. Sahilden sürekli yer değiştiren kafalar görüyordum. Bazen kafalar kısa bir süre kayboluyordu (dalmak). Aşağıdaki elverişsiz yaşam şartları yüzünden, biraz ötede tekrar belirliyorlardı. Bakın, işte çok uzaktaki bir kafa, suda kalış süresini yeterli gördü (üşüdü) ve yüzerek yaklaşıyor. Yüzmenin, kolların çok büyük açılarla suya kabaca çarpılmasından (anne yüzüşü), kolların en tepe noktada kısa bir an duraklayıp 'cips' diye suyu kestiği (kolej yüzüşü) stiller arasında birçok çeşidi vardır. Bize doğru yaklaşan kafa gerçekten nefis yüziyor. Ama acele etmeyelim, çünkü yüzüşün kalitesini, artık yüzmenin komik kaçacağı siğ sulardaki ayağa kalkış ayrı belirlir. İşte son kulaçları attı, ayağa kalkıyor. İlk adımıyla birlikte vücudu, 'ahb' anlamında hafifçe sendeliyor, sendelemen ikinci ve üçüncü adımlarda da gittikçe artan siddette devam ediyor. Gösteriyi bozan şeylerin en olduğunu tahmin etmişsinizdir. Sahillerimizdeki binlerce fit vücutlunun, denizden çıkış enstantanesini yerle bir eden zalim çakıl taşları bunlar. Denizden çıkan bu canlı, kuma kavuşup biraz yürüyünce, evrim teorisine uygun olarak dimdik pozisyonuna kavuşuyor. Fit vücudun gösterisini bozsan bu zalim çakıl taşları, başka bir grup insan içinse bambaşka anlamlar taşıyor. Hemen öndeki bu grup, özellikle renkli çakıl taşlarını toplayıp şehir götüren, ergen romantik kızlardan oluşuyor. Yeğenim, bu kızlardan birine (en beğendiğine) avucunun içini su yüzeyinde kaydırarak su fıskırtıyor. Çakıl taşı toplayarak, ilerleyen yıllarda nesnelere bol bol anlam yükleyecek bir kadına dönüşmenin temellerini şimdi den kız, romantik eylemine bir ayı gibi dalan yeğenimi, "Git başımada bel!" diyerek kovalıyor. Sulu flört girişimi reddedildiğini yeğenim, etrafında dönmek ve avuçlarıyla su yüzeyini yalayarak biraz daha su fıskırtıyor (seni çok istiyorum). Çakıltaşı, "Ablaaa!" diye bağıyor. Yeğen, ortama gelmesi muhtemel bir abladan kaçmak için, karnının üzerine 'çap' diye atlayarak yüzeyde biraz debeleniyor (dalmak). 'Ablaaa', hemen yanındaki şezlongda uzanan nefis bir kız. Ben, bu siğ su sapığının dayısı olduğum belli olmasın diye yeğenimi tanıtmıyormuş gibi davranıyorum. Lümpen bir Poseidon' u sahiplenerek yarattığım havayı bozmaya niyetim yok. 20 dakikadır aynı sayfada debelendiğimi romanıma dalyorum. (Romana dalışım, yeğenimin suya dalışıyla aynı kalitede.) Ortalık yatışıyor. Yeğenim, biraz ilerde, elindeki büyük bir taşla zarif çakıl taşlarını parçalamaya başlıyor. (Aşk acısı için nefis bir ironi bu.) "Zavallı," diyorım içimden. Yan tarafı kontrol edip tekrar romanıma dalyorum. Daha 2 cümle okuyamadan, günde belki 20 defa duyduğum o daveti duyuyorum: "Biraz soğuk, ama hemen alışırsun." Sudaki insanlar, kıyıda duran kararsız insanlara hep bu cümleli kuruyorlar. Kıydaki ikna olduktan sonra, denize girip alışarak, kıyıda duran bir başkasına aynı daveti tekrarlıyor. Herkes mutlaka alışıyor. Kimse senin kaçışı yok. Denize girmemekteki ısrarıyla, çevremde yavaş yavaş ünleneceğe başlayan ben bile yakında bu sulara alışacağım...

Gerçek bir gösteri alanı sahil. Herkesin ne hüneri varsa ortaya dökmesinde, neredeyse çıplak olmamızın büyük bir etkisi var sanırım. Sahilde en görünen halimizle var olmaya çalışıyoruz. Kullanılabilen aksesuar sayısı kısıtlı olduğu için, vücut hareketlerine, yüzme bilimine, denize ağıllıma gizemine ve bronzlaşma taktiklerine abandıkça abanıyoruz. Mesela, yaz hiç bitmesin isteyen şu aşırı kashya bakın: Kışın üzerinin giysiyle örtülmesinden hiç hoşlanmıyor olmalı. Bütün yaz, sol omzunda beslediği akrep ile birlikte ayakta duracak. Peki ya şu siğ sularda top oynarken, neşeli kahkahaları tüm sahili çınlatan grup... Kızların beceriksiz manşetlerini (olması gereken ve çok hoş bir beceriksizlik bu), erkekler nefis hareketlerle kurtarıyorlar. Kızlar, topu bırakıp ara sıra dalyorlar. Dalmadan önce kulaçlarını 1-2 saniye kadar su yüzeyinde tutmaya özen gösteriyorlar. Yüzleri gökyüzüne bakacak şekilde ve parmaklarıyla burunlarını tutup dipten çıkarak, saçlarını düzeltiyorlar ve tekrar oyuna dâhil oluyorlar. Arkamızdaki ve ülkemizin bütün sahil insanlarının arkasındaki işlemlerde yaz için ayarlanmış şarkısıyla Demet Akalın bizlere destek veriyor...

Yeğenim, "Dayın!" diye bağırdı. Kitabım, parmak arası terliklerim, asker yeşili şapkam ve turuncu havluma o ana kadar yarattığım havaya bir bomba gibi düştü bu bağırs. Sapığın davılsı açığa çıkmıştı. Hemen yan tarafımda, döne döne, faktör faktör bronzlaşan Çakıltaşı'nın ablasını kontrol etme ihtiyacı duydum. Sahtekâr Poseidon, elindeki pompalı su tabancasıyla bana ateş etti (su buz gibiydi). Onu, ayak oyunlarıyla yüzükren deşifre ettiğim için öcünü alıyordu. Haklıydı da, sahil bir gösteri alanıydı, ben onun gösterisini bozmuştum. Sıra ondaydı. Tekrar ateş etti. Yanımda uzanan faktör yüzünden. "Oğlum yapmasana!" diye bağıramıyordum. Allahaan ismi sahile uygundu. "Can lütfen!" dedim. Bu, ağzından tükürükler fışkırmadığı ama uyarı siddeti yeterli bir seslenişti. Modern bir tınısı vardı ve sahilin havasını bozmuyordu. Önemli olan bu uyarının, itikam ateşi çakıl taşlarını parçalamakla sönmeyen yeğenimin üzerinde işe yarayıp yaramayacağıydı. Gösterimizi burada kesmeliydim. Poseidoncan unmadı, defalarca ateş etti. Cephanesi bitince tekrar doldurarak geri geldi. Suyla alışmaya başladım, artık soğuk gelmiyordu. Yan taraftan gülüşmeler duydum. Ensemden tutup çıkarılacak kadar su içinde kalmıştım.

budac@gmail.com

RROSPU ÇOCUĞU MEMO

İYİNİN VE KÖTÜNÜN ÖTESİNDE, HATTA BİRİSİNDE, İÇABEDERSE GERİSİNDE...

ĞİTİ GATLATMAYAN YARRAK, ĞİTİ GÜŞLENDİRİR

KADINLARA MI GİDİYORSUNUZ? KIRBACINI ALMAYI UNUTMALI... ADAMLARA MI GİDİYORSUNUZ? ĞİTİNG VAZELİNLEMİYİ UNUTMALI...

OSMP PAZARLAMA

GÜNAYDIN... PRENSESİN KAHVALTISI YATAGINA GELİYOR... AŞILIN...

AA NE GEREK VARDI YA, KALKARIM BEN... ZAHMET OLMUŞ...

HAYATIMDA İLK DEFA BİR KADINLA SEKSELDİM VE ONU BESLEMELİK HAKKIM... ÇİFT KAŞARLI BOL YAĞLI UZATA UZATA YE... AMA YATASA DOKUN... İSTERSEN GEL ÜTÜ MASASINDA YE, ŞEYTANLAR TOPLAMASIN...

ASLINDA BEN KALKIYIM YA, GİT KALDIM VALLA...

AA ÖNCE KAHVALTI... VAZoya ÇİÇEK BULAMADIM, ONA DA SAY KOYDUM, DİKKAT ET...

HOP İSTE BU KADAR... SİZ TATILARINIZI SEĞERKEN BEN DE SİZİ ESLENDİRİYİM... BAKIN MASA ÖRTÜSÜNÜ ALDIM, HER ŞEY YERİNDE DUYUYOR... İSTE BÖYLE BİR MÜSESSSE BURASI, İSTE BÖYLE BİRİSİYİM BEN...

YETER BE İKİDE BİR ALMA SÜNNÜ... DELİ MİSİN NESİN?

FLAPA!

İSTERSEM KİLODUNU BİLE ALIRIM AYAGINDAN, HABERİN OLMAZ...

BİZİ DÜŞERİM MAKSADIM! AĞTİM, BİR ANLIK SAKA GİLDİM... BEN SÜNNÜ SERİYİM, APREDERİNİZ

YEMİN EDERİM POLİS ÇAĞIRIÇAM BAKIN... NE BU BE... EVDE HASTA VAR UYUYO DİYORUZ AHLAKSIZLAR... SABAHAN BERİ BAŞIRIZ ÇAĞIRIZ EVİN ÖNÜNDE... GİDİN ŞURDAN...

annezz güntüğü olduğu için uyuyamıyorduk, uyuyamadığımız için de bir türlü iyileşemiyorduk... niçin uyuyamıyorlar bizi...

HASSKİTİR... KAÇIN LAN...

BOZUYUK SAPAÇINDA İNECEK BİRİSİNE GÖRE ÇOK FAZLA ÇOŞALIMIN SÖYLİYİM, NE VAPSA YEDİN İSTİN. KOYDURUMUZ FİLME EN ÇOK SEN GÜLDÜN... DURMADAN ÇAY, SU İSTİYOSUN... NAPIYOSUN ASLANIM SEN... KAPTAN DA KILANDI İNDİKELİM FİLAN DEDİ... AMA BEN ENGELLEDEM, BU KADAR İNSAN MARMARİS'E GİDİYDÜ, BENİN YARIN KADAR KİPTEDAMADI...

EKSTRADAN SİZİ YORMADIM KI BEN... OTOBÜSTEKİ HAKLARIMI SONUNA KADAR KULLANDIM, NE VAR BUNDA?

SUS LAN... AL İÇ SÜNNÜ DA TOPARLAN ARTIK, 2 KİLOMETRE RE KALDI SAPAÇA...

MERCEKLİ CİTVEL, BOZUK DOLMAKALEM, TANIMADIĞI Bİ ADAMIN VERİKAĞIŞI, BUNLAR BU KERİZİ EN AZ 11 YAZINA KADAR OYALAR, HIÇ BİZE BULANMAZ...

SSST! GELDİ GELDİ...

NE VAR LAN, NOLDU?

BABA HULANLAZ NE SAHAN GELCEK MİSİ, BULUN MUZ.

NUMERE yapıştı, kilitlenmiştir

TEKİN... TOKALI RUKANLARIN 42'SİNİ ATSAĞA DEPODAN... 43 DE AT SIYAH...

USTA KOYER BENİ ARTIK GİDEYİM, YEDİ YAŞINDAN BERİ GÜN YÜZÜ GÖRMEDİM, BURDA YALNİZLUKTAN KENDİ KENDİME ÇOĞULUM BİLE OLUYU... EN AZINDAN OĞLUMU ALIN...

BU ARADA 42'LERİN TOKALIZME MODELİ VAR ABİ!

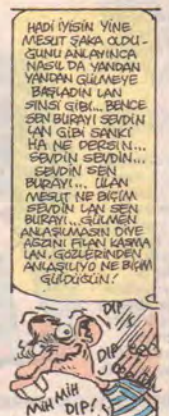

KÖPEK ADAM GÖRÜLENERİN ARABESİNİN UÇARAK, GECEK İSTİYORDU AMA BU KİMLİKİNİ DEĞİL, ÇÜNKÜ MÜHÜRİNDE İYAR İZİNİ 4 KATA KADAR...

BASKANIM İMAR İZİNİ MESELESTİ HAKKINDA...

gelen kutusu

Emir SAĞLAM

Berkay YETİM

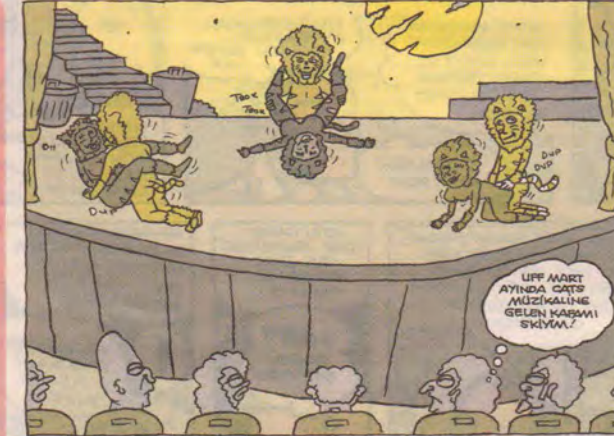
Barış ÖZKAN

Doruktan TURAN

Emre ÖKSÜZ

Selim TANRISEVEN

Barış Cem ŞAHİN

Uykusuz

Uykusuz Dergisinde yayımlanan tüm karikatür, yazı, esri ve karakterlerin yayın hakkı saklıdır. Yayınevi ve çerin yazılı izni alınmaksızın hiçbir yazılı, basılı ve görsel yayın organında ve sanal ortamda kullanılamaz.

Haftalık Mizah Dergisi | 09 Temmuz 2009 | Sayı: 097
Haftalık Yayın Süreli Yayıncı

YAYINCI MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİHAZ SAHİBİ: Uğur GÜRSOY
YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Nuri AÇAR (nuri@uykusuzdergi.com)

GRAFİK: Fırat YAŞA - Erim GÜVENÇ - Vasif TERİM - KALİGRAFI: Şevki Sayışman
Halkla İlişiler ve Muhasebe: Elvan Aktaş (caglar@uykusuzdergi.com)
Asmalımesit Mah. Sofyalı Sok. Hamam Ap. 2-Blok No: 20/12 Kat.1 Beyoğlu / İSTANBUL
TEL: 0 (212) 245 53 38/39 FAX: 0 (212) 245 63 60 • ISSN 1307-7619
BASKI: APA Uniprint Hadımköy Asfaltı Ömerli Köyü Mevki 34555 Hadımköy / İstanbul 0(212) 798 28 40
GENEL DAĞITIM: ÖPP - 0(212) 622 22 22 ABONELİK: Yurtiçi: 99YTL Amerika: 100\$ Avrupa: 70€ Uzakdoğu: 120\$
Banka Hesap Numaralarımız: Yapı kredi Bankası Parmakkapı Şubesi, YTL: 81217859 USD: 81345973 EUR: 81345967

16 TEMMUZ PERŞEMBE
SAYI: 2009/29 No: 098
1.50 TL. (KDV DAHİL)
K.K.T.C. FİYATI: 1.75 TL.

www.uykusuzdergi.com

UYKUSUZ

• Alperen Ocakları, Topkapı Sarayında düzenlenen İdil Biret konserini basmaya kalktı. Konser afişlerini yakarak içeri girmeye çalışan grubu güvenlik güçleri engellerken olayın ardından protestocuların lideri, İdil Biret'e özür ziyaretinde bulundu. Özür ziyaretine rağmen Alperen Ocaklarının internet sitesinde hala yapılanları savunan bir açıklama bulunuyor.

ÖZÜR DİLERİZ, AL SANA
ÇİÇEK ALDIK...

LA ALSAĞA
ÇİÇEE!!

Aksamsefası

EVE ALINMAYACAK, KAPIDAN İÇERİ SOKULMAYACAK ADAMLARI DÜNYANIN BAŞINA GETİRDİK YAN... KAPIYI, PENCEREYİ İYİCE KİTLEDİNİZ Dİ Mİ ? . SENİ BENİ BİLE SKER BUNLAR DİNLEMEZLER...

[illegible]

GÜLÜMSE AMCA?..

İÇİM-DE Bİ-SİKİN-Tİ VAR AMA

GÜLÜMSE AMCA?..

İÇİM-DE Bİ-SİKİN-Tİ VAR AMA

UYKUSUZ

Babası uzman çavuş olduğu için askeri kampa alınmayan 16 yaşındaki Emrah, kampa tel örgülerden girmeye çalışırken, elektrik direğine dokununca akıma kapılarak öldü.

gazetesi, İdil Biret'in Topkapı sarayındaki konserinde içki içileceğiyle ilgili haberlerinin ardından Alperen Ocakları konseri bastı.

KAÇ YIL OLDU?

- Ali Atif Bir, "Yeni yıla Klasik'te girmek bir 'Ali Atif Bir klasiği' haline geldi," diyerek "kendi ismi ve soy ismini kullanma narsisliği'nin en güzel örneğini vereli 3 yıl...
- David Beckham'ın, eşi yanında oturken, masa altından karışındaki kadının ayaklarını okşaması haberi üzerine, Seren Serengil, "Victoria'nın yerinde olsam ikisinin de ayaklarını kırdım. Ayrıca benimleyken, başkasının ayaklarını okşayacak erkek göremiyorum. Türkiye'nin en güzel ayakları olan sanatçısıym," yorumunu yaparak hızla sadede geveli 4 yıl...

3. köprü projesiyle İstanbul'da 800 hektarlık orman yok olacak.

O DA ÖLÜ BU DA ÖLÜ

Do an Haber Ajansı tarafından gazetelere servis edilen ve Hürriyet, Milliyet, Posta, Radikal ve Sözcü gazetelerinin birinci sayfasından kullandığı "Uygur katliamı" fotoğrafının, Mayıs ayında Çin'de gerçekleşen bir trafik kazasına ait olduğu ortaya çıktı.

AMERİKAN SARIĞI

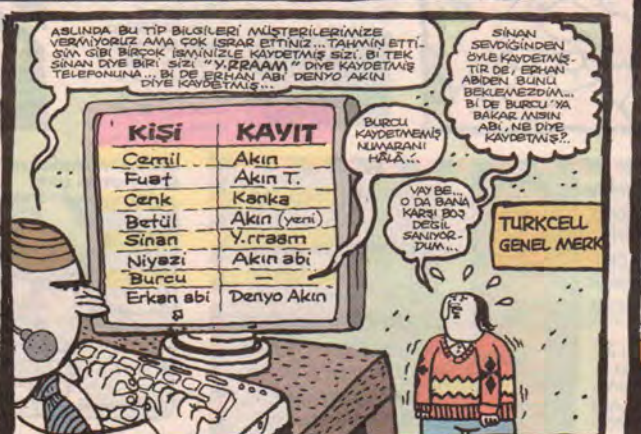
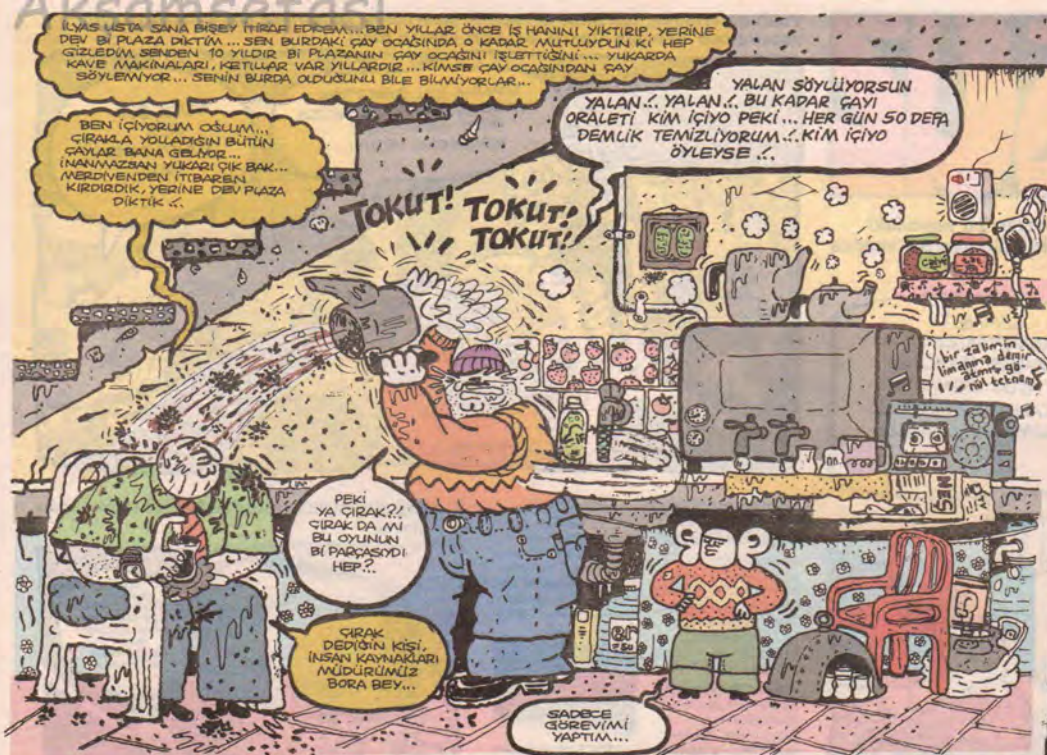
"ABD ola ak tek şansız, Usame Bin Ladin'in ülke içinde büyük bir silahlı saldırı gerçekleştirmesidir." Bu sözleri, CIA'nın Usame Bin Ladin masası kurucusu Michael Scheuer, Fox TV'de yayınlanan bir programda söyledi. Gelen tepkiler üzerineyse durumu kurtarmaya çıkmak yerine, gayet kendinden emin, "Obama'nın ülkeyi korumak istediğinden emin değilim," dedi.

Newsweek "Tüm zamanların en iyi 100 kitabı" listesini yayımladı. Listede, Churchill'in "İkinci Dünya Savaşı Hatıraları" ve İncil yer alıyor. Listede yer bulamayanlarsa, Dostoyevski, Kafka, Albert Camus, Çehov...

Adli Tip'ta teknik yetersizliği nedeniyle otopsilere aşçı ve temizlikçilerin girdiği ortaya çıktı.

İşim deyim Gücüm deyim

Umut
Sarı
Kaya

Akıl Fikir Ofisi

Barış UYGUR

sonra sen özür dilerken ben kötü bakınca kıziyorsun. Ulan ayağımı ezdin ayı idman yurdu.

Özür dilemek tığın bir eylem. Bazen, karşılıyorum, bir şey oluyor, birisi özür diliyor. Duruma göre insan, özrü kabul etmeyebilir elbette. Ama o da ne? Hemen ardından bir diklenme: "Özür diledik ya". Tamam diledin arkadaş, o sadece bir dilekti, ben dileğini yerine getirecek mükellef değilim ki senin? Arabanı üzerine sürmüşsin, ayağının üzerinden geçmişsin, sonra sen özür dilerken ben kötü bakınca kıziyorsun.

Sevgili Günlük

"Kaza geçirdin ya kızım"

ersin karabulut

27 EYLÜL 2006 ÇARŞAMBA
5 gündür burdayız... Gif eve
dönken dediler de nasıl gidayım?

İçim rahat etmez... Uyuma-
ya koştuk var ama gözlerimi
bile kapatamıyorum...

...Allah korudu yavrumu... Başka ne dener bilmiyorum...

Bahçelerde kereviz / biz kereviz yemeyiz / bize de derler X / biz adamı beceririz çeklindeki tezahüratta kerevizden cinsel ilişkiye nasıl geldik anlamıyorum. Haydi, kerevizden geldik gelmesinde de, kerevizde de yemiyoruz anasını satayım, nasıl ola ki bu işler? Yıllar yılı içimde kanayan vardır. Hayır, ben de bağdırım öyle haliyle stada gidince. Tabii tribünde de bir mahalle baskısı var. Bağdırmanın mı kıyıyorlar, bağdırmanın söyle olsun böyle olsun diye insanın üzerine geliyorlar. Bağdırık haliyle. Dünya da kırk bin kişinin hep bir ağızdan sözü sebzeden açıp cinsel ilişkiye getirdiği başka bir ülke var mıdır bilmiyorum ama ne kadar zorlasam da kendimi hala çok da erotik bir sebze gibi gözüküyorum gözümde kereviz. Ve evet, kereviz yemiyorum. Bırak yemeyi, görsem tanımam. Kısım yanının çok yanı bağdırırken de, o "adamı becerme" kısmında gecikmelerim var. Yok, öyle bir olayım.

Tabii tribün demişken, anlatmadan olmaz. Arkadaşım Ceyhan Ayar bahsetmişti bana da, tribünde maçtan önce sıkılan taraftarlar hep bir ağızdan "Ambulans! Ambulans!" diye tempo tutarlarmış, bu tezahüratı duyan sağlık görevlileri de "Herhal biri bayıldı, herhal birinin bir yerine bir şey oldu" düşüncesiyle, sesin geldiği tribüne sürmüş ambulans. Ambulans tribüne gelip de içinden sağlık görevlileri, artık doktor morktor herhalde, bir telaşa dışarı fırlayanda aynı tribün bu sefer "Şaka Yaptık! Şaka Yaptık!" diye tezahürat yaparmış. Hayır, sen kalk en az altı yıl til oku, TUS'a gireceğim, Rus'a gideceğim diye dirsek çürüt, nihayetin tribüne maskara olmak olsun. Hayır kızacağım ama kıziyorum da, komik gibi bir şaka çünkü.

Bireysel bankacılık, kimse kusura bakmasın yakın zamanın kavramı. Ama her nedense benim aklıma bireysel bankacılık denince, öyle ordino, kambyo falan gelmiyor, direk banka soyguncusu geliyor. Neticede en bireysel bankacılığı o yapıyor. Para mı çekecek? Gidiyor çekiyor, kimseye ammenası yok. Toplu da gidilebiliyor tabii. Tek başına soygun zor, o zaman da kurumsal bankacılık oluyor bu bence. KOBİ bankacılığında banka yerine direk KOBİ'nin birine gidip orayı soyuyor olabilişin. Ama pek bir para çıkmaz, sanmıyorum.

Bekârlığa veda partisi gibi tövbebekârlığa veda partisi olur mu acaba? Birini evlenirken yapıyorsun, diğerini boşanırken sanki.

Bakırköy'de bir benzin istasyonunun kafesindeyiz, her ne hikmetse gecenin bir vakti oturmaş sosisli yiyor, karton bardaklarda bira içiyoruz. İçeriyeye bir adam girdi. Sağa sola bakındı, sigara yaktı. Kasiyer çocuğu uyardı "burası benzin istasyonu, uçmayalım havaya" diye. Kasiyer çocuk hemen adama bir benzin istasyonunda olduğumuzu hatırlattı. Adam özur diledi, kapıya kadar gitti, sigarasını şık bir hareketle benzin pompalarının olduğu bölmeye doğru fırlattı. O sırada benim ağızımda kocaman bir sosis vardı ve aklıma gelen ilk şey, "tanırım öleceksem ağızımda kocaman bir sosisle ölemeliydim ben" oldu. Kasiyer, sigarasını benzin pompalarının olduğu bölmeye atan adama duyarlılığından dolayı teşekkür etti, benim ağızımda hala sosis vardı. Uzun süre de orada kaldı. Sosis yani. Neyse, karıştırdığım işte, patladım benzin istasyonu.

Bu arada insan zaman zaman ansızın ölebileceğini hatırlıyor hatırlamasına ama bende bu hep en saçma hallerde oluyor. Genellikle "Ulan bu durumda ölürsem, millet ölümünün ölümlerine üzülmez" diye korkuyorum. VHS'ye kaydettiğim eski Bir Başka Gece eğlence programını izlerken mesela. Düşüncesi bile korkunç.

"Taşıdığın bıçak serçe parmağı geçiyorsa, polis gözaltına alıyormuş" diye bahsedilen serçe parmak için serçe parmağı onu merak ediyor. Hayır, taşıyanın serçe parmağıysa, dolma parmaklı gödük bir arkadaşımız, sırım gibi giroz bir arkadaşımıza karşı dezavantajlı duruma düşüyor. Bana kalırsa yalandır o şehir ofanesi. Zaten öyle yinetmelik mi olur kardeşim. "Türk Ceza Kanununun 404. Maddesi ikinci fıkrasına göre, taşıdığı bıçağın boyu serçe parmağının geçenciler 1 ila 6 ay, orta parmağı geçenciler ise 12 aydan az olmamak kaydıyla ağır hapis cezasına çarptırılır." Yoktur böyle bir madde bence.

Berberlerle olan ilişkimizde o değdirmeye falan değil de, yüzü avuçlama kısmı sıkıyor benim canımı. Zaten çok sıkır değdiren olmadı şimdiye kadar da, traşın sonuna doğru berber arkadaş eli elimi birden yüzümü el ayası içinde bırakıyor mu, orada bitiyoruz ben. Savunmasız, biçare bir varlığım adeta o durumdayken. Berber arkadaş yüzümü ovalıyor, şu çarpıyor, ben, dudaklarımı kenetlemiş, bekliyor benden bittin diye bu çile.

Geçen haftalarda eskiden üzerine grup isimlerini falan yazdığımız yeşil aşker çantalarını Facebook profillerine benzetmiş, ancak bu yölla tanışan kimse var mı merak ettiğimi söylemişim ya, bitmek bilmedi mailer. Kızın yanına gidip "Megadeth'ha öyle mi?" diyer ek sevgili yapamı mı istersen, kanka bulanı mı, tanışıp evleneni mi. Aklim gitti. Hayır bizde keriz gibi yıllarca üzerinde envai çeşit grubun ismi ya zan çantalarla gezdik, bir numaramız olmadı. Ya siz çok ballıymışsınız ya ben çok bahtsız.

Evlenmek demişken, internetin ilk yıllarında gazeteler "internette tanıştılar, evlendiler" "İnegöl'ü Ünal, Schleswig Holstein'li Ingrid'le internetten tanıştı, dünya evine girdi" "Afyonlu Fikret, Novograd'lı Ivan'la internet evliliği yaptı" gibi haberlerden geçimiyorum. Şimdi ben soruyorum, hani nerede fikri takip? Ne oldu bu ilk dalayla evleneler? Nasıl geçiyor evlilikleri? Hiç habiremiz yok. Hakikatten haybecisizsiniz sayın Türk basını. Gidip bir muhabiri görevlendirin, araştırın şu erken dönem internet aşklarını bir bakalım. Ne oldu Ingrid yenge nasılı, Okan mutlu mu falan filan.

Afyonlu Fikret'i bilmiyorum ama Okan'lı Inter'i dün gibi hatırlıyorum. Koskoca Inter takımının ansızın Okan'lı Emre'li Inter olarak pazarlanı olmuşt idi kanallarımızda. Fikret'li Afyon da olur öyle birisi varsa sanki. Ne demekse.

Haftanın tanımı:
"Komünist, vicdanı Yahudi Marks" a satmış olan vatanısız serseri demektir."
By Nihal Atsız, Orhun Dergisi, 12 Mart 1934, sayı 5

...Çocuğun kılaştı bütün sınırlarımı harap etti... Koridorlarda saçını başını yalamamak için kendimi zor tuttum...

Terbiyesiz insanlar... Paranız var başka da bişeyiniz yok... Sanki başımıza yeterin... ce kötü şey gelmemiş gibi...

Üç kez uyandı, üçünde de naderi hastanede olduğunu sordu... Bir yalan uydurmaya mecbur kaldım...

O SIRADA ERMAN ÇAĞLAR

● Yakında açacağı bir internet blog'una "Baki-Yorum" ya da "Serbest 'Düş'üs" ya da "(Düş)ük Cümle" gibi anlamlı, kelime oyunlu isim koyma hazırlığında olanlar, kafasında bunu kuranlar! Kimseyi zahmete sokmak istemem, ama aradığınız oyunlu ismi bulduğunuzda yüzünüzdeki ifadeyi hiç bizzat fotoğrafınızı çekip gönderirseniz bir süre bakmak istiyorum o yüzlerinizle. Kıvanç nedir, anlamlı gülümseme nedir bunu iyice görmek, iyice anlamak istiyorum. (Elini çabuk tutup kıvanç fotoğrafını yollayan ilk üç okuyucuya anlamlı-oynulu isim konusunda bir kilometre taşı sayılan "Bu İşte Bir Yalnızlık Var" kitabını hediye ediyorum. Maddi olarak zarar etme pahasına girdim bu işe.)

● Artık şaşırtmayan ilginçlik: Kadın başçı.

İlk kez kadın başçılı klip izlediğimde (Şebnem Ferah'ın klibiydi galiba, yalan olmasın) "aaa, kadın başçı" demiştim. "Değişik şeyler oluyor lan" şaşkınlığıyla her çıktığında çok dikkatli izledim klibi. Kendimi "normal bir şey aslında, olabilir, neden olmasın?" diye şaşıltırmaya çalışıyordum ama dizinlemediğim bir heyecan beni her seferinde ele geçiriyordu. Bu değişik olay karşısında aklını yitiren bir tek ben değildim galiba, çünkü bir süre sonra prodüktörler, yapımcılar falan olaya uyanıp kliplerde kadın başçı abanmaya başladılar. Bir yerden sonra eski heyecanı kalmadı, içimde bir şeyler öldü. Artık tamamı kadınlardan oluşan gruba bile fazla şaşırmıyorum. Normal bir şey sonuçta, o da olabilir.

● Tepkisizliği karakter edinmiş kimse: Erman Çağlar.

Süre gelen sıcaklardan ötürü kafam çok az çalışıyor. Bakkaldan ekmek alıp parasını vermeye yetecek kadar bir zekam kaldı. Para üstü gelirse sevinyorum, gelmezse bakkalın önünde bir süre daha bekliyorum. Yine gelmezse tam para verdiğime karar verip evime gidiyorum. Bu halimi görmelerine rağmen insanlar hala akıl almaz talep ve olaylarla karşıma çıkıyorlar. "Aidat" diyorlar, "apartman toplantısı" diyorlar. Böyle zamanlarda hasmıma sağlıklı bir Yunus balığının vereceği tepkileri veriyorum. Kafamı sallıyorum, anlarmış gibi bakıyorum, gülümsüyorum. Çok zorda kalırsam sesler çıkartıyorum. Karşı taraf tatmin olup ya da sıkılıp ortamı terkedene kadar bu tavrımı sürdürüyorum, sonra evime gidip ekmeğimi yiyorum. Çok sıcak lan.

ERMAN HEAVY METAL FANZİNE

Editör'den;
Erman Heavy Metal Fanzine yaklaşık on yıllık bir gecikmeyle yayın hayatına merhaba diyor. İlk kez ondört yaşındayken aklıma gelen "Fanzin yapayım" fikrini, ertesi gün aklıma gelen daha değişik bir fikir yüzünden unutup bir daha da hiç aklıma getirmedim için uzun yıllar hayata geçirelemeyen bu proje nihayet gün ışığına çıkıyor. Bu süre zarfında metal müziğe olan ilgimi tamamen yitirdiğim için neyin nasıl olacağıyla ilgili çok net bir fikrim de yok. Sanırım metal müzik hakkında bir şeyler olacak. Sevgiler;
Erman Çağlar

● Özel Dosya: Dünümüzden bugünüme lisede kurulup, yine lisede dağılan metal grupları antolojisi.

Albız: Hayattaki en büyük zevki "albız ne demek ki?" sorusuna "eski Türkçe şeytan anlamına geliyor. Türkler aslında eskiden şamanist oldukları için..." şeklinde çok uzun cevap vermek olan bir liseli tarafından kuruldu. Farklı kadrolarla toplamda dört kez stüdyoya girdiler. Son girdikleri stüdyoda Slayer'ın bir şarkısını çaldıktan sonra "hasktır aynıys gibi oldu lan" diye çok sevinildiler. Bunun ardından çaldıkları hiçbir şarkının aynıys gibi olmaması üzerine dağılma kararı aldılar. Kurucu eleman bugün bile forumlarda Albız nickiyle paylaşımlarda bulunuyor, soranlara albızın anlamını uzun uzadıya anlatmaktan büyük zevk alıyor.

The Unforgiven: İki gitar sevdalısı lisenin boş derslerde bir araya gelerek klasik gitarlarla Unforgiven'i çalması ve arkadaşlarının "olm aynıys gibi oluyor, kesin grup kurun" şeklinde yüreklendirmeleri sonucunda kuruldu. İlk stüdyoya girdiklerinde toplamda dört kez Unforgiven çaldılar. Kapan süre zarfında "ben bişeyler çalayım, sen de onun üstüne bişeyler çal" denemeleri başarısız sonuç verince stüdyo kıçısında dağıldılar.

Yerim dar olduğu için ancak bu iki gruba yer verebildim; ancak hergün bunlar gibi yüzlerce, belki de binlerce liseli metal grubu kuruluyor, stüdyoya giriyor, dağılıyor. Onlar metal müziğin kısa ömürlü kahramanları; onlar liseli metal grupları (görmekli final).

KÜBA ve PURO

ONLAR KÜBA'YA DOĞRU YOLA ÇIKMIŞ İKİ ARKADAŞI...

FİDEL CASTRO ÖLMEDEN ÖNCE, KÜBA'YI GÖRMEK VE...

YA-ŞA-SIN HALK-LAA-RIN KAR-DEŞ-LİĞİ-Gİİ!

ESMER GÜZELLERİN BALDIRLARINDA SARDIŞI PUROLARDAN İÇMEK İSTİYOLARDI...

ORAYA VARINCA OLAYLAR GELİŞTİ.

İSTE PURO SARIYOLAR! HANI? KOS?

OLAN KADIN DEĞİL HERALDE O... NASIL YA?

FİDEL KASTİRO ÖDÜ Yİ LAN...

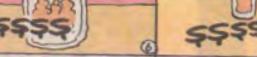
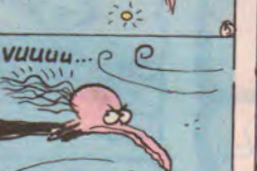
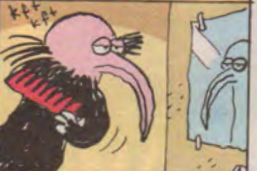
KÜREK MAHKUMU

K-9

KELAYNAK

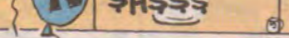
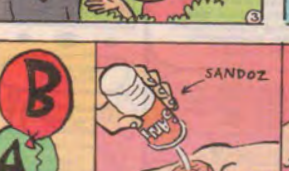
BoToks

OKLAVA

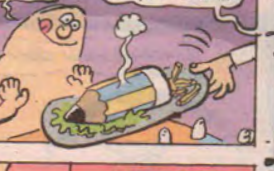
İsmet abi...

FLAP FLAP FLAP

HESAP

Terminalör

Böcek Kafası

VEDAT ÖZDEMİRÖZLÜ

Çatı Katı

Herhangi bir tehlikenin olmadığı sakin zamanlarda insan daha cesur oluyor. Hatta keyfi iyice yerindeyse, bir bela çıksın da haklılığın coşkusuyla dosta düşmana cesaretimi göstereyim diye düşünüyör. Ama şimdi tehlike var, kalıp saçlı ve cılız yeraltı figürü, arkadaşım Ünal'a dandik bir

tabanca doğrultmuş bulunuyor. Arkadaş mı, ne arkadaşı, en fazla tanıdık biri Ünal. Esasında yancı demek çok uygun. Ayrıca dandik mandık, siskanın elindeki tabanca işte. Ünal hiç ses çıkarmadan sadece işiyor. Eline bi tekme atsam ve tabanca fırlasa ve kemikli çenesine de yumruk atsam. Bunları yapmak bir yana, yan adımlarla tabanca menziline ince ince çıkıyorum. Siska sinirle fısılıyor, soluğu alkollü, Ünal ise işiyor. Bari Ünal'ın önüne geçsem, vakir sakin durup soğukkanlı baksam "vuracaksın beni vur" damarında. Menzilden iyice çıkıyorum. Korkuyorum. Korkmak beni utandırıyor ama kendimi tehlikeye atmadığım için gizli gizli memnunum. Hiç yoktu da ben icat ettim sanki korkaklığı. İlk korkak değilim, bu yüzden son korkak olmak hakkım! Dağınık dikkatli, tembel ve tatlı ilham perim "Korkak, korkar ve kaçır... Korkan, ama kaçmayan, henüz korkak değildir." diye fısıldıyor kulağıma. "Bak hele, Dostoyevski okumak?" diyorum. "Okumadım, onun ilham perisi söyledi bana" diyor. Periler arası sohbet ilgimi çekiyor ama şu an öncelik Ünal'da. Ünal işemeyi bitirmiş, galiba sıçmaya hazırlanıyor.

Çiğlikların, kaçışanların, muhtemel durumlara karşı kendi "makinalarını" yoklayanların arasında güneş gibi doğuyor Arap. Elinde karafaki var. Sözkonusu karafaki, siskanın ensesinde parçalanıyor. Siska düşüyor, tabanca düşüyor. "Arkadaşlarım benim onlar, onları ben getirdim arkadaşlarımı" deyip deyip yumrukluyor siskayı Arap. Bilardo şonrası, yendiği arkadaşşı hesabı öderken, çakmak cebinden keyifle çıkarıp taktığını

hatırladığım hantal yüzük, adamın suratını her seferinde biraz daha değiştiriyor. Keriz Ünal sıvıacağına, yerdeki tabancayı alıyor. Bunu farkedenden siska, Ünal'ın üzerine atılıyor. Fakat Arap daha çevik, Ünal'ın sidikli bacaklarını hızla kapıp, zavallıyı kaldırıyor. Şimdi Ünal, Arap'ın elinde, Ünal'ın elinde de tabanca var. Siska pes etmiyor, ayağından fırlayan rugan iskaripini kapıp atıyor, kazboku rugan Arap'ı teğet geçiriyor. Alkol ve öfke, Arap'ın gözlerini kızıl eylemiş ki, artık durduramazsın. Arap, bacaklarından tuttuğu Ünal'la vuruyor siskaya. Sonra tekrar tekrar vuruyor. Resmen Ünal'la dövüyor adamı Arap.

Bende olmayan cesaret peride mevcut. Koruyor beni, kafamı göğüslerine bastırıyor. "Sana bişey olursa, başkasına peri yaparlar beni, kimbilir kime, sıkıcı mikıcı adamı hiç sevmem" diyor, "Seninle geviklemeye alıştım lan ben!" Bilincini ve ayakbabilirinin sol tekini kaybeden siska, iki komi tarafından sürüklenerek çıkarılıyor. Kavga boyunca masadan hiç kalkmadan temaşayı seyreden Deli Veli "Bu tip ortamlarda olur böyle şeyler" diyerek yapılabilecek en tırt yorumu yapıyor. Göya mafyayı anlatsın diye bu dallamanın yanına geldik, fakat onun dışındaki herkesten bişey öğrenmiş bulunuyoruz! Tabanca Veli'ye teslim ediliyor, hesap ve hasar ödeniyor, Arap başka bir mekana gidip kavganın kritiğini yapma hususunda ısrarkeş. Bir nevi kazandığı maçın görüntülerini yeniden izleme dürtüsü. "Şu çocuğun durumuna bak abi" diye Ünal'ı gösteriyorum, "En iyisi gidelim biz eve." Sidik kokusu içinde vedalaşıyoruz, Ünal iki eliyle sıkıyor Arap'ın

derisi azıcık soyulmuş elini.

Ünal'a gidiyoruz. Donunu ve pantolonunu çiğneye çiğneye düşü alıyör sabaha karşı. İçim geçiyor o ara, Arap'ı futbolcu olarak görüyorum, ismi de Peledona'yımsı, kafayla penaltı atıp kalecinin soluna bırakıyor meşin yuvarlağı! İrilil ufaklı havlulara sarımp banyodan çıkan Ünal "Arap beni herife vururken, bi kafa da ben attım abi, farkedebildin mi" diye soruyor. Hiç sesimi çıkarmıyorum.

fırat...

uğur gürsoy

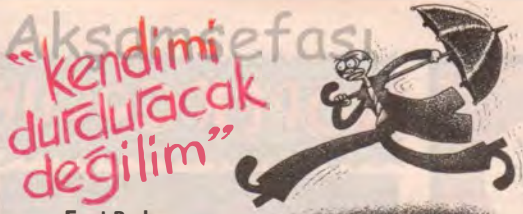
Tribal

GARİPİYON

C.üstün.

Firat Budacı

CAN LÜTFEN BIRAK ELİNDEKİ O SİLAHI!

(geçen haftadan devam)

Nay na noynun fuhın mahın ayn bire şukulade ya ya... Ortaokul yıllarımda çok kullandım ben bu kelimeleri. Bu bir Almanca taklidi. Hızlı söylenirse dinleyende gülme hissi yaratan anlamsız bir söz yığını. Galiba o yıllarda işte böyle planlı bir komiklik yaptığını için şu an cezalandırılıyor. Varlığını ispatlamak için böcek gibi debelendiğimiz şu dünyada (sahilde) seni anlamak zor değil sevgili Can. Var olma çabanı anlıyorum. Ama sen var olurken beni niye yok ediyorsun, onu anlamıyorum. Git. Benden uzakta bir yerde var ol. Şiğ sularından bağıp durma bana...

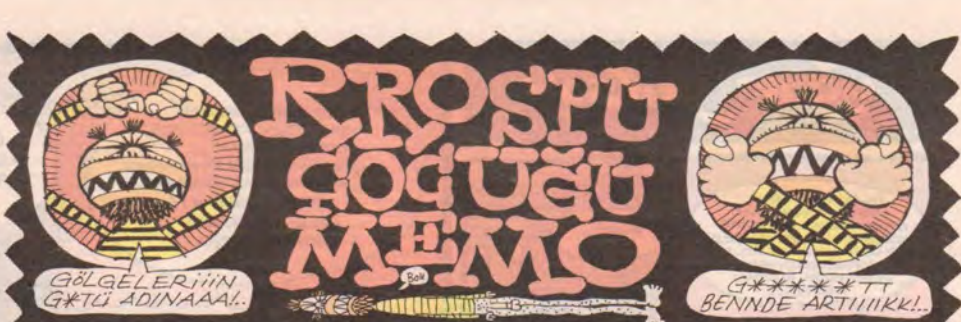
Yeğenim Can, bugün sabah itibarıyla İngilizce konuşmaya başladı. Söylediklerinin çoğu anlamsız. Tatilimizin 4. günündeyiz. Denizden bana, "Kimonnn gözlük, kumoonn" diye bağırdıkça, 4 gündür bize bakan var mı diye etrafı kolaçan etmekten yorulan gözlerim tekrar mesaiye başlıyor. Can'ın beni 2 şarjör dolusu suyla ıslattığı dünden beri göze batmamak adına ben sahilde artık çok fazla şansımın kalmadığının farkındayım. Yine de, bu lümpen İngiliz'in beni daha fazla rezil etmesini istemiyorum. Koşarak yanıma geliyor, "Dayı ays kırım alsak ya," diyor. Büyüklere küçüklere için hazırda beklettikleri 'refleks yalanları'dan biri ağzından fırlıyor: "Para yok!" Bu çulsuz cevaptan hemen pışman olup düzeliyorum: "Bozuk yok!", yeterli görmeyip ilave ediyorum, "Daha yeni iyileştin." Bazen bizimle konuşana verdiğimiz cevaplar, tanımadığımız ama yakınımızda bulunan birileri içindir. Bu tanımadığımız insana (yanı tarafımızda nefis kız) sesimizi duyurarak, hayatımızla ilgili sık ayrıntıyı yok. O yüzden, uzaklaşmakta olan yeğenime şöyle diyerek nasıl da sık bir insan olduğumu ispatlıyorum: "Can, Spider'ın takmadan denize girme..." (Spider: Örümecek Adam temasıyla üretilmiş kollar). İşte bu kadar kendimi kaybetmişim sevgili okur. Örümecek bir adamdan medet umar hale gelmişim...

Bugün sahil diğeri günlerle nazarıdan daha sıkıcı. Hemen ileride, hasır şapkası ve sarı saçlarıyla bir modern anane, Hülki Cevizoglu'nun kitabımı okuyor. Bulduğumuz bu kesimde, genç irisi torunlar tarafından kuma gömülen ananeler pek rastlanmıyor. (Zaten yurdun genelinde, 'romantizmaya dur' diyen sıcak kum seansları, doktorlar tarafından faydasız görüldüğü için gömük anane sayısı hızla düştü. Gömük ananelerin eşleri olan Salim, Numan, Tahsin gibi isimlere sahip beyaz kasketli emekliler de, 'sabah kimsicikler olmayor, deniz pırıl pırıl' diye tarımladıkları çok erken saatlerde işlerini halledip karpuza ve tavlaya koştukları için ortaklık gözükmüyorlar.) Sarı saçlı Hülki Cevizoglu, kıyıda kum oynayan torunlarını ara sıra kontrol ediyor. Torunlarının yaptığı kumdan yapıllara bir çocuk aniden uçan tekmeyle girsince, emekli banka müdiresi sesile, "Terbiyesiz!" diyerek alay mahalline doğru hareketleniyor. Normalde benim de gitmem lazım, çünkü yapılan yılan o terbiyesiz bana dayı diye bağıp duran Can. Dört gündür sadece 6 sayfa okuyabildiğim romanıma gömülüyorum. Hülki, müdahaleyi abartmazsa kaleleri yıkan yeğenimi kurtarmaya niyetim yok. "Annen baban nerde senin bakiyim?" cümlesini ve hemen ardından, "Dayıyı!" bağırsını duyuyorum. Can, 'İşte dayım bu' dercesine bir ok halinde bana doğru koşuyor. O an kumlarla üzeri örtülmüş gömük bir dayı olmayı istiyorum. Etrafıma, 'her gördüğüne dayı diyen genç bir deli bu' benzeri açıklamalar yapmak istiyorum. Modern anane, kumları eze eze okun gösterdiği yöne doğru ilerliyor. Hülki Cevizoglu'nun ona kazandırdığı üslupları gerçekten çok korkuyorum. Neyse ki yanıma gelmeden, 5 metre ötemden, "Çocuğunuzla sahip çıkın, olmaz ki canım!" deyip konuyu kapatıyor. Elimle bir 'pardon' hareketi yapıp sahip çıkmam gereken canlıya bakıyorum. Bu canlı, Hülki arkasını döner dönmez, eylele 'fak yu' hareketi yapıyor. Sonra da "Goo!" diye bağıarak uzaklaşıyor. Arkasından ben de 'fak yu' hareketi yapıyorum ve aniden boş bulunup yaptığım bu hareket yüzünden tekrar etrafımı kolaçan ediyorum...

Yarın saat sonra yanımda güneşlenmeyi büyük bir ciddiyetle ve sistematik bir biçimde icra eden kızların yanına bir arkadaşları geliyor. Gözünde yüzünü enlemesine ikiye bölen sayborg gözlükleri ve önünde 'Jackass' yazan tişörtüyle bu gelenin 'sahile geç inen insan' olduğunu anlıyorum. Kızlardan biri, "Nerdesin oğlum sen," diyor. "Akşam dağıtmışım ya, yeni kaktım," diyor. Sesinde bir gurur var. Bir türlü oturmuyor ve konuşurken sürekli etrafa bakıyor, ara sıra ani hareketlerle boynunu kültürdetiyor. Akşamları yazlık bir mekânda, botaan müzikler eşliğinde, sırf farklı bir estetik yaratmak için elinde rakıyla (bira değil) dolanan bu tipler, ertesi gün dünyanın en özgüveni surat ifadesini taşıyıp çevreyi hafif tiksintiyle süziyorlar ve "çok içmişim", "yeni kaktım yaa" gibi 'işte ben' anlamındaki açıklamalarla etraflarına hava atıyorlar. "Denize girmeyecek misin?" diyor aynı kız. "Yak yaa!" diyor. Sonra da, "Kafedeyim ben," diyerek kafede sabahları beni bağıp duran Serdar Ortaç'ın yanına gidiyor...

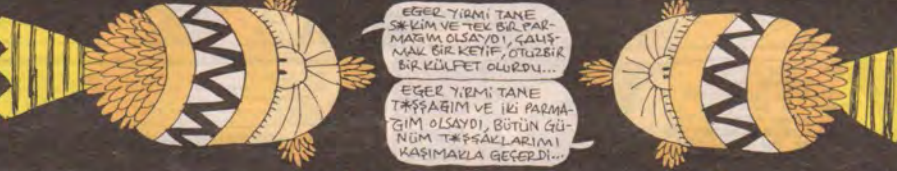
"Dayıyı!" sesini tekrar duyuyorum. Bu sefer ki farklı, bir imdat çağrısına benziyor. Can, çok kaslı bir adamın kucığında bana doğru yaklaşıyor. Çok kaslı adam, "Ayağına kaya kesmiş," diyor. ('Kaya' kelimesini iyice vurguluyor, sanırım 'kaya' demekten hoşlanıyor.) "Çok önemli bir şey değil," diyerek Can'ı sanki 250 gramlık bir taşı yere bırakır gibi bırakıyor. "Sag olun," diyorum Kaya Bey'e. "Kayalar tehlikeli," diyor. "Evet," diyorum. Dönüp gidiyor. Yaralı Can'a bakıyorum. Bağıyor. Ayağındaki kanama durmak üzere. Bir an çok sinirleniyorum ve ağzımdan hızla şu kelimeler çıkıyor: "Lan bak bir daha tek başına kayalıklara gidersen... hayret bir şey yaa... (Can tam bu arada 'fak yu' hareketi yapıyor) o parmağını kırarım senin... it... çattık yaa!"

Can'a karşı bu tür kelimeleri ilk defa kullanıyordum. Çok sinirli bir adam taklidiydi bu. Hızlı söylenirse dinleyende tiksinti hissi yaratan anlamsız bir söz yığınıydı. Aklım, sinirim yüzünden deforme olduğu için, duygularımı 'hayret' gibi, 'çattık' gibi, 'it' gibi sıradan ve hiç de sık olmayan kelimelerle ancak ifade edebiliyordum. Yan tarafı kontrol ettim. Bana bakıyorlardı. Tiksindir gibiydiler. Keşke o an hiczlica, "Nay na noynun fuhın mahın ayn bire şukulade ya ya..." diyebilseydim.

GÖLGELERİNİN GİTİ ADINAAAI!

G*****TT BENİNDE ARTTIKKK!!

BENİM DE SÖYLEYECEKLERİM VAR!

Umut SARIKAYA

BIRAKIN SEVİYORUM!

Tribünlerde bayan taraftar görmeyi tabii ki her uygar futbol seyircisi gibi ben de istedim yıllar boyunca ama sadece tribünde görmek istedim. Bi sarışın kız şekli var, sanırım sonradan boyatılmışla elde ediyor o sarışınlık. Sanki kuaförde saçını öyle yaptırınca, formayı, özellikle Fenerbahçe formasını zorla giydiriyorlarmış gibi bir sarışınlık bu anlattığım. Top taca çıktığında ve yahut bi oyuncu sakatlandığı zaman ekranda formalı sarışınımız endişeli bi yüz ifadesi ile belirir, kamera bir iki saniye formalı ya da joker şapkalı sarışınımızı gösterir ve biz de bakıp bu sarışına, "hmm güzel kızmış, futbol adına sevindirici bi gelişme" diye içimizden geçiririz. Binlerce çilekeş taraftarın formalı sarışınla olup olabilecek bütün ilişkisi budur. Bir iki saniye bakarız ve sonra unutup onu yeniden Galli teknik adamlarla, Karadeniz ekibiyle ya da sakatlığı geçen siyahîlerle ilgileniriz. Yattara'nın isminin geçtiği her espride ağız dolusu güler, gece hayatına düşün futbolcular adına telaşlanırsınız. Bizler sıradan futbol izleyicileriyizdir.

Ben futbolla ve takımıyla ilişkimi, yıllar önce Beşiktaş'a entelektüel akımı olduğu sıralarda tekrar gözden geçirdim. "Futbol ve edebiyat", "futbol ve sanat", "futbol ve şiir", "futbol ve sol" diye makaleler okuya okuya hiç gereği yokken camiamdan soğudum, tribünlere küstüm. Biliriyorum Futbol'a düzgün izleyiciyi çekmek için amaçlanmış, iyi niyetli bir şeydi bu ama bende beklenen etkiyi yaratmadı be dostlarım. Ne yapayım, sevemedim. Bir türlü futbolla başka şeyleri yan yana yakıştıramadım... Ben futbolu bildiğim gibi seviyordum ki bir de ekstra anlam katmaya ne gerek vardı. Bir şeylerin tadını çıkarmak yerine, onu analiz edip, aşırı anlamlandırmaya başladığı anda masumiyetini yitirmeye başlıyor insan. Zaten binlerce erkek bir kadına ancak formalı sarışına yaklaştığımız kadar bir iki saniye yaklaşabiliyoruz, onlara gösteremediğimiz ya da gösteremediğimiz en saf, en içten duyguyu takımlarımıza gösteriyoruz, bari bırakın da bildiğimiz gibi, olduğu gibi sevelim futbolu. Milyonlarca dolar verip Afrika'dan, Brezilya'dan adam getirtip sahalarda koşturuyoruz, kulüp başkanları pımaş gibi kalın puroları yakıp yakıp içiyor... Adnan Polat'ın, Yıldırım Demirören'in, Aziz başkanın yönettiği bir sektörlü edebiyatı, sanatı ya da solculuğu nasıl yan yana getirmeyi başardınız ben gerçekten anlamadım. Ben bunun böyle bişey olduğunu, transfer sezonu diye bir şeyin olduğunu bilerek sevmiştim takımımı, öyle kabul etmiştim be abi. Belki çoğunuza göre alınan ve gerekse bir çıkış yapıyorum ama bana da hak verin azıcık. Futbol'u sadece futbol olduğu için sorgulamadan sevmiştim yıllar boyunca, şimdi biri çıkıp "futbol aslında sadece futbol değildir" dediği zaman seven bir insan olarak tabii ki alınganlık gösteririm.

Belki de düşündüğünüz gibi saçmalıyorumdur, zaten ilgim azalacaktı da, bu durumu bahane ediyordumdur ama sebebi ne olursa olsun yıllardır gereken ehemmiyeti vermedim camiaya. Birkaç derbiyi o da televizyondan izleyip, ertesi gün yorumları minibüste başkasının omzundan okuyarak normal hayatıma devam ettim.

Bi gün kalkarsınız ve eski kız arkadaşınızın haftalardır

aklınıza hiç gelmediğini fark edersiniz, "unutabilmişim" diye buruk bi şekilde sevinirsiniz. İşte Futbol'un aylardır hiç aklıma gelmediğini de o gün maç çıkışı trafiğe takılınca anladım. Dolmuştaki bir sürü insanla beraber yolda durmuş, trafiğin açılmasını beklerken biryandan da Dolmabahçe'nin önünde yürüyen taraftarları izliyordum. Birden O'nu gördüm. Sırtında "Mert Nobre" yazan bir formayla, sevgilisinin elinden tutmuş yürüyordu. İki kaybettiğim şey, futbol ve o, yani bütün geçmişim şimdi başkasının elinden tutmuş mutlu mesut ağaçlar altında yürüyordu. Geçmişimi elinde tutan adam ise ondan daha mutluydu, ellerini geçmişimin belinde gezdirerek gelecek planları yapıyordu belli ki. Belki de ciddi filan düşünmüyordur, sadece tadını çıkarıyordur, oynuyordur onla. Ayrılırken ne kadar "umarım hep mutlu olursun" dese de insan, yine de mutlu olmasını istemiyor. Biz yokken kahrolsun, mahvolsun, gün yüzü görmesin istiyor. Biz biri için geçmişte kalmışsak, mutluluk, güzel günler de bizle beraber geçmişte kalsın istiyoruz. Biz çok önemliyiz ya, biz yoksak

hiçbir şey de olmasını istiyoruz.

Ama öyle olmamıştı. Futbol da, Beşiktaş da, O da ben yokken dur durak bilmemişti, doludizgin ilerlemişti. Beşiktaş benim gibi üçüncü şahısların ilgisine muhtaç olmayan büyük şanlı bir spor kulübüydü. Kartal, yolunda emin adımlarla ilerliyor, kupaları leblebi gibi topluyordu. Alt yapıdan yetişen yeni yetenekler ben olmasam bile hocadan tam not alıyordu. O da ben yokken seviniyor, üzüyor, hatta bir başkası için ağlıyordu. Ne Beşiktaş'ın, ne O'nun, ne de hiçbir şeyin üzerinde zerre etkimin olmadığını o gün çok iyi anlamıştım. İnsan olarak şu dünyada yaptığımız tek şey bir şeylerin veya birilerinin yanında belli bi süre bulunmak ya da bulunmamak. Başka bir şey değil. Aslında hiçbir şeyi, hiç kimseyi etkileyemediğimiz gerçeğini nedense bir türlü kabul edemiyoruz. Hayat boyunca yaptığımız her şeyi anlamlandırmaya çalışıyoruz. Aslında sadece olması gereken oluyor, bize doğru ve ya yanlış gelmesi olmayacak anlamına gelmiyor ne yazık ki.

Zaten ilerlemeyen dolmuşta insanlar, sıcaktan ve beklemekten oldukça sıkılmış, oflayıp, pufliyordu. Ben ise gözlerimi O'na ve sevgilisine dikmiş izliyordum. Giderek gözden kaybolmak üzereydiler. Birden dolmuşun otomatik kapısı açıldı. Zaten geçmişimle hesaplaşmışım, şu an nerede olduğumu unutmuşum, kapı açılınca geldik zannedip atlamak için hamle yaptım. Tek ayağım kaldırıma basmışken dolmuş birden hareket etti. Tek ayağımla kaldırımda seke seke dolmuşla beraber hareket ederken şoförün "birader, inmiyoruz, inmiyoruz. Çok sıcak oldu diye açtım. İnmiyoruz" diye bana bağırdığını işittim. Bu andan itibaren minibüste kalamazdım. Bi şekilde inmem lazımdı. Kalırsam "demek bu dolmuşun geri zekâlısı da bu adammış" bakışlarına maruz kalacaktım yol boyunca. Zaten duygu dünyam karman çormandı, bir de bu baskıyı çekemezdim. Gittikçe hızlanan dolmuşun kapısından tuttuğum ellerimi bir anda bırakıp kendimi kaldırıma attım. Artık ne olacaksa olsun. Biraz tökezledikten sonra düşmemek için minibüs istikametinde koşmaya başladım. Giden minibüsle belli bi istikamet boyunca bağlı hızda koşmaya başladım.

İnsanlar hiçbir zaman mutlak bir duyguyu sonuna kadar yaşamazlar. Yani çok aşık biri sevgilisini aldatabilir, ya da ayrıldığı için çok mutsuz biri bi arkadaşının anlattığı bir şey çok gülebilir. Buna şaşırmamak gerekir. Hissedilen duygular anlıktır, bütün güne yayılmaz. Yayılrsa zaten hayat çekilmez. Yayılmaması normaldir yani. İşte ben de dolmuşta bir yandan geçmişimle hesaplaşırken, bir yandan da yanımdaki kıızı ara ara kesip onla kısa vadeli gelecek planları kuruyordum. Ben minibüsün yanında koşarken minibüstekilerle beraber, sabahtan beri bakiştığımı kız da bana şaşkınlıkla bakıyordu. Allahtan minibüs trafikte tekrar yavaşladı da üzerinde gelecek planları kurduğum kız geride kaldı. Yoksa gözden kaybolana kadar durmaya niyetim yoktu.

Koşuyordum. Geleceğimi geride bırakmış, anlamsızca, sadece gözden kaybolmak için koşuyordum. İlerde küçük bir taraftar grubu kümelenmiş mini bir kutlama yapıyorlardı kaldırımda. Üzerlerine doğru kendimi durdurmadan koşuyordum. Sanki onlara doğru koşuyordum görüntüsü vermek için, ellerimi pençe gibi yapıp havaya kaldırarak, "kartal gol gol gol, kartal gol gol gol" diye bağırmağa başladım. Beni hemen bağırılarına bastılar.

"Kim lan bu kutik durduk yere geldi" diye düşünmesinler diye pençe yapıp koşarak yükselttiğim tempoyu ayakta tutmak için hemen ardı sıra üçlüye başladım. Mini taraftar kitlesi coştukça coşuyor, gitgide büyüyordu. Yıllar sonra tekrar taraftarın göbeğindeydim, duyuyorum dercesine şımarıkça elimi kulağıma götürüp daha çok bağırmağın sağlıyordum. Biri hemen elime bira tutuşturdu, beni yüksek bi yere çıkardı ve boynuma bi atkı astı. Ne olduğunu anlamadan geçmişimin bir kısmıyla kucaklaşmıştım. Sonra O ve geleceğini planladığı çocuk geldi. O her formalı sarışın gibi çok güzeldi, çocuk ise çok mutlu. Ben tekrar geçmişimin göbeğinde durmuş bağırıyor, bağırtıyordum. Az önce üzerinde gelecek planları yaptığım kız ise gürlütümüzden rahatsız olmuş ve korkmuş bir şekilde iskeleye doğru ilerliyordu. Elimi şımarıkça kulağıma götürdüm.

gelen kutusu

Selim TANRISEVER

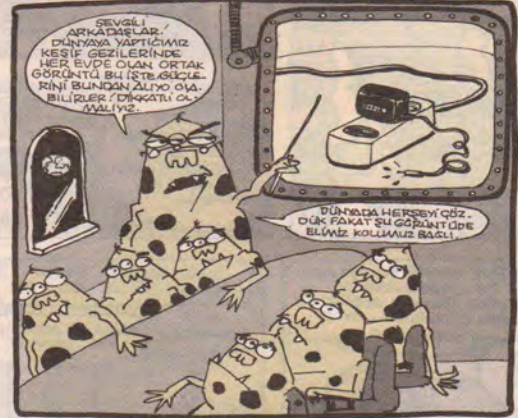
Emir SAĞLAM

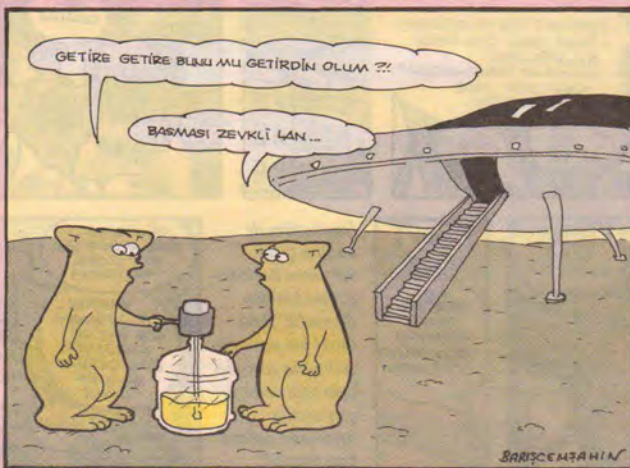
Tarkan Yetiş SERBEST

Hakan KURTAS

Barış Cem ŞAHİN

uykusuz

Uykusuz Dergisi'ni okuyarak tüm karikatür, yazı, çizim ve karakterlerin yayın hakkını saklıdır. Yayıncı ve gizli yazılı izni alınmaksızın hiçbir yazılı, basılı ve görsel yayın ortamında ya da sanal ortamda kullanılamaz.

Haftalık Mizah Dergisi | 16 Temmuz 2009 | Sayı: 098

Haftalık Yayın Süreli Yayıncı

YAYINCI MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.

İMTİYAZ SAHİBİ UĞUR GÜRSOY

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Nuri AÇAR (nuri@uykusuzdergi.com)

GRAFİK: Firat YAŞA - Evrim GÜVENÇ - Vasiî TERİM - KALİGRAFI: Şevki Sayışcan

Halkla İlişkiler ve Muhasebe: Elvan Aktaş (caglar@uykusuzdergi.com)

Aşmalmescit Mah. Sofyalı Sok. Hamam Ap. 2-Blok No: 20/12 Kat:1 Beyoğlu / İSTANBUL

TEL: 0 (212) 245 53 38/39 FAX: 0 (212) 245 63 60 • ISSN 1307-7619

BASKI: APA Uniprint Hadimköy Aşmaltı Ömerli Köyü Mevki 34555 Hadimköy / İstanbul 0(212) 798 28 40

GENEL DAĞITIM: DPP - 0(212) 622 22 22 ABONELİK: Yurtiçi: 99YTL Amerika: 100\$ Avrupa: 70€ Uzakdoğu: 120\$

Banka Hesap Numaralarımız: Yapı kredi Bankası Parmakapı Şubesi, YTL: 81217859 USD: 81345973 EUR: 81345967

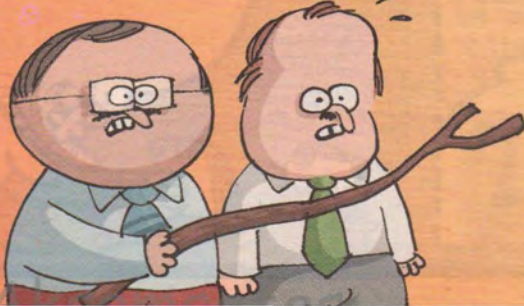
UYKUSUZ

Tayyip Erdoğan, Türkiye'yi dehşete düşüren Münevver Karabulut cinayetinin suçlusunu buldu! Suçlu ne hala yakalanamayan katil zanlısı, ne adli tıp skandalı ne de polisin kafa karıştıran yetersizliği. Erdoğan "Kendi başına bırakılan çocuk a davulcuya ya zurnacıya gider" diyerek hunhar cinayetin sorumlusu olarak genç kızın ailesini gösterdi.

**BÜTÜN KARILAR
O BİÇİM LAAAAĞN!**

.. ANNEM, TEYZEM
BİDE HALAM HARIÇ!..

AHA
YİNE ÇIKTI
İÇİNDEKİ...
KOS
DEĞNEKLE
İTTİR ŞUNU
YERİNE!

UYKUSUZ

AKP hükümeti, fındık dikim alanının 642 bin hektardan 406 bin hektara indirilmesine karar verdi.

1994'te Şemdinli'nin Ormancık Köyü'nü basan askerlerin, 12 korucuyu öldürüp Derecik Tabur'u'na gömdükleri iddiası üzerine savcılık taburda inceleme yaptı.

Merak etmiyor musun?

Tayyip Erdoğan, Artvin'de yaşanan sel felaketine çürük bentlerin yol açtığı iddialarına karşı bentlere sahip çıkarak, "Yaşanan afetlere karşı herkes haddini bilecek" dedi.

Çukurova Belediyesi 375 temizlik işçisi alacağı duyurdu, 50 bin 478 kişi başvurdu. Başvuranların 14 bini üniversite mezunu.

RİZE'NİN KURTULUŞU

"Gençliğe örnek olacak işyerleri açılmasına biz de yardımcı oluruz. Ancak bu işyerlerinde uygunsuz halde bayanlar duruyor. Gençliğimizin çeşitli yerlerine dövmeler yapıyorlardı. Bunu bizim kültürümüze ne de bizim dinimize uyar. Rize gençliği ve Rize halkı böyle bir şeyi kaldıramaz. Biz dükkânı onlara gençliği kötü yolda aslaştıran diye vermedik. Hiç kimse Rize'nin gençliğini bozamaz."

Rize'deki fuar alanında portatif işyerlerinden birini kiralarak karakalem portre resim, küpe, kolye ve dövme işleri yapan üniversite öğrencilerini kentten kovan Rize Belediye Başkanı Halil Bakır'ın Rize gençliğini kurtardığıktan sonraki zafer konuşmasını okudunuz.

ESKİDEN DEMİR SOPA KULLANIRDIK ...

18 yaşındaki lise öğrencisi Ülküçan Avcı, zamanının çoğunu Kağıthane'deki Talatpaşa MHP Mahalle Teşkilatı'nda geçirmektedir. Babası Turgut Avcı, bu durumdaki endişelenerek oğlundan artık teşkilata gitmemesini ister. Ülküçan babasını dinlemez. Baba, teşkilatı arayarak oğlunun uzaklaştırılması için yardım ister. Teşkilatdaki kişi hakaret edince, Turgut Avcı mahalle teşkilatına gider. Turgut Avcı, çıkan tartışma sırasında MHP mahalle teşkilatı başkanı Emrah Tosun ve yanındakiler tarafından beysbol sopasıyla dövülür. Doktorlar yaptıkları ila ameliyatın ardından Turgut Avcı'nın yaşamaya şansı olmadığını düşük olduğunu söylerler...

NEDEN?

Mevcut yasalara göre, sadece cumhurbaşkanı, başbakan ve genelkurmay başkanının yabancı marka silah hediye etme yetkisi bulunuyordu. Hükümet tarafından meclise sunulan yeni 'Silah Yasa Tasarısı' ile Milli Savunma ve İçişleri Bakanlarına da yabancı menşeli silah hediye etme yetkisi veriliyor. Bundan böyle Vercdi Gönül ve Beşir Atalay da sağa sola yabancı marka silah hediye edebilecekler?

• Tuğba Ekinci "Ben ya da bir başkası, benim 'Kondom' adlı şarkımla katılıyordum. Eurovision'da birinci olurduk. Çünkü kondomun evrensel bir anlamı var" dedi...

Vurdum!..

Tayyip Erdoğan, Bursa'daki femoları sırasında bir bakanlık otobüsüyle yolculuğa çıkarken elinde bulunan ayuncuk ve not defterlerini çocuklara hediye etti. Erdoğan'ın attığı defterlerden biri, bir çocuğun kafasına isabet etti. Çocuğa ladi.

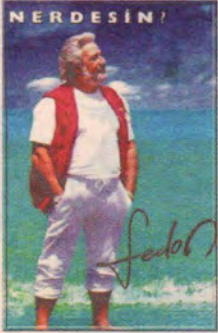

BENİM DE SÖYLEYECEKLERİM VAR!

Umut SARIKAYA

Kalbim Ege'de kaldı ama kütük Divriği'nde.... (Bölüm 1)

Kaç haftadır elime ne zaman kalemi kâğıdı alsam kendimi sürekli mayolu adamlar, bikiñli kızlar çizerken buluyordum. Karikatür köşesi için bulduğum esprilerin hepsi de yazılık mekânlarda ve tatil beldelerinde geçiyordu, yazdığım her yazı ise denizde dairdi... Aklımı kaybetmek üzereydim. Sanki bütün karikatürleri ben değil de şarkıcı Fedon çiziyordu. Yazılarımın

arasında ise konuyu ne yapıp edip Rum balıkçılara getirip duruyordum. Rum balıkçısıyla Türk kızın aşkını yazdıkları sonra toplumsal tepkiden korkup, Türk balıkçı ve Rum kıızı olarak değiştirip bi daha yazıyordum. Gerçi bildiğim kadariyle Ege'de deniz sahamız bir hayli küçük, bir Türk balıkçısının Rum kızını görme ihtimali hayli az. Kiyıya gelmeden, kızla konuşmadan Yunan sahil güvenliğini

taramalıyla tarar bizim balıkçıyı... Ama sevinelim diye hiç 12 mil sorunu yokmuş gibi yaptım, bir şekilde buluşturdum bu ikisini. Hikâyede mantık zaten olmadı için birbirine delicesine aşık olan iki insanın hiç yapmayacağı muhabbet olan

iki devlet arasındaki sorunlardan sürekli bahsettirdim. Çıkmya başladığı ilk günden beri raki için, balık yiyecek, iki milletin arasında kardeş olduğunu konuşup durdu bu iki âşık. Yine bir gün raki sofrasında, iki milletin ve kardeşliklerinden konuşurlarken Mehmet nal gibi kafayla gülmüşyerek "aslında Suriye'de iyidir." dedi ve "yani ne bileyim Suriye'ye ayıp oluyor her sizi çok öncüne. Azerbaycan halden anlar da Suriye alınıp diye korkuyorum Eleni. İsterseñ birazda Suriye'yi övelim, sonuçta o da komşu" diye ekleyerek dokundu sevgilisine. Eleni de bunun üzerine "Haklısın Mehmet. Eee ne demişler ya Şam'ın şekerini ya da Arabin zekerini yiyeceksin" diyip "vrekto vrekto" diye çok gülmüş, Mehmet korkudan ne yapacağını şaşırdı. Zeker muhabbetini kıyısından da olsa hatırlatmaması için Suriye ile ülkemizin en uzun kara sınırına sahip olduğu bilgisini Eleni'ye söylemedi. Suriye konusunu hızlıca kapatıp, konuyu benim de istediğim şey olan Türkler ve Yunanlılara, mezeye, balığa, Rakı'ya, Uzo'ya getirdi.

İşte böyle sevgili okurlarım. Yazılarım, hikâyelerim çığrından çıkmıştı. Dedim ya artık Fedon'um ben. Fedon Sarıkaya! Fedon'u Ankara'ya koysanız durur mu hiç? İki dakka tutamazsınız Keçiören'de, "abi dur bi işim var, bir iki dakka sonra tekrar gideceğiz deniz kıyısına" desiniz de dinletemezsiniz. Yerini yadırgar. İlk fırsatta fiyat gider elinizden, tutamazsınız! Keçiören'de Fedon olmak neyse benim için de bu sigara dumanı dolu evde, ter ve ısılık içinde oturmak da oydu. Ege beni durmaksızın çağırıyordu. Doğduğum topraklardan ise ses seda yoktu. Bir iki muhabbetle "doğu çok zengin aslında hiçbir kültürde olmayan kültür doğuda var. Bir doğu turu yapmayı planlıyorum" diyip doğunun gönlünü almaya çalışıyor, her genç gibi uzaktan seviyordüm o zengin toprakları. Ayrıca hayatının ileriki bölümlerinde her yazar, çizer gibi bir ege kasabasına yerleşme planları yapıyordum. Bugün giden dolanış sahil seridini, elinize dev bi oklava alıp ege köylerini karıştırın. İçinden bi sürü yaşlı-yazar ve çizer çıkarırsınız. Vıyır vıyır dolmuşlardır köyle, çubuğu görünce kaçışılar yuvalandırları yerlerden bu sanat ve edebiyat âşıkları. İşe yaramadıkları gibi köylüye de rahet vermez bu yeni köy sakinleri, bilirim. Köylüye bağı bahçeyi bostanı bırakıp, tiyatro yaptırmaya, resim çizdirmeye, heykel yaptırmaya çalışırlar. Şenliği, festivali, semineri bitmez bunları. Kendileri bütün hayatları boyunca gogoyocu başı gibi yaşadıkları için köylü de bi iş yapış istemez bunlar. Ahşekı yazar, ahşekı çizer senin üzerine saatlerce konuşabilir, senin piyano çalan köylüler görme isteğinin saatlerce dalga geçebilirim ama yerimim dar, yerimiz kısıtlı.

16 saat süren otobüs yolculuğundan sonra yazılık beldenin mini otobüsüne ögle sığağında varmışım. Buradan 45 dakikalık bir otobüs yolculuğuyla egeci bir arkadaşımın yakın zaman önce yerleştiği köye gidecektim. İstanbul'un keşmekeşinden kurtulduğuna ne kadar sevindiğini, anlatıp duruyordu yıllardır. Köy deniz kenarındaydı ama sakinleri genelde tarımla geçiniyordu. Arkadaşım ise köyde bir seramik atölyesi kurmuştu. Köye gelip de arkadaşımın evini sorunca hemen gösterdiler. Gösteren adamın tavırlarından arkadaşımın pek hoşlanmadığını hemen anlamıştım. Eve doğru yürürken bir evden gelen ve "ninem benim... niceciğimmmmm" diyen tanıdık bir sesle irkildim. Başımı sesin geldiği yöne çevirdiğimde arkadaşımın gözleme yapan yaşlı bir kadınla sarıldığını gördüm. Gözleme yapılandan da demin ki köylü gibi arkadaşımın hoşlanmayarak sandım. Yüzünden düşen bir parçaydı. Gözlemesini yapmaya devam ediyordu. Beni görünce nineyi

birakıp bana sarıldı. Nine gözlemesini yapmaya devam etti. Ayaküstü hal hatır sormadan sonra beni de ninenin yanına cömürdü. "Biz de gülsüm anayla dertleşiyorduk umutcuğum. İşte gördüğün gibi benim bütün hayatım bu. Meyve bahçeleri, rakı, balık, deniz ve komşuları. Geçmiş gidiyoruz burada her beraber. İnanır mısın İstanbul'dan kurtulduğuma o kadar çok seviniyordum ki. Eee sen napıyorsun? Anlat, çok oldu görüşmeyeli" dedi. Eski dostum olduğundan kendisine her şeyimi çekinmeden anlatırdım. Uzun zamandır geçirdiğim depresyonu yeni yeni atlattığımdan, hayatıma giren kadınlardan, 30 yaşına aylar kala hayatı nasıl algılamam gerektiğini ne gibi deneyimler sonucu öğrendiğimden filan kısaca bahsettim. Eski kız arkadaşımın hiç ayrılmamam gerektiğini çekinerek de olsa söyledim. O'nun konusunun açılmasından pek hoşlanmadığım için yüzümde zoraki bir gülümseme, gözlerimde yaşlarla konuyu değiştirmeye çalıştım. "Biliyor musun bu aralar çok güzel kitaplar okuyorum. Kitapları okurken açık kitabı göğsüme bastırıp, gözlerimi kapayarak biliyorum yaşı gezegenimiz hayin ve zalim bi yer ama sadece bu güzel kitapları okumak bile yaşamı anlamlı kılıyor" diye düşünüyordum. Sora yine okumaya devam ediyordum" dedim. O da bana "inadına yaşamak gerek umutcuğum" dedi. Bir damla yağ yanağımdan süzülürken "inadına!" diye onayladım.

Biz bütün bunları konuşurken bir yandan da teyzeyin yeni yaptığı sıcak gözlemeleri de yediğimiz için, teyze ter içinde ve büyük bir sinirle yazıyordu gözlemeleri. Ben tam pişmemiş bi gözlemeyi pişti zannederek sıcak sacdan almaya çalışırken teyze bana büyük bir öfkeyle baktı. "Halimden utanarak burcumuz nedir teyzeciğim" dedim. "Parayla satmıyoruz ev için yapıyoruz bunları" dedi ter içindeki kadın anam. Arkadaşımda teyzeyle tekrar sarılırsak, ne parası umutcuğum, burası şehir değil. Ah siz şehirli her şeyi satın almaya çalışırsınız, hayatta bazı şeyler satılmaz neden anlamazsınız bunu bilmem ki" diyip gülmüdü. Arkadaşım haklıydı, hayatta bazı şeyler parayla satılmazdı ama bu patatesli gözleme olmamalıydı. İsrar ederek teyzeyin eline biraz para tutuşturmak istedim. Yanlış anlamayın ısrarlarım teyzeyle değil arkadaşımıydı. Teyze parayı almaya çalışıyordu ama arkadaşım ısrarla vermemeye çalışıp, para tutan elimi teyzeden uzağa

itiyordu. Parayı cebime koyup ardimız sıra sabit gözlerle gidişimizi izleyen teyzeyle veda ederek arkadaşımın evine doğru gittik.

Köyün tek dış yüzeyi boyalı eviydi burası. Atölyeye çevrilmiş bir salonu ve minik bahçesinde seramik fırınıyla oldukça şirin gözükiyordu. İçeride çamurlar, biblolar, tabaklar vardı. Yatacağım odayı gösterdi. Banyo yaptıktan sonra kendisinin izin isteyip biraz uyudum.

Uyandığında hava kararmıştı. Sıcak olduğu için uyurken bilingsizce donu sıyrıp atmışım, çıplaktım ama ter içindeydim. Gelen kadın kahkahalarıyla yataktan fırlayıp penceremize koştum. Kısa süre önce evlendiği eşli Müge bugün İzmir'deki ailesinin yanından gelmişti. Bahçede oturmuş sohbet ediyorlardı. Pencereden bakıp, saksıdaki çiçeklerin arkasından kafamı çıkararak onları gözükmeden izledim. Rakı için sohbet ediyorlardı. Birbirlerine karşı ne kadar da kibar ne kadar da sevebiliydiler. Ve ben penceredeydim ve ben çıplaktım ve ben terliydim. Yaralı bi hayvan gibi dalların arkasından, karanlıkta parlayan bir çift gözümle onlara bakıyordum. Müge birden beni fark etti. Bana doğru bakınca yakalanma içgüdüsü ile kafamı biraz geri çektim. "aaa umut" dediğinde ise kaçıp gitmek üzereydim, evin arka penceresinden çirillip çıkıp bi yavrette kaçıp gitem mi diye bi an düşündüm. "Örtüde bişey yok, uyandım ve dışarı bakıyorum, yalnızca bu. Ayrıca çıplak olduğumu bilmiyorsunuz. Panik yapma ölüm. Panik yapma" diye kendimi telkin ettikten sonra Müge'ye gülmüşyerek "hoş geldin" dedim. "Geliyorum şimdî" dedikten sonra tuvalette girdim. Yine yıllar sonra alaturka tuvalette çirillip çıkarak koltuk altımı kokladım çok terliydi. Tuvaletten çıktktan sonra tekrar pencereye yaklaşıp, bi fleşegen saksısını tekrar göz göze geldiğim için çifte gülmüşyerek içeri aldım. İttrli bir kokusu olan bu saksıyı bitkiyi saksısına tutarak önce koltuk altıma, sonra da vücudumun her kuytu ve köşesine bastıra bastıra sürdüm. Mis gibi kokuyordum artık. Üstümü giyindikten sonra elimde fleşegen saksısıyla yanlarına gittim. "dünyanın

en güzel kadınına, dünyanın en güzel çiçeği" diyerek yanlarına yürüdüm ve "tekrardan hoşgiden mügeciğim" diyerek terli boklu fleşegenimi müge'ye verdim. "ah umut hep şakacıydın" diyerek aldı saksıyı. Müge birkaç yıl öncesine kadar genç gibi takılmasına rağmen birden evlilikle beraber olgunluk dönemine girmişti. Artık o da rakı içerken karşılaştığı dostuna yerinden kalkmadan tek kolyula sarılan, ojele kalın tırnaklarıyla kadeh, sigara tutan kadınlardan biriydi. Eşer kadınlardan anlayan bir yazar olsaydım parayı deve yüküyle bu piyasadan kaldırmak için Müge gibilerin dramını yazardım. Vücudlarının kontrolünü kaybettiklerini anladıkları o yaşları, gençliğin elden gittiği o zamanları biribir anlatırdım. Sonra o yaşıdıkları paniği, panik sonrası evliliği ve evlilikten sonraki iç sıkıntılarını bir bir anlatırdım. Ama ne yazık ki kadınlardan iç dünyasından bi skim anlamıyordum. Rakılar koyuldu, balıklar kızartıldı, mezeler yendi. Her beraber eski günleri yadıttık. Yağ gibi gidiyordu meret. Betonlaşma, nallaşma süreci yavaş yavaş başlıyordu. Dilim dolamıyca, esprilerimin konusu hep cinsellik üzerine olmaya başlamıştı. Müge de "aka aka aka! İlahi Umutcuğum ömürsün" diyerek esprilerine çok gülmüşe de, iyice coştı. Durduk yere kadim dostumla aramı gerdim. İçüğe eski kız arkadaşlarıma, tatile cıcalım mı diye mesaj attım. Hiç birden cevap gelmeyince bir kere muhabbet edip, pek de sevmeyişim bi kiza kettik ettim, "olumlu ve ya olumsuz geri dönersen sevinirim" diye de ekledim. Cevap yazmıştı ama olumsuzdu. Bu da bi geçimiydi. En azından kale anluyordum. İsrar ettim. "ya noolur çıksak. Hem senin de ihtiyacın vardır. Sessiz sakin bi yere gitsək. Birbirimizi daha iyi tanısak" diye ardi sıra mesaj yazmıyormu tutarak ona kararlılıkla gösterdim. Bir türlü kabul etmiyordu. Bir yandan da masadakilerle konuşuyordum. Kafam beton gibiydi.

Bir Sivaslı olduğum halde Ege'nin iki kıyısını birleştirmeyi çok istiyordum. "Ben "dolma" derim, sen "dolmak" / ben "cacık" sen ise "cacıklı" / hazırka rakıyı ve Kostas. / İçelim rakıyı, iyiyelim beraber tuttumuz balığı / Birbirimizden ne farkımız var ki... / kalimerhaba... / kalimerhaba... / kalimerhaba... " diye o anda yazdığım şifirler okudum bu ılık Ege akşamında. Sonra kollarından tutup "yörüym gidiyoruz" dedim. "Nereye gidiyoruz Umutcuğum" diye korkar gözlerle sordu kadim dostum. "Yunan'ın yanına gidiyoruz. Karşı kıyıya, yani bir elmanın diğer yarısına... Sarılacağız, ilk doğduğumuz Yunan'a. Yetti artık bu ayrılık gıyılık." dedim ve çekıştirmeye devam ettim. "Umutcuğum dur lütfen gitmeyelim. Ebemizi s.kerler sınırı geçmeye çalışırsak. Mermi manyaaa oluruz" diye ıtlaz etti. "Kafanı kaldır ve gökyüzüne bir baksana şansall! Orda sinirler yok, sınırları bi yaratık" dedim. Yalan söylüyordum hava sahası diye bişey vardı, ama dedim. "Umut lütfen bi sinir meselesinin niye olduğunu yarın konuşuruz. Vergi, gümrük, ticaret meselesi hep bunlar. Uzun uzun konuşmak gerek. Hem uyuyordur şimdî Yunanlılar, rahatsız etmeyelim. Yarın erkenden uyanır gideriz" diye bana sarhoş muamelesi yaptı. "yav kaldırıncı noolcak. Değil mi yenge, uyandırmaz mıyız? Yengem benim be." diye Müge'ye seşlendim. Bu arada bi yandan da mesalaşıyordum. Konuştuğum kız gelmemekte ısrar ediyordu. Kız gelmedikçe karşı kıyıya geçmeyi çok istiyordum. Zira görüldüğü kadariyle bu tatilden bana hiçbir tatilcinin uğramadığı bu köyde etmek kaçmayacaktı. Müge'yle ve eski dostumla bu bahçede rakı içip sıkıcı muhabbetler yapacaktım. Karşı kıyı ısrarımın vazgeçip, mesaja yüklenerek rakı içmeye devam ettim. Mesaj yazarken de arada müge ve sevgili dostumun söylediği "burası da asfalt değil halilim" türkübine bir Ali Rakı misali eşlik ediyordum. Fedon olarak yola çıktığım tatilde ilk gecemi Ali Rakı olarak bitirmiştim.

Sabah ter içinde uyandım. Yine çıplaktım ve başım müthiş ağrıyordu. Artık dün akşam nasıl bastırıp, vücudumu ovaladıysam, halen buram buram fleşegen kokuyordum. Saate bakmak için telefona uzandığında, uyurken bir mesajın geldiğini görüp çok sevindim. "Peki geliyorum. Yarın sabah yola çıkardım. Sen de sabah bin otobüse gece otogarda buluşalım" yazmıştı. Bu gece otogarda gidip ben de yeni gelmişim gibi onu alıp buraya getirecektim. O gelene kadar önmüde geçireceğim uzun bi gün vardı. O arkadaşımın hiç ayrılmamamı söylediği eski kız arkadaşım bana olumlu ya da olumsuz bir şekilde geri dönmeyi için mecburen bu hiç tanımadığım ve konuştuğumuz süre boyunca sevmeyişim kizla bu köyde bir tatil geçirecektim. Nasıl bir beklentiyle geldiğini, burayı ve beni beğenip beğenmeyeceğini hiç bilmiyordum. Bu kadar gerginliğin üzerine emindim ki her tatilde olduğu gibi bu tatilde de dinlenmeye gelip yorulan bir kişi olarak İstanbul'a dönecektim. Keşke hiç çağırmasaydım diye düşündüm ama geliyordum. Telefonu kapalıydı, Ankara Keçiören'deki evinden ayrılıp yola çıkmıştı.

(devamı haftaya)

13 NİSAN 2007 CUMA . B'i akrabamız geldi! (Tanımadım kendisini diye hemen sağolsun yüzünü akşırıp üzdü benin için, sanki anlamadık)...Neyse yemek yedik falan, adama bi gittim, iki cevapsız arama...Oğuz...

SEN GİT ABİ İÇERİ BEN GELİRİM BİRİZDEN KARNİN AÇSA OLAFTI BİŞEYLER VARDI, KEYFİNE BAK...

■ Geçen hafta özür diledikten sonra özürüm kabul edilmesini bekleyen adamlardan söz açmıştık. Bir de bunun "istemeden oldu" ekolu var. Bu ekol can dostlar hayatın dikenli yollarında karşınıza çıkacak olan ömür törpüsü bir ekoldür. Misal okulda bahçede banka oturuyorsunuz, arkadaşın biri, diğer arkadaşına topla artistik numaralar gösterirken çoktan diye basket topunu yüzünüze geçiriveriyor. Dikkat ederseniz siz burada iyi niyetli

üçüncü şahıs oluyorsunuz. (Gerçi niyetinizi bilemem ve şu hukuktaki iyi niyetli üçüncü şahıs tanımının buraya oturduğuna da söyleyemem ama "iyi niyetli üçüncü şahıs" kelimesini kullanmak öyle içimden geldi ki anlatamam. Varsın hukukçu arkadaşlar makarasını geçsin, isterse gazetelerde nedense sadece ağzını yırtarcasına açtığı ofekli bir fotoğrafı kullananı Yarsav başkanı o fotoğraftaki gibi azarı ver etsin bana, kullanacağım. Kullandım da.) Başa dönmek olursak, siz olayda suratına topu yiben bir biçarsınız ve sinirle ayağa kalktınız. İşte tam da o sırada öldürücü cümle gelecektir:

"Abi kusura bakma, istemeden oldu."

E be deniz, bir de bile isteye mi ataktaktın basket topunu yüzüme? Hayır, bunun isteyecek yapıları zaten ancak rahatlıkla dövebileceğin bir adama yapılan hadi olmadı yanında o adamı dövebilecek sosyopatlar varsa gerçekleştirilen bir eylem. Böyle bir özür biçimi yok ki? Benim öfkem de zaten, sinirle ayağa kalktığıma göre senin bunu isteyecek yapmış olmana değil. Zira, sen bunu isteyecek yapabilecek ebada sahip olsan ben zaten yüzüme topu yedikten sonra bir de sopa yemeyemi üstüne diye efendi efendi olmaya devam edeceğim ya da senin sosyopatik derecene göre koşarak uzaklaşacağım. Tamam, gel özür dile, bilmem ne ama "istemeden oldu" deme bak kızyorum. Bu nasil bir savunma yahu? Siz de sevgili okurlar, aranızdaki "istemeden oldu" ekolu mensurlarıyla konuşun, istemeden oldu demesinler. Onları da iyi niyetli üçüncü şahıs olarak görebiliriz. Neticede burada sizinle baş başa konuşuyoruz, bir dar olmanız var, demek ki onlar burada üçüncü şahıs. Niyetleri de iyiye değmeyin keyfime ki, zaten adam "istemeden oldu, kötü bir niyetim yoktu" diyor.

■ Vedat Abi'ye de bir de çok sevgili bir arkadaşımı ayrı ayrı, üç haftadır Dostoyevski'nin Budala romanındaki Prens Mişkin ve Rogo'in karakterlerinin aynı kadını sevmek bir yana dursun aslında düpedüz aynı adam olduklarını iddia ederek tartışıyoruz. Hayır, kitabı okumuşluğum da yok, karakterlerin adını arka kapaktan okuyup uydurduğum teoriyi ama tartışmalar hayli hararetle geçti. Vedat Abi uyanmasa ve hatta biraz ikna olur gibi olsa da, en sonunda arkadaşım kitabı okumadığını anladı da bu manasız tartışmayı da görkemli bir mağlubiyetle tağladırđım. Şimdi okuyuyorum da kitabı, okursam bu iddiiyi destekleyecek veriler bulmak için okuyacağım, keyif alamayacağım. Zaten Yentundan Notlar kitabım da yıllarca yay underground Rus ortamlarını anlatıyor herhalde diye bellemiştim, o da yalanmış.

■ Bu anlamadığım bilmediğim halde tartışma olayını çok seviyorum ama yahu. Barış Günel diye bir arkadaşım var, sinemacı, senaryocu falan bir şahıs, geçenlerde "Hamlet aslında tragedya değil komedyadır" dedi. Ciddi miydi onu da bilmiyorum ama aylarca karşılaştırmalı edebiyat öğrencileriyle "hayir efendim Hamlet tragedya değil komedyadır" diye tartıştım durdum. Ve evet, Hamlet'i de okumuşluğum yok. Yalnız Me tin Erkan'ın Kadın Hamlet filmi ni seyretmişim Fatma Girik'in oynadığı, o olur mu?

Sigara yasağı mı dediniz? Evet. Tartışmalara bakıyorum harareten duman çıkıyor, hesaba dumanısız hava sahası konuşuyoruz. Bir de örnekler var ki sorma gitsin. Vay efendim New York'ta bakın hiç içilmiyormuş ne barında ne kafesinde. Şimdi hava atmak için yazıyorum vallaha, yazacak olsam ne yazdım. Tam da geldi mi bu zamanlar, sevdiğim dostu Mehmet Bozkurt'la, New York'ta Katz'ın Del'i'de (When Harry Met Sally filmindeki orqazm taklidi sahnesini çekildiği yer olarak ünlenmiş) havayını bir sabah kahvaltısı yaptık. Bu ağır yemeğin üzerine birer birer içti sigara tellendirmek üzere iki üç blok kuzeye yürüdük, Karma isimli bir bar girdik, (sacma bar şekilde girdikten sonra kimliklerimizi alıp isimlerimizi bir deftere kaydettiler) biramızız söyledik, sigaralarımızı yaktık. Demek ki orada bile varmış öyle yerler değil mi ama? İnanmayan google'da aratsın Karma Lounge diye. (Sigara yasağı biraz olsun hafifletilsin diye iyiden iyiye ukala gazete köşe yazarı gibi oldum ya, ayrı mesele.)

■ Bu yasak meselesinde çarpıştırılan diğer bir argüman seti de barların cirosunun düşeceği/çıkacağı yönünde. Yasak karşıtları cirolar çok düşecek diyor, taraftarları da "ölür mü biz eskiden gidemiyorduk, şimdi sigara içmeyenler de gidecek, işleri artacak" diyor. Hayır biraz önce söylediğim bir bardayım, içti girince kendini "güfte" şaşıp hafız sonu kezir gibi bomba okula gelen öğrenci gibi hissettim. Yasak taraftarları çok atp tutulur, e artık kendilerini barlarda, pavyonlarda, pisterde de görmek isteriz. "Aa niye gideceğizmiş ayoll" demek yok. Madem gelmeyecektin, oradaki popülasyonun sigarasını nise söndürdün. Hadi fazla yavrucukun, arkadaşlar sigaralarını söndürmüşseni bekliyor. Zaten yıllardır ş u bardan, pavyondan içeri bir Ueyd Korbey girmede gitti diye hayıflanıyorlardı. "Gitmem" demeye hakları olduğunu sanmıyorum bu kadar tartışmadan sonra.

"Sigara mekruh değil haram aslında" dedi bir arkadaşım. Yan gözle bakıp "vay sen de fetva vermeye başladın bakıyorum" dedim. "E oğlum bedene zararlı bir şey nasil haram olmasın" dedi. Düşündüm. "E Kürt Böreği de haram o zaman" dedim. "Yağ, hamur ve pudra şekerinin ne yaran olabilir biliyorum." O da biraz düşündü, hemen baktı bu fetva dünyasını. Fetva dünyasından bir nefer eksiltilim, sevindim.

Mekruh da, tımsı itibarıyla haramdan beter gibi geliyor bana ya ayrı mesele. Kazım Humma'nın tetanostan daha kötü bir kisi olduğunu Gerçi o kisi aynı şey ama hakikatten böyle KAZIKLI HUMMA! Demindiğinde daha üçkürüklü oluyormuş mu? Lekeli Humma da aynı hesap. Tifüs olundun desen, sanki çok dert değil gibi. Tirt gibi. Ama Lekeli Humma'ya yakalandım daha sert geliyor kulağa be.

Dikkat ettiyseniz bu hafta köşede çok fazla sayıda üçüncü şahıs'tan bahsettik, ukala gezgin'den sonra polemik arayan köşe yazarı gibi de olduk. Bir de son kez Engin Ardic diyeğim tam olsun. Engin Ardic abimiz, malumunuz yıllarca halkı hakir gören, halkın tercihlerine fazla saygı duymayan şahısları kıyasıyla eleştirir durur. Diğer yandan geçen gün bir yazısı okudum, Amerikan halkına ver emtis azarı, ver emtis hakareti. Ne köylüklükleri kalmış, ne görgüsüzlükleri, ne bilgisizlikleri. Olmuyor Engin abi, halk Amerikan halkı olunca atı serbest diye bir şey yok. Devletin dolay halklara öffe kusmayalım. Amerika'ya çatalım, halkını tenzih edelim diyoruz.

Ah sen! Olman olacak iş değildi, olmaman çok normal. Şimdi ama bir kere oldun ya, normal o sanıyorum. Ama halbusi, zaten olmayacak işti be. Ah be'm.

Oğuz, Seda'nın sevgilisi, benim de, bayagi, bi zamandır tanıştığım biri...Ama kafa olarak Seda'nın her açıdan çok ilerisindedir yani...

"BİLİYODUM SONUÇTA SEN DE Bİ KIZSIN, BELKİ BENİ O KONUDA HAKSIZ BULUYORSUN AMA NE OLURSA OLSUN İNSAN SEVGİLİSİNİ ÖYLE AZARLAR MI? SEN AZARLAMAZDIN YANI BENCE..."

İYİ DE KÜASE GÖRMÜYÖSA NE GEREK VAR? TELEFONUN KENDİSİNE Mİ İLAN EDİCEZ AÇIKMIZ?

VE BİŞEY İTİRAF EDİYAM MI? ÜÇÜMÜZ BİR ARADAYKEN BAZEN SEDA HİÇ KONUŞMASINI İSTİYORDUM ÇÜNKÜ AP... TALCA BİŞEY SÖYDÜĞÜ ZAMAN SENİNLE GÖZ GÖZE GELMEKTEN ÇOK UTANIYORDUM.

DÜNYANIN AKIŞA SAĞIRIYADA

O SIRADA ERMAN ÇAĞLAR

Yediklerim (isimli köşe)

Aslında köşenin adını "Yi-yorum" gibi daha fantastik bir şey yapmak istiyordum ama benden önce biri sinsi gibi "Yi-yorum" diye bir blog açmış. Ben de bunu bilmeme rağmen köşenin adını Yi-yorum koysam, o kişinin duyguları incinebilirdi. O yüzden köşenin adını Yediklerim koydum. O blogu açan kişiye en başta sinsi dediğim için de kendisinden özür diliyorum.

Sosisli Makarna: Düz makarnayı biraz daha ilginç hale getirebilmek için verilen savaşı meyvesi. İsmiden kendini ele veren, hiçbir sınıllığı olmayan bir yemek. İki - üç haftada bir aklıma geliyor, değişik ve ilginç bir fikir olduğuna inanarak pişiriyorum. Şimdiye kadar bana düz makarnanın yaşattığı mutluluktan farklı bir mutluluk yaratmadı. Her makarna türü gibi bu da gereğinden fazla yenildiğinde zihinsel gelişimi engelliyor, zeka geriliğine yol açıyor. "Kim ne kadar sosis yedi?", "Ben yeterince sosis yieyibildim mi?" gibi anlık heyecanlar yaratması dışında pek bir numarası yok. Yakın zamanda sosisli makarna yiyecek olanlara önerim şu olabilir: Hemen tencereye saldırmayın, bekleyin önce rakipleriniz kendi tabaklarını doldursunlar. Sosislerin çoğullukla tencerenin dibinde kaldığını mutlulukla farkedebilirsiniz. (Erman Çağlar yıllar içinde kazandığı bazı tecrübelerini sizlerle paylaşıyor.)

Şeftali: Yaz meyvesi olarak bunu yiyorum. Kış meyvesi olarak portakal. Meyve olarak aklıma başka meyve gelmiyor. Bu durumu devamlı kendisinden şeftali aldığım bakkalıma anlattığımda "yazın şeftali güzel olur" diyerek bir nebze olsun rahatlamamı sağladı. Sağol bakkal. Salamların üstüne bastığın "thank you very much!!" etiketini gördüğümden beri seni çok seviyorum.

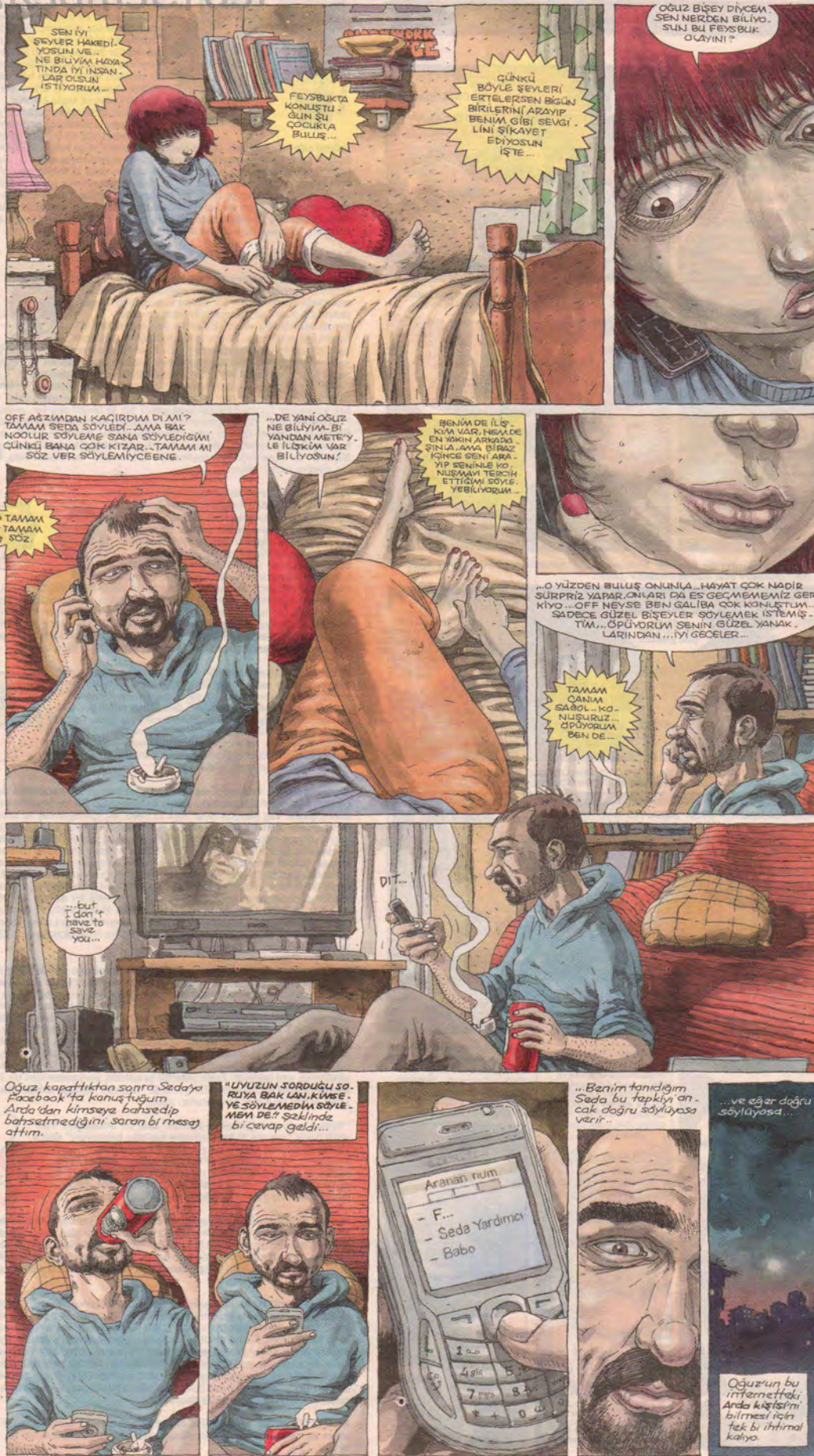

Ekmekli Yumurta: "Daha fazla ekmek yiyebilmek için ne yapabilirim?" sorusunu kendime ilk sorduğumda ondört yaşında bir ortaokul öğrencisiydim. Mutfağa geçirdiğim uzun saatler ve onlarca başarısız denemenin ardından aradığım cevabı buldum. Pişirmeyi bildiğim tek yemek olan sahanda yumurta ve ekmeği birleştirecek, sonrasında onu da ekmekle yiyecektim. Nitekim, sonuç o kadar tatmin edici oldu ki iki sene boyunca hiç sıkılmadan her gün yedim. Normal insandan tosunu dönüşmem de o döneme denk geliyor. Ailemin ve yakın çevrem baskısıyla yemeyi bıraktım, artık yemiyorum; ama arada sırada aklıma geliyor.

Domates: Çok küçüklüğümden beri yediğim bir şey domates. Yiyen insana herhangi bir sürpriz yaşatmayan, iyi niyetli bir sebze. En çok da bu yönünü seviyorum.

Patates Yemeği: Ben yapmayı bilmiyorum, ev arkadaşım biliyor. Sırf bu yüzden her seferinde festivale çeviriyor olayı. Yaparken yardım etmeye izin veriyor, patateslerin pişip pişmediğini anlamak adına yemeği bana tattırıyor. Salçalı suyla patates ve soğan pişiren bir insana göre fazlasıyla iddialı hareketleri var. Yerken de "bütün vitamini suyunda, suyundan ye" diyerek beni yönlendiriyor. Ekmek banması eğlenceli bir yemek olduğu için tatsızlık çıkarmıyorum.

Rızık: Çalışma günlerinde uykusuz dergisinin mutfağında bulduğum şeyleri yiyorum. Gün oluyor birisinin buzdolabına sakladığı elmasını yiyorum, gün oluyor başboş bırakılmış bir tost dişliyorum. Başka insanların iyi saklayamadıkları yiyeceklerine rızık denir. Ya da ben öyle biliyorum.

Buz Parmak

MATRIKS

BRUCE LEE

YÜZÜNE BİLMEYEN ADAM

Tan ve Jemal

AK BİL

Dünya Edebiyatı

★ADALET BÜLBÜLLERİ★
"Bıt Bıt Bıt Bıt," diye cep telefonunun rehberinde a-şar, doğru iniyorduŞitiwrt Adam isimlerinin arasında sayarak görünen bayan isimleri, gece virajı dönen arabaların farları gibi gözlerini kamıştırıp yok oluyordu.. Bu bayanlar çoktan başka arabaların yolcusu olmuş, cep telefonu rehberinin hayatları rüyadılar.. "Sileyim lan bunları," diye düşündüŞitiwrt.. "Sileyim ama bi kağıda da not alayım," diye ekledi.. Neden sonra elinde bayan isim ve numaralarının olduğu kağıda bakarken buldu kendini.. Cep telefonu komple erkek olmuştu.. Az evvel rehberden aşığı inerken "Bıt Bıt Bıt Bıt," eden telefon, artık "A L A L A L A L," ediyordu adeta.. Psikolojik midir bilinmez, telefonu ayakta kokmaya başlamıştı.. Bu yüzden ellerine çorap giymeden kullanmaz oldu onu.. Bi gün telefonun sakal traşını yaptırmaya gittiğinde, berberden aldılarŞitiwrtı.. Akıl hastanesinin çekmeyen bi odasına yerleştirdiler. Ama erkek, türksel şibidir, her yerde çeker "Hayallerim var, dediy, geldi.."

ASIK

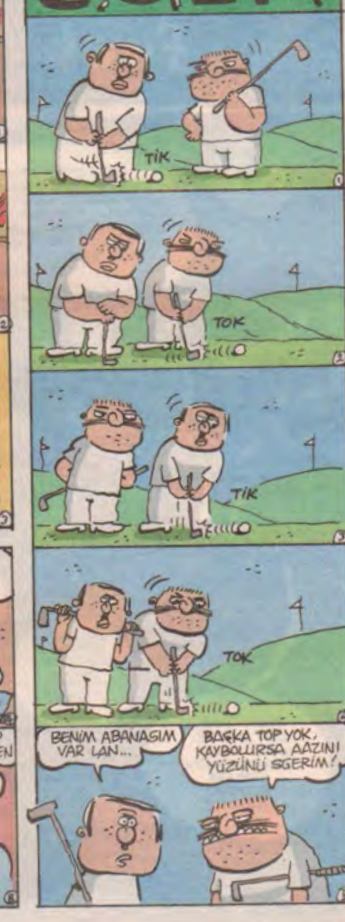
NASRETTİN

HİPERMETROP

GOLF

BÖBÖK kafası

VEDAT ÖZDEMİRÖZEL

yeni tanıştığıyla tanıştıyor, sanki mahsur kalmış gibi kader birliği içindeyiz! En yorulduğum zaman tatil, anlatamıyorum ki Masal'a "tatil, insanın içinde olur!"

Ha, illa bi yere gidilecekse, deniz şart diil ve biz de fok diiliz, örneğin Safranbolu ne güne duruyor? Gidelim efsanevi yığma taş mimari serinliğine, okumaya-yazmaya verelim kendimizi, sevişme molalarında! Safranbolu, biz olmayınca çok sıkıcı, henüz Safranbolu'yu görmüş diiliz!

Çayı koyarken homurdanıyorum, tatil sonrası duş ıyice yoruyor insanı, ta nereden temiz dönen iççamaşırılarını giyip çayın kokusuna da vakıf olunca sinirim geçiyor, nihayetinde şehre döndük işte.

Masal'ın uyuduğu ve çayın olduğu zaman aralığını çok sever benim şaşırılmış ilham perim. Anında beliriyor "N'aber hafız?" diyerek kendi çayını koyuyor. "Nerdesin lan günlerdir?" diye soruyorum, "Tatilde n'apaçan beni, fırsattan istifade ben de kafamı dinledim" diyor. "Sanki kafan çok doluymuş gibi dinlendiriyor musun bi de?" diye sözde iğneliyorum, benim iğnem nedense ona batmıyor, "Cennet

Çatı Katı

Tatilden döndük. Asıl şimdi bi beş gün dinlenmek lazım! Normalde bu kadar yorulmuyorum ben, yok 'dolonayı seyredelim', yok 'sabah deniz bi başka oluyo', uykumdan oldum arkadaş. Mal gibi yatıp yanan var. Güneş orda, vücut burda, duruyor da duruyor, beyin tatilde! Gereksiz bir sosyallik, tanıyan tanımayanla tanıştıyor, yeni tanıştığın

bahçelerinde perilere indirimli tatil var oğlum" diye komikleşmeye çalışıyor.

- Rahatça geyik yaptığına göre, bana söyleyecek yeni ve çarpıcı bir fikrin yok galiba?!
- Aslında var!
- Nasıl ya, var mı, yok mu?
- Var!
- Neymiş o?

Ve benim saf görünüşümün altında daha da saf bir kalbi olan, "özünde iyi" ilham perim, müthiş fikrini açıklıyor: "Yarım Kalmış Filmler Festivali!" Neymiş, bi şekilde yarım kalan, daha doğrusu çekimlerine başlanan ama bitirilemeyen filmlerin katılacağı yarışma şahane olmuştur! Kim katılır böyle yarışmaya, hadi katıldı, hangi s.ke derman bu yarışma? "Çayını bitir de git" diyorum. "Süper fikir verdim manyağa, gene olmuyo, iyi abi, herkes kendi yoluna" deyip kayboluyor.

Ulan periysen periliğini bil! İlginç fikir tutar diye kim öğretmiş bunlara? Herkes sırdaşı, alışılmadık, ezber bozan birer numara peşinde. Sıradan, güzel, yeni bir hikaye anlatanı dinlemeyelim mi peki? Sıra tam ne ki, dışında yer alıcaz? Bi gidin!

"Büyük düşünün!" diyenlere ayrıca sinirleniyorum. Büyük düşünceden kastı, daha çok para kazanmak. Peki, hepimiz için, parayı tastamam kaldırmayı düşünsen, bu bari orta boy olmaz mı?!

Vahşi uykumdan Ünal'ın telefonuyla uyanıyorum. "Şehber hanım" diye birinden bahsediyor, sponsor olacak proje arıyorum. "Ulan ıyice defineci gibi oldun, olur olmaz yerde para kovalıyosun" diyor, "Abi, iş ciddi" diyor. Bi kere de "Abi, ben yapı itibarıyla heyecanlıyım, s.kim hıyar diyene tuzla koşuyorum" demez ki zaten. "Bu krizde kim kime sponsor olur Ünal?" diye rasyonel çizgiye çekmeye çalışıyorum, "Abi bekliyoruz" diyor.

Şehber hanım, tutkulu ve şişman bir işkadını. Fayans sektörüne Anadolu kapları olarak girmiş ailenin, üçüncü kuşak "İstanbul" temsilcisi, bembeyaz bir tip. Masada, Kraliçe Elizabeth'le çektiği fotoğrafı hemen görüyorum. Her nedense ingilizce konuşuyor Şehber hanım, Müjde diye bir kız ana dilimize çeviriyor. Böylece "şov bizim" içinde kalıyoruz. Ünal'ın çıtır Müjde'ye saniyesinde yoğunlaşması dikkatimden kaçmıyor.

Sonuç olarak "Elimde somut bir proje yok" diyorum, "Ama çeşitli fikirler var" diye araya giriyor Ünal. Fikri buldun da çeşit arıyosun?! "Söyle ki" diyor Ünal, bakışlarına cevap vermeyip, Şehber'le Müjde'ye eşit dozlarda bakarak, "Kerem Alişık'la bir proje yapılabilir! Malum, Turist Ömer büyük tip. Sadri

Sevgili Vedat Okyar abi, nur içinde yatın...

fırat...

uğur gürsöy

Tribal

Gökçüyon

C.üstün.

Akşam safası

zey'in oğlu olduğunu göre, bu tip Kerem Bey'e mirastır!" "İlginç" diyor Şehber, "Efsane geri dönüyor yaani!" Boş bulunup türkçe konuşuyor, onda da klişenin halaybaşı. Duyarlı sığır Ünal "Hayır, Turist Ömer, hatıra ve hayal. Aynı isimle yapmak yanlış olur. 'Turist Ömer'in oğlu Turist Öner' olsun bizim rojemiz" diyerek o anki ortamı sahipleniyor. İş konuşurken olur böyle adamlar, niden içlerinde uyuyan dev hortlar, o iş konuşan üç-beş kişi, yirmi yıl yılmayacakmış gibi bi ruh haline girerler. Zannımca, iş toplantısında en loğru koordinat, "masanın varosu" kabul edilesi, kapıya yakın, sandalyelerin azlaştığı, dışarı çıkmanın kolaylaştığı yerdirdi, ayrıca belirtirim. Tabire "ilginç" deyip duruyor Şehber hanım ve aynı kadroyu akşam yemeğine davet ediyor. Görüşmek üzere, ayrılıyor. "Turist Öner" garabeti nedeniyle Ünal'a köpürmemek için hızla tekilleşiyorum.

Retrolle ilgisizler diye seviyorum bisikletlileri. Gene de aklıma Refik Halid Karay'ın satırları geliyor: "Ben, ömrübillah bisiklete ayağımı basmadım. Zira aru ardımı avuç içi kadar sert bir yaylı meşin parçasına iğreti dayayarak, alabacak, iki büküm, dünyayı görmeden, çingir mıngır ve şansız, şerefsiz iolaşmaktan, etrafımı görmekten ziyade kendime baktırmaktan zevk almayacağımı anlamıştım." 1965'te ölmüş Karay, sinemanın icadına tanık, Fakat sinema birdenbire aldı, yürüdü; Karagöz'ün perdesini tam manasıyla iran etti." yazmış... "Koca Tünel'de niye sinema yok ki ları" diye kendi kendime konuşarak, bi pasaja girip sade kahvem i içiyor ve ilham perimi bekliyorum. Gelmiyor alingan kaltak.

İndik votka, akşam yemeğine damgasını vuruyor. Şehber hanım, karanlıkta imli makyajlıla fragman gibi. Tutkulu Şişman, minik kadehleri arka arkaya uvarlıyor. Ünal da projeyi mrojeji unutmuş, Müjde'ye çalışıyor.

"Turist Ömer'in oğlu gibi tek adımlık fikirlerden ziyade, bir konsept koymak gerekir ortaya" diyor Şehber. Söz gene filme, sinemaya geliyor. Votka yorgunu Ünal, zincirleme saçmalayarak "Türk sinemasında Yavuz Turgut'un Muhlis Bey'i üzerine film tanımam!" diyor. Çok düşük tonda "Piiiiiii" diyorum.

Tutkulu Şişman, "Çocuklar, benim holdingte bulunma sebebim kültür-sanat şleri. Çabuk bi proje atalım ortaya, dedem söyleniyomuş 'Haybeye makam şgal etmesin' diye" diyerek durumunu deklare ediyor.

"Ünel'de sinema iş yapar" diyorum, kimseden cevap gelmiyor. Birden Ünal 'Yarım Kalmış Filmler Festivali yapalım" diyor. "İlginç" diyor Şehberovski. Detay anlatmaya başlıyor Ünal.

'Neyin peşindesin" diyorum. "Sen sevmeyince aynı fikri Ünal'ın perisine öyledim" diyor. "Senin gibi peri olmaz olsun" diyorum ve o an, benimkinin ırkasında, Ünal'ın el sallayan, balıketli kıvrık perisini görüyorum.

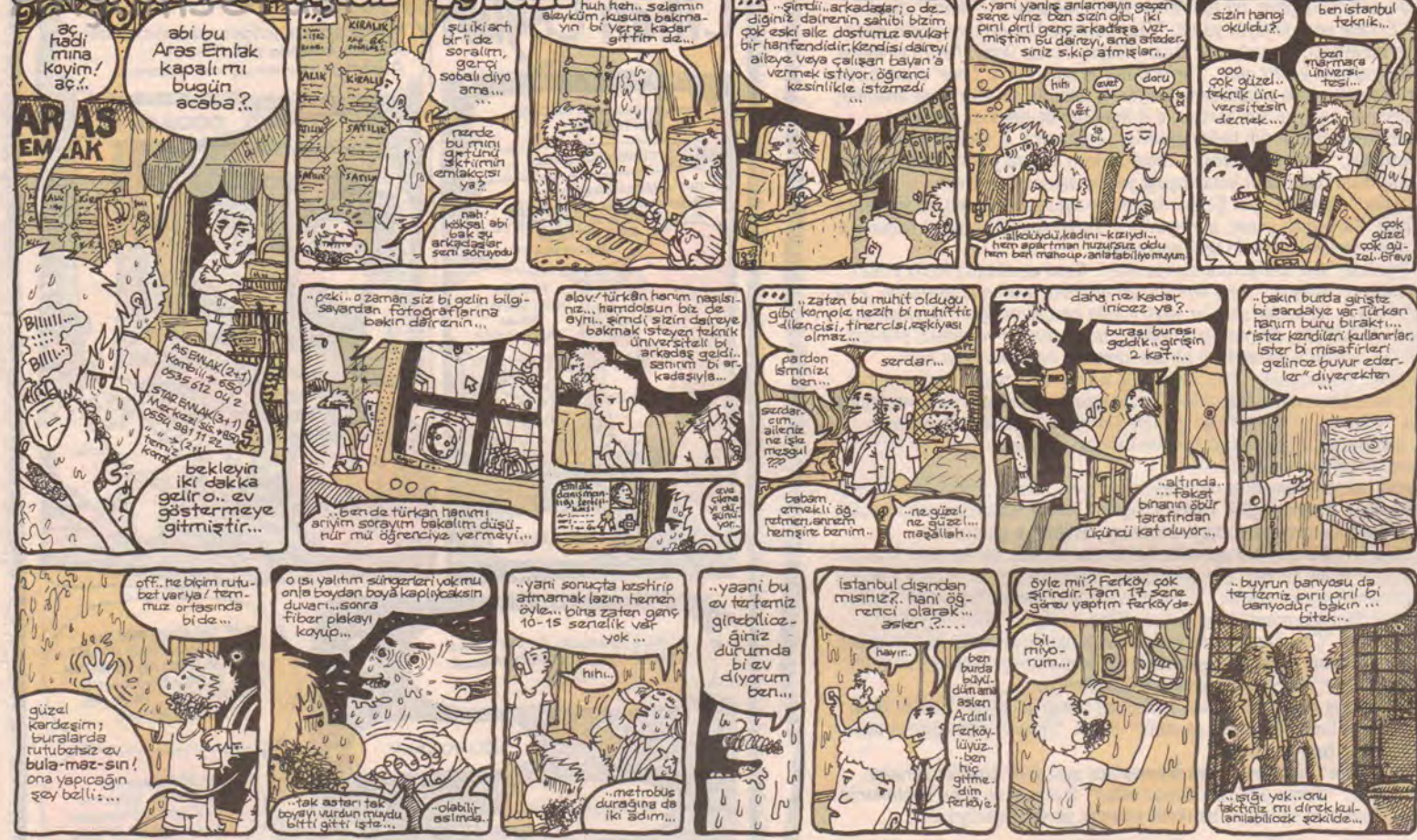
ınız bana yadigar... Vedat Özdemiroğlu

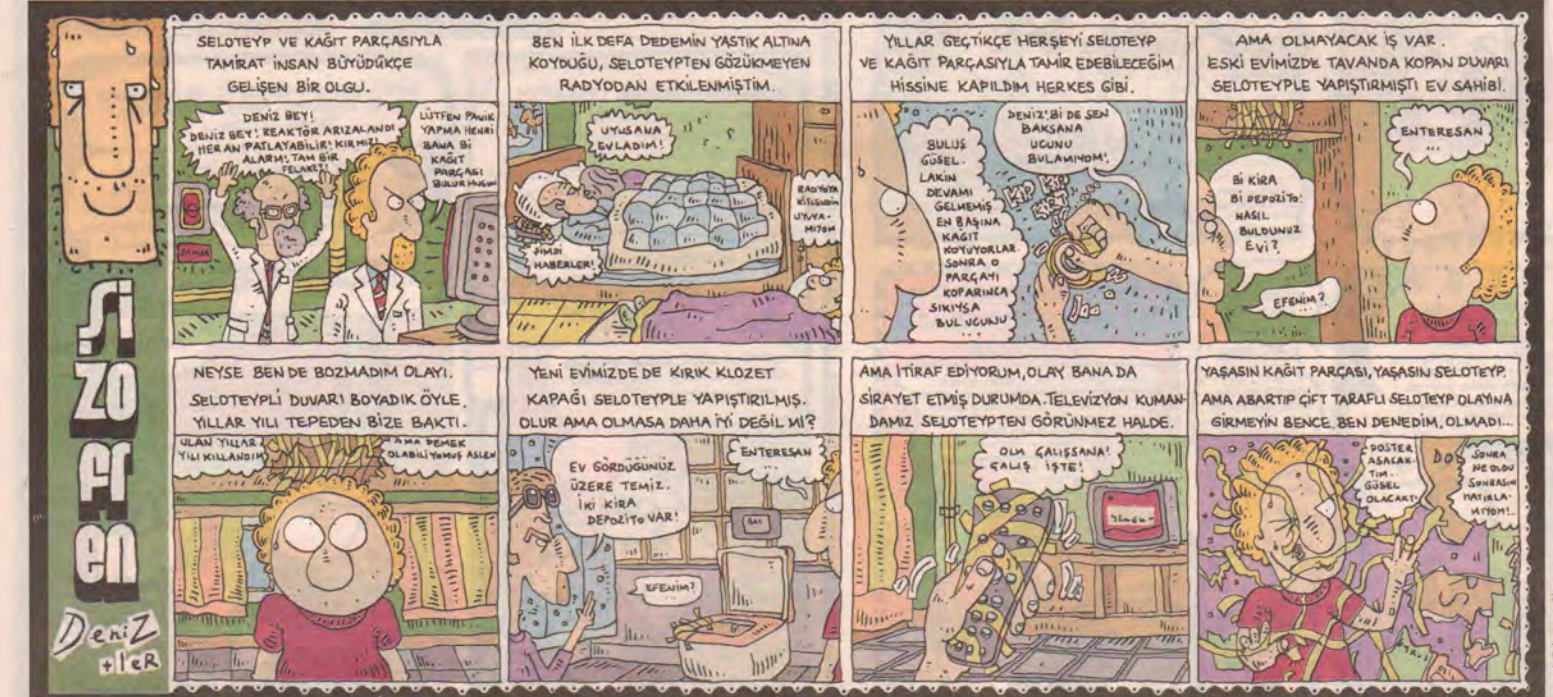
Cihan Ceylan

ama arkadaşlar tyidir eben kile

ONBESGÜN SONRA

SİZİN
Deniz
tler

deniz@hmail.com

deniz@hmail.com

Firat Budacı

HAYATIMA DENK GELEN BİR ŞARKI BULUNUR MU SİZDE?

Şarkılar söyleyerek senkronize bir biçimde sağa sola sallanan masaları uzun zamandır görmüyordum. Asmalmesci'te yürürken aniden çinkılar karşına. Sokaktaki uzun bir masanın etrafındaydılar. Onları rahatça görebileceğim bir yere oturdum. "Arkadaş" şarkısıyla volkan olup yandıktan sonra, Erol Evgin'in önderliğinde evlerin ışıklarını bir bir yakıp söndürdüler. Sesinin iyi olduğunu düşünen bir kadın biraz fazla abanıyordu şarkılara. (Hayatın onu başka yerlere savurduğu, içinde sanat ukdesi kalmış kadınlardan mutlaka bir adedi bulunuyor böyle masalarda.) Masadakilerden üçü, şarkının "Bir bir yanarken..." bölümünde parmaklarıyla 1 işaretini yapıyordu. Güfteye çok önem veriyorlardı. Mesela, "Gel de bana sor..." derken iki eliyi kendini gösteren şu adama bakın: Dikdörtgen gözlüğü ve kareli gömleğiyle, 'bu akşam İstanbul'un bütün meyhanelerini dolaşacak' bir hayat tarzı olduğunu hiç sanmıyorum ama en çok o bağırıyor. Sesini titreterek, sağ elini masadakileri tokalayacakmış hep yukarıda tutarak coştukça coşuyor. Birkaç defa kendisiyle göz göze geliyorum, her seferinde gülmüşüyorum. Şarkının bitiminde, zayıf bir kadın, ufak ufak zıplamış gibi bir ses tonu kullanarak, "Samsun as-fal-ın-da oto-mo-biller..." sözleriyle yeni bir giriş yapıyor. Tamıyorum bu şarkıyı, üniversitedeyken hafif sola meyledip sonraki yıllarda bir daha 'halkların kardeşliğine' vakit bulamayınların şarkısı bu. Bütün masa, kelimelerin üzerinde seke seke şarkıyı söylemeye başlıyor. Kareli gömlek, güneşin kuzeyde olmasına çok önem verdiği için olacak, her söz tekrarında parmağıyla kuzeyi gösteriyor. Şarkı bitince kendilerini alkışlıyorlar. Biliyorum, bu Kareli durmayacak. Suratına yerleşen tebessümden yeni bir şarkının geldiğini hissediyorum. Dikleşti, uygun bir an arıyor, dudakları aralandı, aralanan dudakların arasından Zülfü Livaneli'nin kafasını görüyorum. Sallanan masalar için bomba gibi bir şarkı bu. Herkes memnuniyetle karşılıyor Zülfü'yü. (Zaten, Zülfü Livaneli'ye bağlanamayan bir sallanan masa, sallanıyor sayılmaz.) "Eğil salkım söğüt eğil..." sözleriyle sağa ve sola sallanmalar 45 dereceye kadar çıkıyor. Kareli, şarkıyı başlatmanın, sözleri ve vurguları tam bilmenin ve iyi söylediğini inanmanın güruruna bu masayı alabora etmek istiyor. Kareli, bu gece hiç bimesini istiyor...

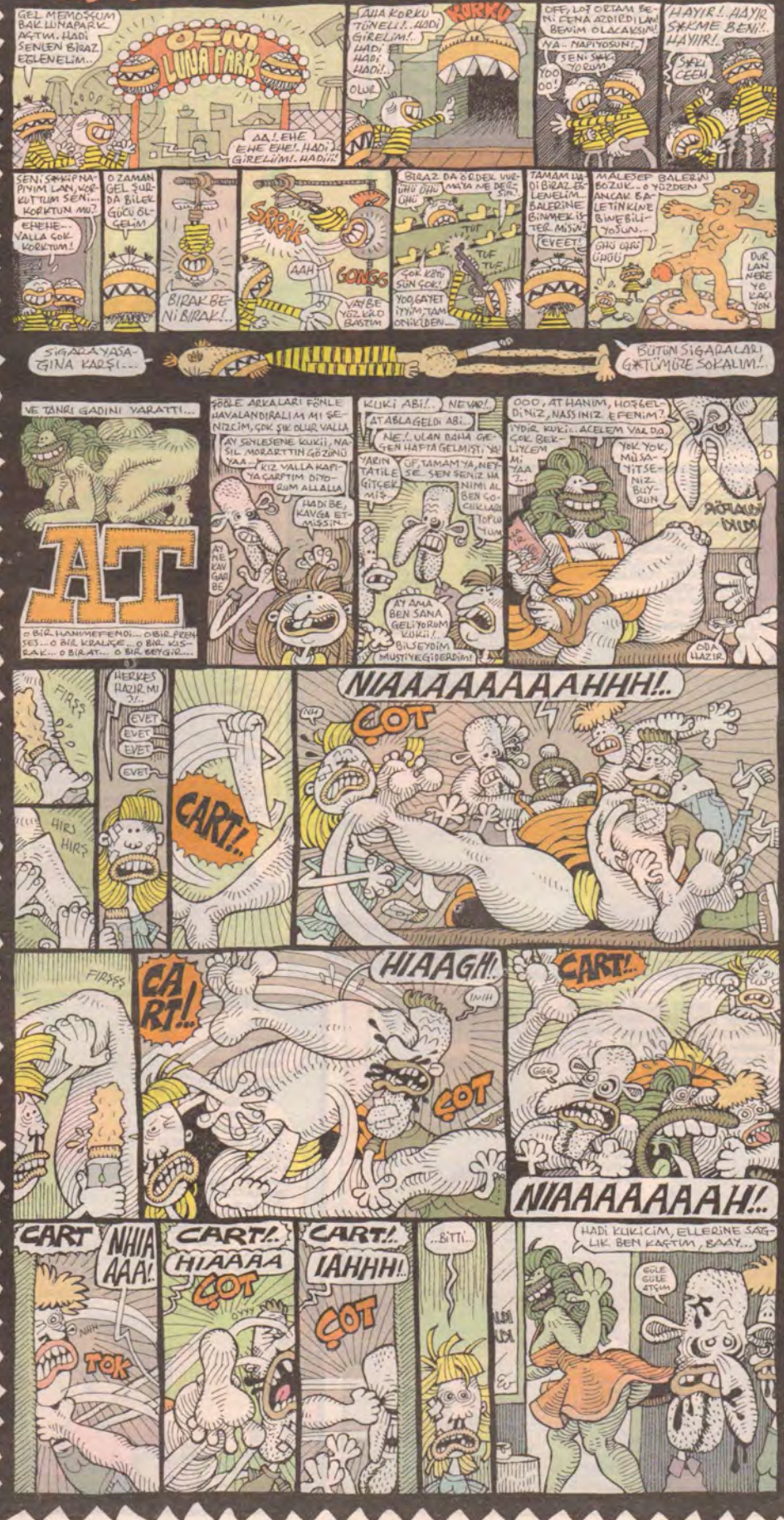
İçeride olmama rağmen ışık söniyor. Bu ikinci sönişü. Elimi kaldırıyorum. Yaniyor. Boyum kısa değil, fotoselin beni görmemesi için bir neden yok. Elimi yıkarken yine söniyor. Tekrar kaldırıyorum elimi. Tam o an içeri biri giriyor (kapıyı kilitlememişim) ve ışık yandığı anda kendisine el kaldıran beni görüyor. O da kaldırıyor elini. (Galiba ona selam verdiğimi sandı.) Belli ki sarhoş. Sarhoşların normalde yapamayacakları hareketler sergilemeleri doğaldır. Tek erkek kapasiteli bir tuvalette iki erkekiz artık. Çişini yapmaya başlıyor, bir yandan da, "Beni yak kendini yak, her şeyi yak," diye şarkı söylüyor. Işık tekrar söniyor. Sustu. Elimi kaldırıyorum. Yaniyor. "Bir kıvılcım yeter ben hazırım bak," sözleriyle devam ediyor şarkıya. Normal bir hayat akışı değil bu, nedense tedirgin oluyorum. Kapıyı biri daha açıyor. İkimizi görürce, "Pardon!" diyerek kapatıyor. Çıkıyorum tuvaletten, kapının önünde Pardon'la göz göze geliyoruz. İçerde kendini ve her şeyi yakan adamdan, "İster öp okşa, istersen öldür..." feryatları yükseliyor...

Genelde yabancı rock çalıyoruz ama eşref saati gelince Duman olsun, Hande Yener olsun esirgimiyorsun, hatta ironik olsun diye Gülden Karaböcek'e kadar uzandığımız oluyor" ana fikrine sahip barlardan birindeyim. Tuvaletten dönünce, "Öp okşa, istersen öldür!" diye bağırın onlarca insanla karşılaşılıyor. Kaan Tangöze'nin dipsomanik sesine eşlik etmek isteyenlerin boyun damarlarında korkutucu genişlemeler oluyor. Ortamda inanılmaz bir duygu yoğunluğu var. Bu kadar insanın, bu şarkının sözleriyle özdeşleşip duygusal dünyalarına karşılıklar bulduğunu düşünmek saflık olur. Yalnızca bir his bu, bir çeşit kendinden geçiş anı, ama hepsi de hayatlarının bir dönemine gönderme yapmış gibi öyle canlıya katılıyor ki şarkıya, "aşk için ölmek gerektiğine, aşkın o zaman aşk olacağına" ikna olabilir insan. Mesela, memelerine tişörtü yardımıyla 16 yy. tazyiki vermiş şu kıza bakın. (16 yy. memeleri alttan alta desteklemişti.) Dudaklarını pornografik bir dizaynla büzürek, "Aşk için..." dedikçe etrafındaki bütün erkeklerin hemen ikna olduğunu görebiliyoruz. İstisnasız hepsi kızın yüzüne bakarak, "Yanacağız ikimiz de ateşte," diye haykırıyor...

Hayatımızın hiçbir dönemine denk düşmese de, bazı şarkılara, sanki bizi anlatıyorlarmış gibi eşlik edebiliyoruz. Mesela, Sezen Aksu, "Vazgeçtim" dediginde, ülkemizde on binlerce kişi neyden vazgeçtiğini bilmeden otomatik olarak vazgeçmiştir ya da REM'in "Losing My Religion" şarkısıyla çok sayıda genç insan, dinini kaybetmekten hoşnut olmuş ve bu sarsıcı kararını REM'le birlikte çeşitli platformlarda haykırmıştır. O gece barda, REM çalmadığı için kimse dinden imandan çıkmadı. Onun yerine, bütün bar, bağıra bağıra Alice isimli bir kızdan bahsetti (who the fuck is Alice), sonraki şarkıdaysa psikopat bir katilden kaçış yolları aradılar (psycho killer) ve daha yarım saat önce "Aşk için ölmeli..." diye kendilerinden geçener, "Yalan dostum aşk diye bir şey yok..." diye bağırarak karakteriz bir yapı sergilediler. Kitle, aşk diye bir şey olmadığını iddia ederek, aslında kaybetmişlik duygusunu yüceltirken bir yandan da zıplıyordu. Memelerine 16 yy. tazyiki veren kızın da bu zıplama fırsatına katılmasıyla şarkıların anlamı tümüyle önemsizleşerek, sadece zıplamanın önem kazandığı başka bir boyuta geçildi. Sanırım bu gece, birileri zıpladıkça dalgalanan ve böylelikle varlığını iyice belli eden bu memelerin tamamını görmek ve "kazanmak" için çaba sarf edecekti. Kazanarı 20 dakika sonra tuvaletin girişinde gördüm. Artık şarkılara eşlik etmeyi ve zıplamayı bırakmış olan Alice'i dudaklarından öpüyordu. Tuvalete girip fotoşele selam verdim. Kapıyı kilitledim. Mekkanda "One" çalmaya başladı. Çişini yaparken ışık söndü. Elimle havada çakmakmak sallama hareketi yaparak fotoseli uyardım. Işık yandı...

Bara geri döndükten bir iki dakika sonra işletme ışıklarını yakıp söndürdü. Şarkılara eşlik ederek evrensel bir mutabakata vardığımız bir gecenin daha sonuna gelmiştik. Çıktım. Asmalmesci'te yürürken, sokağın ilersinden "Yanmışsın arkadaş..." sesini duyunca, "Aha! Sallanan bir masa," dedim içinden. Sese doğru ilerledim.

KROSPU ÇOCUĞU MEMO

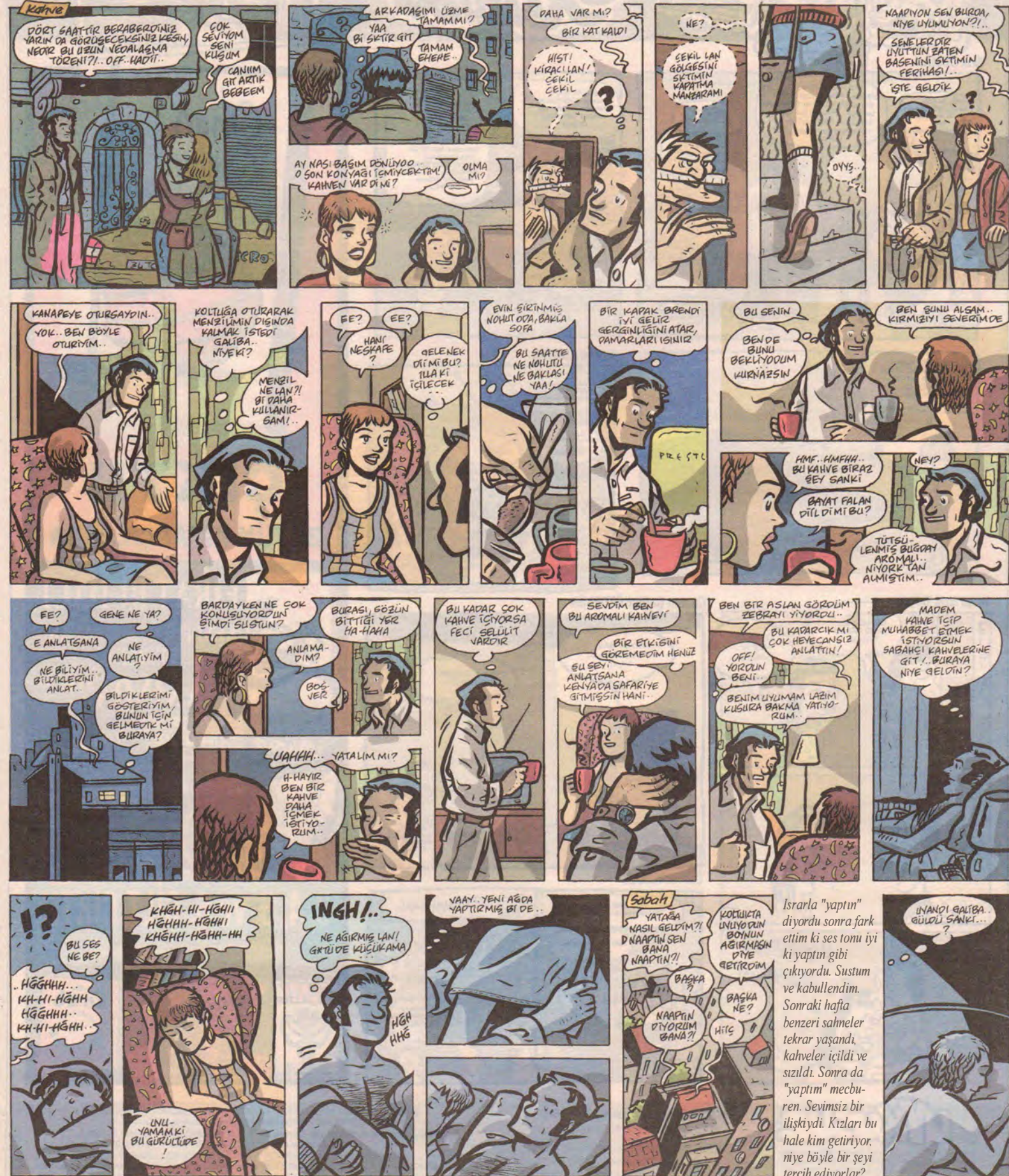

TEL: 0 (212) 245 53 38/39 FAX: 0 (212) 245 63 60 • ISSN 1307-7619
BASKI: APA Uniprint Hadımköy Asfaltı Ömerli Köyü Mevki 34555 Hadımköy / İstanbul 0 (212) 798 28 40
GENEL DAĞITIM: DPP - 0 (212) 622 22 22 ABONELİK: Yurtiçi: 99YTL Amerika: 100\$ Avrupa: 70€ Uzakdoğu: 120\$
Banka Hesap Numaraları: Yapı kredi Bankası: Parmakkapı Şubesi, YTL: 81217859 USD: 81345973 EUR: 81345967

30 TEMMUZ PERŞEMBE
SAYI: 2009/31 No: 100
1.75 TL. (KDV DAHİL)
K.K.T.C. FİYATI: 2.00 TL.

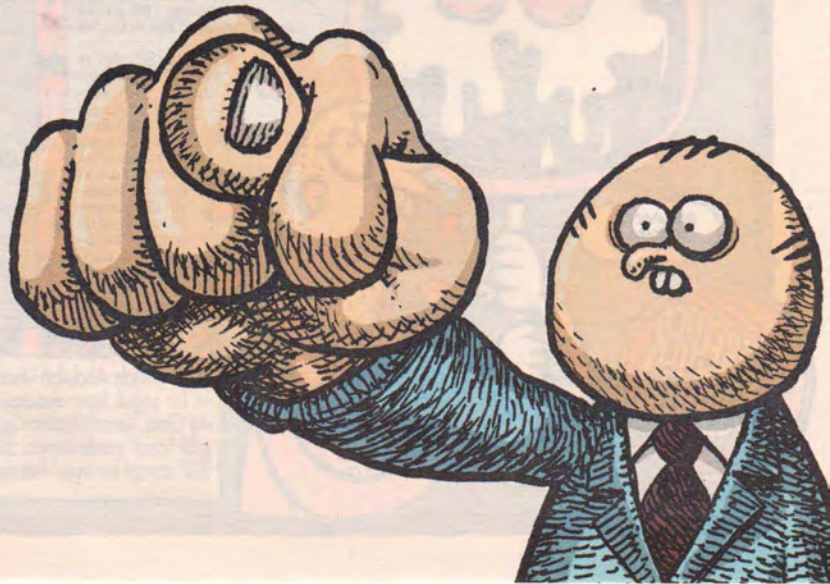
www.uykusuzdergi.com

UYKUSUZ

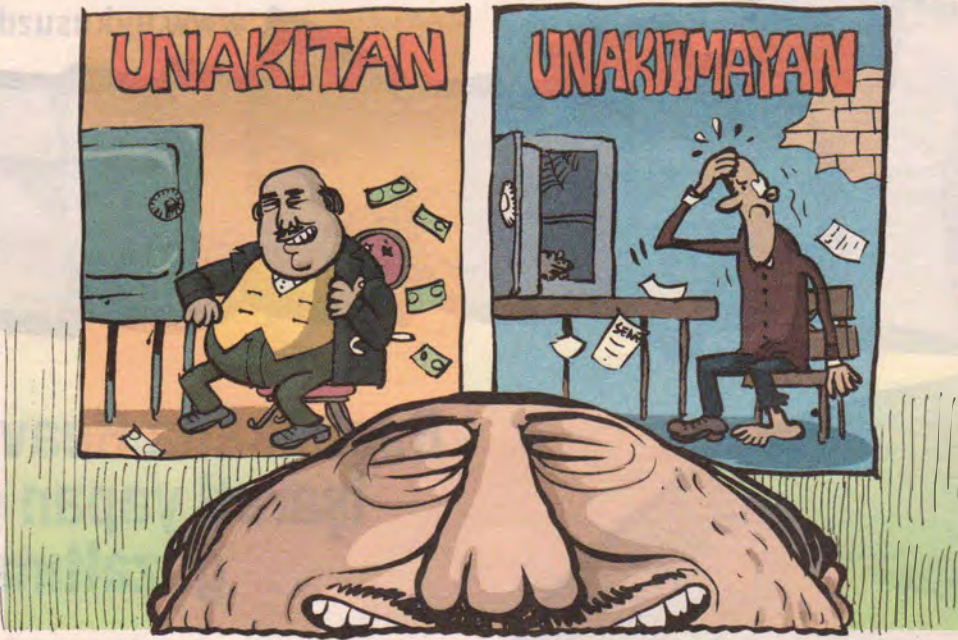

**Başbakana Heavy Metal
İşareti yapan gençler
gözaltına alındı.**

**SAKIN SİZ
O HAREKETİ
ŞUNUNLA
KARIŞTIRMISINIZ?**

Akşamseferi

Ergenekon sanıklarına ve kontrgerilla elemanlarına bir günde rapor düzenleyip tahliye eden Adli Tıp Kurumu, 4. evrede kanser hastası olan Güler Zere için "tahliyesine gerek yoktur" kararı verdi.

DEV ARAŞTIRMA!

"DÜNYA NELERE GÜLÜYOR?"

- Türklere: İnce esprilere ve sinir bozucu anılara...
- İngilizlere: İnce esprilere ve sinir bozucu anılara...
- Faslılara: İnce esprilere ve sinir bozucu anılara...
- Bolivyalılara: İnce esprilere ve sinir bozucu anılara...
- E, bi saniye! Bu nasıl araştırma?!
- Ya ne olacaktı profesör?
- İnsan evladı, her yerde aynı.
- Lan sakın araştırmaya üşenmiş olmayasınız?!
- Böyle bir dünya istemek suç mu profesör?
- Lan oğlum, sığdın giridin be !

Hillary Clinton, ABD'nin İran'a komşu ülkeleri silahlandırarak bir 'savunma şemsiyesi' oluşturduğunu açıkladı.

NİTELİK

"Mustafa da kuru fasulye-pilav gibiydi" Tuba Ünsal
"Ben de eski sevgi ileriye döner-pilav gözüyle bakabilirim, gayet mantıklı!" Duygu Çetinkaya
"Ben de eski sevgi ileriye döner-pilav, Zeynep'i ise viskiye benzetiyorum," Burak Özçivit

Mustafa Sandal'ın verdiği bir röportajda, eski sevgi ileriye döner-pilav, eşi Emine'yi ise "Beluga havyarı"na benzetmesi üzerine, magazin dünyasının derhal ürettiği onlarca beyanattan bir kaçını okudunuz...

KURUMA CANIM FEDA

• NASA, çok uzun yıllar sürecek ve belki de geri dönüşü olmayacak uzay yolculukları için astronotlar aradığını duyurdu.
• Çin'de iPhone üreten bir fabrikanın gizlilik derecesi yüksek bölümünde çalışan bir prototipi kaybeden işçi intihar etti.

Manken Gizem Özdemir, 22 Temmuz'daki güneş tutulması sırasında büyük felaketler olacağı söylentilerinden etkilenip aynı tarihte denk gelen doğum gününde pasta yerine deve kesti.

RABBİM BANAYAVUKTA TAYYARAK VARDI

2001 yılında Abdullah Unakıtan tarafından, iki adet tavuk kümesi ve bir soğuk hava deposuyla kurulan AB Gıda hızla büyüyor. AB Gıda, Kemal Unakıtan'ın gümrük vergisi ve KDV ayarlamaları gibi 'yasal' yardımlarıyla, bu yıl açıklanan Türkiye'nin en büyük 500 sanayi kuruluşu listesine girmeyi başardı.

Derin devlet yakayı ele vermemek için direniyor.

Eski Hakkari milletvekili Esat Canan: "1994 yılında Omancıkta tabur içinde 12 kişinin öldürüldüğünü dönemin Cumhurbaşkanı Demirel'e anlattım. Demirel: Devlet vatandaşını öldürmez" dedi.

Bursa Osmangazi'de iki yaşındaki bir kız bebek, cinsel organı kesilip boynu kırılarak çöpe atıldı.

KAÇ YIL OLDU?

• Banu Alkan, "Dünyanın en önemli ev kadınlarından biri benim," diyeti 3 yıl...

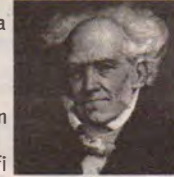
• Justin Timberlake'in, Janet Jackson'ın elbisesindeki bir kapatçı açarak memeyi açığa çıkardığı şovu izleyen Teri Carlin adındaki bir kişi, 'hasara' uğradığını söyleyerek dava açalı 5 yıl...

• Ahşap bir Lenin heykeli Düzce-Akçakoca kıyılarına vuruldu 15 yıl...

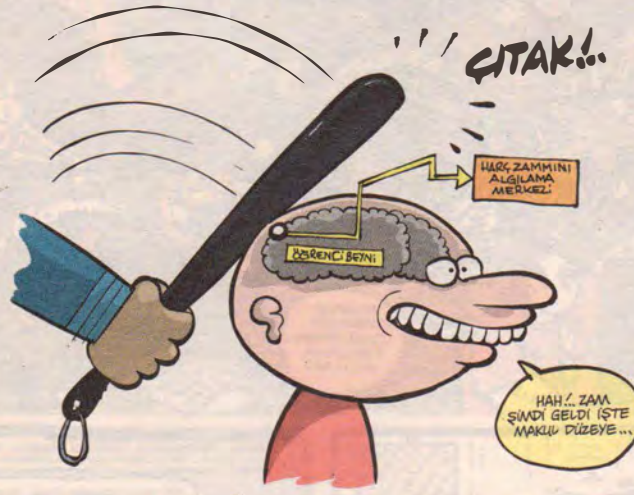
• Beşiktaş'ın şampiyonluk maçı öncesi teknik elemanlarını başka bir kanala kaptıran Star TV, Yeşilçam'dan toparlama teknik kadroyla maçı yayınlarken, yönetmen, sürekli pozisyon kaçırarak kameramana, "Kamera Recep'i yakala!" diye bağıralı ve direktifi

dümdüz algılayan kameraman, koşup Recep'i sınırsız yakalayalı 17 yıl...

• Devrimci akımlarından nefret eden Schopenhauer, Frankfurt'ta yapılan bir halk gösterisinde kalabalığa ateş açan muhafızlara, dürbünü tüfek yerine kullansınlar diye opera gözüklerini vereli tam 161 yıl olmuş...

Harçlara yapılan zamlarda yeni ayarlama!.. (Cop yardımıyla)

Polis, harçları protesto eden üniversite öğrencilerini biber gazı ve cop kullanarak gözaltına aldı.

Namıbya'da 2019 yılına kadar avlanacak 1 milyon fakun tüm haklarını Hatem Yavuz isimli bir Türk işadamlarına aldığı ortaya çıktı. Sloganı: "Deri bizim işimizdir" olan Hatem Yavuz a ait şirket, derileri Gucci, Prada ve Versace gibi ünlü modaevlerine satıyor.

•Hakapik:

Avcıların fokları avlamak için kullandıkları kazmaya benzeren ucu sivri bir alet. Yavru foklar bu aletle kafalarına vurulduktan sonra daha canlıyken derileri yüzülüyor.

TEHLİKELİ AİLE

9 AYLIK KIZLARININ ÖLÜMÜNDE DOKTOR İHMALİ OLDUĞUNU DÜŞÜNEN BİR ÇİFT, ABDULLAH GÜL'E ERZURUM ZİYARETİ SİRASINDA DURUMU ANLATAN VE YARDIM TALEP EDEN BİR MEKTUP VERMEK İSTERLER. GÜL'ÜN KATILACAĞI TÖREN ALANINA ÇOCUKLARIYLA BERABER GİDEREK BİR SİVİL POLİSTEN MEKTUBU CUMHURBAŞKANINA ULAŞTIRMAK İÇİN YARDIM İSTERLER. YARDIM EDECEĞİNİ SÖYLEYEN POLİS, AİLEYİ KARAKOLA GÖTÜRÜR VE CUMHURBAŞKANI ERZURUM'DAN AYRILINCAYA KADAR KARAKOLDA MİSAFİR EDECEKLERİNİ SÖYLER. SAAT 9.30'DA KARAKOLA ALINAN AİLE SAAT 15.00'E KADAR KARAKOLDA TUTULUR. AİLE KARAKOLDAN ÇIKTIĞINDA BABA SUAT AYDIN VE EŞİ ÖVÜLMÜŞ, ÇOCUKLARI İMRANUR'UN GÖZÜ MORARMIŞTIR, TAM BU SİRALARDA CUMHURBAŞKANI ŞEHİRDEN AYRILIR...

PARA KAZANMA KILAVUZU

Electronic Arts firması, piyasaya sürüldükten 1 hafta sonra, 600 bin oyuncuya ulaşan "Battlefield 1943" isimli bilgisayar oyunlarında, şu ana kadar 43 milyon kişinin "öldüğünü" duyurdu. Bu başarıyla çok kurulan bir şirket yetkilisi, "Oyuncularımızın bir hafta içinde 43 milyon ölümüne ulaşması bizi çok heyecanlandırdı." açıklamasında bulundu. Battlefield 1943 oyuncularının bu hafta içinde, 70 milyona ulaşarak gerçek 2.

Dünya Savaşındaki ölü sayısını eşitlemek için bekleniyor...

[illegible][illegible]

Çin'de hakikatten mucizeler yaratan bir ülkedir falan feshmek ama gözünüzü seveyim, bugün olmasa bile Çin dedikleri halklar topluluğu tarihsel olarak dalyan gibi olmalarıyla ünlü bit topluluk değil ki yahu? Çinli derince bizim aklımıza gelen, ben şimdi buradan aziz Çin halkını tenzih ederim, mini mekanik adamları gibi kimselerdir. Ba bakın boy uzatmaya kafa yordularsa onu da anlarız, haklıdır ama bu sözde geleneksel yöntemlerin yüzlerce yıl çok işe yaradığı ortada değil mi yahu?

■ İnternet reklamları; reklamda ünlü kullanma olayında da nıçır açmışlar mı açmışlar. Geçen gün bir banner'da başkan Obama bizzat yeşil kart almaya çağırıyordu heveslileri. Koskoca başkanın banner'da oynamasını yadırgadım orası ayrı.

■ Mutluluk bahşini amma sevdik yalnız. Reklam dünyamızı da böyle bir mutluluk telaşesi sarmış gidiyor son günlere. Bir litre fiyatına iki litre kolayla "Mutluluğun kaynağına" iniyoruz, bankamız olsun, cep telefonu operatörümüz olsun mutluluk saçıyor, günlük gazeteler, sütsüz süz ürünleri, etsiz et ürünleri, adi çikolata taklitleri mutluluktan başka bir şey vaat etmiyor maşallah.

■ He peki cep telefonu operatörümüz, sevgilimizi bizi terk etmemesi için ikna mı edecek? Hayır. Yine aynı mesajları alacağız, "sorun bizde değil onda" olacak veya hiç almayacağız. Operatörümüz hangi olursa olsun aradığımız numaraya ulaşamayacak veya cep telefonu ekranına baktığımız zaman "hiç yeni mesaj yok" yazmaya devam edecek.

■ Banka sirtımızı sıvazlamayacak, yine vadesi geldiğinde icra memurunu gönderecek. Bir litre fiyatına aldığımız iki litre kola da dışlarımızı iki kat güdütecek. Bütün o temsili ürününü yiyeceğin kendinden geçtiği ambalajlı mamuller eninde sonunda kanser edecek, sütsüz peynir, etsiz salam yemeye devam edeceğiz ve gün be gün daha da mutlu olarak öleceğiz öyle mi? Mutluluğu bu kadar kepeze etmek doğru değil.

■ Yani tamam herkes mutluluk ister istemesine, mutluluk güzel şey o ayrı da, mutsuzluğumuzun yegâne kaynağı olan markalara da mutluluk üzerinden reklam yapmayın artık be kardeşler. Yedikçe depresyona sürükleyen fast food ürünlerinize, içtiğiniz dışlarımızı taarruza geçen asitli içeceklerinize, elveda mesajları aldığımız cep telefonlarına, kapımıza icra gönderen bankalara mutluluktan bahsetmek yakışmıyor.

■ Bir de tabii haset reklamları var. Ben öyle diyorum yani. Neymiş, çok önemli müşterilerine öyle bir hizmetler sunuyormuş ki aklınız çıkar. Abi New York'tan transatlantikte biniyor, hanımıyla hoş beş ederken cüzdanını denize düşürüyor ama artık Jakarta'ya mı Mauritius'a mı geldiler bilmiyorum, vardıkları yerde banka görevlisi elinde yeni bir kredi kartı ve nakit parayla bekliyor. E sen bu hizmeti kaç kişiye sunuyorsun cancağızım? Harç kredisi, belediye bursu yatсын diye bankada hesap açan şu güzel kardeşime sunuyorsun mu bu hizmeti? Hayır. Otomatik ödeme talimatı vermek için, maası yatсын diye vesaire hesap açan arkadaşlarımıza sunuyorsun mu? Öna da hayır.

Kime sunuyorsun? Bankada on milyon doların üzerinde hesabı olan kankalarına. İyi güzel de bunun reklamını ne diye bana yapıyorsun? Şu hizmeti sunabileceğin zaten hepi topu iki bin kişi var şehirde, hepsini tek tek arasan, hatta ayagina adam gönderip konuşsan, onlar anlar, memnun da olurlar. Ama yok. İlla "bak böyle insanlar da var" diye benim de gözüme gözüme sokacaksin. Hayır, harcadığın paraya da yazık. Bana şimdi aklın öğretme öyle marka görünürlüğü bilmem ne diye. Onları Amerika'da okumuş marka temsilcilerine anlatsın, geçip gidersiniz. Ben yemem yani, sana söyleseler sen de yemezsin, rasyoneli sonradan yazdığını ikimiz de biliyoruz. Ama bak yapma böyle. Hava atar gibi. Ha dersin ki biz sosyal patlamaya hazırlıyoruz toplumu, anarşist insanlarız, bilemem. O kadarına kafam basmaz.

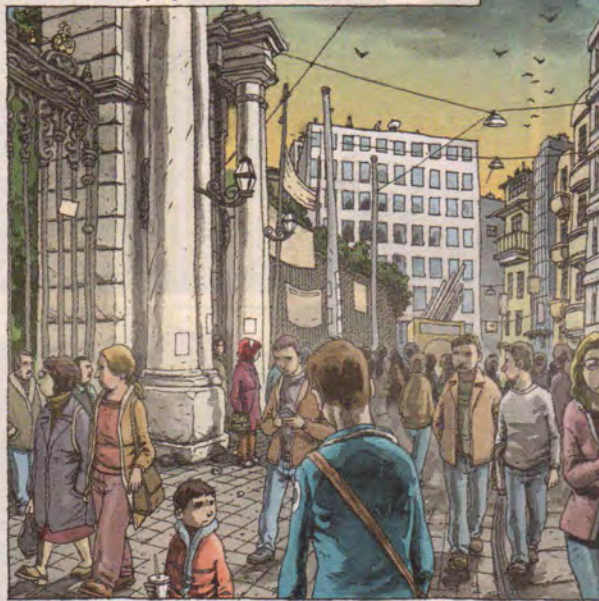
■ Gerçek de diğer bir reklamcı hıncına kurban giden kelimemiz arkadaşlar. Gerçek bilmem ne tadi! Gerçek serinlik, gerçek indirim, gerçek lezzet... Valla benim bildiğim bir şey gerçekliğin altı bu kadar çizilen hemen her şeyin bayağı sahte olduğudur. Sadece meyve tadi desen hiç kullanmayacağım ama sen gerçek meyve tadi dediğinde şüpheleniyorum haberin olsun. Aal! Tamam, sen okuma o zaman. Sana zaten web sitesinde laflar hazırladım, yakında görürsün.

Akıl Fikir Ofisi, öğrencinin kara gün dostudur: İşte ÖSS tercih rehberinizi!

Malumunuz şimdi bir kısım arkadaşımız ÖSS tercih dünyasında bocalanıyor, yeni açılan bölümler falan bu arkadaşlarımıza allanıp pullanıp sunuluyor. Hemen uyandırmak isterim, bundan otuz yıl hatta elli yıl önce var olmayan bölümlere o kadar iltifat etmeyin. Bakın bu üniversite denen meret orta çağda ilk kez kurulduğunda hukuk vardı, idari bilimler vardı, felsefe vardı, başka da bir numara yoktu, bugün de bunlar var. Öna göre adam atın. Daha ilseyi yeni bitirdiniz, hakikatten çok takıntılı bir adam değilseniz fazla daralmayın. Daralmayın derken iki anlamda kullanıyorum, alan tercihinizi daraltmayın, bir de kendiniz daralmayın. Geniş, temel, daha sonra ömür boyu istediğinizi yönetime sağlayacak bir tercihte bulunun, sonra bana teşekkür edebilirsiniz. Örneğin hukuk okursanız gazeteci olmanızın önünde hiçbir engel yok ama gazetecilik mezununu adliyeye sadece yargılandığında sokarlar, aklınızda bulunsun. Mühendis, mimar olduktan sonra da gidip yöneticilik yapabilirsiniz ama yönetişim gibi bir şey okuduktan sonra statik hesabın yanına yaklaşılmazlar, öna göre hesap edin. Bir de yazmadan önce gidip bir bakın bakalım okulun kampüsü nasıl, ortam nedir? Yemeyin beni şimdi, şurada biz bizeyiz, gidin öğrenin, kimler teklif ediyor, kampusta nasıl bir hava hakim? Sonra panele konuk olarak gelenin bile sopa yediği bir okulda dört yıl nasıl geçecek diye dertlenmeyin.

Ha bir de bu işler in acelesi yok. Üniversiteye başlama yaşı cenebi diyalarda kimi zaman 25'i hatta 30'u buluyor. Hayat sizin, acele etmeyin.

21 NİSAN 2007 CUMARTESİ... Ögüz arayıp imalı, imalı "İnternette konuştuğun çocukla buluş" dedikten sonra aslin... da Ögüz'un eskiden beri hep, bi şekilde bana özel day... randığını ama benim çok da fark etmediğimi anladım...Yani... tam emin de olamıyorum, ama Seda'nın sevgilisi olduğu için benden utanıyo gibi bi durum vardı, sanki hep...

..Haliyle insan tanımadığı birlele ekran başındaki gibi konuşmıyo... Zaten çok bişey yapmadık ki kızıye oturduk o anlattı ben dinledim... Arada hep Seda ve Ögüz geldi, aklıma...İkşinden bir, bana yalan söyledi. Muhtemelen de Arda'yı Ögüz'a yetiştiren Seda karısı...

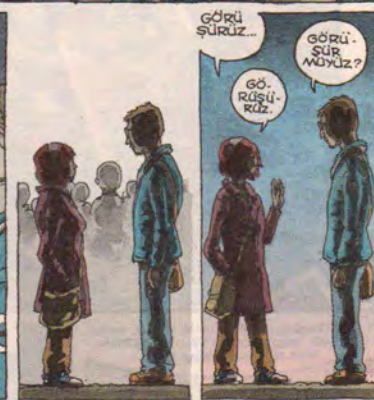
CÜNKÜ BU SEFER...HİÇ HAYAL KIRIK... LİGİ YAŞAMADIM VE...HERŞEYİN TAM DÜŞÜNDÜĞÜM GİBİ...

..Profiline fotoğraf kullanmadığı için fiziksel olarak pek bir numarası olmadığı zannettiğim bu Arda kişisi, konuşurken elinin ayagının birbirine dolanmasıyla, heyecandan sürekli kollarla filan oynamasıyla oturduğumuz süre içinde gözümü gittikçe daha fazla sevimli görmeye başladım...

...Mafetle hayatta görmemişim ve göremeyeceğim tatlı bir kekeleklik var o çocukta... (Ama asla çocuksu ya da nasil diydilim, minminli bişey değil bu...) Yürürken ellerimizin yanlışlıkla bikağ kez birbirine değmesinden rahatsız oldu...

O SIRADA ERMAN ÇAĞLAR

●Her yıl onlarca genç erkek, kendi yaşında genç bayanlarla tanışma şansına erişmek için; bir o kadar genç bayan da "belki fok balığı görürüm, kafasını okşarım" gibi ümitlerle Greenpeace'e katılıyorlar. Yaşıtı bayanlarla tanıştığı için çok seven erkek biraz da olsa neşeli bir fok balığıdır. Böylece iki taraf da hayal kırıklığı yaşamıyor, örgütün mevcudiyeti ve devamlılığı sağlanıyor. Bambaşka bir şey anlatacaktım ama tesadüf eseri Greenpeace'in kurumsal yapısına sosyolojik bir açıklama getirdim galiba. Umarım hayatınızın bir yerinde işinize yarar. (Greenpeace gönüllülerinin hepsi iyi niyetli, pırlıl pırlıl insanlardır. Yanlış olmasın.)

●Sezonluk dost: Şnorkel. İlkbahar, sonbahar, özellikle de kış aylarında bana gelip "suyun çok az altında nefes almanızı sağlayacak plastik boru satıyorum" deseniz ben de sizlere o anki ruh halime göre çok fantastik cevaplar veririm. Gel gör ki, yaz mevsiminde ben kendim arayıp buluyorum o esnafı. Plastik bir boruya verilemeyecek meblağları avucuna bırakıyorum. Kapitalizm mi çok kötü bir şey, yoksa suyun üstünde yüzüstü yatmak mı neşeli bir olay tam bilemedim. İkisinden de biraz diyelim. (Kendi imkanlarıyla evinde kendi kendini yetiştiren iktisat teorisini Erman Çağlar, sizler için kapitalizmi yorumladı.)

●Sezonluk tost: Ayalık tostu. Yukarıdaki dost ve tost kelimelerinin birbirlerine çok benzemesinden yola çıkarak sizleri biraz olsun neşelendirmek istedim. Kelime espirisinden vazgeçtiğim gün, son nefesimi verdiğim gündür. Bunu böyle belleyin.

●Dünya üzerinde nefes almayı unutup bayılan tek varlık: Arkadaşından duyduğu şakayı size anlatmaya çalışan küçük insan (çocuk). Anladığım kadarıyla aynı anda hem kendi anlattıkları şeye çok fazla gülüp, hem de nefes almayı beceremedikleri için bayılıyorlar. Genelde anlatmaya çalıştıkları şaka pek komik olmadığı ve ince sesli insan sevmediğim için çok üzülmemiyorum bayılmalarmı. Yine de yürek burkucu bir görüntü.

●Yarı bilimsel gerçekler: Kof bedenlerin mikroplarla savaşı.

Dergi sabahlamasında yatacak yer bulamayıp bir süre çıplak laminant zemine uzandım. Kalktığımda suratımın zemine dayadığım tarafı olan sağ tarafındaki gözüm belirgin şekilde şişmişti. İnanılmaz bir şey. Adını hep duyduğum fakat hiç birebir görmediğim mikroplar gerçekten vardı. Hemen ilk yakaladığım insana "insanlar böcek yiyor, hiç sıkıntı yaşamıyorlar. Ben kırkbeş dakikada bu hale geldim. Benim bedenim mi kof?" diye sordum, "evet" yanıtını alana kadar işin peşini bırakmadım. Başka birisine de "bizi hep hijyenik, mikropsuz şeylerle beslediler, o yüzden mi böyle olduk?" diye sordum. Olumlu yanıt alana kadar ona da ısrar ettim. Totale onbeş dakika süren tatmin edici bir araştırma oldu benim için. Demek ki öyleymiş.

●İnsanın insana yapmayacağı bir kötülük: Karakalem yanlış portre. Genelde iyi niyetli insanlar tarafından sevildikleri insanlar için yapılıyor ama sonuçları o kadar masum değil. İlk aşamada sevinç öldürüyor, keyfi kaçırıyor. Çok dikkatli bakanlar ya kısır kalıyorlar, ya da çocuk sahibi olma ve soyunu devam ettirme isteklerini sonsuza kadar kaybediyorlar. Unutmayın, sevdiğinizinize yapabileceğiniz en büyük iyilik onların karakalem yanlış portrelerini yapmaktır. *100. sayımız hepimize kutlu olsun. Unutmayın; bu dergi sizleri çok seven, sizler için bazen çıplak laminant zeminde yatan insanlarla dolu.

vedatozdemi@gmail.com

3'u işten vazgeç!
Ve o lan aşıp cılası, zerre fikir vermediğin gibi, bulduğum fikirlerden de caydırmaya
nı çalışıyosun?

Şana diyorum, vazgeç!
Allah Allah, bi davaya baş mı koydum ki vazgeçeyim manyakoviç!
İz, bak, kurcalama bu işi!

İz mi?! Böyle abisine, dayısına felan kız diyen kızlar vardır, sevmem. İyice yıldı bu
jeri, en iyisi görmezden gelmek.
İkter teras çıkarak üzere asansöre giriyorum, kapı tam kapanacakken tekrar açılıyor
ve içeri iki kişi daha giriyor. Anam, biri kızıl! Yanındaki de küt sarı saçlı bir kadın.
Birlikte çıkıyor, heyecanımı çaktırmamaya çalışıp göz ucuyla bizim kızıl saça
bakıyorum. Valla da benziyo. Konuşmalarından anladığıma göre, adamın adı veya lakabı
Mişi Mişi, günün sürprizi; Mişi, on günlük tatilin müjdecisi; Mişi, kültürün kızıl fırtınası!
Terasta küt saç ile Mişi'nin yerini belirledikten sonra Masal'ı buluyorum, durumu
anlatıyorum, şaka yapıyorum sanıyor sanki şaka yapmayan biriyim gibi, Kızıl Mişi'yi
yörünce de "Aa!" diyor, "Aa tabi, ya ne olacağıdı?" diyorum... Ne, on gün mü?!..
Ben teknik özürliyüm, o yüzden Masal'ın cep telefonuyla Mişşör'ü çekmesine karar
veriyoruz. Sonrasında tanışırız da belki ama bi görseli olsun adamın.
İd ve kanun, klarnetin de eşliğiyle devreye girdiği an, Masal cep telefonuyla çekiyor
Kızıl Mişi. Gülümseyişi donuyor adamın, asabilesip bağırmağa başlıyor.

Hah, şimdi iyice Güney Bey oldu! diyor Masal.

Meğerse Türk küt saç kadın, yanımıza gelip tane tane aşağılıyor:

Bu yaptığınız terbiyesizlik!

Ne alakası var, hanımefendi Sultanahmet Camii'ni çektii, diye direk yalana sığınıyorum.
Gösterin, lütfen, cebinizi!

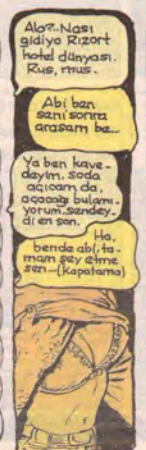
Biz anlamazdan gelip gösterememe sürecine girerken kadın coşup taşıyor: **"Miloş Gröze,**
aygın bir nihilist şairdir ve teknolojik kirlenmeye direnen edebiyatıyla, iki yıl üst
üste Unesco Yaban Hayatı Ödülü'nü almıştır. Prinsip olarak görüntü vermeyi
reddediyor. Lütfen, cebinizi gösterin!"

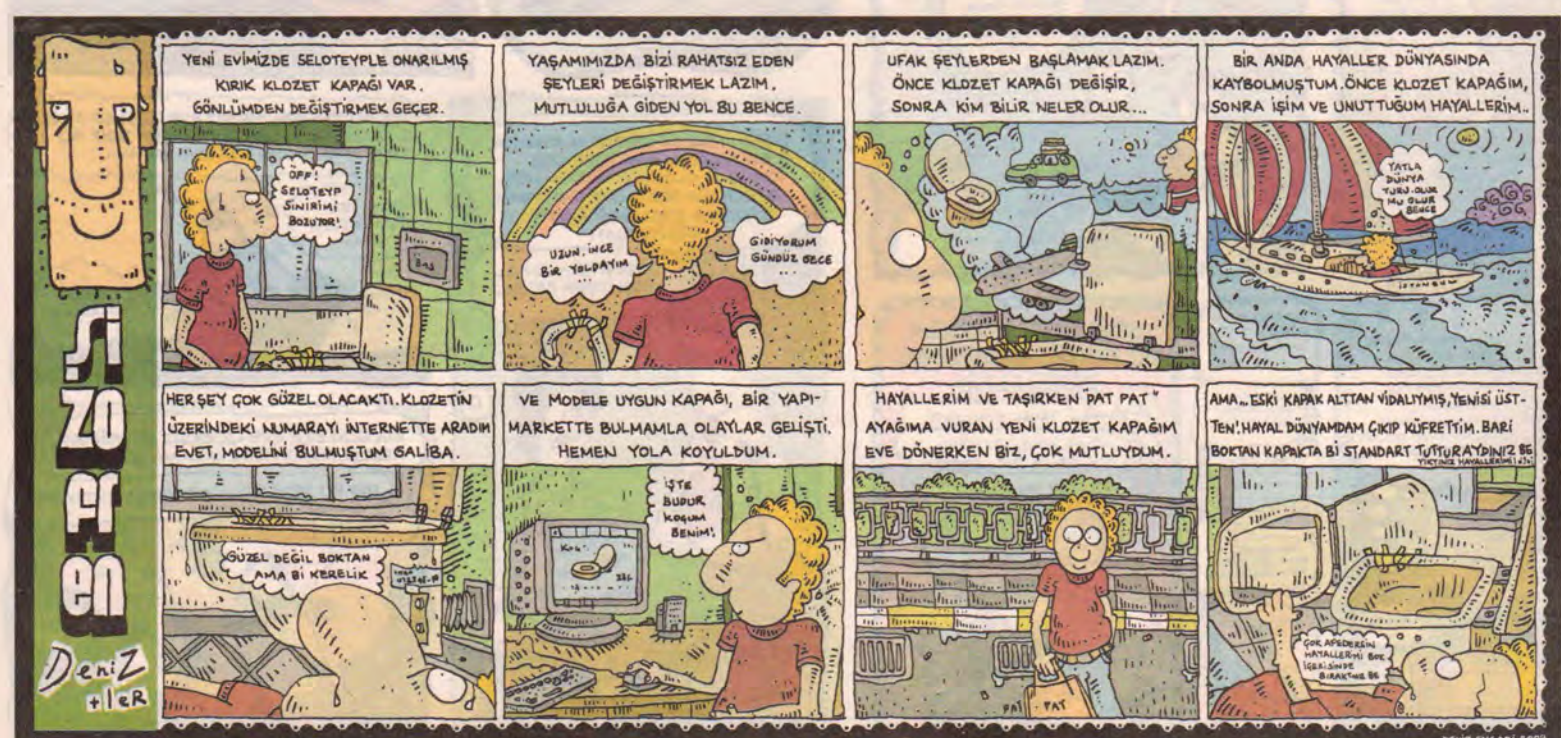
Masal'la birbirimize şöyle bir bakıp, aynı anda asansöre yöneliyouz. Evet evet, kaçıyoruz!
(devamı haftaya)

• Vedatpar: Tek kişilik gösterimle, 2 Austos Pazar, Alaçatı da belircem.
Saat: 23.00 (Sakızlıhan Otel, Kemalpaşa Cad. No.114
Alaçatı-Çeşme-İzmir, 0 232 716 61 08
Web: www.sakızlıhan.com)

Cihan Ceylan

Deniz tiler

denisat@hotmail.com

Fırat Budacı

EVET, BENİ YAKALADIN

2007 yılının yaz aylarında, bir sanatçımı tekne gezisinde sırasında tangasıyla kameralara yakalamıştı. Bu gösteri sırasında sanatçının üzerinde siyah bir tül vardı. Siyah tül, kalçayı kaba et olmanın çıkarını ve görünümüne belli bir estetik kazandırarak bir 'planlı yakalanma' aksesuarıydı. Tanganın erotizmine kabak gibi vuran ışığı kuruyor ve görüntüyü hanımefendilik sınırlarında tutmaya yarıyordu. Planlı yakalanmak, emek ve bazen de aksesuar isteyen, dikkatli kurgulanması gereken bir stratejidir. İnsanevlatı, görülmelerini arzuladığı bir halini, açıkça kendisi göstermeyi pek tercih etmez; ama 'aniden' ve 'beklenmedik' bir zamanda başkaları tarafından görülürse çok memnun olur. Çünkü böyleleri daha kıymetlidir. Sanatçının kalçalarını 'o istemeden' gördüğümüz için ahlaki sorun ortadan kalkmış, tüm ülke olarak memnun olmuştuk. Kendisi de çok memnundu bu talihşiz tesadüften ama memnun değilmiş gibi yaptı. Çünkü planlı yakalanmak, bizim en gizli ilimlerimizden biriydi ve kendini kolay kolay ele vermiyordu...

Cenk / 2007-Yaz

Cenk, odasında yüksek sesle müzik dinliyor. Aylardan ağustos, üstü çıplak. Dinlediği müziğe ellerindeki hayali bagetlerle havaya vurarak eşlik ediyor. Usta bir bateristin bile bu hareketlerle anlamlı bir ses çıkarması şansı yok. Cenk'in performansına bakılırsa, havada sürekli yer değiştiren onlarca bateri olmalı. Ara sıra iki elini havaya kaldırdı çok kalın ve boğuk bir sesle, ne olduğu tam anlaşılmayan 'sukolayyyt' benzeri bir ses çıkıyor. Havadaki hayali zile abandığı sıra odasının kapısını açılıyor. Cenk, kapının açıldığını görmesine rağmen içeri giren ev arkadaşı görmemiş gibi yapıyor. Bateriler arasında seri geçiş yaparken ev arkadaşı omzuna dokununca, aniden ürkmüş numarası yapıyor, sonra da başparmağıyla ön dişlerini çekerek ürkmüş ruhu yerine oturtuyor. "Amma kapıyı açmışsın, ne dinliyorsun?" diyor arkadaşı. Cenk, 'kapıyı açmış' olmaktan çok memnun oluyor. Ağzında ekmecek varmış gibi bir tonlamayla, ne olduğu tam anlaşılmayan 'naytmeecr' benzeri bir ses çıkıyor. "Bilmiyorum," diyor ev arkadaşı. Cenk, dinlediği grubun bilinmemesinden de memnun oluyor. Çalan telefonun ekranında Burcu yazısını görünce memnuniyeti iyice artırıyor...

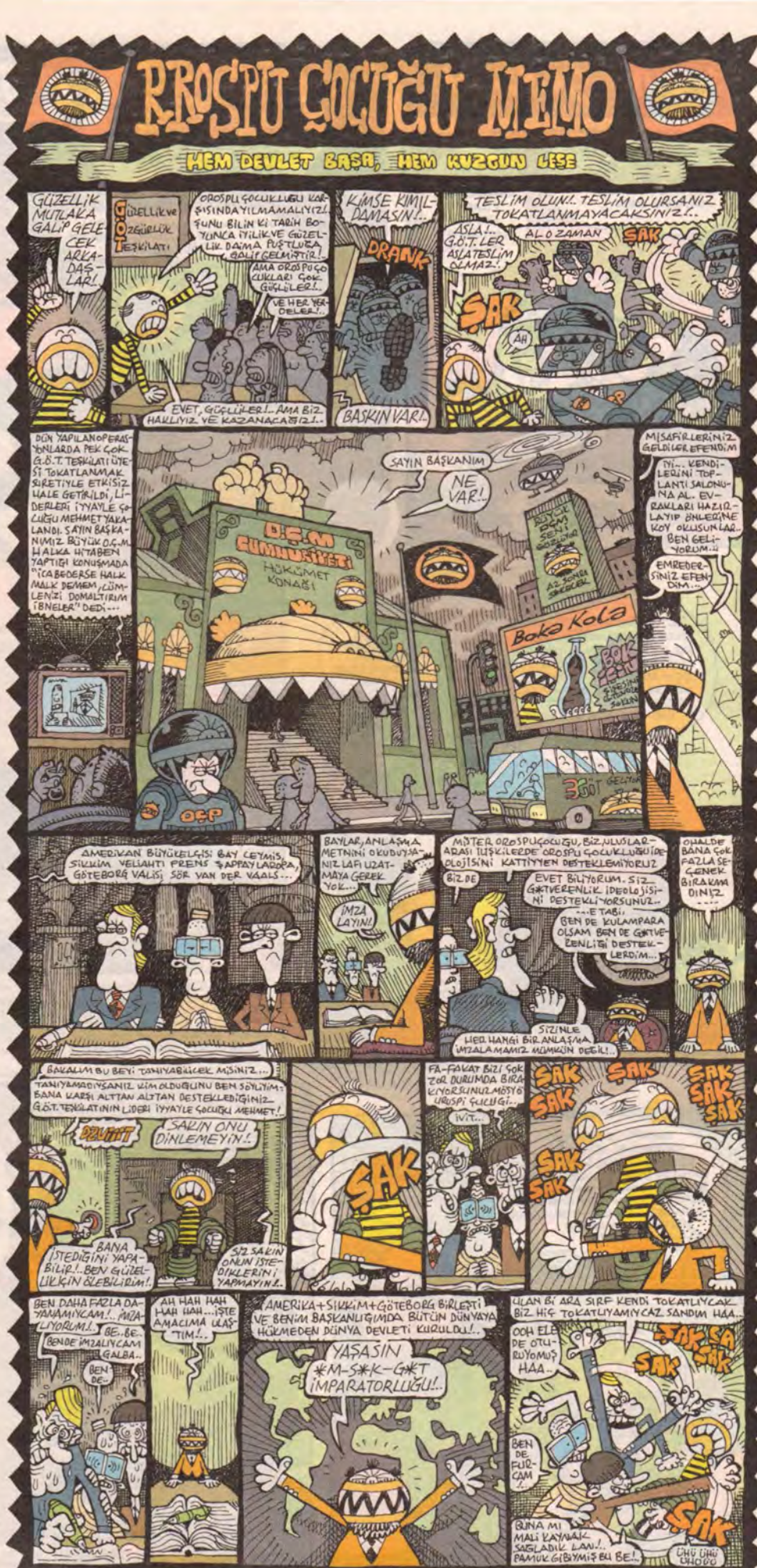
Birazdan Burcu gelecek. Odaya şöyle bir göz gezdiriyor. Dağınıklığı makul ölçülerde koruyarak odayı topluyor. Masanın üzerine bir Boris Vian kitabı yerleştiriyor. Müziği havadaki hayali bateri sayısının 3'e düştüğü daha makul bir gruba ayarlıyor. Odadaki görüntü ayarlanmış olmasına rağmen sanki her günkü düzeni buymuşçasına bir dizayna kavuşuyor. Biraz önce on adet bateriyi idare etmekten mayışan koltukaltılarını bir deo roll-on yardımıyla maskeliyor. Yarın saat sonra Burcu geliyor, Cenk'in 'planlı yakalanma' üzerine ayarladığı odasına gidiyor. Burcu, masadaki kitabı görerek, "Aa Boris mi okuyorsun?" diyor. (Biliyorsunuz, ünlüleri soy ismini kullanmadan anmanın 'ben bu insanı çok iyi bilirim' gibi bir anlamı var.) "Haa evet," diyor Cenk, sesinde edebiyat dünyasının altını üstüne getirmiş bir insanın umursamazlığı var. Cenk, planlı yakalanmak konusunda tam bir ustadır. Mesela 2 gün sonra Burcu'yla buluşmalarına giderken, farklı renk çoraplar giyecek. Durumun fark edilmesi üzerine, "Aaa hiç farkında değilim," diyerek, tatlı dalgınlıklar yaşayan bir dehannın sempatik gülüşüyle eşlik edecek Burcu'nun kahkahalarına...

Koray / 2007-Yaz

Koray, bir pazar sabahı, Kuruçeşme'de, menüsündeki rakamlar 22, 24, 32, 37 TL diye ilerleyen bir kafede hemen yanındaki masada arkadaşlarıyla oturuyor. Koray ve arkadaşları bu tür menülere alışık. Ben pek alışık değilim ama mesele bu değil, sonuçta yanında 12 yazan bir "Oslo kahvaltısı" söyleyerek durumu kurtarıyorum. Alışmadığı şeyse bambaşka bir konu: Koray'ın donu... Koray, masada otururken bu kadar abartısını daha önce hiç görmediğim bir görüntü sunuyor tüm kafeye. Bel hizasında olması gereken kemeri, kalçasını enlemesine 2 eşit parçaya ayırarak kadar aşağıda. Bir adamın, oturunca götünün yarınsın şort, diğer yarınsın da don olmasına bir türlü alışamıyorum. Kemer göbeğin üzerinde tutan dedemden, kemeri götünün ortasına kadar düşüren bu insana gelinceye kadar geçirdiğimiz evrimi açıklamak çok kolay değil. Gerçi sıradan bir don değil bu, lastik kısmında büyük kırmızı harflerle Calvin Klein yazıyor. Calvin Richard Klein, dedemden 14 yaş küçük ama ismini Koray'ın donuna yazdıracak kadar başarılı bir insan. Ve Koray bu başarılı insanın ismini bizlere göstererek başarılı bir 'planlı yakalanma' entstantesine imza atıyor. Ve ben de, bir adamın donuna bu kadar uzun baktığını için, Koray'a yakalanıyorum. Benim yakalanmamsa tamamen plansızdır...

Fırat / 2007-Yaz

Niyetim bir içmekti ama yan tarafta oturan 60 yaş üzeri çok neşeli erkek grubu, bir reklam filmi kalitesinde rakı görüntüleri sergileyince heveslendim. Rakı, kavun ve peynir söyledim. Bu siparişler ruhumda kalender bir genişlemeye yol açtı. Garsonun ikinci gelişinde, 'Fava' ve 'patlıcan ezmesi' siparişleri bu genişleme sayesinde ağzımdan kendiliğinden çıktı. Durup dururken bir sofraya kurmuşum. Hürriyet'in Kelebek ekini açtım. Sibel Can'ın bir tekne gezisinde tangayla yakalandığı haberi dikkatle inceledim. Bana kalırsa, kameralara yakalanan bu tanga da, üzerini örten siyah tül tül de bir planın parçasıydı. Yakalanan bu tangayı psikososyal bir bağlama oturtarak entellektüel bir yazı yazabilirim, diye düşündüm. Bir hayli dalmışım fotoğrafa. "Fırat napıyosun?" sesile bir anda bütün entellektüelliğim dağıldı. Arkadaşlarım bana bakıyordu. Benim bir rakı sofrası kurup tek başıma içiyor olmama şaşırmışlardı. Bunu ilk defa yapmama rağmen, ne dedim, ara sıra böyle sofralar kuruyordum gibi davrandım. Kendine ait kalender bir dünyası olan biri gibi gözükmek hoşuma gitti. Planlamamıştım ama bu görüntüyle arkadaşlarıma yakalandığıma resmen sevinmişim. Hatta bir ara, keşke Kelebek değil de, yakalandığıma an Express okuyor olsaydım diye düşündüm. Arkadaşlarımı uzaktan görsen, belki de çantamdaki Ekspres'i hemen çıkarır masaya koyardım. İşte o zaman bu yakalanmanın tadına doyum olmazdı. Sibel'i de, Koray'ı da, Cenk'i de rahat bırakır keyfime bakardım...

YAZ ASKIM

Cihan Ceylan

BENİM DE SÖYLEYECEKLERİM VAR!

Umut SARIKAYA

Kalbim Ege'de kaldı ama kütük Divriği'de.... (2)
(Geçen haftadan devam...)

Bahçeden çatal bıçak sesleri geliyordu. Kadim dostum, sevgili eşi Müge'yle kahvaltı yapıyordu. Üstümü giyip yanlarına gittim. Kahvaltı yaparken acaba yediğim boku onlara anlatıp yardım istesem diye düşündüm. "bu akşam bir arkadaşım gelecek de davet ettim kendisini. Acaba burada pansiyon var mı kalabileceğiz" dedim. Kadim dostum ağzına elinde tuttuğu zeytin çatalının ucundaki salamla vurarak "saçmalama bizde kalabilirsiniz. Pansiyona ne gerek var" dedi. Tam da istediğim cevabı vermişti arkadaşım, ne gerek vardı pansiyona bi ton para vermeye. Acaba "yok ya biz rahatsızlık vermeyelim şimdi" diye biraz ısrar etsem mi diye düşündüm. Gönülsüz ısrarın dozajını ayarlayamazsam mahvolurdum. Ya ikinci ısrarımda "tamam kalın pansiyonda" derse diye düşündükçe aklım çıktı. "Tamam, kalalım. İyi fikir" dedim hemen. Kısa bi sessizlik oldu, üçümüzde çayımızdan bir firt aldık. Kadim dostum labne peynire, sevgili eşi Müge ise salamin fiştğine gözlerini dikerek benim teklifi kabul edip hızmı düşündüler. Ben ise onu düşündüm. Çaydan bi firt alıp dibini bahçeye doğru savurdum, yeni çay koydum. O ve gelisi bütün bunları yaparken aklımdan çıkmıyordu.

"Acaba yediğim boku onlara anlatıp yardım istesem mi" diye düşündüm. "Ya arkadaşım benim burada olduğumu bilmiyor. Ona belli etmezsinz di mi. Yarın yeni gelmişim gibi yapabilir misiniz?" diyecektim ama vazgeçtim. Tatilimi, Can Gürzap ve Cihan Unal'ın oynadığı tamamen yanlış anlamla ya da birden topluca bi olayı gizleme konulu, herkesin oturup konuşsalar çözeceği, sorunun da coşkunlu da kalmayacağı bi amerikan komedi tiyatrosuna çevirmek istemiyordum. Gelince kıza durumu adam gibi açıklardım. Müge'lere bu konuyu açmadım. Masadaki ölüm sessizliği, çayı doldururken demliğin kapığını bardağın üzerine düşürmemle bozuldu. Masanın altına uyarlanan kapığı alıp geldim diye Müge'nin kızgın bakışlarla eşine baktığını gördüm. Sessizce kahvaltımızı yaptık. Kahvaltıdan sonra içeri tekrar gidip uyumayı tercih ettim. Yakında bir koy vardı, tatile gelmişken yüzebiliriz ama akşam terminalden kızı alırken diğer çığır bi çıkmayacağı karşısına diye gitmedim. Yatağa yatım, hava çok sıcaktı. Çok uykum vardı ama uyuyamıyordum. Müge'nin bahçeden söylenme sesleri geliyordu. Pek duymadım, bi kere "pansiyon" dediğini duydum o kadar. Göğsüme büyük bir baskı hissettim. Bir iç sıkıntısı ve yanma hissi midemden başlayıp

göğsüme doğru yayılıyordu. Çok uykum vardı gözlerim kapanmak üzereydi ama gözümlü kapattığım anda korkuyla açtım, göğsümdaki baskı yavaş yavaş artıyordu. Kulağım çınlamaya başlamıştı. Panikle uzandığım yerden kalkıp yatağa oturdum. Evden çıkıp biraz hava alsam iyi gelecekti. Üstümü giyip evden dışarı çıktım. Köyün içine doğru yürüdüm. Bakkala girip sigara aldım, deniz kenarına nasıl gidebileceğimi sordum. Taksicilik yapan biri varmış beni götürebilirmiş. Bir çocuk taksiciyi çağırarak için gitti. Sıcak bakkal dükkânında bakkalla karşılıklı duruyorduk. "Yukarıdaki eve mi geldiniz" diye sordu. "evet, arkadaşım geldim. Buralar çok güzelmış gerçekten de" dedim. "güzel ama yatırım yapmıyorlar. Marmaris, Bodrum gibi olamadık. Doğru düğün bi yatırım, bi tanıtım olmuyor. Hâlbuki oralar daha güzel buralar. Tanıtımı yapılsa da biraz para kazansak" dedi. Sonra da çevrecilere küfretti, yatırım yaptırmıyorlar diye. Arkadaşımı da pek sevmeyişi belli etti. Ben de sanki onun tarafındaymışım gibi, sanki ben de beldenin gelişmesini çok istiyormuşum gibi çevrecilere saydım, otel yapanları, yatırım yapanları savundum. "abi bir otel yapılsa buraya kaç aile ekmek yer. Fena mı olur!" diyerek bakkal can evinden vurdum. Aynı dünya görüşüne sahip olduğumuz teminatı bakkala verince bakkalın yüzünde güller açıldı. O sırada taksici geldi, beni aldı. Bakkala açtığım muhabbeti, taksiciye de açtım. Sürekli alttan alta ben yanında kaldığım arkadaşım gibi değildim, size daha yakınım duygusunu taksiciye alttan alta hissettirdim. Yolculuk boyunca tam bir birlik ve beraberlik duygusuyla hareket ettik. "gerçi yasak ama bi sigara yakabilir miyim" diye sordum taksiciye. "Yak tabi. O kadar taksit tutmuşsun içmeyecek misin" diye sordu, ona da ikram edip, muhabbeti koyulaştırdım. Beni sahile bıraktı. Denize girenler vardı ama kalabalık değildi. Gerçekten de sahilde bir iki balık restorani, bir market ve minibüs durduğunda başka bişey yoktu. Toktum ama bira içmek için restoranlardan birine oturdum. "sadece bira" dersem garson tavır yapar diye, mecburen balıkları sordum. Sanki balıktan alıyormuşum gibi "hmm çupra çiftlikse kalsın, diyip garsonun önderdiği pahalı balığı söyledim, yetmedi yanında da salata söyledim. Birayı da rakıya çevirdim. Oysa ki o kadar çok müsteriyi istiyordu ki. Garson bekledi benden önce birlerce müsteriyi yaptığı muhabbeti bi de benle yaptı. Balığın neden bu kadar pahalı olduğunu, balıkçılar kooperatifinden filan bahsetti. Dediklerinin hepsine onay verdim. Gitti. Rakıyı gündüz gündüz zorla içtim. Bi sigara yaktım onu düşündüm. Geliyordu, niye geliyordu ki. Sonra garson elinde balık ve salataya gülümseyerek geldi. Bıraktı gitti. Bu tok karınla bunu nasıl yiyecektim şimdi. Zorla ağzıma bir iki lokma attım. Sonra rakıya devam ettim, yine sigara yaktım. İlerden gelen garsonu görünce sigaramı aceleyle söndürüp, balığı gülümseyerek yedim. Çok beğendiğimi söyledim. Gülümseyerek yiyişi izliyordum.

İstesem yemeyebilirdim, ama garsonla aramızda artık bi hukukumuz olduğu için yiyordum. Sanki parasını ödemeyecekmişim de garson beni besliyormuş gibi bi hava oluştu ortamda. Garsonun yüzünü güldürmek uğruna tok karına balık yiyip, istemediğim halde rakı içiyordum. Zulum gibiydi. Allahtan içeri gitti de rahat ettim. İçimdeki bu yaranma isteğini bir türlü engelleyemiyordum. Bir gün içinde o kadar çok kişiye yaranmaya çalışmış, sırf onlardan biri gibi olayım diye o kadar çok inanmadığım şey söylemişim ki yoruludum. Sabah kahvaltıda Müge ve eski dostuma, sonra bakkala, taksiciye ve şimdiki garsona. Ve saat daha henüz öğlen birdi. Akşama o gelecekti. Önümde koca bi gün vardı. Bu yaranma isteği sınırlarım içimdeki o nedensiz suçluluk duygusunun ürünü. Özgüvenimi kaybettiğim anda bu suçluluk duygusu kendini hissettirmeye başlıyor ve bundan sonra ya karşımdakine yaranmaya çalışıyorum, ya da oradan kaçmak için çalışıyorum. Gerçi yaranma isteği de kaçmanın başka bir metodu. Suçlu psikolojisiyle her denilene evet diyerek geçiştirmekten başka bişey yapmıyorum. Sırf kendimi belli etmeyeğim diye "he abi, haklısın abi" diyip duruyorum insanlara. Arkadaşım köyde yaşamayı tercih etmişti ve yaşıyordu. Kendi isteğiyle yaptığı için beşeydi bu, köylüler zerre tanımıyordu. Onları bize taze süt ve yumurta veren alı yanaklı iyi kalpli insanlar olarak görüyorduk, bin yıl da içlerinde yaşasa onları hep böyle görecekti. Hiç gerçeken ne hissettiklerini, ne düşündüklerini bilmeyecekti. Köylüler ise arkadaşımın uzun saçlı, karı kılıklı lavuk olarak bilecekti hep. İsterse dünyanın en büyük sırrını söylesen onu dinlemeyeceklerdi, hep içinden "önce saçını kes" diye düşüneceklerdi. İki taraf da yerini ve sınırlarını bilerek geçinip gidiyordu. Ya ben ne olacaktım. Ne arkadaşım ve Müge'nin yanında tutunabiliyordum, ne de köylüyle edebiliyordum. Özgüvenim yıkıldığı anda köyüme, özüme dönmek için şehirlerden kaçtım, köyle ve köylülikle karşılaştığım anda da zaten daha önce de onlardan kaçarak şehre geldiğimi hatırlıyordum. Ortada koşup duran bir salak gibiydim. Balığı ve rakıyı yarım bırakıp, salataya hiç dokunmadan hesabı istedim. Garson yemeği niye yarım bıraktığımı sormasın diye onunla göz göze gelmemeye çalıştım parayı öderken. Üstünü beklemeden hızla çıktım balıklımdan. Bakkaldan bira alıp, sahilden uzak bi yerde, bir arazide bi ağacın altına oturdum. İstanbul'dan kaçıp buraya gelmişim, şimdi de buradan istanbula gitmeyi istiyordum. Kızı aradım, telefonu yine kapalıydı. Geliyordu, keşke gelmeseydi. Akşama kadar ağacın altında oturdum. Akşam minibüsü köye döndüm. Çantam alıp terminalde giden minibüse bindim. Ankara otobüsü henüz gelmemişti. İstanbul otobüsünde bugün yer yoktu. İzmir arabasına bilet alıp, Ankara otobüsü gelmeden terminalden ayrıldım. Orada bulunduğum için kendimi suçlu hissetmediğim bir yer anyordum.

gelen Kutusu

Ömer GÖKSEL

Anıl DUMAN

Hakan KURTAS

Barış ÖZKAN

Deniz KALKAN

Uğur KELEŞ

Çağdaş URAL

Selim TANRISEVEN

Doruktan TURAN

UYKUSUZ

Haftalık Mizah Dergisi | 30 Temmuz 2009 | Sayı: 100

Haftalık Yayın Süreli Yayıncı

YAYINCILIK MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.

İMTHİAZ SAHİBİ: Uğur GÜRSOY

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Nuri AÇAR (nuri@uykusuzdergi.com)

GRAFİK: Firat YAŞA - Evrim GÜVENÇ - Vasif TERİM - KALİGRAFI: Şevki Saygıncı

Haftalık Mizah Dergisi ve Muhabirler: Elvan Aktaş (caglar@uykusuzdergi.com)

Asmamescit Mah. Sofyalık Sok. Hamam Ap. 2-Blok No: 20/12 Kat: 1 Beyoğlu / İSTANBUL

TEL: 0 (212) 245 53 38/39 FAX: 0 (212) 245 63 60 - ISSN 1307-7619

BASKI: APA Uniprint Hadimköy Asfaltlı Ömerli Köyü Mevki 34555 Hadimköy / İstanbul 0 (212) 798 28 40

GENEL DAĞITIM: DDP - 0 (212) 622 22 22 ABONELİK: Yurtiçi: 99YTL. Amerika: 100\$ Avrupa: 70€ Uzakdoğu: 120\$

Banka Hesap Numaralarımız: Yapı kredi Bankası Parmakkapı Şubesi, YTL: 81217859 USD: 81345973 EUR: 81345967

6 AGUSTOS PERSEMBE
SAYI: 2009/32 No: 101
1.75 TL. (KDV DAHİL)
K.K.T.C. FİYATI: 2.00 TL.

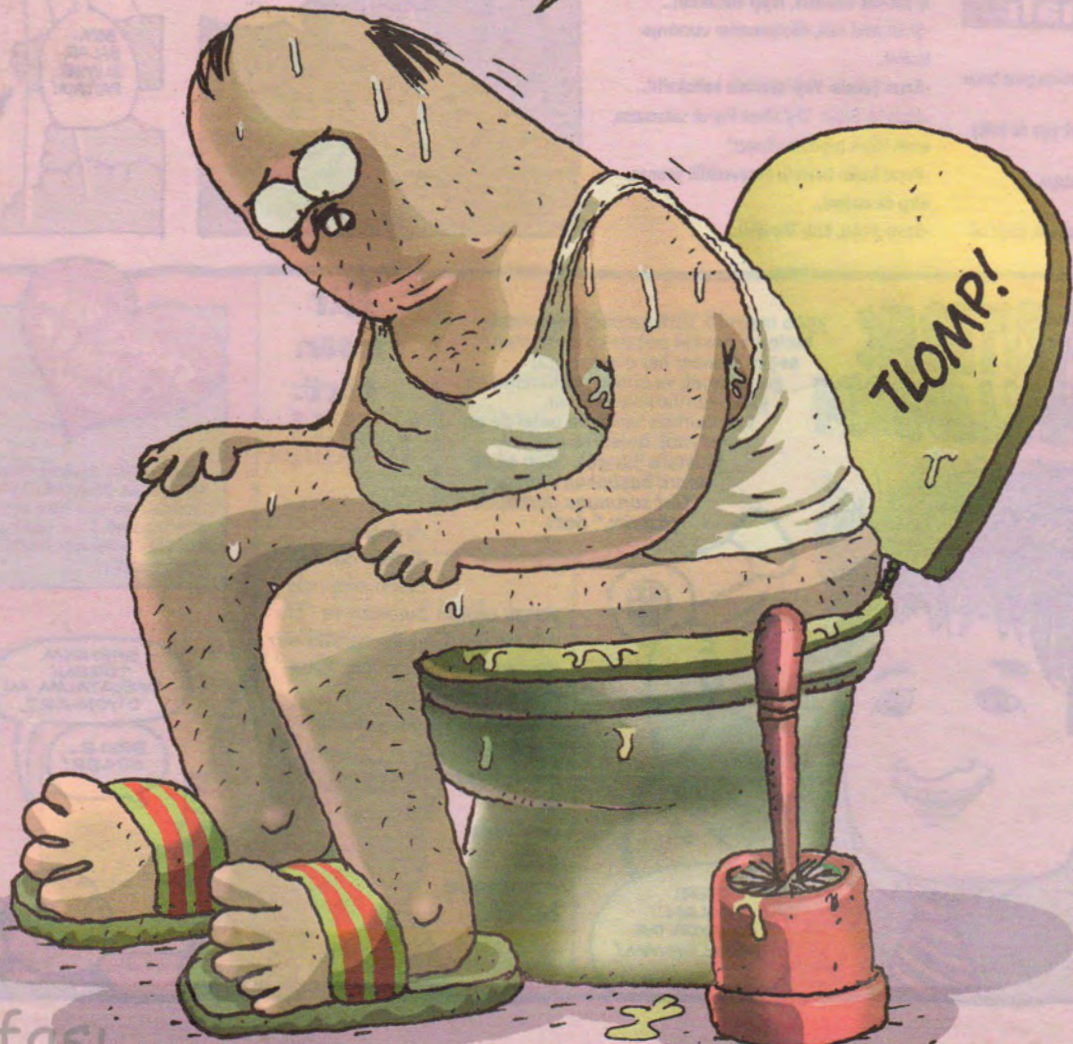

www.uykusuzdergi.com

UYKUSUZ

Başbakan Erdoğan'ı döner yerken "biz açız siz döner yiyorsunuz" diyerek protesto eden üniversite öğrencileri gözaltına alındı. Olaydan sonra Erdoğan, yoldan geçen vatandaşlara İskender ısmarladı

ULAN KEŞKE BEN DE
PROTESTO ETSEYDİM BAŞBA-
KANI. ISMARLADIĞI İSKENDERİ
SIÇMAM SANIYORDUM
SIÇTIM!..

ÜNİVERSİTE

Amerikan Bilim Adamları Federasyonu, İncirlik Üssü'nde 40'ı Türkiye'nin kontrolünde olmak üzere toplam 90 nükleer silah bulunduğunu açıkladı.

Devlet Bahçeli, Kürt açılımıyla ilgili olarak, " Ülkeyi böldürmemek için biz de 50 yıl dağda gezmeye hazırız," dedi.

Çevre ve Orman Bakanı Veysel Eroğlu, Turgutlu'da kurulmak istenen nikel madeni işletmesine izin verdi. Tesislerin kuruluş aşamasında 300 bin ağaç kesilecek.

İncirlik'teki nükleer silah olayı...

V.Ö. Kanalı

- 36: Göğüs, Göbek, Göd!..
- En korkunç ev, içinden adam çıktıkça çıkan bekar evidir!..
- Damacanayı cinsel görene pet şişe de lolita olur!..
- Hemen Bitsin: "Arkadaş, Arkadaşın pezevengidir!.. - Uğur Bektaş
- İstedğin kadar çello çal, obua çal; değil mi

ki kat-kat enselisin, repçi olacaksın!..

- Şiveli yerel halk, diksiyonundan utandırıyor insan!..
- Krem Şokola: Yaşlı zencinin koltukaltı!..
- Azalarak Bitsin: "Dişi köpek kuyruk sallamazsa, erkek köpek peşinden gitmez!"
- Beyaz kadın ticareti: Pezevenklik yetmez, ırkçı da olalım!..
- Sözde Vedat, özde Miroğlu!..

SIRITARAK HALLEDERİM

3500 metrelik Türk bayrağı yaptırmak, binlerce basket potası sözü vermek, seçim zamanı her eve sarı gül göndermek ve sürekli gülümsemek gibi icraatlarıyla tanınan, Cumhuriyet tarihinin belki de en medyatik belediye başkanı Mustafa Sarıgül, "Ben 18 ay sonra başbakan olursam Kürt sorununu dört ayda çözerim," dedi.

Bir insan türü: Yetkililer

Antalya Kemer'de, bir otelin plajında yaralı olarak bulunan ve "Efe" adı verilen Caretta caretta'nın denize bırakılması için tören düzenlendi. Tören için Ankara'dan gelen yetkililer gecikince, Efe, 1,5 saat bir arabanın arka koltuğunda bekletildi.

SADECE BENİ SEVENLER KALSIN

Erdoğan Kızılay'da döner yiyerek halkı kaynaştırırken, dönercinin önünde harç zamlarını protesto eden dört öğrenci gözaltına alındı. Sorun çıkarmayanlarsa Başbakan'la beraber İskender yeme şerefine eriştiler.

KUVÖZ

Apak ailesi yeni doğan ikizleri için solunum cihazı kuvöz arıyor. Doğumun gerçekleştiği Muş'ta aranan kuvözler bulunamayınca, çevredeki 5 ilde araştırma yaptılar ve sonunda Van'da sadece bir adet kuvöz bulurlar. Doktorlar, bebeklerin denizimliliği olarak bu kuvözü kullanmalarının riskli olduğunu söyleyince, aile, bebeklerden birinden vazgeçmek zorunda kalır. Bebeklerden birinin ölümünün ardından, Sağlık Bakanlığı duruma "müdahale" ederek 2 adet kuvöz gönderir...

UMUT SAPIKAYA

**SEGA DVD,VCD,
VZ DİVİKS ÜRETİM
FABRİKASI**
Her türlü dijital argüvleme
temlerini itina ile yapıyor.

HARS!

KAPATİYORUM ARKADAŞIM! ARTIK
FABRİKAYI... YOK DİVİDİ NİMİDİ ARTIK..
ÜRETİLMİYECİK... YILLARDIR SAYEYİNDE
İLİŞKİ YÜRÜTÜYORSUNUZ ZATEN. BİTTİ!
VERİYORUM KİMSEYE FİLM, DİZİ FİLAN..
HERKES BAŞININ ÇARESİNE BAKSIN!
DVD DİYE BİŞEY YOK BİLİN
BUNDAN SONRA..

ABİ DÜR YAPIMA, BU KADAR
KİŞİYİ MAĞDUR ETME... BİZ NE
YAPARIZ SEZON OLMAĞIN,
FİLM OLMAĞIN... ETME...

BANA NE OĞLUM
BANA NE?... BEN AYIRILDIM,
HERKES AYIRILSIN... SEKSÜL
OLURKEN BANA MI SORDUN..
GEBERİN ÇAN SIKIRTIN-
DAN UYURUNDA OLMAZ!

BEN GİDİP AYIRILDIM
KİMLİ KONUŞUCAM ABİ.
GERİ DÖNSÜN..

OĞLUM BAK... BENİM KOMÜNİST ANARŞİST ARKADAŞIM DA VAR, SAĞCI ARKADAŞIM DA VAR, ÜLKÜÇÜ ARKADAŞIM DA VAR, DİNCİ ARKADAŞIM DA VAR... ÇOK AFEDERSİN EĞİNCİSEL ARKADAŞIM DA VAR.. ÖNCE İNSAN OLSUN, ÖBÜR KİLİR SONRA GEUR KARŞIMDAKI İNSAN MI DEĞİL Mİ BEN ONA BAKARIM, GERİSİ TRAS...

BENİM DE ÖYLE ABİ.. OKUMUŞUNLU DA TANIRIM PİSKOPATINI DA... LİGİKTİR, YILLAR ÖNCE ANAMANDAN BABAMDAN GÖRMEYİŞİM İNSANLIĞI ANAP'LILI ARKADAŞTAN GÖRDÜM BEN..

Hahahaha ve gözler doldu...

SOLUKTA O : ONU SEVMEZ, KENDİ BİLECEBİZ İŞ BEN GÖRÜŞÜNE PEDİL YAPTISI İNSANLIKLA BAKARIM...

SOSYALİST...

N. Yılmaz

CABUR DAĞIN MAĞRASI
SEN OLSUN URFA BALASI
DİYE BAŞLAYAN BİR TÜRKÜLÜ
VARDIR BİLDİN Mİ?

BİLEME Mİ ABİ...
BİR YANINI DERT ÇÜRLÜTTÜ
BİR YANINI MAĞZER YARASI
DİYE DEVAM EDER HATTA!

HAH... İSTE O TÜRKÜLÜ
DE BAHSEDOĞAN
MAĞZER BİZLERİZ...
KARDEŞİMİLE BERABER
1871'DE MAĞZER
WAFEN FABRİK
VİLAHİYYETİNİ KUR-
DUK... SİLAH TUCARİYİZ
AMA TÜRKÜLÜ OLUK DÜDÜK
DİLE DOLAŞTIK... TÜRKİ
DOSTLARI İÇİN YERİLİ
BAŞLI GÖVEL ERDEK
NE İFADE EDİYORSA
BİZ DE ONU İFADE
EDİYORUZ...

İsmail Akkaya

AŞKIMIZIN MEYVESİ

AYTEK BAK ... SANA O BEĞENDİĞİN OYUNCAGI ALDIM ... NICE YILLARA ...

HEHAL ET!!

.....

HEHAL ET... BAK ALMAM KILIRAM ÇARPSIN... HAK GEÇVESİN!

HANI-LEYKEN GÖBEBİNE KLASİK MİZİK DİNLET-MİŞTİM HAHBUKİ!

ini solcu hisseden ve solculuğu
ni yaşam biçimi olarak
nimsenmiş insanların
yana, kaynaşma, tartışma
noktası

SOSYALİST ENTERNASYONEL

HER SİYASİ TARTIŞMANIN
BOYLE BİTMEŞİNDEN Ö KADAR
GÖK MUTLU OLAN Bİ İNŞANIMKI.
KEŞKE HER BOYLE BİTSE,
ÖRÜŞLERİ YÜZÜNDEN KİMSEYE
BİŞEY OLMASSA...

SOSYALİST ENTERNASYONEL
ETKİNLİK PROGRAMI
AĞILIS: Karl Marx'ın
tarhiyetli konulu konuşması.
Kapanış: Ömrü Akın Konserni

MEKDANILDS
DONDURMASI BU
ÜKEDEN Bİ GİTSİN
BİNLERCE ANANE DE
BU ÜKEDEN KATAR KATAR
GİPİR HABERİNİZ OLSUN...
ANANENİN MEKDANILDS
DONDURMASIYLA
İLİKSİ HASSAS Bİ
KONUDUR...SAKAYA
GELMEZ..!

YA ANNE YAA
BABANIN BENİM
PATATES KIZARTMADAN
YEMESİN YAA!

orkestrasında bir, hadi bilemedin iki tane sevimli afacan eleman olur ki onlar da genellikle ritim bölümüdür. Başçya, davulcuya tebessüm serbest yani. Bakın Metallica'ya, Lars Ulrich pişmiş kelle gibi sırtırken James Hetfield Tozkoparan sanayi sitesinde kavgaya gider gibi duruyor. Elemanların en az yarısı, böyle bir anasına sövülmüş, böyle bir altılıda beste kalmış gibi bakmakla mükelleftir. İnannayanınız olabilir ama ben bu kaidenin Geffen Records şirketinin tüzüğünde yazdığına bizzat şahit oldum. Evet, uyduruyorum, ben olsam ben de inanmazdım.

■ Isık ilginç. Protesto ışığıyla beğeni ışığı arasındaki fark nedir tam olarak bilmiyorum ama. Taraftar, takım kötü oynadığında ısıklı protesto ediyor. Ama sevinç gösterisinde de ısıklı çalıyor. Konserde (misal bugünkü Kırık Çizgi konserinde), grup şarkıyı bitirince ısıklı alkış birbirine giriyor. Siyasi protesto oluyor, en azından bir kısmı ısıklı. Kulaklarını kabartıp farkını anlamaya çalışıyorlar yine de olmuyor.

■ Naylonculuk başka ülkede var mı bilmiyorum ama ben bizimkilerden kullanyorum. Hala "eskiler alıyorum, nayloncu" diye bağırarak geziyorlar. Eskiler dedikleri eski kıyafet. Mekânızma şöyle işliyor. Abla bir cekek veriyor, on mandal alıyor, beki bir pantolon veriyor bir leğen alıyor, asortek abla bir kapri pantolon veriyor kova alıyor. E ne oldu? Nayloncu naylonları mahalleye dağıtmış, karşılığında bir yığın eski kıyafet almış oluyor.

Parasalar bir durum yok. Yok, o kıyafetleri Topkapı'da satacakmış, yerine naylon alacakmış da... Birak alasen. Bu barter ekonomisini bana yutturamazsınız. Nayloncular ilaç şirketlerinin aramızda soktukları hainlerdir bana kalırsa. Daha fazla insan plastikte haşır neşir olup kanser olsun, şirketler de yolunu bulsun diye tutulmuş ajanlardır. Çok sert girdim galiba, olmayabilirler de tabii, günahlarını almayayım. Ama bir şaibe var. (Zaten Yılmaz Güney'in Zavalılar filmi ni seyrettikten sonra iyice kil oldum naylonculara)

■ İssız ada ve üç şey değil mi? Ruh hastası mısınız, neden beni ıssız adaya bırakıyorsunuz, hadi bırakınz neden sadece üç şey? Her neyse; sosyopat bir arkadaşım vardı, vaktiyle bir dost meclisinde ona soruldu. Fazla düşünmeden, "Müzik ve güzel bir kadın" dedi. Biz merakla üçüncüyü beklerken "Bir de adam" diydirdi. "Ulan adamı ne yapacaksınız?" dedik, "Müziği dinlerim, kadını günümü gün ederim, adaya getirdiğim adam mutlaka kadına asılır falan, onu da döverim." diye cevapladı. Eh, dedim, dövmek için ıssız adaya adam götürün arkadaşım var. Ben iyiyim de çevrem kötü.

■ Maalesef acele bize uymaz. Vakit nakittir falan da bize göre laflar değil. Ha bu nasıl başladı dersiniz, hemen söyleyeyim müsebbibi Rejoice şampuan ve reklamlarıdır. "Şampuanı ayır, saç kremine ayrı zaman mı? Hayır, almayayım, ben yıkıyorum, çıkıyorum" diye bize duş alırken saç kremi kullanma zamanımızı geri kazandırıyor diye değil mi? Nahi öyle. Valla ben yirmi yıl kadar önceki o reklamlara kadar saç kremi diye bir şeyden habersizdim, o yaşma geleşiyi giittiğim evlerde falan da görmemişim. Kolpaçı görüyor musunuz? Zaten kullanmadığımız bir şeyin zamanını bize kazandırıyor. Saç kremi o zamanlar mayonez gibi bir şeydi, yaygın değildi onu demek istiyorum.

■ Red Kit, malumunuz ülke sevdiğimiz bir çizgi kahraman. Ama oturup Red Kit'i sakın kafayla değerdendirdiğimiz zaman görüyoruz ki karışmızda bir derin devlet adamı, bir Ergenekon tosunu, bir susurluk skandalı yahu. Adamın hiçbir resmi görevi yok, bazı maceralarda şerif seçiliyor ya, bana kalırsa o seçimler de hilelidir. Ama tutuyor Daltonların peşine düşüyor, üzerine vazife olmayan işlere giriyor, kolluk kuvvetlerinin görevini üstleniyor. Kardeşim sana bu hakkı veren kim bana onu söyler misin? Üzerini arasak kırmızı pasaportlar, istihbarat kimlikleri falan çıkacak ama kuruma sorsak "tanımıyoruz, müferrit" diyecekler, biz sanki bilmiyoruz. Bir de paraya tamah etmez bir havası var ama bu düdüklü ne yer ne iç, barlardaki viki shot'ların parasını kim öder belli değil. Yalnız bir kovboyum yağı yapıyor bir de. Kovboysan kovboyluğu bil, git iki sigır al da güti hayvan herif. Serseri gibi geziyor duruyor vahşi batıda. Var bir numarası ama anlayamadım.

■ Böyle uzun yola çıkmak, kafa dehiği bir arkadaşla ya da sevgiliyle olursa ne de güzel oluyor. Hele bir de hesapsızca, ansızın karar alınıp cıkıldysa. Şöyle uzak bir yerlere gitmek, bir ulu çınarın altında çay içmek, çayı yudumlamak telefon gelmesi, çok yakın bir arkadaşın "Abi neredesin?" Emrah'la Yonca'nın nikâhı vardı bugün, seni bekliyoruz" demesi. Hmm. Demek ki benim için bütün bu "güzelliklerin" hesapsızca, ansızın çıkmak kısmı biraz sakıncalıymış. İki can dostum evlendi ben mal gibi 200 kilometre uzakta çay içiyordum. Hayır, "bir dahakine gelirim" diyebileceğin bir şey de değil ki. Ünutkan adamın harcı değişmiş spontane hayat onu anladım. Allahtan kendi nikâhım değildi.

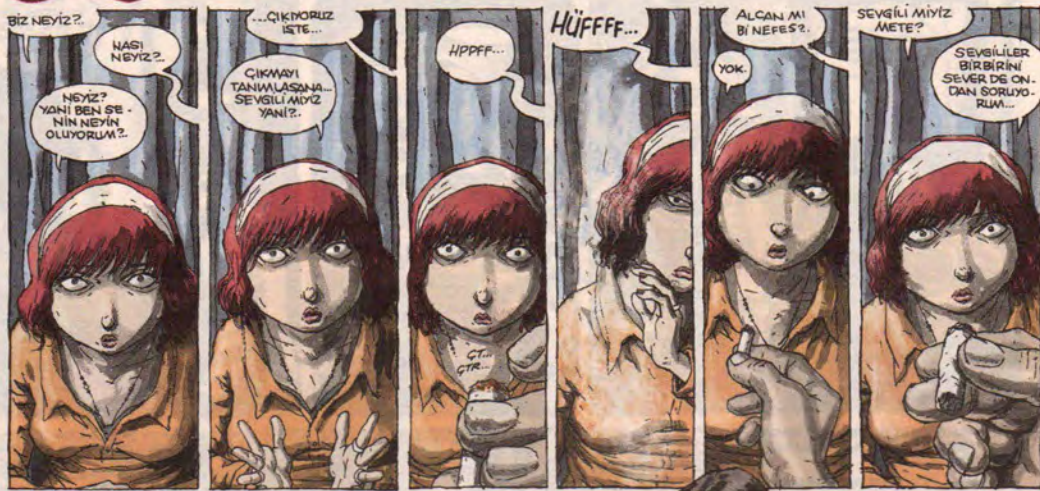
■ Cıcim ayları konusunda kafamda tereddütler var. O kadar ilişki uzmanı, evlilik danışmanı, tenasül terapisti var, hala oturup üç cıcim aylarının süresi üzerinde mutabakata varmış değiller. Varmayı denediler mi onu da bilmiyorum bakın. Şimdi aylar dengide göre bir kere asgari iki aydan başlıyor demektir. Darp gibi. Yıllar denmedigine göre de 24 aydan az yani adam yaralamadan daha düşük. Tabii TCK değişti, cezalar da değişmiş olabilir ama zaten ne alakası var kardeşim cıcim aylarıyla ceza muhakemeleri usul kanununu? Karşıtımayın şimdi onu, merak ettiğimiz nokta, kaç ay bu cıcim aylar? 2 ila 23 ay arasında bir şey onu anladık ama net bir süre verin, deyin ki 3 ay 15 gündür, ona göre fazla ilgiden fazla canım cıcimden sıkılan arkadaşlar da o kadar bekleyersin, sıkılmayan dahasını isteyen de kendisini o süreye göre ayarlasın. Bir işe yarayın, hadi ben bakmıyorken halledin bu işi.

■ Mola, sonradan devamı olacak bir kesintidir. Sinemadaki on dakika ara mesela. Güvenlidir, on dakika sonra salona döndüğünüzde filmin devamını seyredeceğinizi bilirsiniz. Bazen ama, misal benim sigarayla bırakmam gibi, bu bırakmanın "mola" olmamasını dilersiniz, devamı gelmesin, tekrar yakmayayım sigarayı dersiniz. Tam tersi de olabilir tabii. Güzel bir şey de bittiğinde mola olmuş olsun, yine başlasın, er ya da geç tekrar devam etsin istersiniz. Pis tarafı, bittisn dediginiz sigarayla bırakma eyleminin muhtemelen bir mola olması, mola olsun dediginiz duraklamanın da bir final olmasıdır. Tabii tam tersi de olabilir, o zaman gelirsiniz bir Çarşamba günü dergiyi, hep beraber halay çekeriz. Yalnız gözünüzü seveyim zurna getirmeyin, ciddi çekincelerim var zurnayla ilgili.

Sevgili Günlük

"Diğeri de sensin."

ersin karabulut

O SIRADA ERMAN ÇAĞLAR

● Fotoğrafçılık sanatında devrimci açılımlar: En yeni gelin - damat kompozisyonları.

Gelinin sandalyede oturduğu, damadın ise gelinin arkasında ayakta dururken bir yandan da eşinin omuzlarını ellediği (seviyorum ama çok da hastası değilim hareketi) illüzyon fotoğrafları geçmişte kaldı. Yeni evli çiftler artık "en az üç ay daha böyle neşeli olacağız" mesajını iyice verebilmek adına daha fantastik işlere giriyorlar. Ya da fotoğrafı çektiği günden beri kendine güveni artan fotoğrafçı düğündü, damatlıkta, pastayı derken mantıklı düşünme yetilerini geçici olarak yitiren çiftleri gafil avlıyor, punduna getiriyor. İkisi de olabilir, ben yeni kompozisyonları bir süre inceledim:

"Baloncuk neşe demektir" kompozisyonu: Bu da klasik olmak üzere aslında. Fotoğrafçının gelinle damadın üstüne baloncuk üfledikten sonra hızla makının başına geçerek ortamdaki baloncuklara çok sevinen çifti çektiği model. Uygulamasi zor fakat gelinle damadı "nerede bakacağız" derinden kurtardığı için çok tercih ediliyor. Baloncukla bakıyorlar. Gelinin baloncuk üflediği, damadın da üflenen baloncukla yakalamaya çalıştığı değişik bir çeşidi daha var. Genelde gelin seyirci baskısı ve heyecandan düzgün baloncuk çıkartamadığı, damadın ise her an çıkabilecek düzgün bir baloncukla avuçlamak için hazır beklemekten sinirleri harap olduğu için çok tercih ediliyor. Yine de içinde "ağlamak üzere olan bir kadının üflediği baloncukla çok sinirli bakan adam" olan bir fotoğraf düşünce olarak benim hoşuma gidiyor. Keşke daha çok olsa.

Şizofren çift kompozisyonu: Bu biraz korkutucu. Fotoğrafın sol üst köşesinde el ele tutuşan çift fotoğrafın sağ alt köşesinde dans eden kendilerine bakıyorlar. Yüzlerindeki "aaa bizden bir tane daha var" ifadesi de korkutucu. Yine de çok tercih ediliyor.

"Fotoğraf çok güzel bir program" kompozisyonu: Bunu görmemiş olabilirsiniz. Zengin muhitlerin fotoğrafçıları ve çok nadir olarak görülüyor. Gelin ve damat birlikte, kuşuğuna "EVLENDİK" yazılı afiş tutturulmuş uzaktan kumandalı bir model uçağın kumandasını tutuyorlar (yarısını gelin, yarısını damat tutuyor) ve uçağı gönüllerince uçuruyorlarmış gibi poz veriyorlar. Gerçek hayatta ise uzaktan kumandayı ellerine aldıkları anda model uçağın... mına koyacakları çok belli. Uçağı fotoğrafı uçuruyorlar.

● Kendinizi "bu iyi bir şey mi, yoksa kötü bir şey mi?" diye düşünürken bulacaksınız: Şakalı muhalefet yapan neşeli politikacı.

Bence petrole bulandığı için uçamayan karabatak kuşu kadar tatsız bir görüntü, ama seveni de çok var. İlyaz gibi bir şey aslında. Şaka yapması beklenmeyen bir insandan fıkralı deyiş konuşma çıkınca yüzler gülüyor. Nasıl ki illüzyon gösterisinde kadının girdiği kutudan kaplan çıkar, "aaa kaplan" diye şaşırıp gülersiniz; bu da öyle. Oysa şaşırılacak bir şey yok, orada gizli kapı var kadın oradan çıkıyor, onun yerine kaplan giriyor.

● Sıkıcı gitar dalında her sene bu vakitler dağıtılan ödülleri sahiplerini buldu. Yaşar bu sene de birinciliği kimseye bırakmadı. İkincilik ödülünü Ege kazanırken uzun süredir gitar çaldığı görülmeyen Popstar Tarık dereceye giremedi. Devamlı "Artık Sevmeyeceğim" çalan üniversiteli arkadaşım, sen üçüncüsün. Bana kalsa birincilik senin hakkın ama böyle yarışmalarda çok oyunlar dönüyor. İçeriden tanıdığın falan olması gerekiyor. Biliyorsun işte, anlattırma bana burada.

● Evinizi toplamannın doğru yöntemi: Birbirine benzeyen herşeyi bir araya yığın. Ben evde, başka türlüünü bilmediğim için öyle yapıyorum. Kitapları kitapların yanına, çatalları diğer çatalların durduğu yere, değişik şeyleri diğer değişik şeylerin yanına diziyorum. Sonuçlar göz kamaştırıcı. Masalsı bir dünya gibi oldu ev. Türlü yaratığın sabit bakışlarla sizin her hareketinizi izlediği masalsı bir dünya.

CÜCE GİBİ Bİ SEYDİ KOCASI KADIN BELLİ Kİ HERİFTEN MANNUN DEĞİLDİYE DÜŞÜNDÜM AMA Bİ YANDAN KOCASINDAN BU KADAR ÇE KINMEYİŞİ DE KILLANDIRDI İNCEDEN...

"SEVDİĞİ İLK KADIN RESMEN KOCASINA SUNMAK İÇİN ÇAGIRIYOMUŞ İKİDE BİR BUNU EYE..."

"OHA PEE... PEKİ Bİ DAKİKA TAM ANLAMAM. DİM, METE Mİ KOCASINI YOKSA KOCASI MI METE'Yİ SEYAPMIS..."

"ORASINI BİLİYİYOR - RUM DA ARTIK HANGİ - SİYSE YAPMAMIS, KADIN DA BUNU DERSTEN BIRAK - MIS... ÇÜ ANLA KADAR HOŞ - LANDIŞIM İKİ KADIN OLDU BENİM DEDİ - BİRİ O ÖĞRETMENİ İŞTE..."

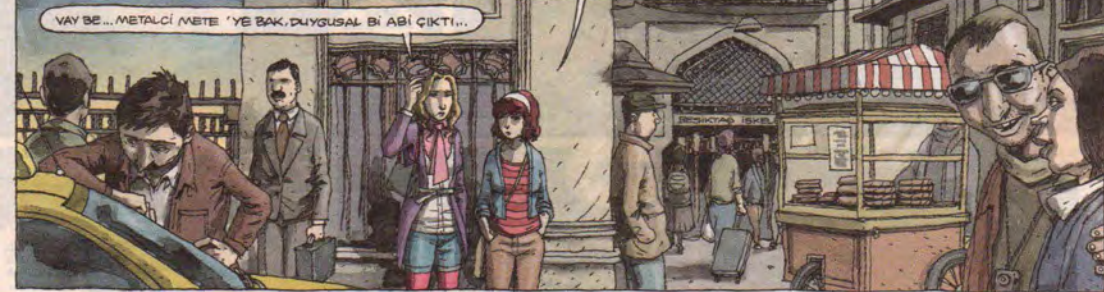
"DİĞERİ DE SENSİN..."

"HOŞLANDIĞIM VE BANA KAZIK ATMAYAN TEK KIZIŞIN SEN, ARKAMDAN İŞ ÇEVİR - MEK YERİNE İNTERNETTEN BİRYE TANIŞTIĞINI BİLE GELİP SÖYLEYEBİLDİN... O HERİF EMİNİM Kİ BENDEN DAHA SAKIN, DAHA KIBAR Bİ HERİFTİR... AMA BEN DE ZANNETTİĞİN KADAR OKUZ BİRİ DE - ŞİLİM... O DEĞİŞİK KIZLARA İŞYOLLA - YO... MERAK EDİYOSAN DA SÖYLÜY - SENDEN BAŞKASI YOK HATTA HAYATIMDA..."

AMA YİNE DE O ÇOCUĞU TERCH EDERSEN SENİ ANLARIM, İYİ Bİ SEVGİLİ OLMADIGIMI BİLİYORUM ÇÜNKÜ DEDİ... BÖYLE SEYLER İŞTE...

YAA AÇIKÇA - Sİ BEN...

NEYSE SONRA KONU - ŞURU GELİ - YO...

HANI'Z...

İŞTE...

SELAN NABER?...

BU SEDA... BU DA ARZU...

İYİDİR...

BEN DE...

NAAPA - LİM...

SEDA GİDİCEK ZATEN, BİZ KARŞIYA GEÇELİM İSTERSEN...

AA OLUR...

DEVAMI HAFTAYA...

VOLTRAN

BEN BAŞINI OLUŞTURUYORUM...

BEN GÖNDEYİ OLUŞTURUYORUM...

BEN BAKALARI OLUŞTURUYORUM...

BEN GANIN ALTINI KAPATUYORUM!

BİR BAŞKA MACERADA...

BEN SIFONLU ONARIYORUM!

BEN BAŞINI OLUŞTURUYORUM!

BEN GÜNDEYİ OLUŞTURUYORUM!

BEN BAKALARI OLUŞTURUYORUM!

BİR DİĞERİNDE İSE...

BEN GÖNDEYİ OLUŞTURUYORUM!

BEN BAKALARI OLUŞTURUYORUM!

BEN GANIN ALTINI KAPATUYORUM!

BEN SONUNDA...

KİMSİN LAN SEN?!

ABİ BEN E-2 EHLİ YETİ ADIM. VOLTRAN KULLANABİLİYORUM...

İSTE BUNU ANLAYABİLİRLER...

BAKKAAL!

BAKKAAL!

İKİ BÖYK GASTE, PEY... NİR...

TAMAM ABİ...

TAMAM PEK!

HADI LUTTU ABİ GÖRÜŞÜRÜZ!

ABİ YAPMA AMA BÖYLE...

jamal fare

LIP LIP LIP

MAOOWW

HAYDAAA... LAN YARDI MUMUZ DA MI DOKUNMASIN LAN?!

BAK HACETTEPE KOBAY DA OKUYAN YESENİM VAR...

"MUHAKKAK SEVİŞMEYİ BU YAZLARDA ÖĞRENSİN" PEDI... SARI?!

a r a g

Sark...

VALALELELE!

ÇİSSSS...

Kac numara gıyosun? 46

ohag-ül!

ZEBANİ

Böyle yapınca acıyor mu?!

AAAH!

YA BÖYLE?!

AAAAAA!

HAFİF Bİ GÜNAH ALGINLIĞI... ASPIRİN FİLAN YAZIYORUM...

SUDA ERİYEN Mİ?

HAVIR GİTE SOKULAN... CEHENNEM OLAN BURA!

Bunları Biliyor muydunuz?

Uykuya yattığımız zaman ayaklarımızı datlı datlı niye birbirine sürdüğümüzü?!

N'ne sağışh...

Sırtır...

Soru 3: Kakasını tutanlar güzel eşcinsel midir? Ve kakasını tuttuğunu gizlemeyip yanımıza gelirse "Sabahları beni kokamı tutuyorum lan" dese, bu kişi direkt eşcinsel midir? Ve de kakamızı neyle tutarsınız, gütmüzele mi? Ayrıca böyle bi tutma yeteneğinin bulunması lazımlı mıdır?

tut = tut.

Soru 4: Japonlar mı çekik gözlüdür, yoksa aslında biz mi büyük gözlüüz? (a) Bir kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'nin de Japonya'ya adanmış olduğunu biliyor muydunuz? (b) İstediginiz sorudan başlayabilirsiniz. Sorular eğitici pıdır...

POP

suck... muck... suck...

-MUCK- İYİ ABİ O ÇOCUK BURALARDA HARLANIYODU ZATEN -SUCK- BEN DE BELKİ ÇIKIYAM YURT DİŞİNE -MUCK-

-MUCK- AA BEN DE GELİRİM -SUCK-

çiftlerin arasına da sığ oturmak ne beter lan... öpücük içinde bıraktılar anına koyim ortamı...

neşse ki sıvaz var... kendime bunu borçluyum.

suck... muck... suck...

ÖRÜMCEK ADAM İSTANBUL'DA

CİRRT... CİRRT... kit...

kıprama sülaykızı şşş...

PATENT

PATENT BÜROSU

Marebe... Nivtonun başına elma düştüğünde yereyeğini bulmuştu ya hanı... Benim de saksa düştü kafama Sakası buldum... Patent almak için müracaat ettim...

ANLIYORUM...

İYİ GÜNLER... KUŞ BOKUNUN PATENTİNİ ALACAKTİM...

ARKADAŞLAR PATENTLERİ BU SEKİLDE VERİYORUZ...

UFO

ZİBBENN...

HOS GEL-DİN CANIM CANIM!

AN NAH NAH

marebe dünyeli ben dostum...

VAY GARDAAŞIM HOS GELDİN...

Kfssss...

NEYN VAR CANIM...

YAA... BENİM GİTMEYİ LAZIM...

VER LAN!

TOK!

super oldu.

Böcek Kafası

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

Çatı Katı

Sabahın tek gözü köründe, yani sekizbuçuktan dokuz gibi rasyoneloğullarının işbaşı yaptığı saatte Uğur arıyor:
-Ne o öğlum bi davetiye verdik, ortalığı tarumar etmişsin!
-Tarumarı nerden buldun lan?
-Şef fırçayı bastı öğlum, biliyo arkadaşlığımızı, ona kadar gelmiş haber.

-Aybettin Şemsettin, vidaları gevşettin!..

-O ne lan?

-Bi günaydın demeden tatava yapıyosun gönül borsasında!

-Biz gasteciyy öğlum, bizde günaydın yok, iyi sabahlar var...

Daha Uğur kapatmadan, Masal arıyor. Güney Bey'in cirosundan konuşmanın zevki, iskanacak gibi değil, Uğur'a "Dur, arıcam ben" deyip, açıyor mobil:

-Güney Bey'e benzerini gösterdim, çok sevindi.

-Sevinmez mi megalomanyak?

-Sus be o kalın sesinle. Bu adamla mutlaka tanışmak istiyö Güney Bey.

-Anlattın mı dün geceki hırığı?

-İnceden. Güldü, hallederiz dedi. Seni istiyö, fikir teatisi yapmak istiyomuş, kendi ifadesiyle.

-Kırk dakkaya ordayım!

Ne kırkı, beş dakkada değişir bütün işler, Bay Alanson haybeye konuşmaz! Ben, Güney Bey'in parasıyla Orta Avrupa'da yürümeyi planlarken takside, gündem olay örgüsünü yerleştirmiş sessizce.

Bi neşe giriyorum ortama, herkes put! Güney Bey kıpkırmızı, diğerleri bembeyaz! Yaşasın Türk Denizciliği! Bembeyazların içinde en beyaz olmayı her nasılsa başarmış olan Masal, eyleye bana "Çık, git" işareti yapıyor. Anlamıyorum. O an Güney Bey'le göz göze geliyoruz.

"Macar benzerimi konuşmak için geldin, değil mi Sedatçım?" diyor Güney Bey.

Yok, "Kanada bayrağındaki o ağaç, fokların katline ses etmeyen Kanadalılara girsin!"

demeye geldim! "Evet" diyorum, "Afedersin ama Sedatçım, son dakika itibarıyla benzerimi de s.kiim, kendimi de s.kiim!" diyor. "Nasılmış?" diyorum, boş bulunup. Masal "Gemilerimizden biri Somalili korsanlar tarafından kaçırılmış Sedat" diyor, "haberi yeni aldık!" "Nerden gemimiz oluyomuş, benim gemim o, benimle adaş gemi o, benim ilk gemim o!" diye Güney Bey köpürüyor.

Resmen global laubalilik! Akşam Macar nihilist posta koydu, sabah Somalili kardeş gemi kaçırdı! Türk kibirlisi Güney banko seribaşı! Bu çağda korsan ne lan, tahta bacak geliyo insanın aklına, anca beraber kanca beraber evlerden uzak!

yerde. Her zamanki gibi Hürriyet okumak isteyip, bi anda Kelebek okurken buluyorum kendimi. Kahvaltıyı takiben Uğur'u arıyorum:

-Selam Uğur.

-Ve aleyküm Sülfat!

-Bitsin! N'oldu, durum ne?

-Nolsun, Kültür Bakanlığı'na kadar gitti iş!

-Hadi canım?!

-Valla. Özel kalemiyle konuştum, iki gün sonra bi Türk-Macar haftası kapsamında panel var, seni oraya davet edicekler.

-Ne konuşcam lan, Macarca mı biliyom?

-Çevirceler öğlum! Aman dostluk, barış mesajları ver, iki espri yap, erit buzları.

-Kofi Annan mıyım ben Uğur?

-"Kofi Annan dansör gibi, zarif bir insan" yazmıştı, İlhan Selçuk...

Lan, ne ilgisi var şimdi?

-Ne ilgisi var, dil bilgisi var!

-Hasktır, cihaz gibi bozuldu herif!

Kapatıp eve gidiyorum. İlham Perim, belirip kiraza

dadanıyor. "Bi günlüğüne insana dönüşen, gz kırıp

böceğini yazsana" diyor, cevap vermiyorum, gz kırıp

"Kafka'nın tam tersi" diyor. Konuşmadan dik dik bakıyorum,

fırat...

uğur gürsoy

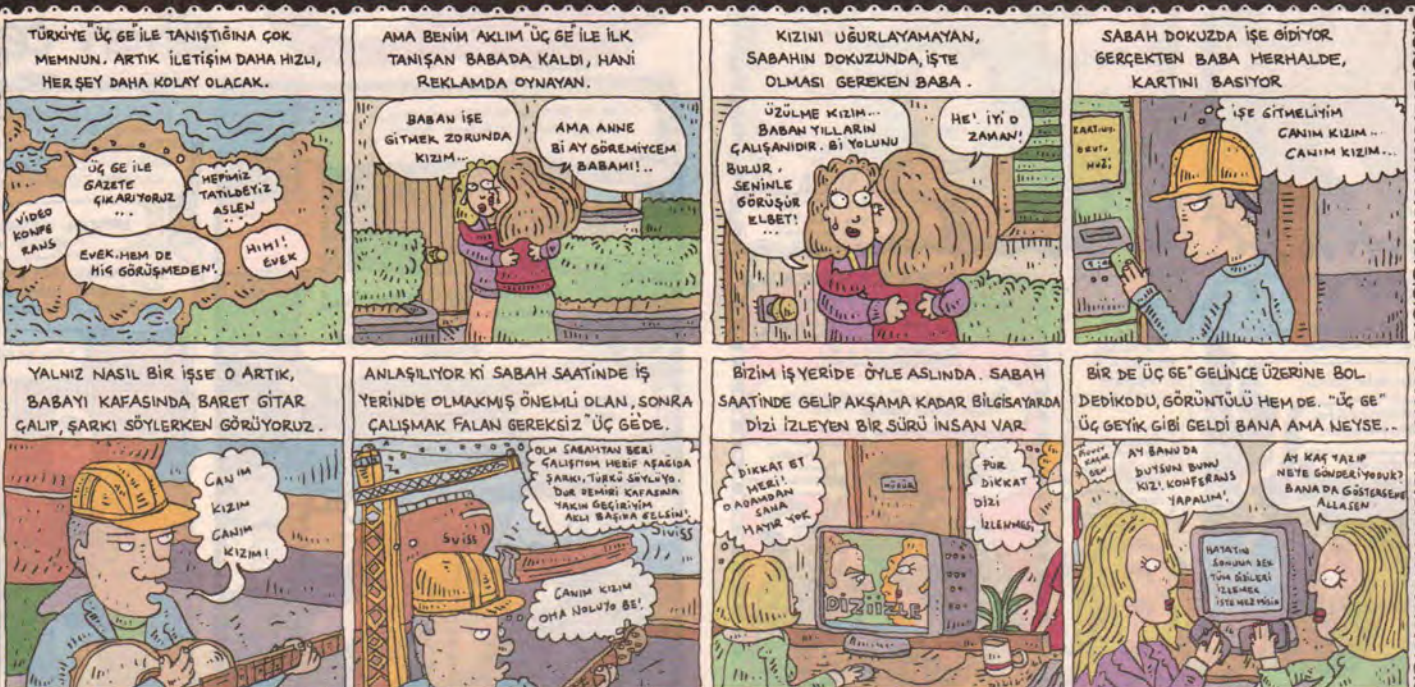

Tribal

GARİKSİYON

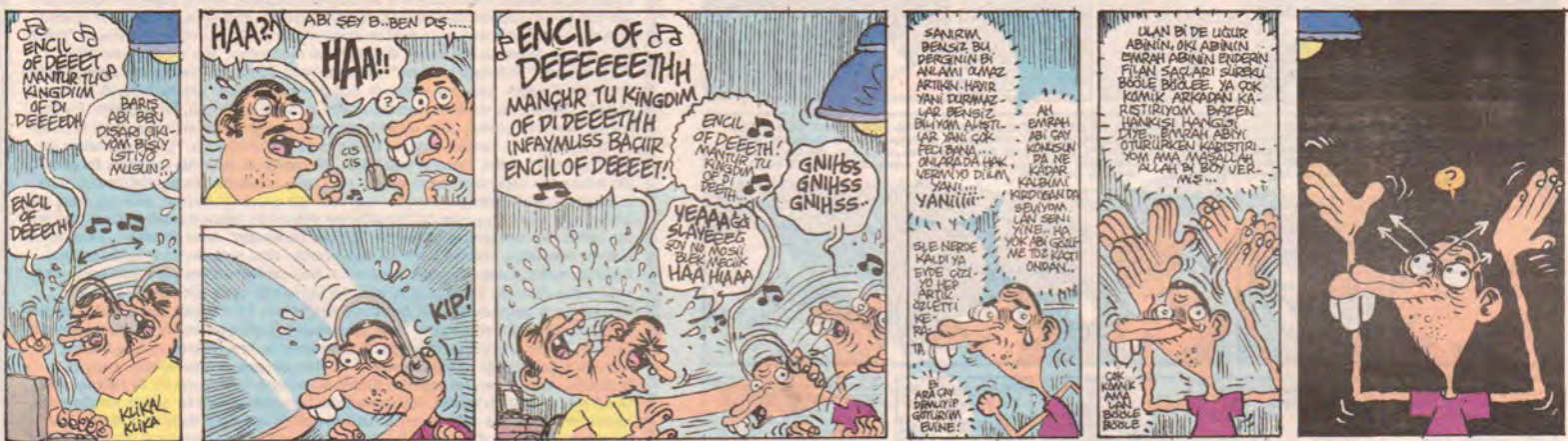
Cüstiü.

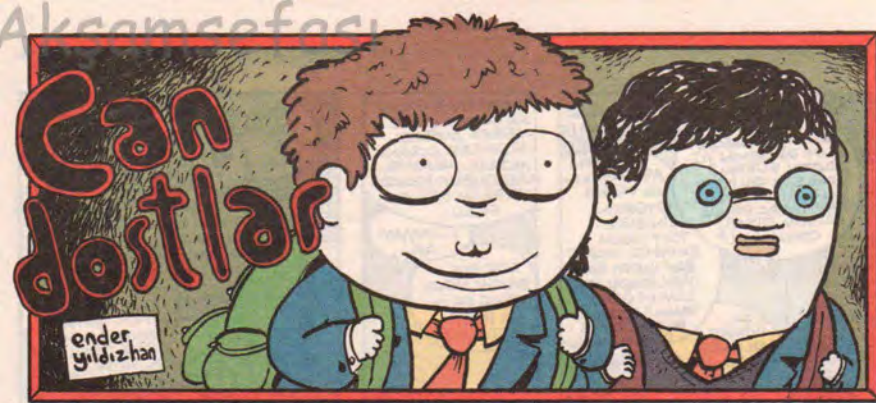

SAFTIRIKLER

BENİM DE SÖYLEYECEKLERİM VAR!

Umut SARIKAYA

YOLCULUK

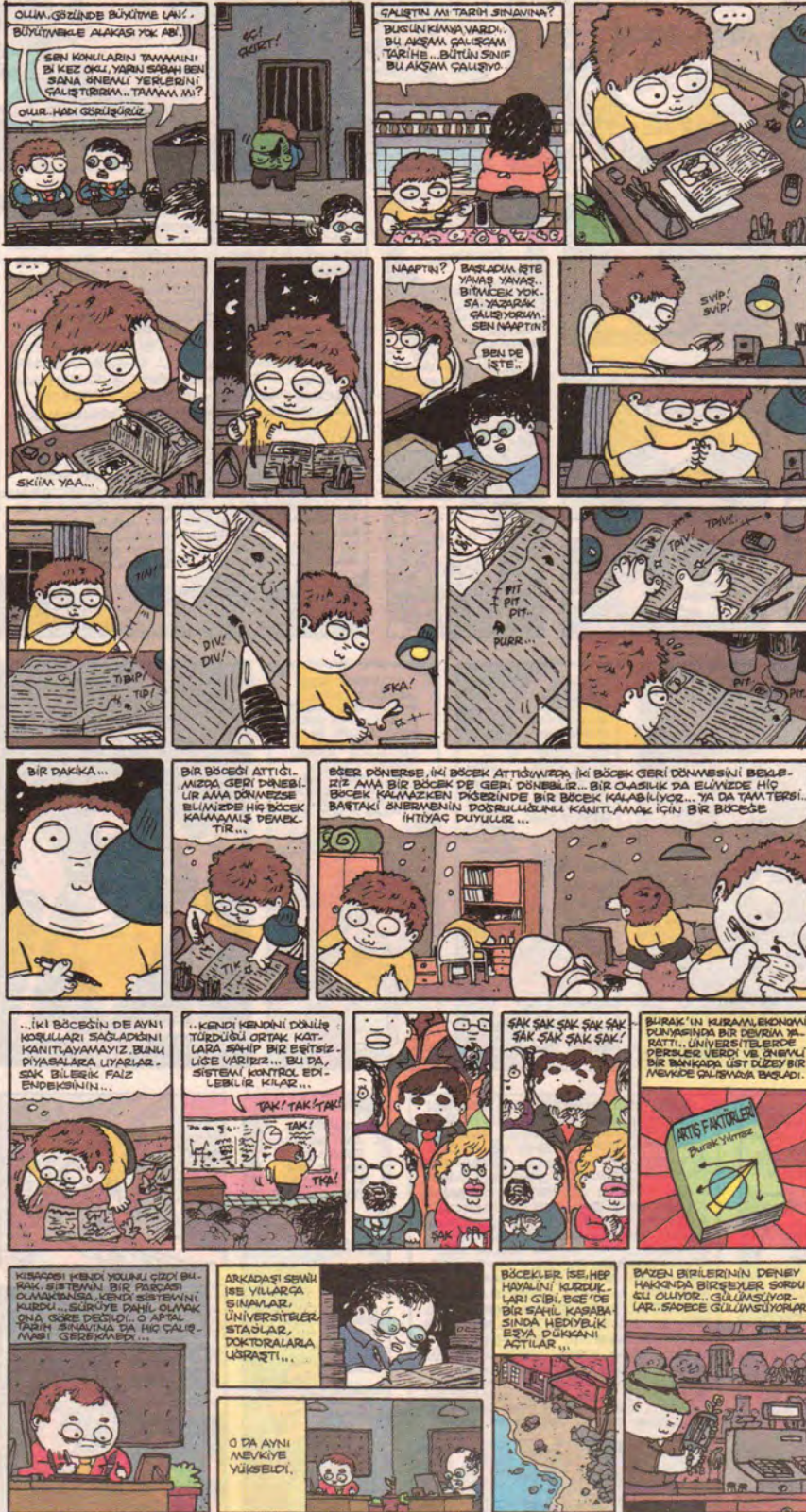
Yaşlı Japonya'nın uzun ömrüyle olmanın sırrını sormuşlar "doğru kadını bekledim" demiş. Yaşlı Japonya'ya inat olduğum ilk kadını evliliğimin 9. yılıydı. Artık karikatür çizmiyordum, sadece yazı yazıyordum. Zaten karikatür çizilecek doğru düzgün bir dergide bulunmuyordum ortada. Gençlerin kurduğu birkaç dergi vardı ama hepsi ya belden aşağı mizah yapıyor ya da küfürle cinsellik satıyordu. Bir türlü oralarda çizmeyi kendime yakıştırmıyordum, zaten gelen herhangi bir teklif de yoktu. Eski bir dostum sayesinde yıllar önce ulusal bir gazeteye girmiştim. Her gün gündemle ilgili karikatürler çiziyor, haftada bir de Pazar ekine "gündeme tersten bakış" adlı köşemde siyasi hiciv bol mizah yazıyordu. Kötü giden evliliğimi kurtarmak için ikinci yılında ailelerin ısrarıyla dünyaya getirdiğim yavrumuz Aytık bile ev içindeki huzuru sağlayamamıştı. Sağlayamadığı gibi de büsbütün karmaşılaştırmıştı durumu... Bazı geceler yatağından uyanıp yaşlı gözlerle -çoğu zaman da kinle- bana bakıyor, bazen de ağlayarak bacağıma sarılıyordu ve ben saklıleşene kadar bacağıma bırakıyordum. Hatta bir kere bu pozisyonunda uyuya kalmıştı. Üçümüz büyük bir mutsuzlukla günlerimizi geçiriyorduk. Şimdi ben böyle "kavga ediyorduk" diye anlatınca aklınıza yumrukluk, kan kalmalı, hastaneye taşınmalı bir kavga lütfen gelmesin. Büyük kavga ların yaşadığı evlerde mutsuzluk bizi kere yaşıyor ve olayın büyüklüğüne bağlı olarak hızla biter. Bizimkisi ne çok artan ne de azalanlardandı, beklenen büyük kavga nın geriliminin her zaman yaşadığı ama beklenenin bir türlü gelmediği uzun soluklu mutsuzluklar yayan kavga larlandı. "Biraz büyüsün çocuk, çekip giderim" cümlesi artı o kadar sıradanlaşmıştı ki, ikimiz de hatta Aytık bile inanmıyordu bu lafa. Biraz büyümek kavramının yaş olarak karşılığı hiç birimiz bilmiyordu.

Evliliğimin ilk yılında garip bir şekilde kalmıştım. Kilo almaktan bahsetmiyorum, bir evli kalınlığı vardı üstümde. O kalınlığın üzerine de bir sürü kilo almıştım. Sigarayla bırakmak iyi gelmemişti. Her gün gümüm zorunlu değildi ama evden kaçmak için sürekli gazeteye gidiyordum. Bana verilen bir odada gündem başlıklarını tek tek okuyordum çizilebilecek bir karikatür konusunu arıyordum. Çizdiğim şeylere inanmıyordum, gerçekten çizmediğim insanları eleştirip, ne olduğunu asla bilmediğim iyiliğin, doğruluğun ve adaletin bayraktarlığını yapıyordum. Götüm hızla büyüyordu, genç görünmek için bırakıtığım top sakalım yüzüme atılmış bir avuç kıl topağı gibi duruyordu ve bana hiç yakışmıyordu, akşam olunca hiç gıtmek istemediğim bir evim ve yarak gibi bir aile hayatım vardı. Oturup kendi halime bağır bağır ağlayacağıma, başka insanların yaptığı yanlışları eleştiriyordum.

"Zaten her şey kötü, bari ailemin, çocuğumun çocuğumun rızısını kadınlara yiyeyim" de iyice boka batayım diye düşünüp gazete içindeki stajyer kızlara sarktım ama bir türlü karşılık alamadım. Sanırım gazete içinde de konuşuldu bu sarkmalarım, bir iki defa benim hakkımda konuşulduğunu duydum. Zamanla iletişimin de kopu insanlara. Bir gün hep beraber arabayla şehir dışına çıkacaktık. Hafta sonunu evde değil de dışarıda geçirmek iyi gelecekti ama daha sokakta çıkmadan kavga ettik. Annesi indi eve döndü, Aytık ve ben yola devam ettik. Aynadan sürekli ara ara kesiyordum. Bana küsmüş öylece dik bakıyordum. Bir benzincide durdum yıllar sonra sargıya aldım, ona da dondurma. Yedi ama tavırına da devam etti. Sigara iyi gelmişti. "Nereye gidelim" diye sordum, cevap vermedi. Aslında annesinin immesi içten içe hoşuma gitti. Böylelikle oğlumla daha çok başa kalacak, bozuk olan aramız düzlelecekti. Direksiyonu, doğduğum ve uzun zamandır görmediğim topraklara, Sivas'a doğru kırdım. Çünkü bu yolculuğum benim iç dünyama yaptığım bir yolculuk da olmasını istiyordum. Doğduğum toprakları oğlum göstererek hem ona yol boyunca hayat hakkında bir takım dersler verecek hem de bu yolculuktan ben bir takım dersler çıkaracaktım. Sevginin ve dostluğun önemini bize bir kere daha hatırlatan bir yol hikâyesi gibi olacaktı bu yolculuğumuz.

Sonra Sivas uzak geldi, "sktirtet, kim gidecek şimdi tee oralara, gel cevahir alışveriş merkezine gidelim" dedim. "Alışveriş merkezi" diyorcasına Aytık'e de bl kan geldi zaten. Ama yine de belli bir mesafeyi korudu yol boyunca. Arabayı park ettikten sonra yukarı, yemek yenecek bir yere gittik. Çok aç olmadığımız için bl kafeye oturduk. Ben bl kave söyledim kendime o da tatlı ve nesuik. Karşılıklı konuşmadan oturuyorduk. Oğlumla iletişimin hep çok azdı. Çocukların dinden hiç anlamam. Onlarla başka bir ses tonuyla konuşmam, normal insanlarla konuştuğum gibi konuşurum. Aslında bunu onlara saygımdan yaparım. Ne biliyim, birileri benimle kendilerinde konuşmuştu ses tonuyla değil de ağzın yüzünü eğerek sevimli gibi konuşuyordu "nolyo lan lşşak mı geçiyorsun sen benle" derdim. "okul nasıl gidiyor" diye sordum, nasıl gittiğini bildiğim halde. "Ne biliyim ben yaaa" diye cevap verdim. Sürekli dizini sallıyordu. Bişey demeden alttan dizini tuttum. Sallamayı durdurdu. Sonra kırınca tekrar yüzüne bakarak sallamaya başladı. Sürekli bana meydan okuyordu, sinirini anlamak imkânızda. İlgilenmedim. Etrafa baktım. Genellikle çocuklu çiftler ortaklık geziyor. Kafede otururlar ise hep gençli ve kafenin tek konuşucuları. İlerdeki masadan bir kız Aytık'e gülümsüyordu. "şu kız seni kesiyo lan, git konuş bence" dedim. "bana ne yaaa" dedim. Anlaşmak gerçekten çok güçtü. Bu güzelliği ona babasından başkasının yapmayacağını çok ilerde anlayacaktı. Ama şimdi çoktu, tabii ki anlamayacaktı 8'inden gün almıştı. Hayat onun için çok zordu. Boy yok, gelir yok, maas yok, birileri bişey alıyor gıyiyorsun, birileri çağırıyor gıyiyorsun, dünyada anlamadığın bir sürü şey var, herkes sana karşıyor, dalga çekiyor, "gidicem buralardan" desen gidemezsin, kendi başına bl karar veremezsin. Hayatın hakkında ciddi kararlar alsan ne yazar, yarin kolundan tutup Bücürüks mağazasından bir şeyler alırlar sana. Bücürüks'ten giyenin çok önemli karar almış birini kimse dilemez. Çocukluk gerçekten aklı başında bir çocuk için rezil bir şeydir. Bir tane çok mağazasına gittik. Ona bir iki tişört aldım. Etrafta genç anneler vardı. Modern babaların kıcıkliğini duymuştum. Ve oldukça modern gözükiyordum, bir iki bakış yakaladık Aytık'le. Takdir dolu bakışlardı bunlar. Biz ebeveynlerde, hepimiz birer anne ve babayız, ne kadar da çağıdaş değil mi gülümsesem vardı. Genç bir anne ve oğlu reyonlar arasında ilerliyorduk. Aytık'le beraber peşlerine düştük. Onlar neyle ilgileniyorsa biz de ilgileniyorduk. Çocuk hafiften kıldandı benden. Gülümselerim karşısında yüzünü bir an bile yumaşmadı. Annesi ise ona nazarın daha az sertti. Hatta bl elektrik bile aldım diyebilirim. Gerçiy yıllar sonra tartıştığımızda oğlum Aytık "o kız seni değeri beni kesti de bozmamak için söylemedim" diyecekti ama emindim beni kesmişti. Neysa bir den ne olduysa oldu Aytık ile çocuk birbirlerine girdi. Düz ince telli saçlı sarışın çocuğu babası gibi halıfleks kafalı oğlum nasıl da yerdere yuruyordu. Annesiyle beraber çocukları ayırmak için koştu. İki çocuğa da tokat çarpıp ayırdım. Kadın "sen nasıl benim çocuğuma vurursun" diye cırladı. Ne kadar da güzeldi. "ben hak geçmesin diye vurmuştum" dedim ama dinlemedim. Kadın ortalığı ayağa kaldırdı. Güvenlik gelince "vurmadım ben çocuğa filan" diye yalan söyledim, Aytık'e döndüm "Vurdu mu oğlum. "Sen gördün her şeyi" diye sordum kaşlarını kaldırarak. "ne biliyim ben yaa" diyerek dışarı koştu. Ben de peşinden koştum. Ben ağlayarak kaçacağına sonra uzun uğraşlar sonucu onu sessiz bl yerde bulacağımı sanıp, onunla o sessiz yerde yapacağım duygusal konuşmayı planlarken onu aşığ doğru inen yürüyen merdivenlere yukarı doğru çıkmaya çalışıp oynarken buldum. İki dakka da unutmuştu içerde olanları. O gıktıkça onu aşığ getiren merdivene inat yine çıkıyor, tam zirveye yaklaştığı anda yürümeyi bırakıp, tekrar çıkmak için aşığın imneyi bekliyordu. Kendimi ben de aynı hareketi yaparken buldum. En sonunda güvenli görevlisinin bakışını görünce onu kucağıma alıp zirveden aşığın indim. Yıllardır ilk defa iki tarafın da rızasıyla çocuğumu kucağıma almıştım ve onu da sadece bize kızın güvenli görevlisi görmüştü. Deminki o genç anne görsüydi şu manzarayı elimin çok etkilenirdim benden.

Genç anneyi bir daha görürüm de iletişim kuramam umuduyla Aytık'le alışveriş merkezinin bütün katlarını dolaştık. Ben kadından ümidi kesince ve oğlum da eve gıtmek istemezken biraz daha alış veriş yapıp eve gıttik. Annesi surat yapmış evde oturuyordu. Aytık'e annesine aldığım tişörtü götürmesi için verdim. Tişörtü kenara fırlatıp Aytık'e sarıllarak ağıladı. Bu duygusal ortamda ben ise çocuk mağazasından aldığım çocuğu kucağıma taşıma askısı kollarıma geçirmeye çalışıyordum. Yarin Canyon'a gıdip tıpkı modern bir baba gibi 8'inden gün almış oğlum kucağımda gezdirip etrafı çağıdaş güllüclük saçacaktım. Ben Aytık'in ne kadar istemesi de sonunda bana benzeyeceği babasıydım.

UYKUSUZ POSTER KİTAP

AGUSTOS-EYLÜL
SAYI: 2009/01

11.90 TL

POSTER VE
YANINDA
UYKUSUZ DİZİSİ
DİZİSİNİN
3 KİTABINDAN
BİR TANESİ

1. SAYISI ÇIKTI!
MARKETLERDE, GAZETE BAYİLERİNDE

BONUS

Cihan Ceylan
ÇIKTI!
BÜTÜN
KİTAPÇILARDA

1, 3. ve 4. CİLT ÇIKTI!
marketlerde ve tüm gazete bayilerinde...

YAKINDA!!!

UYKUSUZ
Haftalık Mizah Dergisi / 6 Ağustos 2009 / Sayı:101

YAYINCI: MURAT ÖZDEMİR BAŞIN YAKIN LTD. ŞTİ.
MİTTELİN SAKAL: UĞUR GÜRSÖY
YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: İYİT AKAR (i.ayit@uykusuzdergi.com)

Uykusuz Dergisi'nde yer alan tüm karikatürler, yazılar, resimler ve karikatürlerin yayını hakları saklıdır. Yayıncı ve okuyucu olarak yayını için alınarak kullanılması yasaktır. Cansız ve görsel yayını organlarında ve kanalları ortamında kullanılmamalıdır.

GRAFİK: FİROL YASA - ERTİM GÜVENÇ - VASİTTERİM
KALİGRAFE: ŞENOL SAYGINER
Hüsnü İbrahim ve Mustafa: Elvin Aktaş (elvin@uykusuzdergi.com)
Aasmalmeccet Meh. Sofyalı Sok. Harman R. 2 - Blok No: 20/12 Kat:1
Boğaziçi / İSTANBUL

TEL: 0 (212) 245 53 38/39 FAX: 0 (212) 245 63 60 • ISSN 1307-7619
BASKI: APA Uniprint Hadimköy Aileli Ömerli Köyü Mevki
34855 Hadimköy / İstanbul 0 (212) 798 28 40
BÜYÜKDAĞIRIM: ÖPP - 0 (212) 622 22 22

ABONMALAR: Yıllık: 99 TL, Aylık: 1005 Aylık: 70 TL, Ücretsiz: 1205
Banka Hesap Numaramız: Yapı Kredi Bankası, Pazarlık Şubesi,
YTL: 81217859 USD: 81345973 EUR: 81345967

Bir ilişkinin en güzel aşaması başlangıçtır. Merak ve keşfetme duygusu ağır basar, insanı heyecanlandırır ve bu yüzden zaten. Karşı tarafta da bu isteği uyandırmak gerekir. Bu kez gelecekteken haber veren biri rolünü oynadım ve işe yaradı. Ama birkaç hafta sonra "bizimkiler seni merak ediyor" cümlesiyle sonu başladı. Öyle bir gelecek görmüyordum kendimde.

15 AGUSTUS PERŞE
SAYI: 2009/33 No: 102
1.75 TL. (KDV DAHİL)
K.K.T.C. FİYATI: 2.00 TL.

www.uykusuzdergi.com

UYKUSUZ

Üniversite harçlarına yapılan yüzde 8'lik zammı protesto eden öğrencilerin eylemi devam ediyor.

**PARASIZ EĞİTİM İSTİYORUZ!
MÜŞTERİ DEĞİL ÖĞRENCİYİZ!..**

BELKİ DE İLERDE
BUNLARIN KÜRTÇESİNİ DE
DUYUCAZ... VAY BE..!

UYKUSUZ

İstanbul sokaklarını sivil polislerle zimmetleyen "güven timi" uygulaması başladı.

Türkiye'de lüks oto satışları, geçen yılın aynı dönemine göre yüzde 6 oranında arttı.

Güle Güle!

Üç adam, bize veda ettiler, sonsuza göçtüler... Üç adam, üçünü de tanımam... El sallayıp gittiler...

Bahadır Akkuzu... Kurtalan Ekspres'in müzisyenlerinden... **Barış Manço'nun** "saçlı sakallı" arkadaşlarından... **Göküzüne** yükseldi raylar, akkuzuyu kurt aldı...

Sait Şanlı... Güneydoğu'da kan davalarını bitiren, düşmanları dost eden gönül adamı... Dayatma yok, yalan yok; bizim adamımız, bizim barışımız... Hakkını helal etti, gitti...

Aykut Oray... Bizim en masum katilimiz... Aramızdan ayrılan **Bektaşlı abiler** kervanına kapılıp jübile yaptı... Yıldızdı, yıldız kaldı... Üç adam attaa gittiler... Güle Güle...

v.ö.

Münevver Karabulut'un katil zanlısı olarak aranan Cem Garipoğlu'nun ağabeyi Levent Garipoğlu Adli Tıp'ta DNA örneği verdi.

Çatışmalarda yaşamını yitiren PKK'lı ve asker anaları Diyarbakır'da bir araya gelerek savaşın durmasını istediler.

SAMATA VAR DEDİLER GELDİM

Tükiye ve Rusya arasında gerçekleşen Güney Akım projesiyle ilgili anlaşma törenine, durup dururken, İtalya Başbakanı Berlusconi de katıldı. Gittiği her ortama neşe getir Berlusconi, törende Putin ve Erdoğan'ı esnileriyle güldürdü. Ortalık iyice neselenince, Putin Berlusconi'ye, "Kızları getirmedi mi?" diye sordu. Berlusconi kahkaha atarak, "Aniden geldim," dedi. Erdoğan sa, hayat görüşüne ters düşen bu neseli ortamı idare ederken sürekli gülümsemeyi ihmal etmedi. Çünkü o da yakın dostu Ahmet Çalık, anlaşmadan nefis bir pay kaptığı için çok sevinçliydi...

1 TONGUÇ ÇEVİRMENDİR

2 İSPANYOLCA KİTAPIN HAPİS HANEYE GİRMESİ İÇİN TÜRKÇE'YE ÇEVİRİLMESİ GEREKMEKTEDİR.

3 TONGUÇ HAPİSHANEDİR

TONGUÇ KİTABA NASIL ULAŞIR?

Cezaevindeki çevirmen Tonguç Ok'a gelen İspanyolca yayın, 'Türkçe değil' gerekçesiyle cezaevine alınmadı. Cezaevi yönetimi piyasada serbestçe satılan yayınlar için 'inceleme için çevrilmesi şart' dedi.

06:15 ERKEN KALKAN KAZANIR

Kırklareli'ndeki TOKİ konutları inşaatında çalışan ve paralarını alamadıkları için eylem hazırlığında oldukları öne sürülen 7 işçi, sabah saat 06.15'te şantiye alanına gelen polisler tarafından yataklarında uyandırılarak gözaltına alındı. Polisler 70 kişiydi...

NE DİYÖ..?

NEDİR BU LAUBALILİK ??
NE DİNLIYOSUN KONUŞ-
MAMI ??

HAYIR, ESİMİN
NE DEDİSİNİ MERAK
ETTIM MEMUR
BEY...

SİZLE BU KADAR
İÇİ DIŞI OLANDA
KABAHAAT...?

● Muhsin Ertuğrul, Türkiye'nin ilk uzun metrajlı renkli filmi "Halıcı Kız"ı çekeli tam 56 yıl olmuş...

Panel 1:
 WHITE CAT: HAYIR YA O ORDA DURLUKTEN YITMEYEN YEMEK BEENİ... BAKSA ANAYSA OTURULAM...
 BLACK & WHITE CAT: NOLUKUR...
 WHITE CAT: BEBESİM ABAYCIKAAA... BAKSA BOŞ ANAYSA YOK HADİ OTUR ŞUĞA... ANAYSA...
 BLACK & WHITE CAT: OH... KEÇİ... DURLUĞU OYLE...
 Panel 2:
 WHITE CAT: HAYIR YAL ŞAKSINI DİMEY KÖŞKÜN...
 Panel 3:
 WHITE CAT: PARDON... Bİ ŞAKSİYİ BAKA... BUŞE... NİSTİLE... ACIDRA... ŞU...
 BLACK & WHITE CAT: ...GÖRÜLM... EFENDİM... Bİ ŞAKSİYİ...
 WHITE CAT: E... Şİ... Şİ...

Panel 1: A character is being sprayed with a hose. The character is screaming "HİRS".

Panel 2: The character is being sprayed with a hose. The character is screaming "FİSSSSST".

Panel 3: The character is lying on the ground, saying "HEEEEEESSS".

Panel 4: The character is lying on the ground, saying "HEEEEEESSS".

RENE ZEWEEGER FAN KLÜBÜ ÜYELERİ OLARAK ÇOK ZOR DURUYUZ. RENE... HANGİ SANATÇIYI SEVİYORSUN DİYE SORDUKLARINDA ÖNCE RİİN ZILVIGIR FİLAN DİYORDUK... HALİYLE KİMSE Bİ BOK ANLAMAYINCA KİNCİDE "RENE ZEWEEGER"İ ÇOK SEVİYORUM DİYORUZ. ÇOK ZOR SENİN HAYRANIN OLMAK...

ONU RENE ZEWEEGER'LIK YOLUNA BAŞ KOYMADAN ÖNCE DÜŞÜNCEKTİNİZ CANIM... RENE ZEWEEGER HAYRANİ OLMAK HER YİSİN HARCİ DEĞİLDİR... SADI ÇERİLİN ANLAVAN, MAYYASIZ Bİ SEHİLE ALİVERİSE ÇIKIYAM LAZIM.

Sev de söyleyememek...

İLK YAPTIĞINIZ YILAN İYİYDİ ABİ... SONRA ÇIKAN TELEFONLARDA GELİŞTİRMEK İSTEDİĞİNE SİKTİNİZ OYUNUN İÇİNE. DİNLERCE İNSANIN BUNU AYAGININ KESTİNİZE OYUNDAN... HİP KURÇALAMA... YAKAĞINIZ ABİ... YILANI DİYDİ ESKİDEN!

NİYE LANİ, DANA İYİ OLMADI MI... YEME YAKAĞINCA AĞZI AÇILIO FİLAN. HOŞ OLDU BENCE!

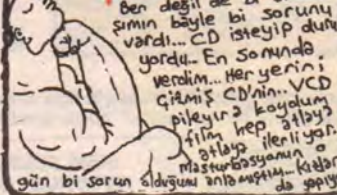
S YUTUSTA BİR EKSTRA YEM OLAYIN BASATTIĞINIZ ANDA UYARMA... UYDAN BİZE SKİP ATTINIZ LAN CANIM OYUNU...

İşim deyim Gücüm deyim

Cinsel Sorunlarımız!
Cinsellik Bizim içimizdir.
Götürmeler... Öneriler...
Merhaba bu köşede bundan böyle cinsel dünyamızı keşfe çıkacağız.
Götürmelerin Vebası: **Masturbasyon Gekmek!...**
Ben değil de bi arkadaşımın böyle bi sorunu vardı... CD isteyip duruyordu... En sonunda verdim... Her yerinde girmiş CD'nin... VCD pileyi de koydum filmi hep attıysın... attıysın ilenli ya... masturbasyonun gün bi sorun olduğunu biliyordum... Kızlar da peşiy...

AKSİS FİKİR OFİSİ
Barış UYGUR
Adam haliyle hâkime yalakalık yapacak, aman efendim, canım efendim diyecek iyi hal sergileyecek asıl o iyi hali bana sergileyecekti, bıçağı takmayacaktı diyorum. Nitekim ben bu iyi hal işinden çok anlamıyorum. Hâkim "sevdim seni iyi çocukmuşsun" ya da "bizim bi' arkadaş tanırmış seni, iyi çocukmuşsun" diyerek kıyak geçiriyor gibi geliyor bana. Ha ceza indirimine asla karşı değilim. Zaten bana kalsa hapisanede olmasın, ceza da. Ceza nedir zaten? Olan olmuş, hepten saliver bana bıçağı takan arkadaşısı olsun bitsin.

Sevgili okur, yukarıda bana bıçağı takan falan yazdım diye ne olur geçen sefer "arabayla ayağı mı ezdiler" yazmanın üzerine gönderdiğin gibi geçmiş olsun mesajları gönderme. Yok, öyle bir şey olmadı. Şu matbu olan her şeyi ciddiye alma alışkanlığından vazgeç. Birileri matbaası var diye doğruyu söylüyor olmaz. Hayır, yalnız beni değil resmi gazeteyi bile ciddiye alma konu o.

■ Bir aksilik, bir kısım talihsizlik, yolum bir şekil Alman Hastanesine düştü. Hasta yakını olarak gittim, bir müddet hastanede vakit geçirdim (bu sefer geçmiş olsun diyebilirdim sevgili okur.) Ama arkadaş, ben buradan Alman Hastanesinin yetkililerine seslenmek istiyorum; sen ne yapmışsın öyle yahu? Hastaneye mi geldim, ikinci dünya savaşı sonrası Kuzey Afrika'da bir gece kulübüne mi belli değil. Oymalar, kakkmalar, olur olmadık yerde altın varaklar. Hayır, insanın morali düzelsin diye yaptıysan, benim senin estetik anlayışını gördüğümde uykularım kaçıyor, moralim bozuluyor. Düzelt oraları.

■ Sigarayı bırakmak sevgiliden ayrılmak gibi değil de nedir sorarım size. Şimdi ondan uzaktasınız ve o başkasının ellerinde, başka dudaklarda ve bir de bakıyorsunuz ki tipki sizinle olduğu gibi yanıyor, tutuşuyor. Feci bir analoji oldu farkındayım. Ama bir açıdan düşününce öyle. Diğer açıdan düşününce öyle değil. Nasıl, onu bilmiyorum, daha diğer açya bakamadım.

Bizim Bi Arkadaş!
Bizim bi' arkadaş her tür tedavinin esasının tavuklu çorba ve aspirin olduğunu, her marazı tavuklu çorbayla çözebileceğini, dünyayı tavuklu çorbamın kurtaracağını hararetle savunurken tabiileri ordasından altı kişilik bir heyet gelip çığneyi çiğneyivermiş Hipokrat yeminlerinin ilk satırını. Zarar vermiş garibime.

Bizim bi' arkadaş "Abi ne varsa hayvanlarda var, dünyanın kahrını biz çekiyoruz, hayvanın derdi tasası yok, keyfine bakıyor" diye konuşuk ederken Ayı Yogi ve arkadaşları gelip koyu koyuvermiş kafese ormana götürüp ömür boyu sergilemişler. Geçen yıl da vefat etti zaten, haber yolladılar gelin alın diye.

Bizim bi' arkadaş cennet vatanın hangi köşesinden dem vurulsa "Abi adamlar ta Amerika'lardan orayı görmeye geliyorlar, çok şahane bir yer" diyesiymiş, günün birinde Bağcılar için aynı şeyi söylerken Amerikan Konsolosluğunun adamları yakalamış, "ulan bizi niye karıştırıyorsun övgüne" diye tutup Guantanamo'ya götürmüşler. Kınıyoruz tabii Amerikalıları ama o ayrı.

Tenzih Ediyorum!
Bağımsız Devletler Topluluğu ne iş anlayamadım. Hesapta Sovyetlerin yerini alacaktı, ne oldu? Unutuldu gitti. Böyle kolpa topluluk kurulum mu, bu topluluğun başkanı kimdir, parlamentosu nedir bilen var mı? Yok. İnsana bir umut aşıladınız, ulan eski Sovyetler Birliği futbol takımı gibi Ukraynalısını, Moldovalısını, Letonyalısını, Rusunu aynı takımda seyredeceğiz diye, o da yalan oldu. Tabii Bağımsız Devletler Topluluğu bünyesinde bulunan bütün o çilekeş halkları tenzih ediyorum. Onlara karşı bir yanlışım olmaz, olamaz. Zaten çok kalabalıklar, küllüm yanarım.

Letonya dedik bu arada, yıllar geçti anlayamadım şunların hangisi Letonya, hangisi Litvanya hangisi Estonya. Hadi gittin, iki oda bir salon yüzölçümüne üç devlet kurdun, isimleri de birbirine benzemesin arkadaş. Uksüdar'dan Hale, Jale ve Lale gibi. Hangisi hangisi bilemiyorsun. O mu Lale'ydi, bu mu Letonya'ydı diye ömür geçiyor. Tabii bu üç Baltık ülkesinin de soğuga direnen, onurlu, yiğit, mert, aydınlık ve dürüst halklarını tenzih ederim. (Bu arada hakikatten bence dünyanın en yiğit halkı Letonya halkıdır. Aksini iddia edenle sabaha kadar tartışırım. Sabaha doğru aksine ikna olmaya başlayabilirim, duygu durumuma bağlı. Duygu durumu mu dedim ben? Öz Türkçeci psikoloji kitabı gibi mi oldu ne?)

Sevgili Günlük

"Bisey mi oldu?"

ersin karabulut

GİDERKEN "KONTÜRÜM YOK BENİ ARAYAN FİLM DÜŞTÜ. ARA İSTERSEN, BEKLE, ACILIR..."

YAA ŞİMDİ HİÇ ARAYAMAYIYAM BOŞVER, MESAJ ATAR O BİŞEY DİYERKEN...

28 NİSAN 2007 CUMARTESİ... Vapur niye romantik? Yani bi' taşınma aracının romantik olması çok şaşıma değil mi? Onun da üreticileri, kayrak yapan ustaları filan var ama ürettikleri şeye binince romantik oluyo...

Bütün aksamüstü Arda'yla Kodak'deydik... Çocuk sırf vapura beraber binelim diye Basıktas'ta geldi... Aynı komik ceketini giymişti... Her halde en çok sevdiği giysisi o... Başkası gıyşe dalga geçerim, bu çocuk ne yapsa şirin gelioy...

İNSANLARI TEDİRGİN ETTİĞİMİ KABUL - LENDİSİM GÜNDEN BERİ ASLINDA BİRAZ RAHATLADIM. ESKİDEN EN UYUK RAHATTE Bİ BAKIŞTA "EVVAH BU BENİ SEVMİYÖ YAA NAAPICAM" DİYE ÇOK ÜZÜLÜRÜM...

AMA ARTIK ALIŞTİM NAAPİYİM SEVMİYEBİLİRLER TABİİ...

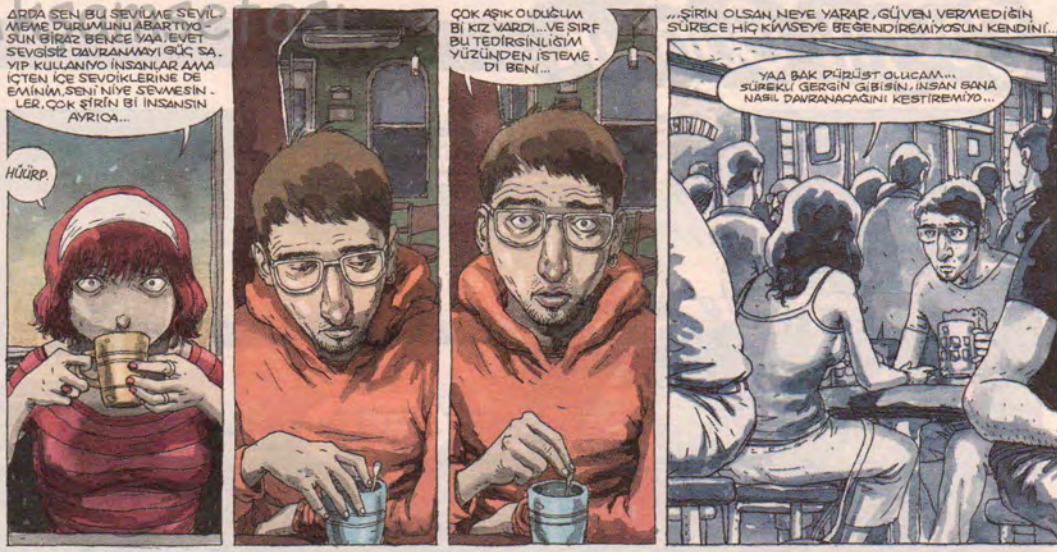

SADECE TANIMAYANLAR BENİ SEVMİZ... ÇÜNKÜ ÇEKİNGENİM, SOSYAL FORUM VAR VE BU ONLARI TEDİRGİN EDİYOR. RAHATSIZ OLUYOLAR HAKLI OLARAK. HAYATIM "BEN İLK TANIŞTIĞIMIZDA SANA ÇOK UYUZ OLANIŞTİM" CÜMLESİNİ DUYARAK GEÇTİ... ÖYLE YANI...

AMA BENİM DE ÖYLE YAA, BENİ DE İLK GÖRÜŞTE KİM SE VMİYİY...

AYNI ÇEKİNGEN. LİK DÜRLÜ. AULI BENDE DE VAR O RİYOSUN.

O SIRADA ERMAN ÇAĞLAR

● Eğer kahvaltı ettiğim gibi sevişseydim benim için "O tam bir seks objesi!" derlerdi. Bu olay da bir şekilde kulaktan kulağa yayıldırdı çünkü kadınlar birbirlerine anlatıyormuş böyle şeyleri. Şaka bir yana gerçekten iyi kahvaltı ediyorum...

● Telekomünikasyon başkanlığı sonunda porno sitelerini en az benim ve arkadaş çevrem kadar iyi bilen bazı gençleri işe aldı. Hepsi olaya çok hakim, bu camianın içinden gelen insanlar; bir tane bile açık site bırakmamışlar. Hobileri, işleri olmuş; sevdikleri işi yapıyorlar. Buradan bu kafa dengi dostlara sesleniyorum: Bir program buldum, kurunca bütün sitelere girebiliyormuşsun galiba. Bir gün gelin birlikte takılalım. Hard diskte de bir şeyler var.

● Güney kutbundan acı haberler: Sevimli hayvanlar da et yiyor. Bilgisayardan belgesel izlerken böyle tatsız bir sahneye denk geldim. Dünyanın en tatlı, en şirin canlıları (fok balığı); dünyanın diğer en sevimli canlılarına (penguenlere) saldırıyorlar, denk geldiklerinde yiyorlar. İki tarafında sevimli, neşeli canlı olduklarından haberleri yok. Penguen de bir yandan fok balığını ısırması çalışıyor. Yine de ikisi de çok sevimli çıkmışlar burada.

● Divalık müessesesi: Gizemli bir örgüt mü, ayrıcalıklı bir zümre mi?

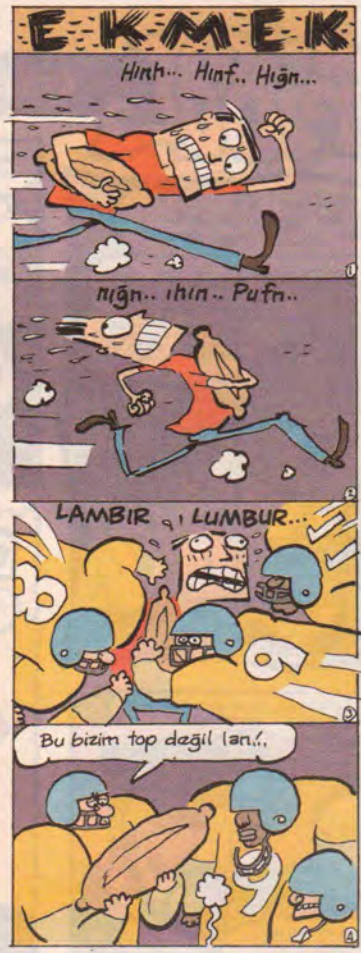
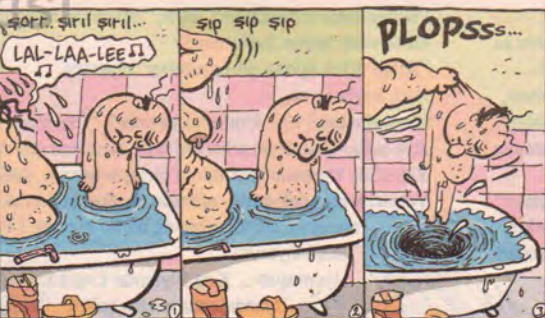
Ya da nedir tam olarak? Gerçekten çok anlamadığım bir şey. Etrafımdaki insanlara soruyorum, isimleri arka arkaya sıralıyorlar (Bülent Ersoy, Muazzez Abacı). "Kavram olarak nedir?" diyorum, yine isim söylüyorlar (Bülent Ersoy). İsimden yola çıkınca (tümeyarım yöntemi) "O divaysa, bu neden diva değil?" noktasında tıkanıyor anlama işi. Divalığı anlamak, ofsayıt anlamaya benziyor galiba. Anlatıyorlar, açıklıyorlar, anlamıyorsunuz; sonra bir gün ofsayıt görünce anlıyorsunuz, "işte ofsayıt bu lan!" diyorsun. Büyülü bir an.

● Kızıl erkekli genç gruplarında üye sayısı ve cinsiyet dağılımı için altın oran bulundu. Yaygın inanışın aksine genç grubunda erkekten çok kız olması gruba mutluluk getirmiyor. İlginç ama gerçek. Muntazam bir genç grubunda iki erkek, iki kız ve bir tane de çok uzun süredir aynı kıza sevgili olan, neşeli erkek üye bulunması gerekiyor. Uzun süredir aynı kıza sevgili olduğu için grubun içinde yaşanan cinsel gerginlikten zerre etkilenmeyen ekstra erkek üye, grubu çekip çeviriyor, aktiviteleri planlıyor. Üstelik neşeli bir insan olduğu için muhabbeti çıkmazlara girmekten alıkoymuyor, uzun süreli anlamsız sessizliklere mahal vermiyor. Kızla ayrı ilgileniyor, erkekle ayrı ilgileniyor, hepsinin gönülünü hoş ediyor. Bir yandan kendisi de kızıl erkekli bir arkadaş grubuna sahip olduğu için devamlı çok uzun süredir sevgili olduğu kıza dolaşmak zorunda kalmıyor ya da tek başına takılıyor. Bu kaybeden tarafın olmadığı, her iki tarafın da karlı çıktığı bir durum. Ben yaş itibarıyla treni kaçırırım, ama siz gençler; önünüzde fırsat varken bu formülü uygulamaya çalışın. (Sırası gelmişken gençlikle ilgili geçen gün bulduğum bir sözü de sizlere burdan söylemek istiyorum: "Gençlik kolonyası gibidir, bir süre seni ferahlatır ama iki dakika sonra bir bakmışsın uçmuş gidivermiş". Bu tarz moral bozucu cümleleri doğru yerde kullanırsanız siz karlı çıkarsınız.)

● Bu hafta ev arkadaşşıma bir şeyleri çizerek anlatmaya çalışırken son ürün olarak böyle bir şey çıldım. Sevginin elektro-gitarı. Eğer siz normal gitar çalıyorsanız ve solak gitar çalan kız arkadaşınız varsa, ya da siz solak gitar çalıyorsanız, kız arkadaşınız normal gitar çalıyorsa, ya da ikiniz de yeni başladınız ve birlikte öğrenmek istiyorsanız, muhteşem bir hediye olabilir, ya da alıp duvara da süs olarak asabilirsiniz tam emin değilim. Kullanım alanı kısıtlı ama partnerinizle çok çalışıp çalmayı öğrenirseniz, sizi için de, etrafınızdaki insanlar için de değişik bir deneyim olur. Sırt sırta verip Erol Evgin'den "İşte Öyle Bir Şey" çaldığınızı düşünün. Tüyleri diken diken eden bir sahne... Ben buna Evginin gücü diyorum.

LÜTFÜ NASIL BİRİDİR?

cihan ceylan

uyorum, çayı şekerli içtiğimi söylemiyorum, bırakayım da öyle sansınlar!
en anlatacam, sen yazacam" diyor Cabbar Bey, başka ne olacaksa? Ünal "Tam bir girişimci
cüsü Melih Bey'in hayatı" diyor. "Cabbar derler canım" diyor Cabbar Bey. "Cabbar Bey"
or Ünal "dişile tırnağıyla kazarak işini büyüttmüş ve servet kazanmış Sedat Abi!"
Izac'ın lafı olan, Mario Puzo'nun da "Godfather"ına epigraf olarak aldığı "Her servetin
ında bir suç gizlidir!" lafı geliyor aklıma ama susuyorum, Cabbar Bey'e takımı soruyorum,
efaspor" diyor, takımın efsanesi Garo'dan bahsediyorum. Balzac'tan gisem, Prudon'dan
mam gerekir: "Mülkiyet, hırsızlıktır!" Ve tabii ki klişeyi Ünal basıyor: "Vefa, artık sadece
anbul'da bir semt ismi!"
arın sabah buluşuruz o halde Cabbar Bey" diyorum, "Mesai başladı canım" diyor. Evine
türüp hayatını anlatmak isteyen ve ısrarla, herkese 'canım' diyen bir tip. Paranın gözü
r olsun; boş ajanda, kalem, Ünal, yarım paket sigara ve ben, Cabbar'ın evde buluşuyoruz.
bbar coşuyor: "Benim hayatım, inancın zaferidir! Benim işadamlığı, bir direniş simgesidir!
başla bunları yaz!"
eki" diyorum, içimden sen'li konuşmaya küfürler ederek...
evlet bursuyla okudum evlat" diyor.
a, şimdi de evlat ziki çıktı!
evlet bursuyla okudum ve daha 23 yaşında Sağlık Bakanlığı Müfettişi oldum" diyor. Not
rterine "23 yaş" yazarken, tıslayarak tekrarlıyor: "Sağlık Bakanlığı Müfettişi!" Büyük
rflerle "SAĞ.BAK.MÜF.-23" yazıyorum söylüyorum.

sonra, sabahın defterime. Böylece esasen geçen yılın ajandası olan defterim, 23 içinde
lıyor. "Bi saniye" diyorum ve Cabbar Bey'e daha bu iş için para konuşmadığımızı
ründen gece iştahbecilerine kadar, ayarsız, gereksiz bir sıcaklık içinde, genellikle sarhoş
uyuyoruz Cabbar Bey'le... "Mayış" işliyor. Adam konuşuyor, ben yazıyorum, el ne TMSF?!
'kuz ve Cabbarsız zamanımda, sevgilimi düşünüyorum, Masal'ı, biz niye sevgiliyiz ki?
ien seni seviyorum, bunun karşılığında sen de beni sev! Sev lan!!" Bu mudur? Kadın cinsini
mesem, seni nasıl sevecektim? E, peki, seni sevdim diye, seni sevmeme neden olan "kadın
isini sevmeye YETEGENİMİ" kayıp mı edeyim? Yalancı gibi, ben bunu nasıl yapayım?
ıbbar arıyor, Yıldız Parkı'nda Malta Köşkü'nde buluşuyoruz, reçel-bal içinde kalarak,
alıh Cabbar'ın devlet mesaisinden özel sektöre nasıl geçtiğini, hisselerini ne şekil büyüttüğünü
andama kaydediyorum.
ılınz kalınca, Sezen Aksu'nun konserinde, "Kız Seni Yerler" şarkısında, Masal'ın "Çıtır
tır" kısmını nasıl kalpten söylediğini hatırlıyorum, şehre dönüşte Masal'dan ayrılmaya
rar veriyorum.
evamı haftaya)

Firat Budacı

TARLATAN

Takım elbisem, ensemdeki kızarılardan yeni yaptıracağım belli traşım ve suratıma sahilediğim gülünsemleme yüyürüm. Normalde bir kutunun içinde, dolabın en üst rafında yaşayan ve sadece 'özel günler' de gün yüzü gören kösele ayakkahılarım, fırsatı değerlendirmek ister gibi sesler çıkarak ilerliyor. Davetli olduğum mekâna girdikten bir süre sonra ayakbabama çıkağıdiki sesler kesiliyor. Çünkü artık çimlere basıyorum, çünkü ben bir kurduğünündeyim...

Geniş bir çimlana yerleştirilmiş parlak örtülü masaları ve masaların etrafında düğün için elbise giydirilmiş sandalyeleriyle *masalsı* bir mekândıydım. Ortamda serin ve huzurlu seslerle Enya çalıyordu. Aniden, Enya'nın sesine hiç benzemeyen bir "Oooooooo!" sesi duyuyorum. Burak bu. Kolumdan tutup beni baştan aşağı süzüyor. "Çok iyi olmuştun lan," diyor. Sonra yüzünü buruşturarak, "Yalnız kravat olmamış," diye ekliyor. (İlifatın arasına 'yalnız' kelimesiyle başlayan bir pürüz yerleşti mi çok yaygın bir davranış.) Ayaküstü konuşmaya başlıyoruz. Ayaküstü konuşmanın bu mekâna da, jilet gibi giymiş bize de (benim kravat hariç) çok yakıştığını hissediyoruz. Aslında konuşmuyoruz, ikimiz de dekoru çok güzel bir film sekanstını figüranları gibiyiz. Burak, damat için 'abi yaktı adam kendini' ana fikirli gereksiz çıkışlar yaparak etrafı seyretmeye başlıyoruz. Bizim gibi 5-6 tane öbek, ayaküstü muhabbet ediyor. Öbekler arasında sık sık kesimeler yaşıyoruz. Bazı öbekler bu kesimler sonucu birleşerek daha büyük öbekler oluşturuyor. Öbek yüreğinin bir hareketine, kendini çok belli eden *'şu an farklıyım'* duygusu- hâkim. Ki kişilik küçük öbeğimizden sıkılmaya başlıyoruz. Burak'ın evlilik karşıtı sloganlarını bir düğün davetine atması biraz kl oluruyor. Onu, kendi düğününde bordo bir yepek ve fularla, organize edilmeye çalışılan bir halay oluşumunu red ederken rahatlıkla hayal edebileceğiz. Hayaliimde, "Ben anlamam ki," diyerek önce direnen, halaya zorla dâhil edilince de ayak hareketlerini beceremeyen modern damat rolünü başarıyla oynuyor.

Her masaya yerleştirilmiş küçük bir damat ve küçük bir gelin biblo halinde bize gülmüşler. Masadakilerin çoğunu tanıyıyordum. Burak, "Abi oyna da matla," deyip kahkahayı basıyor. O an ne demek istediğini anlayamıyorum. Farkında olmadan biblo damatla elime alırsam. Yalancı bir şaşkınlıkla, "Ha!" diyerek damadı yerine bırakıyorum. Burak, damatla gelini dudak dudağa pozisyona getirirken, masadakiler yan göz atarak, "Simdi oldu," diyor. Masadakilerin bu ortaokul düzeyindeki komedi numarası sayesinde yakınlaşmaya başlamasına inanamıyorum. Burak başta olmak üzere, herkes nezaket sınırlarını zorlamayan mini espriyi yapmaya ve kaynaşmaya başlıyor. Mekânda Louis Armstrong'dan "What a Wonderful World" çalıyor...

Tabağına pastırmalı paçağa konan hemen her kadın garsona, "Mersi," diyor. (*Mersi: Gündelik hayatta pek rastlanılmayan, çeşitli davet, organizasyon ve özel gecelerde kadınlar tarafından serbest bırakılan, küçük ama seksi ve canlı türü.*) Erkeklerin bazıları sigaralarını terk edip bu geceye özel aldıkları cigaarlıllarını içiyorlar. George Clooney'den aşırıdıkları hareketlerle varoluşlarını bir kadem artırmaya gayretliler. Etrafta iki üç tane de "çok komik" Jim Carey var. (Bizim masadaki Jim Carey rolü Burak'a ait.) Jimlerden biri, komikliğinin yerel kalmaması için masaları daşıyor. Jimleri ciddiye almazsak ortama asil bir ruh hâkim. Hepimiz, ayarların, lümpenlerin, "*kendini ne sananlar*"ın arasında yaşamaya çalıştığımız gündelik hayatın çok uzığında, bir geceliğine şu kır havasını içimize ceke çeke, garsonla iletişimimizi mersi seviyesinde tutarak, *bir mutluluk masalının* en asil kahramanları gibi nefis bir gece yaşıyoruz. Asıl kahramanlar gelin ve damatsa henüz ortalarda yok...

Koşarak gelen bir kız, masadakilerden birine, “Burcu, tarlatanda sorun çıktı!” diyor. Burcu ve tarlatan felaketi haber verirken kız koşarak uzaklaşıyor. “Tarlatan!” diyorum içinden. Gerçekten çok güçlü bir kelime bu. Yazık ki böyle olduğunu bilmiyoruz. Masada derhal tarlatanındaki sorun konuşulmaya başlıyor, özellikle kadınların yüzünde çok ciddi bir ifade var. Ortadoğulu bir süper çizgi kahramanın adına benzenen bu kelimeyi masadakilerden duyduyca, kafamda felaketin boyutları büyüyor. Nedir bu tarlatan? Sonunda dayanamıyorum, yanımda oturan Burak’a eğilerek, “Nedir bu tarlatan?” diye soruyorum. “A-a-a bilmiyor musun?” diyor. “Yok,” diyorum. “Gelinliğin eteğini kabarkı tutan, böyle kafes gibi bir şey...” diyor. “Haa tamam, biliyorum,” diyorum. Kelimenin anlamı, kafamda iyice büyüyün felaket boyutluğunu dolduramayacak kadar basit çıkınca, hayal kırıklığına uğruyorum. Bence tarlatan, gelinle damadı yukarıdan pistesi sisler içine indiren devasa bir makine gibi, daha haşmetli bir şeylerin ismi olmalıydı...

Michael Jackson'dan Dirty Diana'yla giriş yapıyorlar. Gerçekten büyük bir sürpriz bu. Kaybettigini sanatçıyı giyibinda annamak, bütün davetilerle alkışla karşılanıyor. Dudaklarını ısırp kafasını sallayarak alkışlayan bir kişi görüyoruz. Sanırım ağlamak üzere. Gelin ve damat bilizlere el sallıyor. Gelinin eteğine bakıyorlar, tarlatan içerde olduğu için göremiyorlar ama sorunun halledilmiş olduğunu hissediyorlar. Piste doğru yaklaşırlarken gelin sendeliyor, damat çok acar bir hareketle kazayı önünlüyor. Damadın bu hareketi alkışlarla kutlanıyor. Bu topraklara (kur) ait küçük ve özensiz bir sakarlık bu. Yoksa bizim, kır düşünlerinde aniden düşen, koşarken ayağı burkulan Gwyneth Paltrow kalitesinde gelinlerimiz henüz yok. Dans başlıyor ve dans için tekrar Erya sahne alıyor.

Gece yansına yaklaşıyoruz. Mersi ve cigarillolarla desteklenen modern bir balo düzeninden, çiftetellinin oynayabildiği onurlandırıldığı, seyredini özendirdiği bir ambiyansa geçiliyor. Gecenin başlarında dansa kaldırılırken, yumu yumu ellerini bir leydi gibi erkkeğine uzatan kadınlar, pistte kalça tokuşturmaya ve kadınlarını dansa kaldırırcn işi reverans kadar abartan erkekler, bir tayyare gibi manevralar yaparak coşkun hareketler sergilemeye başlıyorlar. Enya, Michael, Louis diğünden erkekn ayrılarak yerlerini Bengü ve Serdar Ottaç'a bırakıyorlar. Masada yalnızız. Canım sıkılıyor. Bir süre mini damat ve mini gelini öpüştürüyorum. Burak' a bakıyorum, 'yaktı kendini' dediği madada gerdan kırıyor...

ROSPU COCUĞU MEMO

SAKIMI UZATIP KENDI G*TIME SOKTUM, HOŞUMA GİTMEDİ BOKUMU KIZARTIP YEDİM, SEVMEYİ İNSANIN KENDİ KENDİNE YETMESİ BİR ÜTOPYA..

ASIKEMO

Barrağımı müteaddit defalar ele aldım
Sıvazlayıp yoğunarak pek çok hayale daldım
Damcıklardan içeriye kaydırırım sanırken
Fik elimde yapayalnız kubur başında kaldım

Sıvazlarken 'bu barraktır' diye hiç serzenmedim
Hep okşadım kafasını, sevgimi eksiltmedim
Bu ihtimamı dünyada kimseye göstermedim
Otuzbirle sevindirdim, flkin günlünü çaldım

Kötü domaldığınca büyür bostanda kabak gib
Açılmış halî makbuldür damcığın tabak gib
Olsa da damarlı fikim, kıllı bir çubuk dib
Dam gördüğüm vakitlerde sokmadan baka kaldım

Kadınların memeleri göyneklerden fırlasa
Her meme ve dam sahibi bir barrak ısmarlasa
Barrağımın mat kafası dam suyuyla parlasa
hep böyle boş hayallerle ömrümden ömür çaldım

Ayuçlarımda memeler olsa çok mu olurdu
Fikim damdan girse sanki orda yok mu olurdu
Barrak yiyen kızlar acep daim tok mu olurdu
Cevapsiz binbir sualin tam ortasında kaldım

Memo Memo tut fikini damcılara doğru koş
Aman dikkat uçmasınlar dam dediğin ürkek kuş
Sıcak fiki hiç soğutmam lazım olur kara kış
Damsız kötsüz fiksiz kalma, kalırsan dersin öldür

UYKUSUZ POSTER KİTAP

AĞUSTOS-EYLÜL
SAYI: 2009/01

11.90 TL
KİTAP

4. POSTER VE
YANINDA
UYKUSUZ ÇİZGİ
DİZİSİNİN
3 KİTABINDAN
BİR TANESİ

1. SAYISI ÇIKTI!
MARKETLERDE, GAZETE BAYİLERİNDE

ÇIKTI!
BÜTÜN
KİTAPÇILARDA

1, 3. ve 4. CİLT ÇIKTI!
marketlerde ve tüm gazete bayilerinde...

YAKINDA!!!

BENİM DE SÖYLEYECEKLERİM VAR!

Umut SARIKAYA

Bizbize

0 gece dünyanın yok olacağını bilmeden yatağına yatmıştı. Yarın erken kalkıp kız arkadaşıyla buluşacaktı. Kız arkadaşı akşam yediye geçirmemeliydi. Bu yüzden çok vakit geçirmek için, sabahın köründe buluşmak zorundalardı. Aylar süren çabalardan sonra kıızı ikna etmişti. Bir arkadaşından anahtar alıp eve götürmekteydi. Yarını düşündükçe uyuyamıyordu. Anahtar pantolonunun cebindeydi, en sonunda o hep beklediği olacaktı. Yarın büyük bir gündü, hayatındaki bir dönüm noktasıydı. Dünya az sonra yok olacaktı, dev gezegen dünyaya çok yaklaştı. Sabah kalktı. Çorabını giydi. Ev soğuktu. Anne ve babası uyuyordu. Kahvaltı yapmadan kotunu giydi. Kot soğuktu. Evden çıktktan sonra köşedeki bakkaldan bi sigara alıp durağa doğru yürüdü. Pazar olduğu için durakta kimse yoktu. "Bir sigara yakayım şimdi gelir" diye düşündü, bir sigara yaktı. Sonra bir sigara, bir sigara daha... Otobüs gelmiyordu, buluşmaya geç kalmak üzereydi. Yanından geçen arabalar ona şaşkınlıkla bakıyordu. Garip bişeyler oluyordu. Bi araba yanından geçerken yavaşladı az ilerde durdu, kornaya bastı. Arabaya doğru koştu. Çocuklu bir ailenin arabasıydı. "Ne tarafa doğru gidiyorsun" diye sordu direksiyondaki. "Taksim" diye cevapladı. "Atla götürürelim" diyerek arka kapıyı açtı. Sorgulamadan bindi. Buluşmaya çok geç kalmıştı zaten. Arkadaki iki kadın, çocuğu kucaklarına alarak ona yer açtı. Şoför dikiz aynasından bakarak "Yakınların mı var orda" dedi. Başıyla "evet" manasında onayladı. Kadınlar ağlamaya başladı. Çocuk ise dışarıyı izliyordu. Hiç bir şey anlamıyordu. Yol boyunca hiç biri konuşmadı. Direksiyondaki de muhabbet açacağı, soru soracağı benzemiyordu. Canı sıkılmıştı. Acaba "yanda kadınlar ağlarken mp3 playerimi dinlesem ayıp olur mu?" diye düşünmeden cebinden çıkardı kulaklığı taktı. Play tuşuna basınca çıkan sestten dolayı bir ara şoförle dikiz aynasında göz göze geldiler ama adam hemen çekti gözünü. Dışarıyı izleyip müzik dinleyerek yolculuk etti. Şağları, açık camdan vuran rüzgârda dalgalanıyordu. Taksim'e geldiklerinde teşekkür edip indi. Şoför bişey demedi. Taksim'de ise felaket bir kalabalık vardı. İnsanlar toplanmış, ağlıyordu. Birine neler olduğunu sordu. "Haberin yok mu? Dünya yok oldu" dedi karşısındaki ve ağlamaya devam etti. Hayatında hiç bu kadar saçma bişey duymamıştı. Dünyanın yok olduğunu Taksim'de, kalabalıktan çevirdiği birinden öğreneceği hiç aklına gelmezdi. "Adama dünya yok olduysa bu ne" demek istedi ama adam o kadar çok ağlıyordu ki vazgeçti. Gülmüşsuyu'na doğru koşan meraklı bi kalabalıkla beraber koştu. Gülmüşsuyu bayırından aşağı baktığında deniz yerine siyah bi boşluk görünce dünyanın yok olduğuna ikna olmuştu. Dolma bahçe sarayının hemen dibindeki korkunç boşluğa uzun uzun baktı. Kız arkadaşını aramak istiyordu ama telefonu çekmiyordu. Birden biri "başbakan dev ekrandan konuşma yapacakmış" diye bağırdı. Herkes ekranın önüne toplandı. İnsanlar çaresizlik içindeydi. Ekranın açılıp, başbakanın belirmesini bekliyorlardı. Beklerken konuşmalarla kulak kabarttı. Herkes farklı bişey anlatıyordu. Zaten dünyanın yok olduğu lafına çok inanmamıştı. Nihayet ekran açıldı ve başbakan belirdi. Gergin gözüküyordu. Uzun bi süre bağlantının sağlanıp sağlanmadığını anlamaya çalıştıktan sonra konuşmasına her zamanki gibi "sevgili vatandaşlarım" diye başladı. "aldığımız bilgiye göre dev bir cisim dün gece 3:15 sularında dünyamıza çarptı. Zaten sarsıntıyı siz de hissetmişsinizdir. Cismin

kütlesi konusunda herhangi bir şey bilmiyoruz. Tek bildiğimiz dünyanın geri kalanıyla artık herhangi bir iletişimi kalmadığıdır. Kendilerinden dün geceden beri haber alamıyoruz. Ve iyi haber, ülkemiz bu çarpmadan bi sıyrık bile almadan çıktı. Şimdiye kadar hiçbir anormal bişeyle karşılaşmadık. Oluşturduğumuz kriz masasından olayları an be an inceliyoruz. Sakin panik yapmayın. Her şey kontrolümüz altında. Hayırlı günler diliyorum" diye devam ederek konuşmasını noktalandı. Başbakan haklıydı. Dün gece dev gezegen yaşlı dünyamıza çarpmış ve dünyanın geri kalanını yok etmişti. Ülkemiz ise Yavru Vatan'la beraber tam sınırlardan kopup güneşin yörüngesindeki eski yerini almıştı. "Dünyada sadece ülkemiz kalmıştı" ya da "dünya adlı gezegen artık ülkemizdi". Ne dersiniz diyin bu, dünyadan geri kalanın bizim olduğu gerçeğini değiştiriyordu. Başbakan ikinci kez bağlandı ve Avrupa yakasındaki vatandaşlara seslendi. Hiç kimsenin sakın karşıya geçmeye çalışmamasını, köprülerin Avrupa yakamızı tuttuğunu, en kısa zamanda geçişi sağlanacağını her hangi bir paniğe gerek olmadığını söyledi. Ayrıca kayma ve heyelan tehlikesine karşı mümkün olduğunca kıyı bölgelere gidilmemesini rica etti. Konuşmanın sonu kadar kendinden çok emindi ama yakında kaçma kapsülü yapıp Avrupa vatandaşlarımızı tahliye edeceklerini söylemesi halk arasında şüpheyle karşılandı. Ülkedeki diğer vatandaşlarımızı ise mümkün olduğunca ülkemizin ağırlık merkezi olan iç Anadolu bölgesine yaklaşık alanlarda toplaşmaya davet etti. Ve ekran yine karardı. Bir şekilde karşıya geçmesi gerekiyordu. Bu gün onun için büyük bir gündü. Ömrü boyunca bugünü beklemişti ve arkadaşın pis bekar evinde yalnız geçirmek istemiyordu bu günü. Dünya

yıkılma umurunda değildi. Beşiktaş'a doğru koştu. Köprü eğilmişti ve gıcırdayıyordu. Anadolu yakası ise Avrupa'dan daha üstte gözüküyordu. Karşısındaki toprak parçasının kalınlığı 10 metre ha var ha yoktu. Dibi ise sonsuz boşluktu. Toprağın altından çıkmış ağaç kökleri ve kablolar uzay boşluğunda sallanıyordu. "Bu durumda hayatta kalmamız bir mucize" diye düşündü. Gökyüzüne baktı, hala maviydi. Demek ki atmosfer de sınırlarımız dâhilinde korunmuştu. "Şükürler olsun" diye içinden geçirdi. Birkaç kişi tüm uyarı ve engellemelere rağmen köprüden yürüyerek geçmeye çalışıyordu. Onlarla beraber hareket etmek istedi ama polis'i görünce bu düşüncesinden vazgeçti. Bütün ömrü boyunca beklediği günün, dünyanın yok olmasına denk gelmesine lanet etti. Hükümetin beklediği panik ortamı nedense olmamıştı. Ülke olarak herkesin üzerine bir rahatlama gelmişti. En sonunda bi bize kalmıştık. İmrenilecek, kısılanacak, kızılacak, acınacak, kıyaslanacak herhangi bir ülke kalmamıştı dünyada. 10 metre kalınlığındaki bir kara parçasının üzerinde uzayda sürüklenen insanlardık. Sadece dev vardık. Artık herkes gerçeğin içinde geldiği gibi davranabilirdi. Yapılan veya yapılmayan hiçbir şeyin anlamı yoktu. Bir büfeye gidip bi sosis aldı. Eskiden sahil olan uzayın kenarında aşağıdaki yıldızlara bakarak yedi. Kağıdını uzaya attı. Kız arkadaşını düşündü, asla ona kavuşamayacağını biliyordu. Bu eski köprülerin ise er veya geç kopacağını, ağırlığı çekmeyeceğini herkes gibi biliyordu. Uzayın kenarında biraz yürüdü. İçi sıkıldı. "Sanırım dünyanın sonuna kadar hiçbir kıza beraber olamayacağım" diye içinden geçirdi. Elindeki anahtarları arkadaşına bırakmaya gitti. Saat 7'yi geçmişti. Kız arkadaşını saatlerle evde olmalıydı.

gelen kutusu

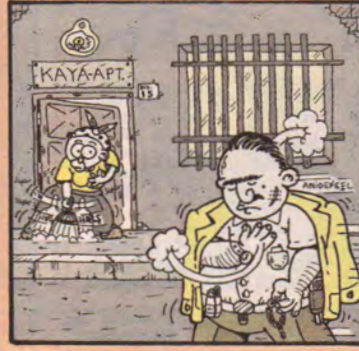
Barış ÖZKAN

Çağdaş URAL

Gökhan YAMANER

Halil UNAL

UYKUSUZ

Uykusuz Dergisi'nde yayımlanan tüm karikatür, yazı, eseri ve karakterlerin yayını hakları saklıdır. Yayınevi ve çizilen yazılı izni alınmaksızın hiçbir yazılı, basılı ve görsel yayını organında ve sanal ortamda kullanılamaz.

Haftalık Mizah Dergisi | 13 Ağustos 2009 | Sayı: 102
Haftalık Yayın Süreli Yayındır

YAYINCISI MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur GÜRSOY
YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Nuri AÇAR (nuri@uykusuzdergi.com)

GRAFİK: Fırat YAŞA - Evrim GÜVENÇ - Vasit TERİM - KALIGRAFI: Şe ki Sayışman
Halkla İlişkiler ve Muhasebe: Elvan Aktaş (cağlar@uykusuzdergi.com)
Asmalmescit Mah. Sofyalı Sok. Hamam Ap. 2-Blok No: 20/12 Kat:1 Beyoğlu / İSTANBUL
TEL: 0 (212) 245 53 38/39 FAX: 0 (212) 245 63 60 - ISSN 1307-7619
BAŞLIK: APA Uniprint Hadımköy Asfaltlı Ömerli Köyü Me. kii 34555 Hadımköy / İstanbul 0(212) 798 28 40
GENEL DAĞITIM: DPP - 0(212) 622 22 22 ABONELİK: Türkiye: 99YTL Amerika: 100\$ Avrupa: 70€ Uzakdoğu: 120\$
Banka Hesap Numaralarımız: Yapı kredi Bankası: 81217859 USD: 81345973 EUR: 81345967

Nejat amcanın
uyuyup uyanmama-
sından çok korkmuş-
tum. Sabaha kadar
başında bekledim.
Bu sırada jartiyerli
hanım da beni terk
etmişti. Üzülmedim
bu kadar gözü kara
biriyse olamazdım.
Nejat amcayı evden
göndermek için
yıldırma taktikleri
uyguladım. Eee
yıllarca bekar evlerin-
de yaşadım. Her
numarayı bilirim

20 AGUSTOS PERŞEBE
SAYI: 2009/34 No: 103
1.75 TL. (KDV DAHİL)
K.K.T.C. FİYATI: 2.00 TL.

www.uykusuzdergi.com

UYKUSUZ

Diyarbakır Emniyet Müdürlüğü Kürtçe bilen polislere görev verecek!

**KÜRTÇE KONUŞ
DİYORUM SANA!..
KÜRTÇE KONUŞ
KÜRTÇE!..**

ABI KOLAY MI
BİRDEN KONUŞMAK...
ZOR DİL BU...
UNUTMASI BİLE
ELLİ YIL SÜRÜYOR...

Deprem'in 10 yıldönümünde barınma hakkı için yürüyüş düzenleyen depremzedeler polis tarafından dövüldü.

17 Ağustos depreminin üzerinden 10 yıl geçmesine rağmen hâlâ hiçbir önlem alınmadı.

DEPREM

Fok Badem, kafesini yıktı, firar etti

V.Ö Kanalı

- **Kürt Açılımı:** Kürt milleti de çalışkandır, Kürt illeti de zekidir ama gene de ne mutlu Türküm diyene...
- **Devlet, depremi sallamazsa;** deprem, devleti sallır !..
- **Sevapsız arama:** Rakıyı soğutun, geliyorum!..
- **Ayrılık:** Hem sev hem terket, Evlilik; Ne sev, ne terket!..
- **Dumanlı Hava Sahası:** Kimseyi görmedim ben, kafası senden daha güzel!..
- **% 70 pamuk, % 30 polyester...** % 70 Orhan Pamuk, % 30 Paul Auster...
- **Bitsin:** Sistem anlamındaki düzen ile düzmek arasında bağ kurularak yapılan espri..
- **Hemen Bitsin:** Medya-Komedyalı...
- **Azalarak Bitsin:** "Bal dök yala!"
- **Çok yoğunum, beni arama kaptan !..**

Adalet Bakanlığı, İsmailağa cemaatini soruşturan ve 235 şüpheli kapsayan dosya üzerinde çalışan Erzincan Cumhuriyet Başsavcısı hakkında soruşturma başlattı.

NERUDA NAZIM ve SERDAR!!

Harbiye Açık hava'da konser veren Serdar Ortaç, sık sık kendisi için "Yüzyılın şairi" yakışmasını yaptı. Serdar Ortaç'ın bu sözü, Harbiye Açık hava'da alkışlarla desteklendi.

İHBAR EDİN SİZ DE POLİS OLUN

İstanbul'un yeni Emniyet Müdürü Hüseyin Çapkın'ın ilk uygulaması "Güven Timleri" görevi başlandı. Güven Timleri'nde görevli polisler basın tanıtımına, simitçi, mısırcı, dondurmacı, milli piyango satıcısı kılığında katıldılar. Asayiş Şube Müdür Yardımcısı Dursun Güneş, tanıtım sırasında yaptığı konuşmada timin amacını şöyle açıkladı: "Güven Timleri, İstanbul'un her yerinde olacak. Halkın güveni kazanılacak; haber merkezine ihbar yağacak... Ekiplerimiz, en büyük desteği vatandaşlardan alacak. Diyaloglar kurulacak. Her personele kart izitler bastırıldı. Bölgedeki esnaf, okul idarecisi, muhtar, apartman yöneticileri gibi vatandaşlara bu kart izitleri dağıtılıp sürekli temas halinde olacaklar."

RİXOS OTELDE TATIL YAPAN TAYYİP ERDOĞAN, SAAT 14.00 SİRALARINDA ÇIRIL ÇIPLAK FIRLAYAN TORUNUNUN ARDINDAN BALKONA ÇIKTI. TORUNUYLA KONUŞUP İÇERİ GİRMEYE İKNA ETTİ. BİR SÜRE SONRA TORUN, ÜZERİNDE ŞÖRTLİ TEKRAR BALKONA ÇIKTI.

BABAMA Gİ DANIŞALIM

Bülent Arıncı'nın oğlu Ahmet Mücahit Arıncı, üniversiteden mezun olduktan bir ay sonra Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği bünyesindeki TEPAV'da iş buldu. 23 yaşındaki Ahmet'in ilk işindeki görevi siyaset danışmanlığı..

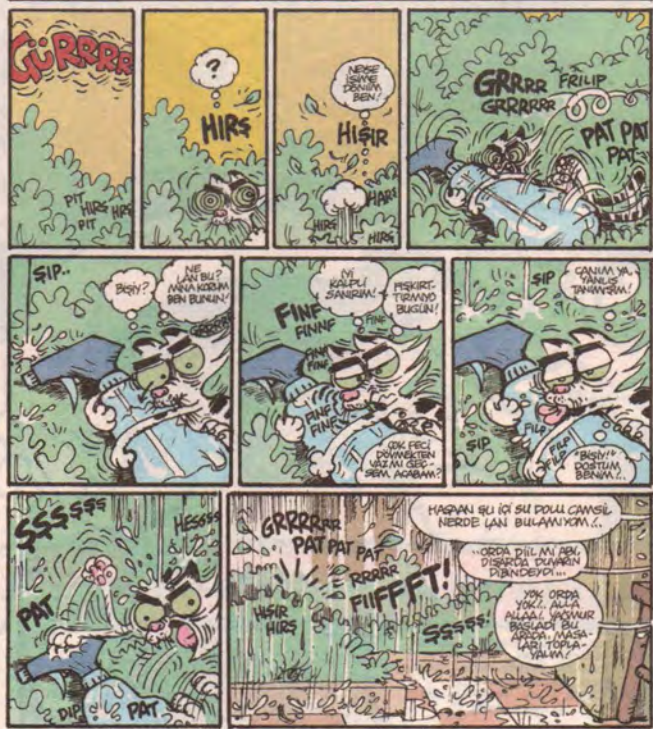
ETİ çikolata ve kek fabrikasında, çoğu 550 TL. ücretle çalışan 2 bin işçi, "Açlık sınırında çalışmak istemiyoruz!" sloganıyla greve gitti.

Kaç yıl oldu?

SİNİRLİ

● Fenerbahçe-Adanaspor maçında hakem Sadık Deda, çıkış tüneline aşağı düşüp bir süre sonra ağız kan içinde yukarı çıktığında maçın devam ettiğini görel 25 yıl...

- Türkiye'de toplam 77 bin 522 toplam kamu binasından, on yılda depreme karşı elden geçirilenlerin sayısı 764...
- 32 bin 402 okuldan güvenlik değerlendirmesi yapılanların sayısı 6930...
- Güçlendirme projesi hazırlanan 502 okulundan onarılanların sayısı 276...
- Onarılan hastane sayısı 55...

FIRAT BUDACI

İKEL ÇAĞLARDA DA İNSANIN ESKİ ÇIKTIĞININ OLMASI NE KÖTÜ LAN... İRBA'YE YENİDEN BAĞLAK ANI DİYE KÖNÜLMÜŞÜME GELMİŞTİM AMA, GÖRÜNCE BAZI SEYLERİN BİTİNCİ GERÇEKTEN BİTTİĞİNİ FARKETTİM... ESKİ SEVGİLİYLE YENİDEN BAŞLAMAK GALİBA BİR HATA... BUNU KENDİME YAPMAYACAĞIM... ZATEN O DA ARKADAŞLARIYLA KIZ KIZA YEMEĞE GİHMİŞ... BENİ DÜŞÜNÜYÖR BİLE... HOŞSAGAL ESKİ ÇIKTIĞIM.

SQHEE!
SQHEE!
SQHEE!

Tas deunyu ile ilgili bir nasihat var... kuzu alabilir miyim abi... arkadaşın görsün...

Kuzu vermem anlam, biraz fazım...

HELE HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

HELE

aşkimızın meyvesi

NEYİN VAR BİYAT... ÇANIN SIKKIN GİBİ... İÇİNE BAKMİK DÖŞERDİSİN ÇAYA BİLE DOKUNMADIN... ÇİZGİ FİLM AĞAYIM MI... İSTER MİSİN ?

ÇİZGİ FİLMLE DELİ Mİ OYALYO... SİZLE LAN SİZ... DÜN GECE HER SEYİ DUYUYUM... BEN YATTIKTAN SONRA NELER CEMİYORSUNUZ LAN SİZ ÖYLE YATAK ODA SININ KILIDININ SESİNİ DUYUNCA HİSTİZ Mİ ZORLUYU AÇACA DYE KONTROL ETMEYE BELANİTİM... YAZIKLAR OLUSUN SİZ, ÇOK AĞIRIMIZ GİTTİ LAN...

AYTEK! OĞLUN...

DOKUNMA BANA, DOKUNMA BANA O ÇUNUP ELLERİNİZ... DOKUNMA DEDİM.

SİZ DE EVDE KENDİ KIZ ARKADAŞINIZI YAPABİLİRSİNİZ

Ezginin Günlüğü'nün eski albümü rinden birini şile bezi mor bir eteğe sarıp evdeki nermi ve karanlık bir ortama bırakın...

Konvers ve yabancı karışık kasetle de değişik taddlar elde edebilirsiniz... Ben de bu metodu evde tesadüfen keşfettim...

DÜNYANIN EN GEREKSİZ İNSANI

ATILAN MESAJA CEVAP YAZARKEN YENİ MESAJ GELDİĞİNDE O KADAR ÇOK SEVİNİYORDUM KI BANA BAĞLAR BAĞÇELER BAĞLASSALAR O KADAR SEVİNMEYEM...

GUBIK GUBIK... YENİ MESAJ DA OKUNUYO DA ÖYLE TEK CEVAP YAZAYIM BÜTÜM SARRILAMISIN...

"OBAMA ORTAKULUDAN Bİ ARKADAŞA BENLİYÖR" DİYORDUM DA İNANMIYORDUN ABİ, BAK KÖTÜLÜĞÜNÜN ALTINA DERSANE KLASÖRÜNÜ VERİNCE HİÇ YADIRSAMADI. NE ZENCİLİĞİ KALDI NE DE AMERİKAN BASKANLIĞI... APETA BİR ORTAKUL GÖÇÜSÜ OLDU...

HARBİDEN LAN, BİZİM SINIFTA Bİ ALPER BAŞ VARDI, ONA ÇOK BENZEDİ... ÇEMBERLERDEN İKİ TEST ÇÖZÜCEM SONRA Bİ OTUZBİR ARASI ARDINDAN OBEK OKEK KASTIRICAM!

SİZ GİDİN TATİLİNİZİ DOYAYIYA YAPIN HOCAM... BEN YERİNİZİ BAKARIM... YAZIN OKUYA GİTTİME DE TİGÖRTÜ MÜDÜR YARDIMCISI GÖRMEYİM DEDİRTMEM BEN ÖĞRENCİLERİMİZE...

SAĞOLUN HOCAM MASANIN ÇEKMECESİNE Bİ KAC TEMİZ TİGÖRT KÖYDÜM, DÖNÜŞÜMLÜ GİYERİNİZ... HADI SELAMETLE

SKERİM LAN, ATTIRIYORUM BEN Bİ GASTİY, NE OLURSA OLUSUN... 2001 YILINA AIT POSTA GAZETESİNİN BENİŞYÖ DEL TÖRÜ'NÜN EVİNDE NE İSTİ VAR... BİRİ SÖYSE NE BENİŞYÖLÜK KALIR NE DEL TÖRÜ'NÜ REZİL OLURUZ

İNSAN NAZİ DE OLSA İNSAN LAN... ŞU SİYAHİ ORTAMINDA KANTİNİN OYUNU DİYE ÖYLE SEVİNİYORDUK KI... DENTİLEMBİDEN DE NİSBETTEN DE MUAFIM İ, YATA YATA NAZİLİK YAPIYORDUM YANIK...

İşimdeyim Gücümdeyim

■ Tamam, biliyorum; sefaletin, fakirliğin her türlü kötü ve şimdi yine her kafadan bir ses çıkacak ama ben ve çok Amerikan fakirine üzüliyorum, sanki en zor durumda olan o gibi geliyor. Elbette Afrika'sından tutun Uzak Asya'sına dünyanın yarısı açlıkla çebeleşiyor. (o da neye göre kime göre uzak Asya

acaba. Adam kendi yaşadığı yere "Uzak Asya'da yaşıyorum" der mi? Neticede nereden baksan adama yakın, adam bizzat içinde o coğrafyanın ama sen adama uzak Asya diyorsun. Ant olsun bundan sonra İspanya'sı, Portekiz'i benim için Uzak Avrupa'dır.) Ama şimdi, rahatta dinleyin, bu zaten genel bir fukaralık, genel bir yoksulluk hali. Ama Amerika'daki cefakâş fakirim öyle mi ya? Kafasını kaldırsa etrafında gökdenler, parlak neonlar; önüne baksa son model arabalar, sık giyinmiş zenginler, ailecele bir yere yetişmeye çalışan kravatlı tipler falan. Şimdi bana kalırsa bu adamın durumu daha bir felakettir. Kendisine beyaz olursa "beyaz çöp" manasına "white trash" diyorlar, siyah ya da hispanik olursa ekstradan bir şey de demiyorlar. Bir tür varlık içinde yokluk durumu. Hayır öyle homeless'inden falan da bahsetmiyorum, kıt kanaat geçinmeye çalışan, borç yükü altında ezilen tipki Türkiye'deki muadilleri gibi kredi kartı borcu altında inleyen bir sınıf benim bahsettiğim. Her şey uzanıp tutabileceği kadar yakın ama asla sahip olamayacağı kadar uzak. Hadi Afrika'da fakirsindir ama

komşun da fakirdir, gördüğün göreceğin en zengin adam, işe yaramaz birleşmiş milletler görevlisi olur ama düşünün bir New York'ta fakir olduğunuzu. Kazandığınız para ev kirasına gidecek ve etrafınızda dünyanın en lüks en şatafatlı hayatları yaşanacak. Bilmem buna yürek dayanır mı?

■ Siyahi Amerikalılar demişken, geçtiğimiz hafta denk geldi bir aksiyon filmine gittim. Meğer Denzel Washington oynuyormuş. Bilseydim, afixine dikkatli baksaydım vallahi de billahi de gitmezdim. Romantik komediye giderdim, korku filmine girerdim, Arnavut bir yönetmenin kişisel

buhranları üzerine çektiği deneysel bir film seyrederdim yine de Denzel Washington'un oynadığı filme gitmezdim. Adamı sevmiyorum, bu net. Kapıma gelse içeri koymam, selam verse, farz da olsa selamını almam. Bir kere bu adamın oynadığı filmlerde kendisine illa ki bir iyi adam rolü biçiliyor, hadi orasını anladık da, illa ki gidip bir de kötü adamları alt ediyor. Nedir kardeşim bu Hollywood kötülerinin Denzel Washington'dan çektiği? Obama'ya da benzetiyorum biraz,

çıkma siyah gibi geliyor bana. Böyle bir afilli tavırlar, Brooks Brothers takımlar, Harvard görmüş havaları falan, olmuyor. Denzel Washington'u oynatmasınlar hiçbir filmde bundan sonra. Ciddiyim. (O değil de, dikkat ediyorum, John Travolta arkadaşımız kaç filmdir hep bir takım paraların peşinde türlü hokkabazlık yapıyor, yasa dışı işlere bulaşıyor. Ha oldu ha olacak diyoruz, bu Denzel Washington ve şürekası adamı derdest ediliyor, bozuluyorum.)

■ Red Kit aslında nereden baksan Türk gibi ama üçte iki Türk gibi. At var, silah var ama şöyle temiz zıt emmiş, huyuy huyuna, boyu boyuna bir hanımefendiyelibaş göz alamamış. Bir de hanımı olsa evinde bekleyen derim ki sana Red Kit Türk'tür. Ha tabii, onun cefasını çekecek hanımefendi de az bulunur bir yandan. Bağlaşan durmaz, kah orada, kah burada, hayırsız gibi bir tip. İçkisi desen var, sigarayı hadi sonradan bıraktı ama ağzında sürekli bir otlar başka mesajlar da veriyor olabilir. Kumar desen, ben biliyorum bunun Pot Poker'le çevirdiği numaraları, anlattırmayın bana şimdi. O yüzden böyle 2/3 Türklük durumu kafi diğer yandan da.

■ Vaşhi Batı, vaşhi batı diyorlar da, şu Kuzey Amerika topraklarının batısındaki en büyük vahşeti yaratanlar yine kendileri. Sensin ulan vaşhi, sana diyorum şapkalı, fularlı. Coğrafyayı suçlamayalım.

Bizim bi' arkadaş!

Bizim bi' arkadaş dilini geliştirmek için on dört yıl boyunca gördüğü her turiste "where are you from?" diye sordu da sordu. Şimdi çok güzel "where are you from?" diyor ama hala ne cevabı anlıyor, ne konuşma bu safhadan bir gidim ileri gidebiliyor. En sonunda British Council'den adamlar gelmiş, bir müddet inceleyip tekrar salmışlar Sultanahmet'e. Herhangi bir işlem yapmaya dahi gerek görmemişler.

Bizim bi' arkadaş yıllar yılı ne zaman alt orta sınıf bir muhitten söz açılrsa "hacı ileride çok değeriyecek oralar, bak buraya yazıyorum, şimdi uzukken bir iki bina mina kapatmak lazım" diye konuşur durur. En sonunda kentsel dönüşüm kurban gidip evsiz kalan arkadaşlarımız hep beraber toplanıp kürekle vurmuşlar "şom ağızlı seni" diye.

Sevgili Günlük

"Yine yaparım"

ersin karabulut

GÜNLÜĞÜNE BİLE BAHSETMİYÖ BENDEN.

ONLARDA ADET GİBİ BİŞEY... BÜTÜN AİLESİ GÜNLÜK Tİ... TUYO... DEDESİNDEN KAL... MA Bİ ALIŞKANLIK MİYMİS NEYMİS...

EE'Sİ, GÜNLÜĞÜNE BİLE BAHSETMEDİSİ Bİ İNSANIN BEN ONUN İÇİN... ARMA DAŞLARINA ANLATMAZ, GÜNLÜĞÜNE YAZMAZ... BU Bİ NOKTADAN SONRA NASIL Bİ ACIYA DÖNÜŞÜYO BİLİYÖ MÜSÜN?

BUGÜN TAKSIM'E GEİRKEN GÜNLÜĞÜNE BİŞEYLER YAZDIN YA SEN... LÜTFEN... BİR DEFA... LİE NE YAZDIGINI BANA OKU...

ÖNEMLİ BİŞEY YAZMADIM YAA KAC GÜNDÜR İHMAL EDYODUM, TRAFİK SIKIŞINCA ÖYLESİNE KARALADIM BİŞEYLER...

ARABAYI ALDIĞIN İÇİN "ANEM BENİ GEBERTİCEK" DESİN YA ONU YAZDIM... Bİ DE BU KÖPESİN KAFASI ÇOK YATILI FİLAN DEWAŞTİM ONU YAZMAISAM... İKİ CÜMLE YAN... İSTİTTE DE 23 EYLÜL 2006 İTBE... O KADAR...

EVET BANA BENZEDİĞİNİ SOYLEMİŞTİN HATTA KOPE... GİN... BEN DE AYNI ONUN GİBİ KAFAMİ SALAYIP DURUYORDUM DI MI?

VE YİNE İSMİM YOK DI MI GÜN... LÜĞÜNDE? BENİMİLE BULUŞTU... GÜNÜ FİLAN YAZMADIN...

"ASLA KABLA DAVRANMADIM, HİÇ BİŞEYE ZORLAYMADIM... HEP BİR AN DA SEVİCEK, BİRDEN BENİ DUDAKLARIMDAN ÖPÜCEK DİYE BEKLEDİM AMA O BULUŞTUGUMUZDA YANAK YANAGA ÖPÜŞÜRKEN Bİ... LE DUDAKLARI DUDAKLARIMA YAKIN Bİ YERE DESİCEK DİYE HEP BASINIP ABARTILI Bİ SEKİLİSE SEVİYÖ BİLAN KADAR KÖTÜ İNSANA BİLİYÖ MÜSÜN SEVDİĞİN İNSANIN İÇİNDEN SENİ ÖPMEK BİLE GELMİYÖ... SİRF HAZMEDEBİLMEK İÇİN BUNU ARANIRDA Bİ ESPRİ HALİNE GETİRİYOSUN, SANKİ UMURSAMİYÖMÜŞSÜN GİBİ..."

DEVAMI ARKA SAYFADA...

O SIRADA ERMAN ÇAĞLAR

Günlük hayatın içinden paranormal olaylar – Böyle şeyler oluyor (gerçekten)

Olay – 1: Sınıf öğretmeni Didem ve otuziki küçük can.
Didem ikinci sınıfa yeni geçmiş otuziki çocuğu sınıf öğretmenliği yapıyor. Bugün sınıf dışı etkinlik kapsamında, amatör tiyatrocılardan oluşan düşük bütçeli bir kumpanyanın sahnellediği "Sevimli Yunus Hasan Pet Şişelere Karşı" isimli çocuk oyununu izlemek için ilçe halk eğitim merkezine gidiyorlar. Didem gün boyunca; okul gezisi lafını duydukları anda akıllarını yitirmiş, her türlü taşkınlığı yapmaya hazır otuziki çocuğu otobüse bindirmek, bir buçuk kilometre uzaktaki halk eğitim merkezine giderken yolda kusan iki çocuğun yüzünü kolonyayla silmek, çocuk tiyatrosu standartlarına göre bile vasat sayılacak "denizlerimizi kirlitemeyelim" temalı iki perdelik oyunu başından sonuna kadar izlemek, okula geri dönerken hiçbir çocuğun kayıp olmadığından emin olmak ve tüm bu süre zarfında 8 – 9 yaşlarındaki bu çocukları kontrol altında tutmak zorunda. Günün sonunda evine gidip bir süre dinlenecek, fakat ertesi gün tekrar bu neşeli gürhün arasına dönmek zorunda.

Sınıf öğretmenleri tarih boyunca insanlık dışı sabırları ve sensiz kalabalıklara laf anlatma becerileriyle tanınırlar (tarihi kayıtlarda adı geçen ilk sınıf öğretmeni Buddha'dır). Sınıf öğretmeni sahip olduğu mistik güçleri her gün kaos ve kötülükle (öğrenci) savaşmak ve evrene (sınıfa) tekrar dirlik düzeni getirebilmek için kullanır. Bunun karşılığında da ay sonunda maaşını alır, ihtiyaçlarını karşılar.

Olay – 2: Mesut ve sihirli parmağı.

Mesut karşıdan karşıya geçmek için kaldırımda bekliyordu. Yoğunluk nedeniyle yavaşlayan trafiği fırsat bilerek kaldırımdan aşağı atladı, soldan gelen arabanın sürücüsünün gözlerinin içine baktı ve işaret parmağını "bi saniye" anlamında havaya kaldırdı. Soldan gelen araç Mesut'un karşıya geçebilmesi için yavaşladı. Mesut kafasını "teşekkürler" anlamında salladı, orta refüje çıktı. Bineceği otobüsün durağa yanaştığını gördü, rahat ama hızlı adımlarla refüjden yola indi. Sağdan gelen başka bir aracın sürücüsüyle göz göze geldi, parmağını yeniden "bi saniye" anlamında kaldırdı, yavaşlayan araca teşekkür edip karşı kaldırıma geçti, durağa doğru yürüdü. Duraktan hareket etmek üzere olan otobüsün önünden geçerken, Mesut sihirli parmağını son bir kez daha kullandı: otobüsün şoförüne parmağını "bi saniye, binicem" anlamında kaldırdı. Henüz immesini alamamış otobüs memnuniyetle durdu, kapısı açıldı. Mesut otobüse bindi, şoföre teşekkür etti, akbileni bastı.

Sihirli bir parmağa sahip kişi genelde zihinlere hükmettiğini bilmeden yaşar, bu tanrı vergisi yeteneği karşıdan karşıya geçmek, lokantalarda garsonun dikkatini çekmek ve hesap istemek için kullanır. Tarihte parmaklarının gücünü farkedip bütün bir ulusun aklını alan, kitleleri peşinden sürükleyen liderlere de rastlanır. Ama genelde karşıdan karşıya geçerken kullanılıyor.

Olay – 3: Ülkemizde bazı dağ yollarında arabayı yokuş aşağı saldırdığında arabanın yokuş aşağı değil, yokuş yukarı gittiği.

Serkan ve babası tam altı haftadır yoldaydılar. Tam altı haftadır o arabayı yokuş aşağı saldırdığında arabanın yokuş yukarı gittiği noktayı arıyorlardı. Herşey, Serkan'ın babasıyla "olmaz öyle şey" diye iddialaşmasıyla başlamıştı. Önce Isparta'ya gittiler. Oranın yerlileri onları Isparta'nın bir köyüne yönlendirdi. Köylülere olayı anlattıklarında "bizde yok öyle bir yer" cevabını aldılar. Serkan'ın "baba bak yokmuş, hadi evimize dönelim" sözleri babasını çılgına çevirdi. Olayı kendisine aktaran esnaf arkadaşlarına telefon etti, yerel yetkililerle konuştu, kamyon şoförlerine danıştı. Ülkeyi bir uçundan bir ucuna gezdiler ama o noktayı asla bulamadılar. Serkan'ın babası, çocuğuyla iddialaşmış ve haksız çıkmış bir babaydı; ya o arabayı yokuş aşağı saldırdığında arabanın yokuş yukarı gittiği noktayı bulacaklardı, ya da ararken öleceklerdi.

Babanız "böyle böyle bir şey vardır" derse, söylediği şey kulağa ne kadar saçma gelse de onunla iddialaşmayın. Bu arada öyle bir yer gerçekten var, arabayı yokuş aşağı salıyorsunuz ama araba yokuş yukarı gidiyor. İnanılmaz ama gerçek.

grosagi@gmail.com

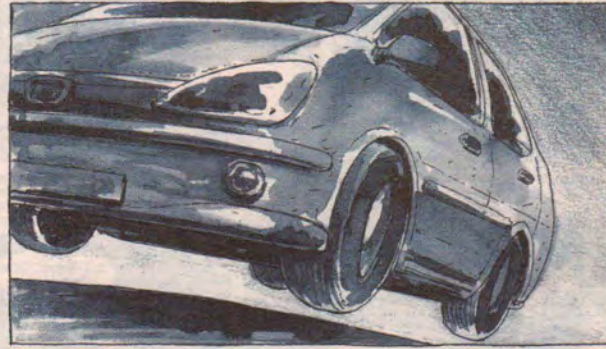
HEP Bİ UMLU BAKIYOSUN... BEKLEMİYEN O KADAR ALIŞIYOSUN KI Bİ SÜRE SONRA Bİ OYUNA DÖNÜ... SÖYDÜ... SEN TALEP EDEN, O DA VERMEYEN TARAF GİBİ...

AMA BİGÜN BİRDEN SANKİ SEN HAYATINDA YOKMUŞSUN GİBİ "UY... GÜN BİRİNİ BULURSAM Zİ YAŞAMA KADAR EVLENMEK İSTİYORUM VALLA"DIYI VE BUNUN Bİ OYUN OLMADIGINI BİRANDA ANIYOSUN...

İŞTE O AN GELDİĞİNDE...

Bİ ÇEKTİĞİN ÜZÜNTÜNÜN ANCAK ÇEKTİRENE BİRLİKTE YOKOLACAĞINI FARKEDİYOSUN...

AMA SANA BİŞEY SÖYLİYİM Mİ ANNE?..

ZERRE KADAR PİMAN DEĞİLİM.

BENİ YİNE İSTE-MESİN YİNE YAPARIM...

DEVAM! HAFTAYA...

BENİM DE SÖYLEYECEKLERİM VAR!

Umut SARIKAYA

Son gemi

Bir yaz tatili daha bitiyor ve artık eve dönüyorduk. Arkadaşlarım bir akrabalarının yanında yazlıktayken ya da babalarının mesleğine ait bir kampın plajında güneşlenirken, ben tatilimi köyde koştan kaçarak geçiriyordum. Uç aydır buradaydık ve bi köç, anlamadığım bir nedenden dolayı sadece bana kaçıyordu. Genelde hayvanlarla aram iyi değildir ama benden nefret de etmezler. Ama bu köç bana gerçekten çok kinliydi. İlk karşılaşmamızda

üzerime doğru koştığını gördüm, sonra göğsümde ağırla yataktaki gözümü açtım. Bi kere de arkadaşan belime vurdu, onun dışında genelde hep kovaladı. İlkokulu bitirip ortaokula geçmemin ödülü bu kınalı köç mu olacaktı?

Sırtındaki yanıkların gururla gösteren arkadaşlarıma göğsümdeki tüsme izini mi göstermemi istiyordu babam. Niye getirmiştin ki bizi bu, deniz olmayan, plaj olmayan yere. Abimle beraber, sıcak kumları eşeleme hayalleri kurarken koyun, köç içinde kalmanın hüznünü yaşıyorduk. Bir de hiç hesapta olmayan bu köç fobisi başlamıştı bende. Şu an belki de dünyanın tek köç fobisi olan insanıyım. Korkularımızla yüzleşmemiz gerektiğinin farkındayım ama yorulmaya gerek yok. Varsın köç fobim benle ölene kadar yaşasın, yaşamımın sonuna kadar koyunun koştan yerlerde yaşamam ben de olur biter.

Sevgili okurlar gözlemlediğim kadarıyla edebiyat dünyasında baba oğul çatışmasını ustalıkla anlatan her yazar büyük yazarlık payesini leblebi gibi topluyor. İşini iyi yapıyorsan bir de baba oğul çatışmasını anlatıyorsan, taksitle satılan "klasikler" serisiyle bütün evlere, kütüphanelere girebilirsin. Zira sanırım kız erkek ilişkisinden bile daha karmaşık, daha anlaşılması zor bi ilişki baba oğul arasındaki ilişki. Soren Kierkegaard! Bu isim bir eğirme efekti gibi gözükse de Danimarkalı bir felsefeciye ait. Hz İbrahim'in oğlunu kurban ediş sırasında gökten koştan geliş hikayesi üzerine "korku ve titreme" adında bir kitabı var. Kurban olam önsözü çok uzun kitaplara. Sayfalarca önsözü atlayıp bi okumaya başlıyorsunuz, sanki çok okumuş gibi oluyorsunuz. İşte bu kitap öyle bi kitap, oh hiç tanınmamış bi yazarı okuyorum, hem de felsefeci, hem de önsözü bol. Tamamen insanı iyi hissettirecek bir kitap "korku ve titreme". Kitap Teyrat'taki hikâyenin alt metnini inceliyor ve baba oğul çatışmasının bütün gizlerini önümüze ustalıkla birer bir sunuyor. "Ulan ananı babanı bu kadar övmesin. Soren'i ne övdün be. Ne çıkarın var bu işten, Soren maas mı bağladı da birden sevdin" dediğinizi duyar gibiyim sevgili okurlarım. Hayır övmüyorum. Alın okuyun da demiyorum, zaten çok karışık kitap, yarısında bıraktım ama herkese "okudum güzeldi" diyorum.

Benim takıldığım mevzu başka. Soren de baba, oğul ve köç'ü incelemiş, ben de. O korku ve titreme'yi yazmış ben Uykusuz dergisinde "babamla köye gitmiştik köç bana tütsüydü" ana fikirli bi yazı yazıyorum. İstesem Soren'in yazdığından kralını

yazarım ama yazmıyorum. Çünkü kadir kıymet biliyorum. Edebiyat duayeni olucam diye ben anamı babamı milletin diline sakız etmem arkadaş! Bu topraklarda kime sorarsanız sorun bana hak verir..Gidin Suriye'ye orda da, gidin Pakistan'a orda da herkes kadir kıymet bilir. Aile içinde yaşanan aile içinde kalır, herkese anlatılmaz. Sanırım doğuyla batının en büyük farkı bu. O yüzden yazılı edebiyatımız pek gelişmiyor doğulular olarak. Kimse bana Orhan pamuk örneğini vermesin arkadaşım. Kitabı Sefiller'le, Ölü

Canlar'la set halinde satılmayan hiçbir yazar benim için iyi değildir. Ohhhh iyi valla aileden apartmanı Nişantaşı'na dikmişsin kiralarla gül gibi geçine geçine yaz. Bende bu imkânlar olsa her ayın başı gider Nobel'im! alırdım.

Hatta Nobel'i veren mavi gözlü

Ulrih'e "Ulrihiçğim bu böyle olmayacak otomatik ödemeye geçin, gün sekmez, banka havale ücreti kesmez, yatar para. Uğraşmaya değmez" derdim. Bu arada Ulrih'in dedesi Alfred Nobel, dinamitin icadından ne çok utanıp, vicdan yapmış, parayı yazara, bilim adamına dağıttıkça dağıtıyor, har vurup harman savuruyor, senelerdir eritemediler dedelerinin bankadaki parasını. İcat eden değil, atan utansın o dinamiti, bombayı be Alfred! Sen niye mahcup oluyorsun, kendini harap ediyorsun.

Nişantaşı'ndaki Pamuk apartmanı aklıma geldikçe kaleme kâğıda küşüyorum sevgili okurlar. Hiç değilse iki dairesi benim olsaydı. Merkezi yer, markete, bakkala bi adım. Elde kalmaz bişey olmaz. Paraya sıkıştığında eline öpene satarsın. Evim Nişantaşı'nda dediğin zaman yemeyeceğin kız yoktur. Şimdi durum böyleyken

ben nasıl şimdi Orhan Pamuk'la edebi manada gürleşeyim. Denk değiliz.

Zaten kendisi okul gezisinde burnu kanayan çocuk gibi geliyor hep bana. Herkes kırdı bayırda koşarken, otobüste burnunda pamukla yalnız başına oturup ara ara diğer çocuklara bakan, gezinin sorunlusu gibi geliyor hep. Orhan pamuk'la ilkokulda aynı sınıfta olmak hiç istemezdim.

"Doğru" dedik "edebiyat" dedik konuyu iyiden iyiye karıştırdık. Bir yazar olarak görevimi yapıp size hikâye anlatmak yerine sağa sola bok atıyorum. "Doğuda edebiyat yoktur!" Diye yazıyorum. Benden

daha bilgili biri çıkıp "ne diyosun lan sen ordan buradan duyduğun yarım bilgilerle" dese. Ya da Orhan Pamuk dergiyi arasa "Arkadaşım ne diyosun sen. Bi de yüzüme söyle."

dese ne diyeceğim. Hikâye anlatmayı beceremeyenler, kendi işinden çok, başkalarının işlerini düşünen yazarlar genelde başka yazarlara kızarlar. Eminim Türkiye'de benim gibi Nobel'i almak değil, reddetmek hayali kuran bi sürü yazar vardır. Bana verilse de reddedsem. Ben Ulrih'in yerinde olsam ödülü reddedene verirdim sopayı, "o zaman başvuru formunu niye doldurdun, burada bu kadar kişiyi meşgul ettin" diye veryansın ederdim. Neyse ben hikâyeme döneyim.

Ve ilkokul bitmişti. Orta bir zaten ilkokulun tekrarı olduğu için günlerim çok sıkıcı geçiyordu. Aradığım tadı ortaokulda bulamamıştım. Önlüğü çıkarıp ceketini kravatı giyince daha başka olacaktı gibi gelmişti hayatım. Sınıfın en kısısı olduğum için de kimse beni ciddiye alıp arkadaş olmak istemiyordu. Ben de boş zamanlarımı ailemle beraber geçiriyordum. Babamın bizden daha çok kırsal kesimde kalmasına rağmen tam bir deniz ve balık aşığı olmasını hiç anlamadım. Abimle beraber bizi zorla balığa götürüyordu. Saatlerce soğukta yağmurda, üzerimize ve kafamıza naylonlar sararak deniz kenarında bekliyorduk. Tam sarıkanat zamanıydı. Yine babamla sahile gitmiştik. Deniz dalgalı, hava fırtınalıydı. Abim ve babamda

makinel, bende ise el oltası vardı. Abim zargana oltası kullanıyor, zargana bekliyordu, babam sarıkanat ben ise kaya balığı. Biz abimle beraber dolaşmış oltalarımızı çözerken, birden babamın bağırmasıyla irkildik. Acıyla bağırıp, parmağını tutuyordu. Yanına koştuk, parmağı davul gibi olmuştu. Yerde ise oltanın ucunda garip dikenli gibi bir balık vardı. Biz parmağa bakarken, yoldan geçen biri, "Çarpan balık bu! İşeyin hemen parmağa. Yoksa geçmez" diyip gitti. Babam yaşlı gözlerle bize baktı. Abim hemen çıkarıp işemeye başladı. Babam "sen de" manasında başıyla işaret yaptı. "çişim yok" dedi. Acıyla "la oğlum işe çabuk" dedi.

Bir iki damla yapabildim ama babam karşımdaydı ve kızgındı. Bu ortamda nasıl parmağına işeyeyim. Parmağı acıdıkdı bana işe işe diye bağırıyordu. Gözlerim dolmaya başladı, titreyerek işemeye

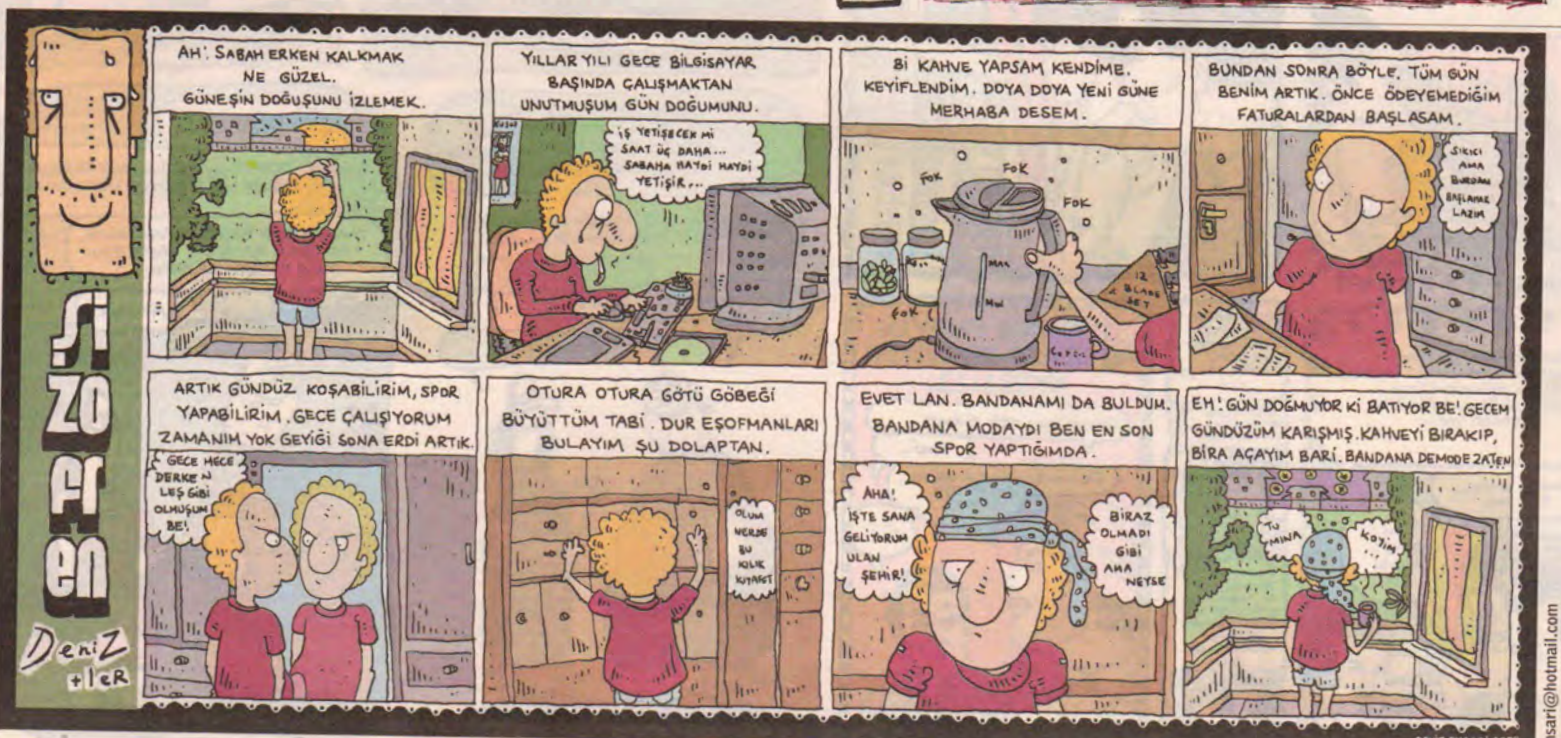
çalışıyordum ama kupkuruydu içim.hava soğuk, yağmur yağıyor, önümde biri işiyor, arkam denizdi ama bi türlü çişim gelmiyordu.

Yüzüme kızgınlık ve suçlama ile bakan babamla gözgöze gelmemek için, kafamı arkaya çevirip denize doğru baktım. Arkamı dönmeme "baba köç geliyor" diye bağırarak paniğe kapılmam bir oldu. Üzerimize doğru binlerce ölü köç ve

koyun denizden yüzerek geliyordu. Korkuyor ve titreyerek babamın bacağına işiyordum. O gün 14 Kasım 1991'di. Lübnan bayraklı Rubunion 18 gemisi taşıdığı 22000 koyunla beraber boğazın serin sularına gömülmüştü, İstanbul boğazı koyun ve köçla kaplanmıştı.

vedatozdemi@gmail.com

Fırat Budacı

YENİ BAŞLAYANLAR İÇİN İNGİLİZCE

Yan masadaki turisti aniden, "Where are you from?" diye sordu. 14-15 yaşlarındaydı. Bu görüntüyü tanıyordum. Düz lise seviyesindeki İngilizcisiyle tüm ailesini gururlandırmaya çalışan bir ergenli bu. Bir ergenin tek dile mahkum ailesine İngilizcesini gösterme arzusu durdurulamaz. Bir turistle konuşabilen bu yaş grubunun ruhu bir süreliğine bedeninden ayrılır. Bir zamanlar ben de, İngilizcenin asil kanatlarıyla gökyüzüne yükselmiş, yazık ki kısa süre sonra yere çakılmıştım. 14-15, "Do you like Kuşadası?" diye sordu. Turist, gözlerini yeni doğmuş gibi kırıştırarak, "O-ye-..." dedi. 14-15, kafasını sallayarak bir süre sustu. Yeni bir İngilizce soru planlıyordu. Ailesi gururla onu bekliyordu...

Telefonun başına geçtim. Bütün aile, salonda oturmuş telefon numaralarını çevirişimi izliyordu. İngilizce'yi arıyordum. Sanki karşıma çıkacak İngiliz, kafamda kurguladığım diyalog düzeninde konuşacakmış gibi, bütün cümlelerimi önceden hazırlamıştım. İngilizce'ye bağlanırsam bağlanmaz, "Helloo" dedim. Lionel Richie'yi hatırlatan bu dramatik telefuzla hiç gerek yoktu aslında. Sonuçta, hastaneye kaldırılan yakın bir akrabama ulaşmaya çalışıyorduk. Düz lisede okumama rağmen, İngilizce kursu sayesinde ailenin tek entemasyonali kabul edildiğim için bu görevi ben üstlenmiştim. "Six-five-three-two, please..." dedim. Aslında içinde 'from', 'Turkey', 'can', 'room' gibi kelimeler geçen çok daha komplike cümleler planlamıştım ama telefon bağlanırsam bağlanmaz sadece oda numarasını söyleyebilmişim. Yine de bu sayılarla birlikte salona 'iyi yetmişmiş oğlan' gururunun yayıldığını hissettim. Ailem için bu sayılar yeterliydi ama İngilizce'deki kadın benden hiç etkilenebilmiş benzemiyordu. Çok hızlı ve cümlelerinin arasından bir tane bile tanıdık kelime yakalayamadığım bir şeyler söylüyor. Sonra sustu. Cevap vermem gerekiyordu, sayıları tekrar saldım üzerine. Konuştu, sonra yine sustu. Son bir umutla sayıları tekrar söyledim ve sayıların götüne eklediğim 'please'ye biraz daha vurgu yaptım. Diller farklı olsa da duygular evrensel. Kadının gitmişliğini hissediyordum. Çaresizdim. Salonun rahatlaması için bu İngiliz'i aşır bir Türk'e ulaşmam gerekiyordu. Salondaki gurur yerini yavaş yavaş şüpheye bırakıyordu. Dönüp onlara bir çeviri yapmalıydım. Döndüm ve Türkçe olan çaresizliği yine Türkçe'ye çevirdim: "Yok yani... Bir sorun var..."

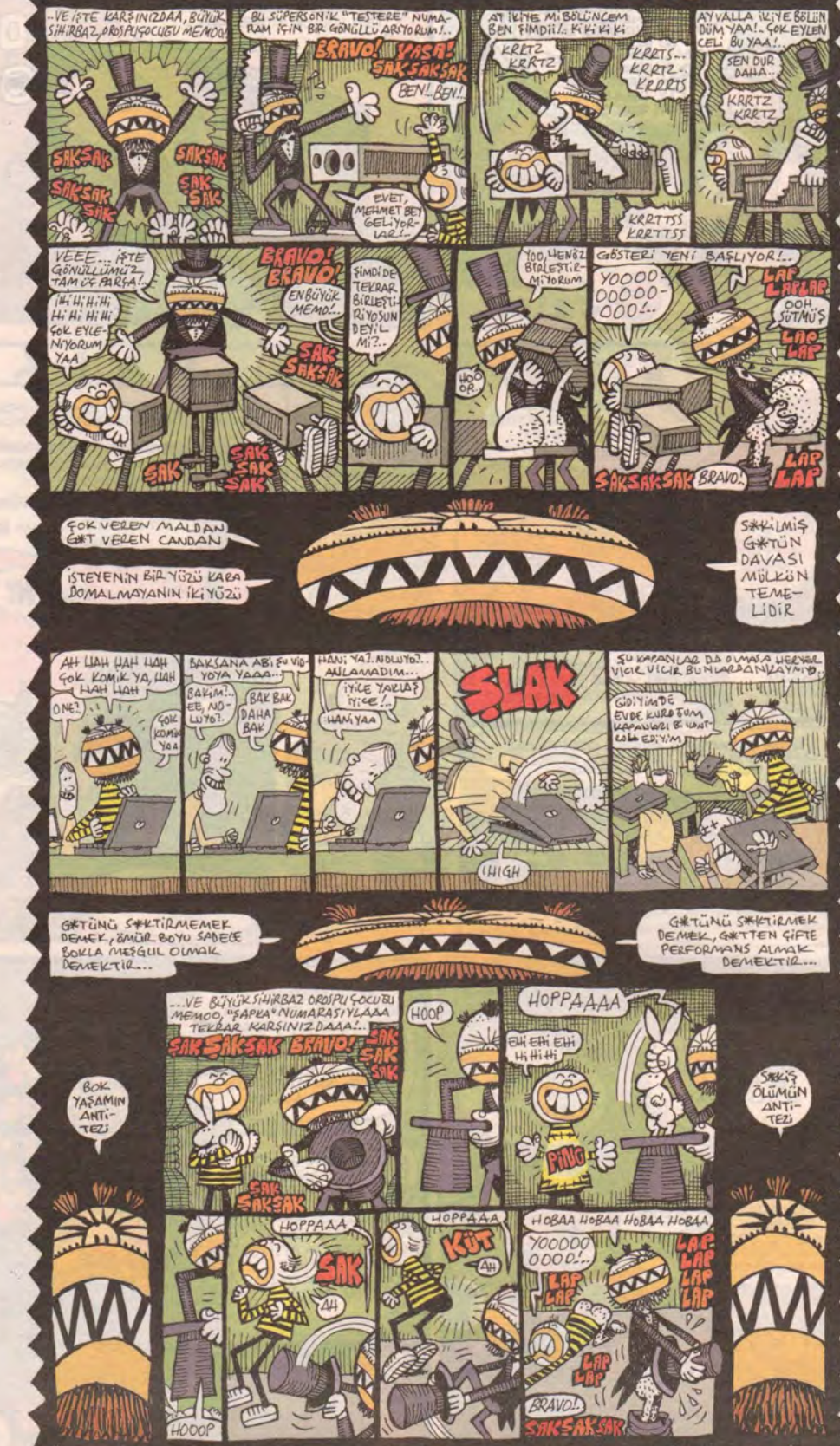
Sınırlarımız dışındaki bütün milletleri, "yabancı" adıyla aynı çatı altında toplayabilen annem bana bakıyordu. Bu işi becerememenden gizli bir sevinç duyan abim bana bakıyordu. Ve hepsinden önemlisi babam bana bakıyordu. Gönderdiği kurslara ödenen paranın ekstresi duruyordu karşısında, '6-5-3-2 ve please'den ibaret bir birgöle sahipti. "odayı bağlatamadın mı?" dedi. "Ya bi sorun var ama..." diye tekrar ettim. (Türkçem de gitmişti, başsız sonsuz cümleler kuruyordum.) İngilizce 10'a kadar sayabilen 4 yaşındaki bir çocuğun performansını sergiledikten sonra ben de hiçbir sorun olmadığının inanılmasını istiyordum. İyi olduğunu sandığın şeyler, gerçek bir yüzleşmede infiale edince asil durumunu kavıyır insan. O güne kadar sınıvalardan genelde 10 alan ben, İngilizceyle gerçek hayatta karşılığınca sırasıyla 6-5-3-2 almış ve sonunda "please... please..." diye diye infiale etmişim...

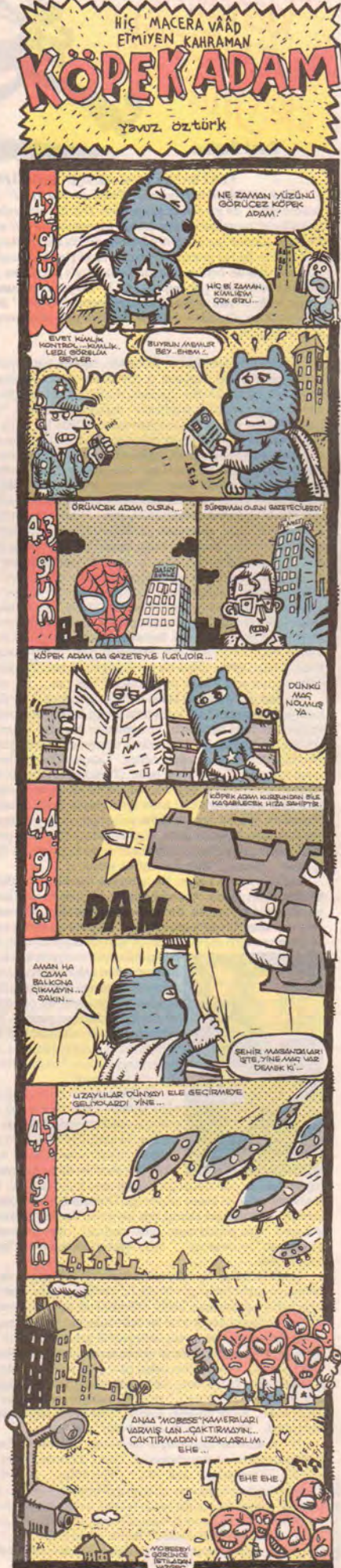
İngiliz telefonu kapattı. Bu terbiyesiz hareketi, "Telefon kesildi" diye tercüme ettim aileme. Abim keyifliydi, İngilizlerin zaferinden memnun bir mandacı gibi sırıtıyordu. Bir süre salonda oturdum. Aklıma nefis cümleler geliyordu ama "Bir daha arayayım mı?" diyecek cesaretim yoktu. Odaya gittim. 14 yaşın yenilgiyi kabullenemeyen hırslıyla dopdoluyla. Stage-1 (yeni başlayanlar için) seviyesindeki bir Sherlock Holmes romanını elime aldım. Dünyanın en zeki detektifinin, dünyanın en ayrıntı ipuçlarını birleştirerek, dünyanın en karmaşık cinayetlerini çözmesini 'Stage-1' seviyesinde anlamaya çalıştım. Bir cümleyi anlamayınca suçlu cümledeki tek bir kelimeye atarak sözlüğü açtım. Kelimeyi buldum, cümledeki İngilizce kelimelerin arasına Türkçe haliyle yerleştirdim. Olmadı. Kapı çaldı...

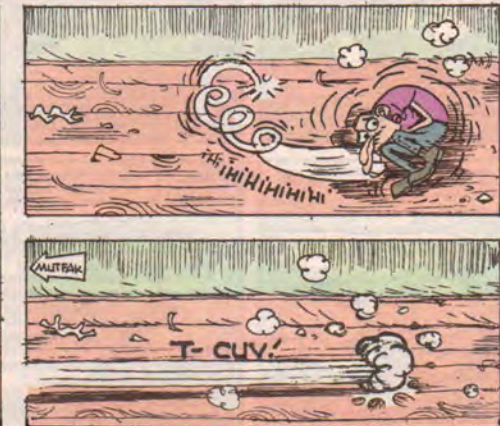
"İyi akşamlar," diyen ses alt kattaki komşunun oğlu Anadolu lisesi Afşin'e aitti. Ailedeki entemasyonel nasyonum burada sona eriyordu. 'Helloo'la başladığım İngilizce maceram bir 'okey' bile diyemeden sona ermişti. Afşin'in transferini teklif eden mandacı abim olmalıydı. Odadan, Afşin'in İngilizcenin üzerine saldıran gürlü gürlü can sesini duydum. Gündelik konuşma desibelini en az iki katına çıkarmıştı. (Anadili İngilizce olmayanlarda, bu dili konuşurken sese aylık katmak çok yaygın bir davranış.) Sonra annemin kaygılı sesi geldi: "Çok geçsin olsun, şimdi nasılsın..." diyor. İngiliz bayan, Afşin'le konuşunca, "bir sorun var..." falan ortadan kalkmış ve telefon odaya sorunsuzca bağlanmıştı...

Şimdi bu olayı düşündüğümde başka bir şey geliyor aklıma. Bir insanın hastaneye kaldırılması gibi büyük bir derdin yanında, benim yabancı bir dile hava atmaya çalışmamın bütün dillerdeki tek karşılığı zavallı bir benciliktir. O gün, bir hastalığın üzerine bir zafer inşa etmeye çalışmış, büyük bir derdin ortasında sorunları yara yara ilerleyen bir kahraman olmak istemişim. Başarabilsem, sonraki günlerde akrabamızın hastalığından bahsedilirden, benim hakkımda da, "Yalnız oğlan odayı çatır çatır bağlatı vala..." diye konuşulacağını biliyordum. Ama o gün, çatır çatır odayı bağlatan Afşin olduğu için, elimde "Bak Afşin'e..." girişile başlayan uyarılardan başka bir şey olmayacaktı. Bir de mandacı abimin, "Ülan biz de seni kursta bir şey öğreniyor sanıyorduk, 'please' ben de derdim lan!" cümlesi...

14-15, uzun bir suskunluğun ardından, "Which city England?" dedi. Sanırım İngilizce'nin neresinden siniz, demek istiyordu. İngiliz, grameri kafasında düzeliş "Wimbledon," dedi. 14-15, "Very nice..." diyerek kafasını salladı. Ailesi de topluca kafalarını sallayp gülmüşler. Turist, İngilizce pratik yapmak isteyen bu çocuğa cevap vermek yerine, her kadedar gibi "Turkey" isimli bir rehberi okumak konusunda ısrar ediyordu. Bir süre sonra kalktı. Tüm aile gülmüşyereye ayakta İngiliz'e bakıyordu. 14-15'in finali koymak için çok az zaman vardı. Acele et, dedim içimden. Elini kaldırdı, bakışlarını yakaladı ve finali patlattı: "See you..."

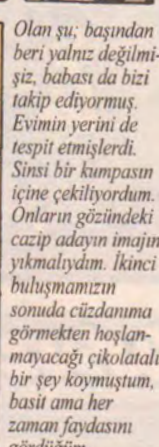

1. SAYISI ÇIKTI!
MARKETLERDE, GAZETE BAYİLERİNDE

27 AGUSTOS PERŞEMBE
SAYI: 2009/35 No: 104
1.75 TL. (KDV DAHİL)
K.K.T.C. FİYATI: 2.00 TL.

UYKUSUZ 2 YAŞINDA!

24
SAYFA

www.uykusuzdergi.com

UYKUSUZ

Başbakan tek başına
hepimizi adama
çevirmek istiyor. En son
bir muhtarın sigarasını
cebinden almaya
kalkışırken görüldü.

**SAYEMDE ADAMA
BENZEDİNİZ, YÜZÜNÜZ
GÖZÜNÜZ AÇILDI LAN!..
NE MIZMIZLANIYOSUNUZ,
ESKİ HALİNİZDEN DAHA
İYİ DEĞİL Mİ?..**

UYKUSUZ

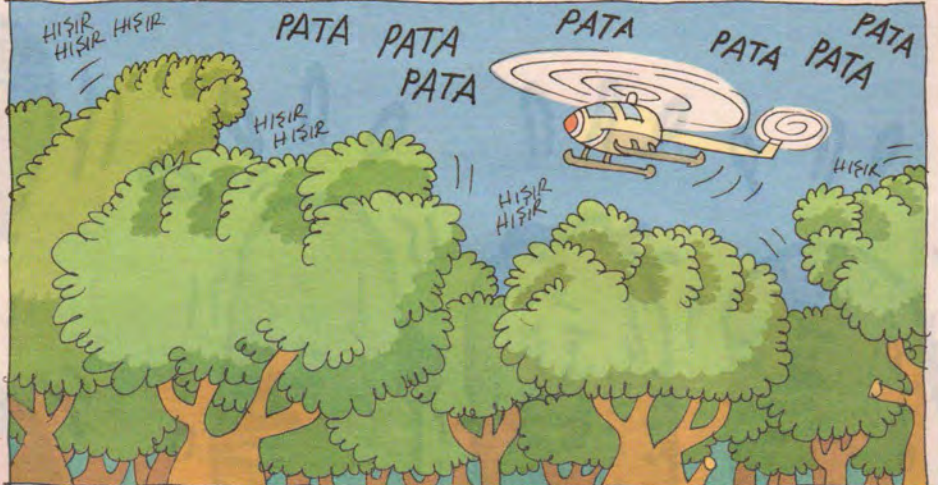
Çağdaş Yaşamı Destekleme Derneği'nden burs alan 15 bin öğrencinin, "terör örgütü" bağlantısının araştırılması için fişlendiği ortaya çıktı.

Deniz Baykal'ın Ergenekon'un içinde yer aldığı iddia ediliyor...

Recep Tayyip Erdoğan, 3. Köprü güzergâhını helikopterle yapacağı son inceleme sonucu belirleyecek.

KAÇ YIL OLDU?

- Spor yazarı Faik Gürses, Liverpool'lu futbolcu Benayoun'un Beşiktaş'a 3 gol atmasının ardından, "İsraili bir futbolcuya üç gol atılır mı?" diyerek içindeki ırkçıyı durduramayalı **2 yıl...**
- Hayrünnisa Gül, Çankaya Köşkü'ne taşındıktan sonra ortalığın halini beğenmeyip "Gidin de Dışişleri Konutu'na bakın, nasıl yaptım. Her taraf pırıl pırıl..." diyerek çalışanları azarlayalı **2 yıl...**
- Asena, "Salak olabilirim ama aptal asla!" diyerek değişik bir sınıflandırma algısı olduğunu göstereli **5 yıl...**
- Malatya'daki Şeker Camii imamı Celal Tilgen, Hürriyet'e verdiği bir röportajda, "Peygamberimiz yaşasaydı

ciplere binerdi. Zaten zamanında en iyi deveye binermiş," diyeti **5 yıl...**

- Ağu Tuğba, Hürriyet gazetesine verdiği bir röportajda, "Televizyon izlerken, 'Aslan adamı yedi' diye bir haber gördüm. O sıralar ikinci eşimden boşanmanın yollarını arıyordum. Kocamı yesin diye bir aslan aldım. Ama aslan kocamı yiyemeden öldü maalesef. Ankara'daydım aslanı bir arkadaşımıza vermiştik, kaçmış, Taksim İlyardım'ın önünde öylece oturmuş. Bütün askerler, polisler

aslanı vurmak için bekliyor. Hayvan bir şeye zarar verse, bizi 24 yıla yargılayacaklar. Ama aslan Allaha'tan kocamın üzerineydi. Neyse, ipek pantolonum, takma kirpiklerimle tıngır mıngır gittim, onu oradan alıp Kulüp 100'e götürdüm. Aslan oradan tekrar kaçarken demirlere takıldı öldü..." diyeti **4 yıl...**

- İngiltere Kent şehrinin genç takımı, FC Midas'la yaptığı karşılaşmada 1-0 öne geçtikten sonra 1-59'luk bir skorla maçı kaybedeli **33 yıl...**

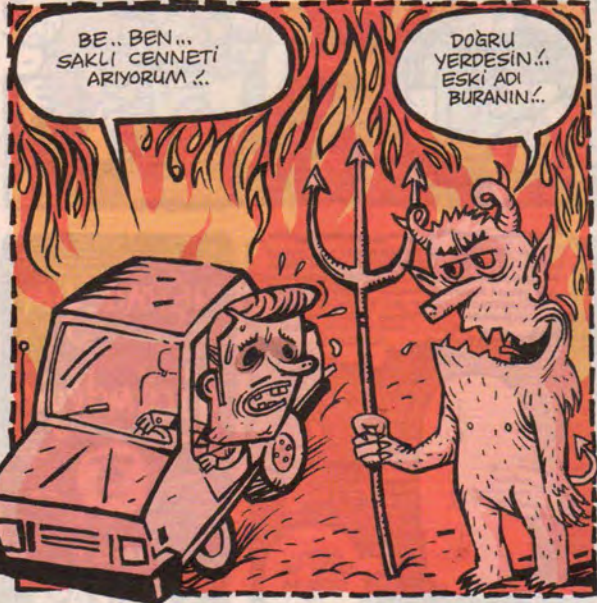
Cezaevinde dövülerek öldürülen Engin Çeber'le ilgili davanın son duruşmasında ses kaydı yapılmadığı ortaya çıktı. Mahkeme dudak okuma yöntemine başvuracak.

Bir insansız Amerikan uçağında Pakistan'ın kuzeybatı kesimine düzenlenen füze saldırısında 21 kişi öldü. Ölenlerin 6'sı çocuk...

Artvin'in Borçka ilçesindeki UNESCO'nun koruma altına aldığı Macahel Vadisi'ne sekiz hidroelektrik santrali inşa edilecek.

İsveç'in ileri gelen gazetelerinden Aftonbladet, İsrail Ordusu' nun ölen Filistinlilerin organlarını çaldığına yönelik iddialara yer verdi.

Sezen Aksu, Kürt açılımına destek verdiği için eleştiriliyor...

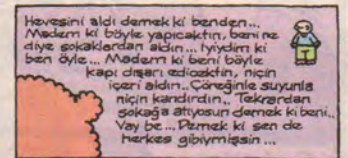
UYKUSUZ 2 YAŞINDA

Sevgili okurlarımız Uykusuz bu sayısıyla birlikte ikinci yaşını doldurdu. Bir dergiyi tanıyıp benimsemenin nasıl zor bir şey olduğunu bildiğimizden, dergiyi çıkartmaya karar verdiğimiz günlerde 5. sayıyı bile yapıp yapamayacağımızdan emin değildik. Ama sizler ilk sayımızdan beri hep bizim yanımızda oldunuz. Hepinize sonsuz teşekkürler.

Birlikte nice senelere.

Köpeklerle çocuğun dostluğu

1. Neden Uykusuz? Siz hiç uyumuyor musunuz?

Gayet uyuyan insanları, güzel de uyuyor uyumasına ama saatlerimiz tutmuyor işte. Siz uyuyorsunuz, biz uyamıyoruz, biz tam uyanıyoruz, siz yatağa girmiş oluyorsunuz, bir türlü denk düşüremedik. Bir de bir şey diyeceğim, "siz hiç uyumuyor musunuz?" diye soru olamaz. İnsan uyur. Taxi Driver filminde gördük uyumayınca ne olduğunu, adam gitti punk oldu, it kopuk oldu, az kaldı katil bile oldu.

2. Eskiden bir tek Gırgır vardı şimdi niye bir sürü dergi var?

Aslında eskiden bir tek Gırgır yoktu. Ama ne olduysa, günün birinde (benim tahminim 1989 ila 1992 arasında bir tarihte) aklı evvelin biri çıkıp "eskiden bir tek Gırgır vardı" diyerdi ve o zamandan beri bu cümleyi duyan hiç kimse "ulan gerçekten öyle miydi acaba?" diye düşünmeden tekrarlardı bu cümleyi. Bir deli kuyuya bir taş attı anlayacağınız, siz bırakın onu çıkarmaya çalışmak (neden çıkarasınız ki zaten?) başında durup "aa taş bak" diye yıllarınızı geçirdiniz. Eskiden Gırgır vardı, Fırt vardı, Çarşaf vardı ve en önemlisi Mikrop vardı. Horoz diye dergi bile vardı. Hatta düşüncecek olursak eskiden şimdi olduğundan bile fazla mizah dergisi olmuş olabilir. Ama sorun o değil. Neden ısrarla sadece bir tane mizah dergisi olsun istiyorsun, ben onu anlamak istiyorum. Ona bakarsan eskiden bir tek Samsun'la Maltepe vardı bakkalda sigara olarak ama hiç hayıflandığını görmedim? Hele bir düşün, eskiden bir tek Filiz çayı bir de (niye) turist çayı vardı, şimdi on bin çeşit çay var ona da hiç arıza yapmıyorsun?

3. Siyasi sayfalar neden var? Zorunluluktan mı yapıyorsunuz? Yapmayın onları.

Şimdi öncelikle "yapmayın onları" bir soru değil. Onu geçelim. Siyasi sayfalar var, çünkü bizim de hayatımızda en az sizin hayatınızda olduğu kadar siyaset var. Biz de ekonomiden etkileniyoruz, bizi de yolda polis çevirip sorguya çekebiliyor, biz de biber gazı yiyoruz falan fışmekan. Arada bir gereğinden çok kızabiliyoruz bir takım şeylere, arada bir gereğinden çok hafife de alabiliyoruz ama son tahlilde ünlü düşünürümüz Memo'nun da dediği gibi Her şey politiktir. Ha bir dakika Her şey politiktir, Foucault'nun lafımsı, Memo ana "G.tüm de dahil" diye ilave yapmış sadece. Memo'nun terbiyesizliği diyor ve geçiyorum.

4. Otisabi'nin öyküleri gerçekten Yılmaz Aslantürk'ün başından geçiyor mu?

Hayır. Geçmiyor. Geçseydi Otisabi uzun süredir belsoğukluğu tedavisi görüyor olurdu. Neyse ki geçmiyor. Öyküleri dikkate okuyup oradan taktik çıkarmaya çalışan arkadaşlara da başarılar diliyorum. Ortaokuldayken "Kız tavlama sanatı" isimli kitabı elinden düşürmeyen arkadaşlar kadar başarı elde edeceklerine kuşum yok.

5. Oky'nin İpek ve Burak öyküsündeki karakterler gerçek hayattan mı alınıyor?

Tamamen gerçek. Oky İpek ve Burak karakterlerini oluştururken Burak'ı kendinden, İpek'i de bizzat benden yola çıkarak yarattı. Oradaki Burak Oky, İpek de ben oluyorum.

6. Bazen takvim falan veriyorsunuz ama benim dergimden çıkmıyor?

Şimdi biz takvimleri son teknoloji ürünü matbaa makinelerimizle beher derginin içine birer adet düşecek şekilde gayet muntazam yerleştiriyoruz. Biz yerleştiriyoruz yerleştirmesine de, aramızdan bazıları, bakın isim vermiyorum, onlar kendilerini biliyor, gidip bayide dergileri karıştırıyorum ayağına diğer dergilerin içindeki takvimleri de topluyor, size de içinden takvimi almış dergi kalıyor. Düşündük taşındık, önümüzdeki kırk yıl boyunca bu durumun devam edeceğini sonucuna vardık. Yapacak bir şey yok. Siz yine de hangi günde olduğumuzu merak ettiğinizde beni cepten arayabilirsiniz, ben söylerim.

7. Dergiye her geldiğimizde sizi orada bulabilir miyiz?

Tamam, sevgili arkadaşlar, anlıyorum, dergiye gelmek, bu okuduğunuz sayfalar nasıl hazırlanıyor görmek istiyorsunuz ama biraz anlayış gösterin. Gece yarısı saat ikide Umut'la üstümüz çıplak (içiniz fesat sizin öyle değil) kağıttan topumuzla maçı yaparken kapı çalıyor, "Merhaba ziyaret için gelmişik" diye deriyorsunuz. Yahu insan dayısına, halasına o saatte misafirliğe gitmez, biz de haliyle kan ter içinde, üstümüz çıplak, "su an mümkün değil" falan diye uğurluyoruz sizi. Ha bayram olur, seyran olur, yaptırırız yarım kilo lokum iki kilo karışık meyve, önceden ararsınız, şu gün geliyoruz dersiniz, eyvallah. Ama gece saat ikide gelince olmuyor.

8. Her hafta her hafta nasıl buluyorsunuz önce espriyi?

Ee. Bazen bulamıyoruz işte.

9. Fırat Budacı gerçekten aynı zamanda dışçı mı? Nasıl iyi mi?

Bana kalırsa iyi. Geçen bana kanal tedavisi yaptı iki dişime, acil bir durum çıkmıştı, tüy gibi eli. Üstelik para istemeyi de beceremiyor, siz sormadan söyleyemiyor. Ben sordum mesela bir şey söyleyemedi. Annemden dışçıye gidiyorum diye aldığım parayı da oturdum afiyetle yedim. Fırat'a da bir bira ısmarladım ama şimdi benim de hakkımı yemeyin.

10. Ender Yıldızhan evlenmeyi düşünüyor mu?

Sevgili kızlar, düşün artık Ender Yıldızhan'ın yakasından. Sözer okulunu bitirsin, vatani görevini ifa etsin ebette düşünecek. End o zaman ben kendi ellerimle evlendireceğim sizi. Sizi derken yani aranızdan birini. Ama şimdilik az müsaade edin yavrucağa.

11. Ersin Karabulut ne zaman mezun olacak?

E siz de yani. Adama bir ders notu mu verdiniz, sınavında projesinde "Gel Ersincim, beraber çalışalım" mı dediniz? Hayır. E böyle giderse mezuniyet zor tabii. Siz de biraz yardımcı olun, sınavda daha önce çıkan soruları falan söyleyin.

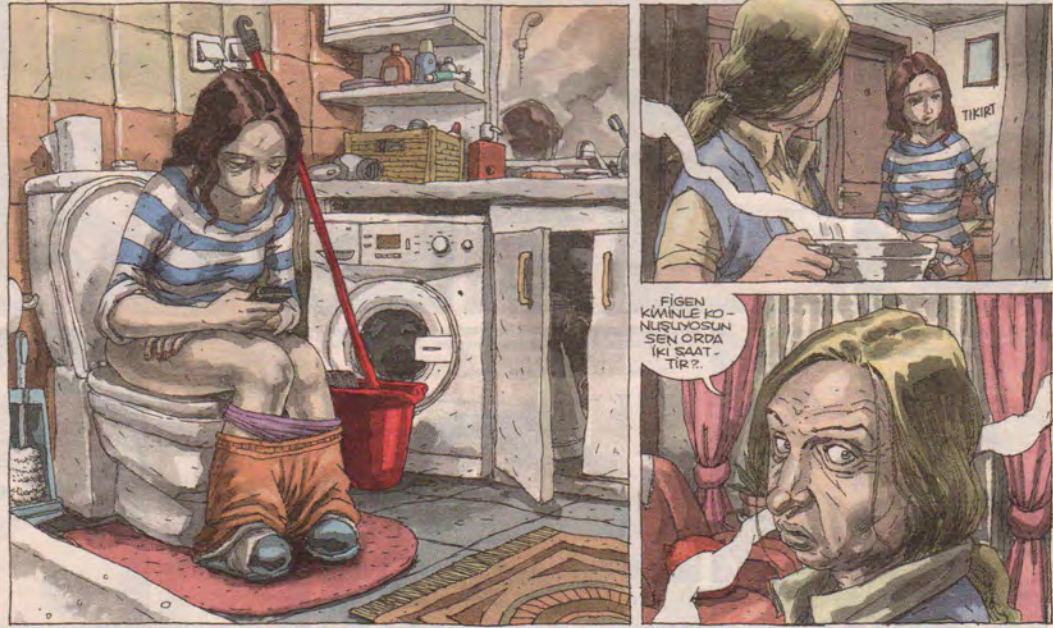
12. Vedat Özdemiroğlu nasıl iyi mi? Selam söyleyebilir misiniz?

İyi, keyfi sıhhati yerinde çok şükür. Bu akşam göreceğim, selamınızı iletirim.

13. Ersin ve Umut'la internet üzerinden aylarca konuştuk, sonra buluştuk, ikisi de çizildiği gibi çıkmadı, ayrıca çok kabalardı. Neden böyle? Ayrıca Ersin'le peynir işine girecektik on bin dolarımı aldı, geri vermiyor?

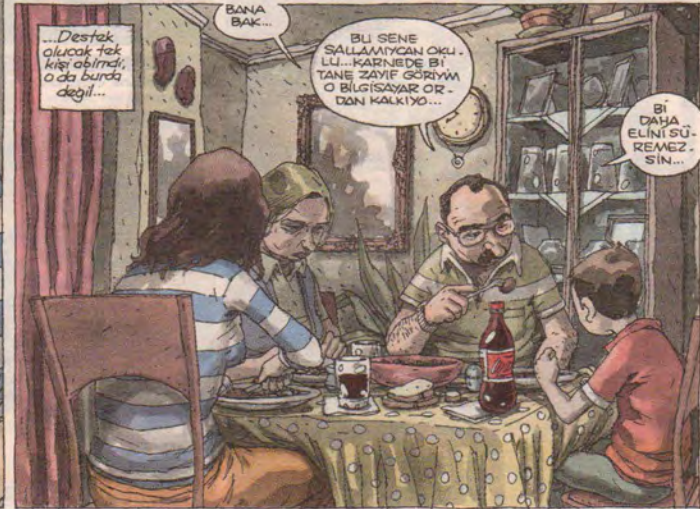
Vah yavrum. Şimdi öncelikle yazar çizerlerimiz öyle sanıldığı gibi internet dünyasında fink atmıyorlar. Sizinle Ersin olduğunu söyleyerek konuşan arkadaş da çizilgi işiörtü giyince Ersin olmuyor haliyle. Kabaklıklarım bilemem o ayrı mesele ama siz siz olun konuştuğunuz kişinin bizden biri olduğuna emin olmadan banka hesaplarına para göndermek, buluşmak, evlilik öncesi anlaşma imzalamak, ev kırılmak, şirket kurmak, sevmek gibi işlere girmeyin. Ha bizden biri olduğuna emin olursanız da bunları yapmadan önce bir kere daha düşünün, Ersin ne anlar allah aşkına peynir işinden?

Barış UYGUR

OKULDAN YAGEMİN DİYE Bİ AKKADAS DUYULUŞ O ARADI ANNE YAA, NOOLUŞ İKİ GÜNDÜR SUREKLİ KİM ARADI, KİM ARADI DİYE SORUP DURUYOSUN? NE Kİ YANI BU?

9 EKİM 2006 PAZARTESİ... Eve dün sabah geldim... İrsan kaza geçirince bundan sonra ailem ve etrafımdaki herkes bana çok özel davranacak zannediyim ama sağol... unkur suratları daha bi ekmiş görmeyeli. Hepsinde ayrı bi trip...

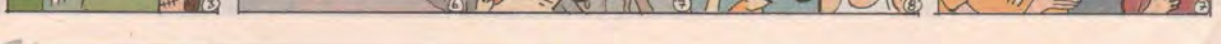

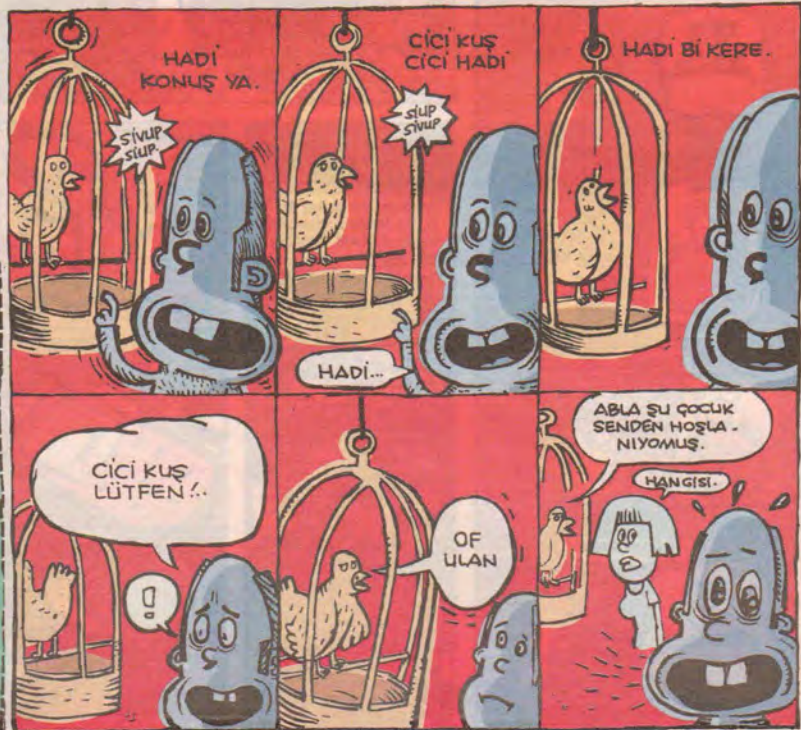
Arkadaşım Şek,
Çocukken aklımı oynatanlardan biri de Altın Çocuk Kitapları'dır. Okumadan önce de, sonra da önüne koyup uzun uzun kapağını seyredirdim, hareketsiz sinema gibi. Amacım, bu karedeki kitapların hepsini okumaktı, n'ane bile bırakmadan. (Hepsini okuyamadım, ayırlı.) Sanki bunları okuduğumda edebiyatla, okumayla işim bitecek gibi gelirdi. Öyle bi inanıp bağlanmıştım Altın Çocuk dünyasına... Şimdi düşünüyorum da (eskiden de düşünüyodum, gene düşünücüm) çocukluk başa belaymış be! Aklın yok desen, değil, var. Ama yarım! Çok az şey bilerek yaşanır mı lan? Bi de kocaman adam gibi senin günün de 24 saat. N'apıcım ulan ben o kadar zaman? Tamam, o yetişkin ve profesör, ben de çocuğum ve çok az bilgim var, o zaman niye ikimizin günü de 24 saat? Doya doya canım sıkılsın diye mi? "Herkes her şeyi biliyo, bi ben yarım akıllıyım" diye düşünmek için mi? (Büyüdüğünde "yarım aklını" korumuş olanlar ise şöyle düşünürler: "Kimsenin bi şeyden anladığı yok, her şeyi en iyi bennn biliyorum!") Can sıkıntısına dermansın Altın Çocuk! Yakaroğlu damarının öncüsü Kaşağı'daki o masum, saçlı çocuk değil de ben iftiraya uğradım, Pollyanna iyimserliği benden duydu ilk, Heidi'nin dedesini beyaz ekmekten mahrum bırakan sistemden hoşlanmayıp da n'apacaktır, yaşasın Avrupa solu! Vay efendim, deden meğerse lord imiş, sen de bir anda Küçük Lord oluyosun! Hele-helecilik ! Ama insan özeniyi lan işte...

Pinko'y'dan ziyade Gepetto Usta'yı sevdim. Usta babasının sözünü dinlemeyen yaramaz aşıba yüz vermedim. Bu sebeple hiç tahta arkadaşım olmadı ve Gusta birası bana her Gepetto Usta'yı hatırlattı... Gülten Dayıoğlu, bu seri içinde adında "yumuşak g" olan tek yazarı ve yarım akıllı zamanıma "Fadiş" kitabıyla damgasını vurmuştu. Saygıdeğer yazarla, bir dönem komşu olduk. Şimdilerde yine komşu değiliz.

Arkadaşım Şek,
Hayatım boyu, gizlice ilaç (Kinin) bırakıp giden Kaptan Nemo'yu aradım, kim bilir, belki de buldum. Adını da, belki, Hombaba koydum. Hatırlamıyorum. Okudukça azaldımlı kitaplar, tersine çok çoğaldılar, hatırlıyorum.

Ama Pollyanna, "Her işte bir hayır var"ı duydu, aldı paketledi, iyimserliğin markası oldu. Doğu adına, hakkımı helal ediyorum, aha, ettim gitti!

ben erdem

• Merhaba.

• Herkesin, hayatta sadece bir kez, "vesikalık fotoğrafta", güzel çıkma hakkı var. Sen bile şaşıryosun nasıl o kadar güzel çıkabildiğine. Vesikalık fotoğraftan böyle bişey beklemezsin ya. Hatta, olanından daha da güzel çıkıyosun. Yani sen o kadar yakışıklı, o kadar güzel diilsin belki ama, o fotoğrafta çok yakışıklı, çok güzelsin. Çok şaşıryosun. Bazıları da çok şanslıdır. Bir insanın ömründe sadece bir kez olabilecek olan bu hadise, lise yıllığı fotoğraf çekimine falan denk gelir. Yıllar boyunca o fotoğrafa hatırlanır. Şans işte. Herkesin, hayatta sadece bir kez, vesikalık fotoğrafta, güzel çıkma hakkı var. **Ama sadece bir kez.** Kozmoz sana bu güzelliği sadece bir kez yapar. Hiçkimsenin iki çok güzel vesikalık fotoğrafı yoktur. Olamaz. Ama herkesin, özenle saklaması, kıymetini bilmesi gerektiği, çok güzel bir vesikalık fotoğrafı vardır, olmuştur. **N'olucak canım, yenisini çektiririm, o da böyle çok güzel olur.** Olmaz. Öyle bişey olmaz, olmaz. Kozmoz'dan bahsediyoruz burda.

• Ümraniye'de komple beyaz tenli ama sadece ellerinin içi siyah ters zenci gördüm.

• Yapışkanlı havlu tutamaçları var ya, plastik, ekseriyetle, beyaz, yani banyonun fayansını matkapla falan delmiyosun da işte dübel mübel, vida mida, yapışırıyosun oluyo. Kaç kez yapıştırdım olmadı. Hep düştü adiler. Fakat yine de her defasında, yine bir alışveriş merkezinde karşıma çıktığında adi, adi diyorum ben artık kendisine, **belki bu defa gerçekten iyi yapışır, belki bu defa başarmışlardır, belki bu defa gerçekten çok iyi yapışanını, kesinlikle düşmüyecek olanını yapmışlardır** diyerek alıyorum, yapıştırıyorum, düşüyor, için için ağlıyor, **kahr bela** diye isyan ediyorum, hayata, ve insanlığa.

• Eve girmek isterken, kapı önünde gayri ihtiyari, zile basmak, ve o anda evde kimse yokken bile, evde sanki biri veya birileri varmış hissine kapılmak, ürperti varsa buralarda var, başka yerde arama. Gerçi ürpertiye niye arayasın, o da var.

• Bir mala'm olsun, başka da hiçbir şey istemem şu hayattan.

• Eve yeni telefon aldım, arkadaş, kapı gibi çalıyo. Baara baara. Ben de şimdi kapı gibi çalan telefonu açmam. Kapıyı da açmıyorum çünkü. Evimde adeta bir öküz gibi yaşamayı seviyorum. Evimde donla geziyorum. Yanlış anlaşılma olmasın, donu da kıçıma giymiyorum, kafama geçiriyorum. Öyle geziyorum.

• İnsanın, **uçan sincap**'i ilk duyduğunda, ki genelde çocukluğunda oluyo bu duyuş, inanamaması, ama soora inanması... ne biliyim...

• Eğer 10 dakikalığına evden çıkıyosan televizyonu kapatmıyosun, 20 dakikalığına evden çıkıyosan düşünüyosun, minimum 30 dakikalığına evden çıkıyosan televizyonu kapatıyosun ya, hüzünlenmiyo musun. Niye hüzünleneşin gerçi, o da var.

• Daha önce baktığın, veya bir süre oturup baktığın kiralık eve, (satılık'lara giremedim henüz ömrüm boyunca), önünden geçerken, **tutulmuş mu acaba** diye bakıyosun ya, yani bakıyorum ya, ne acayıp di mi. Ya sanane. Tutulduysa sanane, tutulmadya sanane. Sen artık kendine yeni bir ev tutmuşsun, düzenini kurmuşsun, unut artık o evleri. Hayır sen unutmak istesen bile arkadaşların brifing veriyö. (-kız Emine brifing diyor.) **Tutulmuş lan o ev diye.** Veyahut, **tutulmamış** diye.

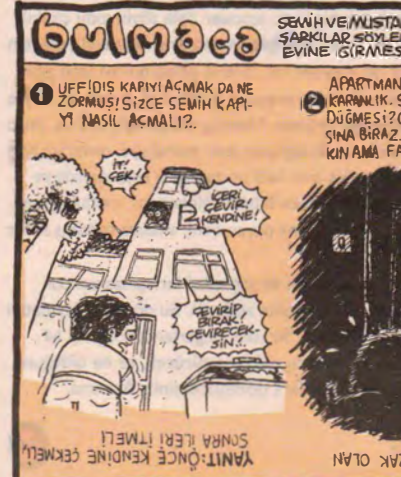
Ya ben unutmak istiyorum. Tüm baktığım o evleri. Çıktığım o evleri. Ömrüm boyunca, her baktığım, her çıktığım ev, zihnimde böyle birikerek bana yük mü olucak. İstemiyorum. Olmasın, istemiyorum. Bu konuda tamamı ile sıfırlanmış bir zihinle yaşamak istiyorum. Benim bin türlü derdim var, bir de o evleri düşünmek istemiyorum.

• Çocukken sevdiğim şey, elimizin duvarına yapıp, öyle saatlerce güneşin keyfini çıkarmaktı. Duvar da sıcak oluyordu. Altın üstten sıcaklık. Ne büyük bir keyifti. Gerçekten çok mutluydum ve bu mutluluğumun hiç bozulmamasını istiyordum. Niye bozulsun di mi ayrıca. Duvar var, güneş var. E ben de varım. Niye bozulsun ki. İçime doğdu ama işte sanki. Kötü bir şeyler olucaktı. Bunu hissediyordum. Bir sabah bir kalktım ki, mahalleimizdeki bütün duvarlar sırası ile yıkılıyor. Bir mühendis var, elinde uyduruk bir kaat, amcalar öyle söylüyodu çünkü, **uydurulan bu kaat, sen bizim duvarımızı nasıl yıkarsın** diyorlardı, bir de greyder var, önüne gelen duvanı lego gibi yıkıyo. Kavgalar dövüşler arasında bizim evin duvanı da böyle yıkıldı gitti gözümün önünde. Neymiş, yol genişleyecekmiş. Belki 20 küsur yıl oldu, arada uğrarım eski mahalleye, duvarlar halâ yıkık, yol halâ dar. Ve ben halâ ne zaman o eski mahalleye uğrasam, çocukluğumun en büyük eğlencesini, mutluluğumu elimden alan o mühendis mi neyse onun anasına bacasına küfür ederim.

• Son olarak şunu söyleyim ki; saç sakal kırışmasının çok yakıştığı o döneme girmiş olan abilerim. Bu dönemin kıymetini iyi bilin, iyi değerlendirin. Sız nasıl değerlendirdiğinizi iyi bilirsiniz. Çünkü bu dönem çok kısa sürücek, ve ne olduğunu anlamadan, çirkin ihtiyarlara dönüşüceksiniz. Acı ama gerçek bu.

• Sevgilerimle.

Gerçi biraz şarkastik bir mizahı var ama olsun diyorum.

■ Sarkastik dedim, haklısınız, ukalaklı gibi oldu. Onun yerine tabii müstehzi de diyebiliriz ama o da ukalaklı gibi olacaktı. Her neyse istihza seviorum, ömür boyu istihza seviorum, ben onu söylemek istemişim sadece.

■ Acele işe şeytan karışır doğrusu bu Norveçli black metalcilerin hep böyle bir tezanlı bir halde sağa sola koşturmaları lazım diye düşünüyorum. Öyle durgun donuk pozlar vererek satanizm olmaz. Tabii bunların ayınlı düşünüyorum bile, Ussain Bolt olayına ayrıca gelizir. Ya da bakarsınız gelmez, çok sıkıcı gibi zaten.

■ Rocknroll hayatı yaşamak için dışarı çıktınız, bir barın kapısına vardınız ama o da ne? Kapıdaki abi "damızd almayız beraber" dergeği sizi içeri almıyor öyle mi? Siz acı bir gerçeği fışıldama izin verin, yok öyle bir şey, gayet de yalın başına girilebilen bir yer orası. Ama siz de zorlamayın işte o gün olmaz başka gün olur. Ha her seferinde aynı şekilde geri çeviriyorsanız kendinize çeki düzen vermeniz de fayda var.

■ İsrarla 0532'li hattınızı bilmem kaç bin dolara satmaya mı çalışıyorsunuz? Nafile. İşin aslı şu ki cefakâr hayat kadınlarını zekice bir pazarlama yönteminden başka bir şey değildi bu. Numaralarını şu bedava ilan yayınları gazetelerde yayınlatır, "0532 784 xy vz numaralı hat 100 dolar" şeklinde hem vizite ücretlerini açıklar hem de müşterilerin o numarayı aramasını sağlarlar. Derken bir alay akli evvel, "ulan bu numarada bir şey de yok, kolay akılda kalır bir şey de değil, der ben de benim afili numaram bin dolara satayım" diye düşündüler ve alıcısı olmayan ama satıcıları sürekli olarak fiyat artırdığı bir pazar doğmuş oldu. Pazar ekonomisinin bunun yeni nedir bilmiyorum, iktisatçılara sormak lazım.

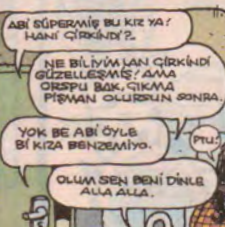
■ Ne olur izleyenler izlemeyenlere anlatısın, bir yolunu bulan VHS'ye kaydediş, youtube'a yüklesin bilmem ne yapısın. İki adet reklam var ki, algımı zihnim her izledim de yerle bir ediyor. Genellekle çıkırmı tematik kanallarda karşına çıkan Nazo ve Fun Chos reklamlarından bahsediyorum. Fun Chos reklamlarda, dünyanın en uzun eteğini giymiş bir hanım kızmızı, önünde Fun Chos yiyecek bir delikanlı olan bakkala yayınyor, o sırada arkada "aman yesinler yesinler fun chos yesinler" diye bir müzik kalıyor, yaklaşıp sekiz metre basma kumaştan yapılan dünyanın en uzun eteğini giyen hanım kızmızı bakkalardan bir paket fun chos alıp erkeğe nazlı bir edayla sırtını dönüp "fun chos" diyor. Nazo reklamlarında yine iyi pek bir şey olmayor, genci yaşlısı hep beraber "Nazo nazo" diyerek kolbastı oynuyorlar. Hayır şimdi burada bir iki reklam yazınca hemen vaveyla ediyor reklamcı kesimi, ama elinizi vicdanınıza koyun da söyleyin yahu. "Aksişer bir fikir buldum, genç yaşlı herkese kolbastı oynatacağız, şarkı sözü de sadece nazo nazo olacak" diyen reklam yazarının, "Tamam bunu hemen müşteriye sunalım" diyen yaratıcı yönetmenin hiç mi kabahtı yok. Daha önce de sormuştum değil mi bunu? Müşteri öyle istedi diyecekler, neden söylemesin.

■ Nikotin sakızından halka şeklinde balon yapmaya kalksınız. Ben denedim olmuyor. Balon bile olmuyor.

Tenzih ediyorum!

■ Valnız bu Berlusconi de yaman çıktı be? Olur olmadık her yerde bitiyor, alakası olmayan anlaşmalar yapıpırken spor programında demec veren futbolcuların arkasından kameraya el sallayan taraftar gibi beliyor. Allah düşmanının başına vermesin. Acı içindeki İtalyan halkını tenzih ederim.

■ Şimdi ben şunu anlamıyorum. Dünya, elbette ki bir demşer dünyası eyvallah ama nasıl oluyor da San Marino diye bir ülke var, San Marino'nun toprak bütünlüğü nasıl oluyor da hala baki kalıyor işte onu anlamıyorum. Sınır desen, sınırda da değil, İtalya istese alır. Hayır, almasın, kardeş kardeş otursunlar da, bu devlet olma iştihası nereden kaynaklanıyor onu anlamaya çalışıyorum. San Marineluluk bilinci nasıl bir bilinci, San Marino'lu da festivalinde senliğinde "San Marino"luyuz bütün başlardan üstün başlardan üstün olan başlarız / Tarihten önce olmasak bile milattan sonra 300'den beri varız" gibilerinden marşlar okuyorlar mı? Eğer olur da haftaya yazamazsam, dergideki arkadaşlardan rica ediyorum EGO genel müdürü Ömer Ulu'dan istesinler bir haftalığına benim yerime bakversin. Kendisi en son mahkeme kararıyla durdurulan Ego zammini 1 lira yetmiş kuruştan 1 lira altmış dokuz kuruşa indirerek, bir kuruluşu indirim yapmış bunu da bağ bağışlıyor gibi basın toplantısıyla duyurmuş.

SEN GİT,
BEN GÜNLÜĞÜ-
MÜ YAZICAM..

bir yaşam mimarı AĞAOĞLU

İnşaat sektörünün en büyük gruplarından Ağaoğlu'nun Yönetim Kurulu Başkanı Ali Ağaoğlu, "1970'li yıllarda İstanbul'un Anadolu yakasında yapılan yapıların büyük bir kısmına İnşaat malzemesini ben sattım. Kumları Marmara Denizi'nden, demirleri hurdadan çektik. O zamanın şartlarında en iyi malzeme buydu. Sadece biz değil tüm firmalar aynı şeyi yapıyordu. Deprem olursa İstanbul'a ordu bile giremez, ölen şanslıdır," dedi.

NİTELİK SİZBİLGİ

Yerel seçimler öncesi
"İki yıl önce demokrat

duğum için Demokrat Parti'ye üye
dum..." sözleriyle neden DP'yi tercih
liğini açıklayan ve sonrasında Şişli
İleliye meclis üyeliğine aday olan
anken Şebnem Schaefer, seçimi
ybettikten sonra yeni bir idealle
amıza geri döndü: "Hedefim Almanya
şişleri Bakanı olmak..."

İZİ AYIRARAK HİP OLABİLİRSİNİZ

K' KONUSUYLA İLGİLİ YÜRÜRLÜĞE
MELİĞE GÖRE, İŞYERİNDEKİ
DA 3 DAKİKA MUAYENE ETMESİ
YÖNETMELİKTE, 'BİR İŞÇİYE 3
PKİ ÇEKMEĞİ DÜŞÜNDÜLEREK '10
DESİ KONULMUŞ. DÜNYA SAĞLIK
MUAYENE İÇİN EN AZ 20 DAKİKA

BİR DAKİKA AKLIMA BİŞEY GELDİ!!

Sair Cevdet Karal,
Başbakan Erdoğan'ın
Dava'sı'nda 'One minute'
çıkışla ilgili 223 sayfalık
bir derleme yazdı.
Kalanus Yayınları'ndan
çıkan bu kitabın adı
'One Minute Bir
Dakka'. 7 TL'den
satışa sunulan kitabı
AK Parti İzmir İl
Başkanlığı partililere
dağıtmaya başladı.
Satışları iyi, Sair Cevdet çok
mutlu...

Yazmasaydım öldürürdüm
Sait Faik
Yazdığım iyi oldu... Bakışım...
iyi oldu lan... dahane olsun...
Haydi hayırlısıyla lan bide
dağıtılsın...
-Cevdet Karal

FIRAT BUDACI

o sırada erman çağlar

O sırada Erman Çağlar, Jean Claude Van Damme'in muhteşem bir insan ve yenilmez bir dövüşçü olduğuna yürekten inandığı bir yaşta idi. Bir arkadaşının "Van Damme hep tekme çalışıyormuş, o yüzden yumrukları güçsüzmüş" sözlerine çok sinirlendiği ve aksini kanıtlamak için saatler süren tartışmalara girdiği bir dönemden geçiyordu.

Van Damme'ı bu kadar çok sevmesinin belli başlı nedenleri vardı. Bazıları şunlar:

1. Van Damme uçan tekme, döner tekme ve uçan döner tekme üzerinde uzmanlaşmıştı. O yıllarda Erman Çağlar'a göre dünyadaki en güzel şey uçan tekme idi.
2. Van Damme'in filmlerinde gördüğü kadın erkek ilişkisi modeli Erman Çağlar'ın kafasındaki modelle birebir örtüşüyordu (kızın hayatını kurtar - mütevazi tavırlar sergile - sonlara doğru (kızın da rıza göstermesi halinde) kızı öp).
3. Steven Seagal'den çok daha sevimli bir insandı. Steven Seagal gibi tombul ve kırmızı yanaklı bir insanın dövüş ustası olması zaten sağlamaydı. Sevginin sporu olarak lanse edilen aikidoyla her filminde elli-altmış kişiyi öldürmesi de sağlamaydı. Aikido'nun kendisi de Erman Çağlar'a saçma geliyordu. Bir keresinde aikido kursuna giden bir arkadaşıyla bu konuyu tartışmışlardı. Arkadaşı aikido sporunu "yalnızca kendini savunmak zorunda kaldığında" kullanacağına and içtiğini anlatmıştı. "Peki çok sinirlenirsen, kendini tutamayacak gibi olursan ne oluyor? Mesela annene küfredtiler... O zaman ne oluyor?" diye sorduğunda "kafa atarım" yanıtını almıştı.
4. Chuck Norris gerek sakalı, gerekse tavırlarıyla dönemin Galatasaraylı futbolcusu Uğur Tütüneker'e benziyordu. Uğur Tütüneker'e benzeyen bir insanın Van Damme'a rakip gösterilmesi Erman Çağlar için komik bile değildi.

Liste böylece uzayıp gidiyor, Erman Çağlar Van Damme'ı sevmek için her gün yeni sebepler buluyordu. Ta ki, bir gün ansızın ergenliğe girene kadar...

Bir zamanlar damarlarında Van Damme'in suretinde akan yaşama sevinci Erman'ı aniden terketti. "Van Damme, Chuck Norris'in 'mina koyar' döneminden 'filmlerde ölmez aslında kimse / yönetmen motor dediğinde ölümler kalkar yerinden / ama seninle yaşadıklarımız / bir film değildi aslında, öyle gibi de olsa / ve sen beni gerçekten öldürdün" şeklinde çok kötü şiirler yazmaya başladığı döneme geçiş üç gün, bilemeden dört gün sürmüştü. Üstelik henüz ilk çekme radiohead kasedini bile dinlememişti...

cihan ceylan

ÇİFT YUMURTA İKİZLERİ SAMİ İLE SABRİ

Çağın Çabukluğu

VAKİA-İ ACÂİB-ÜL ASR-İ EVVEL

Sadrâzam Tayyib ile Milli Harekât Fırkası umumielsi Bahçeli, (Kürdiyyat Açulumu) sebeble birbirlerine verib verıştırıyorlar.

Türk: Yahu bu herüfler hep kavgı mı edecek? Hiç mi sulhta mutâbık olmyacaklar?..
Kürd: Amman bırak, kavgı etsünler! Mutâbık oldukları vakit ittifak edüp o yumrakları bizin kafamıza indirmeyecekleri ne mâlum?

SIHHAT KÖŞESİ

Pek çoğumuz bilir, lumsuzuz sarfıyatı yemek maksadı ile söylenmiş bir vecdizim var. (Arab yağ bol buldu mu busestne sürerim?) Bugün fevkalâde terakki etmiş münkeşif tıbbilmi bize göstermiştir ki Arab Milleti meğer hiç de müsrif değil imiş, bir bildiklerü varımız. Artık mâlumumuzdur ki yağ (lipid) denilen mayı, erkek milletin en birinci dostudur.

hüselerinin bir numuru ilacıdır. Hüselerde husule gelen tenasül kabiliyeti, cilt sahından tatbik edilen yağ ile fevkalâde artmaktadır. Her gün sokağa çıkmazdan evvel donumuzun ağına eklemek bacağıyla süreceğimiz bir mikdar tere yağı, hüselerimizi gün boyu diñ tutacaktır. Akşam üzeri içden eve vâsil olduktan sonra hüselerimizi yarım saat azeitün yağında beklettiğimiz vakit, o gece edeceğimiz cimdiden evvel ziyadesiyle dinlenmiş oluruz. Bir *orgazm* peazarından tedarik edebileceğimiz soya yağı, hüselerdeki *anti-oxidant* mikdarını asgarîye indireceği gibi, aktardan tedarik edilebilecek bädem yağı da buseye kollarını kıvrır kıvrır ve pırl pırl parlak bir hâle getirecektir... Tevekkeli değil, Arab hüsyesi beynelmilel şöhrat sahibi olmuş hatt-ı zâhid...!

Mutassıb Beylere MÜJDE! PERDE-İ MÜNFERİT ÇIKTI!!

-Zevcenize gıyur işi deniz harunakı kuyfeti (mayo) giydirmekten istinâd nu ediyorsunuz?

-Zevceniz denize elbise ile dubal ettiği vakit avret yerleri ayân vü beyân ortaya mu çıkıyor?

-Zevceniz haşemâ ile güneşlenince her tarafında isilik mi peydâb oluyor?

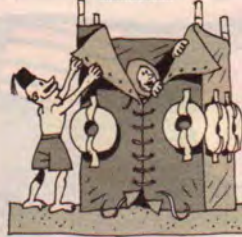
-Zevcenizi denize götürmediginiz vakit işleri karıştırdurup eziyet mi çekiyorsunuz?

-Ovakit Perde-i Münferit tam da siz aradığınız şeydir!..

-Perde-i Münferit'i kurmak fevkalâde zahetsizdir

...İster karada

...İster denizde... zevcenize hem rahatlık hem taassub tedârik eder

-Optionâlel olarak ilaveetirebileceğiniz "eldüvânî peçe" şâyesinde zevceniz, allenizi de gayet güzel çekib çevirebilir.

Perde-i Münferit ifletinizin *garantî*'sidir...

-Yahu şu işe bak! Daha dün iştidim ki Neyzen Memo şahsi sahifesinde internet sansüratım hicveden bir k't'a nesretmiş. Lâkin işte bugün, neyzenmemo nokta kom'a vâsil olunamıyor!..

-Ben *computer*'imin dal-nun-sad âyârım değiştirmiş idim. İstiyorsan sana k't'âyı okuyayım:

"Milleti sen eşşek sayıp yularından çekersin Cinsiyâtı yasak edip köyde eşşek s..kerin Avrattarı muhakeme kararıyla örterek Ulan yoksa bizim g..te otuzbir mi çekersin?!"

-Üstad vallâhi pek güzel söylemiş!..

VELED-İ ZİNÂ MEMO

KÖPEK ADAM

HİÇ MACERA VÂD ETMİYEN KAHRAMAN

YAVUZ ÖZTÜRK

Ramazan davulcusuna bakış

Bence ramazan davulcusu Avrupa birliğine giremez. Gecenin o saatinde adamı davulla uyandırırın korkar bunlar. Çocukları travma geçirir mahkemelerde sürünürüz gelenek uğruna.. Avrupalının yakından tanıdığı çingirak hem geleneği yaşatma hem de Avrupalının uyum sağlaması açısından uygun olacaktır.. Gece saatlerinde geçecek olan ramazan çingirakısının mani yerine İngilizce parçaların sözlerine yer vermesi de bu değişimin hoş birer parçası olabilir. (Örn. *Scorpions-still loving you Metalika-nating else medirs*). Veya sadece "Ho-Ho-Ho" da diyebilir ve bacalardan sahur paketi atabilir. Ramazan davulcusuna en yakın figür noel baba diye düşünüyorum. Senenin bi günü hariç bakır bir konu. Boş vakitlerinde Müslümanları sahura kaldırdığına inandırabiliriz Avrupalıları.. Bir diğer kaynaşma figürü de omzunda müzik seti taşıyan zenciler olabilir.. Sahur vakti bunlar up-tas up-tas geçseler dahi Avrupalı şöyle bi bakar "aman zenci geçiyo" der çok umursamaz, biz de rahat rahat sahura kalkmış oluruz, hem de birbirinden güzel zenci ritimleriyle.. Yu no wad ay min?.. Ramazan zencilerinden sonra bir başka figürümüz ise ramazan gerillası.. Avrupalı gerillayı sever. Ramazan davulcularını ezilen bi halk olarak gösterip, illegal gerçekleştirecekleri davul eylemlerini batı toplumuna desteklebilir, onları davulcu bile yaparız.

Peki, "baba bütün Müslümanlar niye bu saatte uyanık" derse çocuk, Avrupalı baba ne cevap verecek.. Avrupalıyı bu konuda da bilgilendirmek gerekcek. İşte cevap: İtiz cast di dirim sivit hart, yani "sittir git, yat uyu" çocuğu fazla şımartmıcaık Avrupalı, önce bunu bilgilensin.. Vur ağzına yolla çocuğu.. Sizinle anlaşıktı çocuğunuz kaldı anına koyim.. Avrupalı biraz kafayı çalıştırsa ramazan davulcusunu kullanır çocuğu korkutmak istediği zamanlar.. Mesela: Öyle yapma seni tokmaklıya veririm, bi daha bunu derseni seni davulcuya satarım, çocukların derisini geriymuş davula, falan fıstık aklını alıcan çocuğun.. Mum olacak mum..

Bütün bunlara rağmen ramazan davulcularını yine de A.Bye sokamazsak, Rio karnavalına ihraç edelim derim.. Orda davulların gece geç saatlere kadar susmadığını biliyoruz.. Veya kuzey avrupanın altı ay gündüz olan yerlerine yollayalım.. Gece vakti davul çalıp tepki çekmemiş olurlar. Ama "yok arkadaş ben davulcusuz yapamam" diyorsanız, son ihtimal Pakistan, Suriye, Mısır gibi Sünni ülkelere turist olarak gidip ramazanı buralarda geçirebilirsiniz..

Ramazan davulcuları Fransız direnişindeki gibi yeralına gekilip seslerini sokaklar boyu devam eden mazgallardan da duyurabilirler. Veya fosforlu tokmak ve davullarıyla gece karanlığında hoş bir şovla da Avrupalının kalbini kazanabilirler. Ramazan davulcusu bu, ne yapacağı belli mi olur. Bi bakarsın davul dövüyo, bi bakarsın füküt üflüyo...

Yazıma Libyahın 70 senedir milli ramazan davulcusu olan Bedr Hassan Faydın unutulmaz bir manisiyle son veriyorum..

"Masada boş bardaklar
Kırılmış tabaklaar
Sahur vakti geliyor
Yiyelim sabaha kadar
Hey hey
Uykusuz her gece
Naaninaanina..."

MACERAVİ SEVEN ADAM

CENGİZ ÜSTÜN

UYKUSUZ 2 YASINDA Ya ben?

O GÜN O ODADA NELER OLDU?

Erman Çalar

Annesi getirdi

Odanın kapısı usul usul vurulduğunda bilgisayarımın başında oturtuyordum. "Buyrun?" dedim. Kapı yavaşça açıldı, gelen misafir kadın ve küçük çocuğuydu. "Erman'cığım çalışıyor musun? Rahatsız etmiyoruz değil mi?" dedi küçük çocuğun annesi. "Yok estağfurullah buyrun" dedim. Kadının ne amaçla odama geldiğini biliyordum, yine de kadının açıklamasını ilgilile dinledim. "Tolga'nın iğide biraz canı sıkıldı Erman abisi. Senin bilgisayarında oyun var mıymış merak etti. Ben çok ayp abi rahatsız edilemez dedim ama illa soralım diye ısrar etti" dedi kadın. Çocuğunun kuramayacağından emin olduğu cümleleri çocuğunun yerine kendisi kurarak kendisini aradan çekti, benimle Tolga arasında bir diyalog başlattı. Dahaben "gel Tolga'cığım, bakalım var mı senin sevdiğin gibi oyun?" derken kadın odamı terketmişti bile. Küçük çocuk sabit başkılarla bilgisayara bakmaya devam ediyordu.

İkna olmadı

Ben küçük çocuk için oturacak yer ayarlamaya çalışırken, benim oturduğum bürosite tirmandı, klavyenin tuşlarına rastgele basmaya başladı. Ben ikinci bir sandalye getirip, yanına oturma kadar bu tutumunu sürdürdü. Henüz kendi başına bilgisayarda oyun bulup açacak kadar kafası çalışmıyordu. Böyle yapmaması gerektiğini, uslu olursa oyun açacağını belirttim. Biraz duruldu, sandalyeye geçmeyi kabul etti. "Nasıl oyun oynayalım seninle, ne istersin?" diye sordum. Arabayarı oynamak istediğini söyledi. Oyunun açılış demosunu görünce yine heyecanlandı, klavyeye uzanıp tuşlara basmaya çalıştı. Ben kendisine oyunun daha açılmadığını, açılınca oynamaya başlayacağını anlattım; o da bana babasının bilgisayarında da oyun olduğunu, fırsat buldukça savaş oyununu oynadığını bahsetti. Adamları vurduğuna, her vurduğu adam için puan aldığını, daha çok puan aldıkça daha çok adam öldürme hakkı kazandığını anlattı. Kim bilir babası nasıl kerizliyordu bu çocuğu. Aksiyon filmi açıp "buraya basacaksın, adam gelince de bu tuşa basıp adamı vuracaksın" desen jenerik yazılarını görene kadar tuşlara basacak yaşıydı. Ben de şansımı denemek adına "şimdi biraz ben oynayayım sen öğren, sonra iyice öğrenince sen oynarsın" dedim, kabul etmedi. İsrar ettim ama bağırsı gibi olunca geri adım atmak zorunda kaldım.

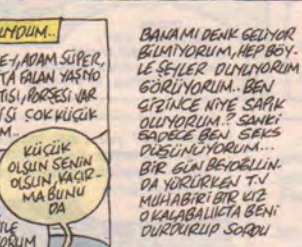
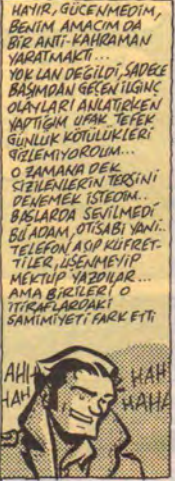
Her yere çarptı

Oyun açıldıktan sonra onu bürosite yerleştirdim. Basması gereken tuşları gösterdim, buraya basınca gidiyor dedim. Hemen o gösterdiğim tuşa basmaya çalıştı. "Dur, daha değil, bak yarış başlamadı daha" dedim ama beni dinlemedi. Hangi tuşun arabayı sağa veya sola döndürdüğüyü ilgilenniyordu. Yarış başladığından heyecandan bağırdı, bir süre araba sesi çıkardı. Kendisinden beklendiği üzere arabayı yolunun üzerindeki ilk ağaca vurdu. Yine de elini gitme tuşundan çekmek konusunda isteksizdi. Bir süre yolunun üzerindeki ağacın kendi kendine yok olacağını umuyordu. "Geri tuşuna bas, geri gidip yola çıkman gerekiyor" dedim, ilgilendi. Geri tuşunu gösterdim, ona da gitme tuşuna bastığı kadar şekle bastı. Arkasındaki başka bir ağaca çarpana kadar geri gitti. "Dur bak ben sana arabayı yola çıkartayım, sen yoldan devam et" dedim, "olur" dedi. Arabayı yola geri çıkartıp klavyeyi tekrar Tolga'ya verdim. Bir süre düz gittikten sonra yeniden ağaca çarptı.

Teşekkür etmedi

Oyunu kırkbeş dakika kadar bu şekilde oynadık. Tolga aracı hedefine kilitlemiş bir kaplının motivasyonuyla ormanlık alana sürdü, ben arabayı tekrar yola çıkardım, o tekrar ormanlık alana sürdü. İkimiz de garip bir billing seviyesine ulaşmıştık, odada çıt çıkmıyordu. Neden sonra annesi geldi, "hadi Tolga'cığım, Erman abine teşekkür et, kalkıyoruz artık" dedi. Tolga alına gelen ilk hareketi yaptı ve ağlayarak bürositten yere süzülür, yerde topak oldu bir süre ayağa kalkmayı reddetti. Annesi çocuğu yerden kaldırmaya çalışırken bir yandan bana Tolga'nın bilgisayarına ne kadar meraklı olduğunu ve babasının bilgisayarını çok güzel kullanabildiğini anlatıyordu. Ben de bir süre çocukların bilgisayarla erken yaşta tanışmalarının faydalarından bahsettim. Tolga sürüklenerek odadan çıkartılırken onunla gözgöze geldik. O gıdince oyunu oynamaya devam edeceğimi anlamıştı.

Tolga (temsilî resim)

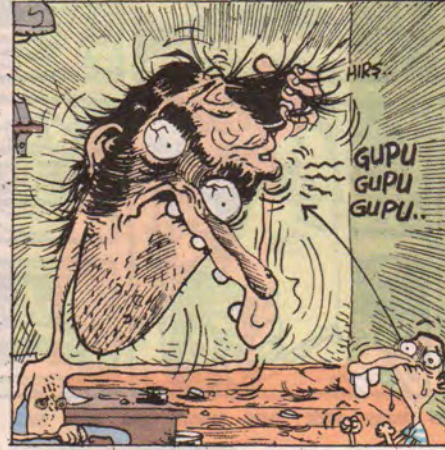
ÇEKİRDEK

Çekirdek yerken algısı azalıyor insanın. Sadece seyretmeye başlıyorsun. Televizyonda şarkı söyleyen bir Erol Büyükburç, bir maç ya da karşında konuşan bir insan fark etmiyor. Mutlak bir seyretmenin esiri oluyorsun. Dudakların morarak şişmeye başlamıştı. Gözlerin anlamsız bir bakışta sabitleniyordu. Kendini zorla yediriyordu. Zekânın her 'çıt' tı biraz daha gerilediğini hissediyordum. Durumuyordum, aslında durmak da istemiyordum. Tabagım boşaldığından yeniden doldurdum.

"Bu adamlardan her şey beklerin," dedi. Bunu söylerken her kelimenin tepesine bir tokmakla vuruyordu gibiydi (galiba 'her şey' kelimesine 2 kere vurdu). Vurguyu çok seviyordu. Bense vurulu konuşulmasından hiç hoşlanmıyordum. Konuşurken sık sık 'insanlar' diyardı. İnsanlar bencildi, insanlar düşüncesizdi, insanlara i-na-na-mı-yordu. Bayan Vurgu, hayatla ilgili tüm sıkıntılarını ortaya koyup bulabildiği bütün kelimelere abanırken, ona sadece çekirdek yerken çıkardığım 'çıt' çıt' sesile karşılık veriyordum. Kendini çok erdemli bir yerde konumlandırıp geri kalan nüfusa 'insanlar' diyenleri pek dinlemiyordum. Yüz ifadem sadece acı bir çekirdeğe denk geldiğimde değişiyordu. Onun dünyayı durdurdu sıkıntılarını karşısında tek sıkıntı acı çekirdeklerdi. Erol Büyükburç, bağımaya başladı. Jüri üyesi olduğu programda kendisine söz hakkı verilmesini, "Ben sak-sı-de-ğ-i-lim," diye bağıracak protesto ediyordu. Çok güzel bir vurguydu bu. Çekirdek dünyama yanıma alarak televizyona yöneldim. Çok porselenli dişleriyle stüdyodakileri ısırmak istemiş gibi bir hali vardı. 70 yaşında hâlâ Elvis Presley olmak isteyen bu adamı seyrederken çekirdek yeme hızım arttı. Ellerinde kalan tek şey, 'hâlâ gencim' gösterisinden ibaret bu tür insanları çok uzun süre izleyebiliyordum. Julia Iglesias, Gönül Yazır, Erol Presley gibi sanatçılar, bana hayatta belli bir yaştan sonra direnmenin çok da anlamlı olmadığını öğrettiler. Sağ olsunlar. Bayan Vurgu, "Kapat sana şu televizyonu, bir şey anlatıyordur burada," dedi. Demek ki Erol'u ukturmadan seyrettiğini sanırken iyice kapıttım. Televizyonun sesini kısarken, "Aa yok, dinliyorum ben seni, çıt çıt," dedim. Sonra da kendimi affettirmek istemişim gibi tabağı uzatarak, "Çekirdek?" dedim. "Yok, istemem," dedi. Onunla ilgilenmediğim dakikalarda karnına çektiği bacaklarını kollariyle sararak 'depresyonlu kız' pozisyonunu almıştı. Suskunluk oldu. Bu suskunluk boyunca çekirdekleri dişlerimin arasında hoyratça karmak yerine, nazikçe ezmeye ve böylece 'çıt çıt' seslerini minimal bir desibe ile indirmeye gayret ettim. Fakat ufak bir sorunum vardı, en son ne anlatıldığını bilmiyordum...

Suskunluk boyunca depresif pozisyonu korudu. Yalnızca ara sıra hafifçe öne arkaya sallanarak pozisyonuna şizoid eklemeler yapıyordu. Tabaktaki çekirdeğin bitmesine rağmen paketten ilave yapmaya çekiniyordum. Kabukların arasında ümitsizce çıtlanmamış taneler anyordum. En az onun kadar çaresizdim. Sonra aniden, "Denizi olmayan bir kente yaşayamam ben," dedi. A-ha 'romantik solunagç solunumu', dedim içimden. Akıma gelen tek şey, "Yaşadığımız ilde deniz var," cevabıydı. Bu tür melankolik girişlere böyle coğrafik bir cevap vermek ayıptır. O yüzden cevap vermedim çekirdeğe devam ettim. Sesi kısık televizyonda Fatih Altaylı'yı gördüm. Sadece görüntünden ibaret bir Fatih Altaylı'yı seyretmenizi tavsiye ederim. Dudaklarınız tanımsız bir devinim var. Çekirdek yemek bu adama çok yakışır, diye düşündüm. Özellikle kabukları tükürmesi tam bir şölen olabilir. "Denizin olmadığı bir kente nefes alamazmışım gibi geliyor," cümlesini duyunca televizyonu bırakıp tekrar Deniz Canlısı'na döndüm. Denizin peşini bırakmaya niyeti yoktu. Ben çekirdeğe, o sonu gelmez konuşma iştahıyla, beraberce bir uçuruma doğru hızla yaklaşıyor gibiydik...

Bazı insanların denizi olmayan kentleri kendi coğrafyalarından silmek gibi bir arzusu var. Bu tür söylemlerde 'şehir' ve 'kent' kelimelerine özel bir vurgu yapılıyor. Özellikle 'kent' kelimesi duygulan çok iyi karşılıyor. Mesela, "Kaçacağım bu ilden," diyemezsiniz ama "Kaçacağım bu kentten," dediğinizde yüzünüzde aniden bir ozan yorgunluğu çöker. Önündeki çekirdek dağıtittikçe büyüyordu. "Sen yaşayabilir misin deniz olmadan?" dedi. Tam o anda, bir çekirdek kabuğu iki ön dişimin damak tarafındaki aralığına saplandı (bu en kötü çekirdek yaranalanıdır biridir). Yaralı olmama rağmen cevap verdim: "İstanbul iyidir..." "Evet... iyidir..." dedi. Benim cevabımdaki sıradanlığın çok ötesinde bin bir manayla yüklü bir onaydı bu. Dilim dişlerimin arasına yaptığı serferlerden her defasında yeniliyle dönüyordu. Parmaklarımı bu operasyona dâhil etmem gerekiyordu. "Belki de en iyisi bir kıyıya, ne bilirim Ayvalık'a falan yerleşmek," dedi. Parmaklarımı ağzıma soktum. İçinde, 'dingin' kelimesinin olduğu bir cümle kurdu. Parçayı yakaladım. Şehir yaşamıyla ilgili bir şeyler söyledim. Parçayı tam çekerken kırıldı. (İşte en kötü çekirdek yaranlanması!) "Kafam çok karışık," dedi. Televizyonda Cüppeli Ahmet Hoca'yı gördüm. Benim de kafam karıştı. Parçanın iki dişimin arasına yarattığı basınç can sıkıcıydı. Parmaklarımı tekrar ağzıma soktum. Operasyon biraz uzayınca dudağımın kenarından ağız suyum aktı. Deniz Canlısı, içeriğinde 'Kaz Dağları', 'doğa' ve 'Tuncel Kurtiz' olan bir şeyler söyledi. Parça bir türlü çıkmıyordu. Çaresizdim. Çekirdeğin beni konumlandırdığı çok meşgul bir boyutta Deniz Canlısı'nı artık hiç dinlemiyordum. Ayrı ettiğimin farkındaydım. Çekirdek belasından kurtulur kurtulmaz onunla konuşmaya karar verdim. Ama önce dilimin ve parmaklarımın çıkarmadığı parçadan kurtulmak için bu işin ustası bir kahramanı kendi saflarıma katmam gerekiyordu. Denizin, Kaz Dağları'nın ve kentin şiddetini azalttığı ilk boşlukta usulca sordum: "Sende diş ipi var mı?"

BEBEK KAFASI

VEDAT ÖZDEMİRZOĞLU

Çatı Katı

Neydi benim basit, sefil planım? Hatırlayalım: İlaç patronu Cabbar Bey hayatını anlatacak, ben de yazacaktım. Çok da başım ağrımadan çalışacaktım, zenginın hatıratı züğürde yolluk olacaktı.

Peki o zaman niye uyudum ben, bir gün boyunca, Basri Bey'in Balat'taki evinde? Ayaklarım çıplak, bahçenin toprağına basıyorum. Basri Bey, kendi kendine mırıltilar çıkararak, kara bir tavuğu besliyor.

"Bu alçağın hayatını yazma evlat" diyor Basri Bey, "bu oyuna alet olma! İşçilerine kendi imalatı ilacı yutturarak zaman kavramını bulandırmış ve haksız kazanç sağlamış bu piç, şimdilerde duayen gibi muamele görüyor. Hayatını yazarsa, bir ihanete ortak olacaksın!"

"Ama avans aldım" diyorum.

"Ne kadar aldın" diye soruyor Basri.

"Beşbin lira!"

"Yedin mi hepsini?"

"Yo, çoğu duruyo!"

"Ye! Siktiret, harca hepsini. Bana da ver biraz hatta, kunduzun kalbine kazık çak! Çak be evlat!"

"Olur mu yav öyle şey, yazmıcaksam adama parasını geri veririm!"

Basri Bey susuyor. Bir cep kanyağını bitirip yenisini açıyor. Bana da çay veriyor. Bakkalın tıknaz çırağı belirip Basri Bey'i çağırıyor. Basri gidiyor.

Yalnızlığımı fırsat bilen alık ilham perim, ağacın dalına damlıyor:

- N'aber yav, n'apıyosun sen burda?

- Bırak detayı, n'apayım onu söyle!

- Sen etik sahibi yazar diil misin, hemen bırak o adamın hayatını...

- Olan olmuş, ben n'apayım, işi tamamlayıp paramı alsam olmaz mı?

- Boşver, bulursun daha iyi fikir!

- Sanki veriyosun da fikir...

- Bırak şimdi fikri mikri, ben aşık oldum, aşk deyince başka konu konuşulmaz!

- Kime aşık oldun?

- Senin iskelete!

N'oluyo yav, hay mına koyiim! İlham perim, iskeletime aşık.

Basri'nin bıraktığı şişeden bir yudum alıyorum.

O esnada iskelet dile geliyor:

- Ben de sana karşı boş diilim!

Boş olmamak mı? Perinin yanakları kızarıyor. Küçük, serin bahçede iskeletimle peri dansediyorlar. Karatavuk, ilgilenmiyor. Gözleri kıpkırmızı, dönüyor Basri Bey. "Tam oldu memleket" deyip şişenin kapağına kanyak damlatıyor. Karatavuk, kapaktan yutuyor alkolü. İskeletim benden mutlu! Bu beni de mutlu ediyor. Kimler arasında olursa olsun, aşk hali, aşksızlıktan iyidir. Aşksızlık, bir büyük can sıkıntısı. Şükredememek. Aşksız sahneleri montajda atmak lazım.

Basri Bey, bir torba dolusu döküman ve tablet örnekleri verip beni uğurluyor, karatavuk kucağında. Bakkalın ceketli, tıknaz çırağını otoparkta penaltı atarken görüyorum. Top, kalecide kalıyor...

Eve dömiyorum. Budapeşte'den dönmüş Masal. Buz gibi.

Konuşmuyor. Zaten konuşsa "Gece nerdeydin?" diyecek. Nasıl anlaştım ona ben basri'yi, tavuğu. Duş alıp peştemale sarınyor ve sigara içiyorum.

Sessizliğini bozup "Yanımda içme şunu!" diyor. Aha da beklediğim fırsat!

- Burda peştemalle oturup sigara içen Brad Pitt olsa caz etmezdi mi?

- Caz etmek mi?

- Soruma cevap ver, Brad Pitt olsa?

- Ya, ne alakası var?

- Demezdin de mi bişey? (Sinirden "di mi" yerine "de mi" demek.)

- Senin sinirlerin bozuk.

- Problem diil, ilaççı dostlarım var!

- Efendim?

- Brad Pitt olsa böyle olmalıktı!

- Evet efendim, Brad Pitt olsa böyle olmalıktı!

Giyinip hızlı evi ve Masal'ı terk ediyorum.

İyice dramatik olsun diye de, sadece

Muhammet Ali'nin orijinal imzalı portresini alıyorum yanıma.

Çok rahatlamış haldeyim. Sırada Cabbar Bey var. "Buyrun avansınızı, hayatınızı başkası yazsın" deyip sıyrılacağım bu işten.

Üzerimde siyah takım elbisem var ki, bu beni daha da kararlı bir adam yapıyor. Şu an ben ciddiyet arz ediyordum, takım

elbiseliyken espi-şaka yapmaym bana, kaos konuşalım, teori-iş-analitik risk

konuşalım!

Cabbar Bey, kapıda cacık kaşıklayarak

karşılıyor beni:

- Gel, gel, tam zamanında geldin!

- Sizinle konuşmak istiyorum.

- Gel gel, balonda konuşuruz!

- Nasıl?

- Ah ah ah!

Bu adamı bu gülüşü beni delirtecek. Arabaya binip açık araziye

çıkıyoruz. Gerçekten de kocaman, sarı balon duruyor orda.

"Arkadaşım hediye etti, ah ah ah!" diye coşkular içinde biniyor

balona Cabbar Bey. Arkasından ben de biniyorum. "Ama ben de ona aşçımı hediye ettim" deyip yine gülüyor. Adam hediye

etmiş manyak!

Havalanıyor!

Şehir giderek oyuncak kent haline gelip ufalıyor. Cabbar Bey, gayet şen.

- Güney Bey'le tanışıyor musunuz ha!

- Evet. Siz nerden tanıyor sunuz?

- Güney benim orta mektepten arkadaşım. Bu balonu da bana Güney hediye etti!

Vay manyak! Aşçıyı alıp, balonu vermiş. Tahmin etmeliydim, bunu sadece Güney Bey yapar.

- Evlat, hep iş hayatından bahsettik. Özel hayatımı da anlatmak istiyorum!

- Öncesinde konuşmak istiyordum ben..

- Dur dur, dinle! Emlakçı bi sevgilim var, beyaz gözlüklü!

- Cabbar Bey...

- Elindeki boş evlerde sevişiyoruz hayatım! Kiminde eşya var, kimi de boş! Ah ah ah!

Balon giderek yükseliyor, Cabbar susmuyor.

- Sonra son dönem,

arkadaşlarımızla aramızda

'kadin hediye etme' huyu çıktı.

Doğum günlerimizde kadın

paketletiyoruz birbirimize.

Kadın yav! Hediye yav! Tabii

bunları yazma, ah ah ah!

Gülerken bir yandan da elini

gerip, parmaklarını büküp, ileri

geri devinimlendiriyor. Göz de

kırpyor!

- Söylemesi ayıp, bi de gelinlik

fantezim vardır Sedatcım!

Sevgiliyerime gelinlik giydirim

ben! Aha aha ah, bulur

buluşturur, icabında satın alır,

gene giydirim!

Aklım çıkıyor. Karşımda psikopat

var! Gene de cesaretle herşeyi

anlatıyorum.

- Bak sen Basri'ye! Özledim

köftehoru!

Cabbar Bey, balonu Balat'a

indiriyor. İkimi, Basri Bey'in

evine gidiyoruz. Basri "Eyyvah

eyvah" bakışlarıyla karşılıyor bizi.

Cabbar, hakkaten hasretle sarılıyor

Basri'ye.

Bahçeye masa kuruluyor.

Kadehlerin çarpışmasını takiben

açılıyor: "Sendeki ve bendeki

bilgileri harmanlayacağız Basri! İyisiyle kötüsüyle çıksın ortaya

portrem! Çıksın yav! Senin de paranı iki katına çıkarıyorum

evlat! Ah ah ah!"

Basri ve ben, sessizce rakımızı yudumluyoruz. Kalkarken Cabbar,

Basri'ye kedi kafası gibi, bi tomar para veriyor, "irtibatı

kesmeyelim" diyor. Karatavuk, bu kez kümeşte.

Koltuğumun altında Muhammet Ali resmiyle ilk bulduğum

Ankara otobüsüne biniyorum. İstanbul iyice saçmalaştı, böyle

sürece şehri uzaktan kesmek en iyisi. Süreci mürec, ağaç mağaç;

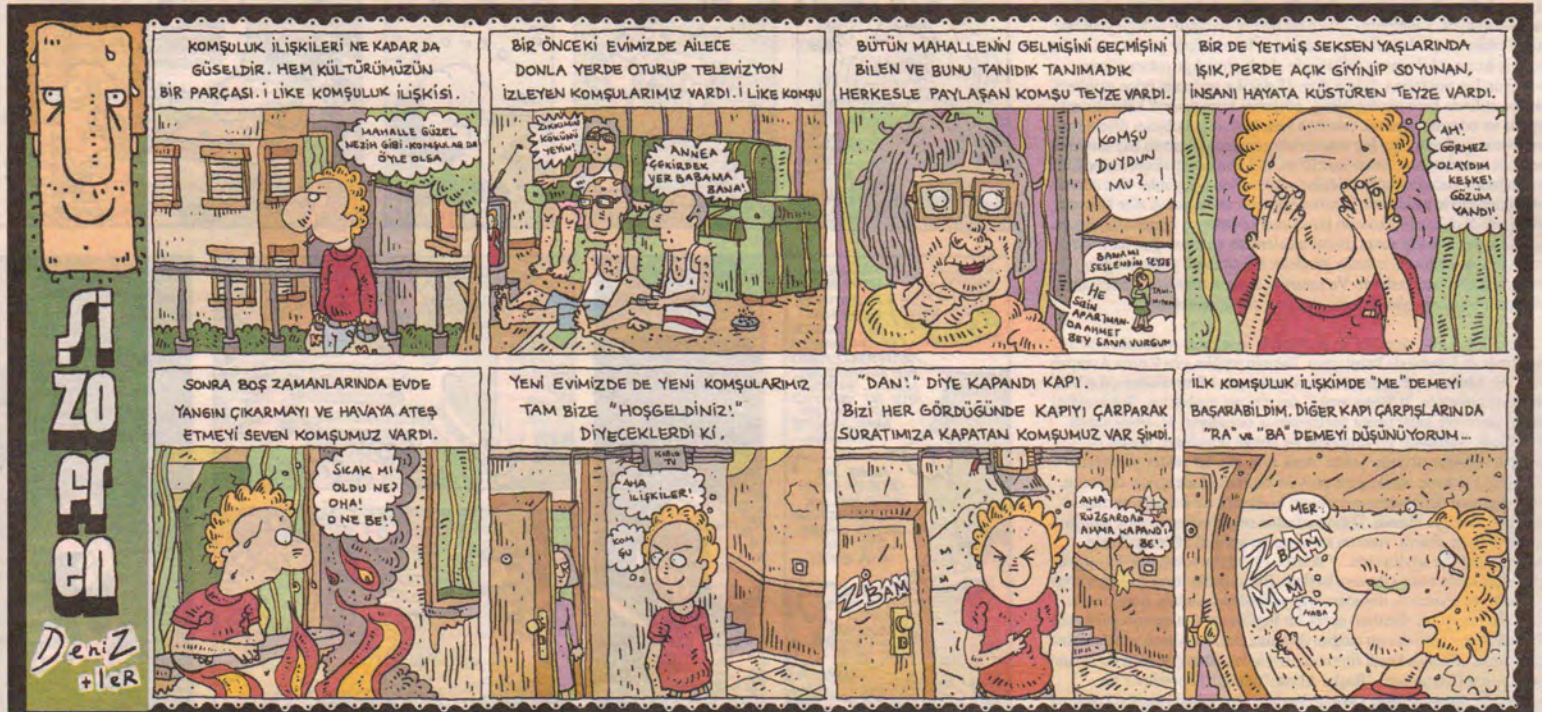
işte bu yüzden türkçede m ile başlayan kelime yok!

Cabbar, planını bilgileri harmanlayacağız Basri! İyisiyle kötüsüyle çıksın ortaya portrem! Çıksın yav! Senin de paranı iki katına çıkarıyorum evlat! Ah ah ah!"

Basri ve ben, sessizce rakımızı yudumluyoruz. Kalkarken Cabbar, Basri'ye kedi kafası gibi, bi tomar para veriyor, "irtibatı kesmeyelim" diyor. Karatavuk, bu kez kümeşte.

Koltuğumun altında Muhammet Ali resmiyle ilk bulduğum Ankara otobüsüne biniyorum. İstanbul iyice saçmalaştı, böyle sürece şehri uzaktan kesmek en iyisi. Süreci mürec, ağaç mağaç; işte bu yüzden türkçede m ile başlayan kelime yok!

uğur gürsoy

1. SAYISI ÇIKTI!
MARKETLERDE, GAZETE BAVİLERİNDE

FIRAT BUDACI
"KENDİMİ DURDURACAK DEĞİLİM"
HAFTAYA BÜTÜN KİTAPÇILARDA

1.ve 7. CİLT ÇIKTI!
marketlerde ve tüm gazete bayilerinde..

BENİM DE SÖYLEYECEKLERİM VAR!

Umut SARIKAYA

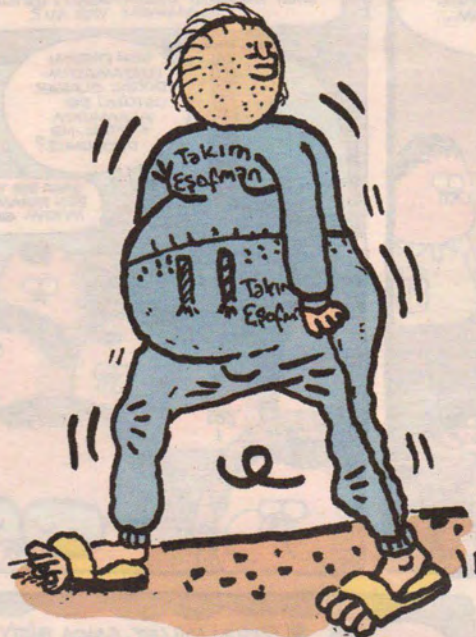
BİLİNC

O sabah uyandığımda kendimi dev bir Kıvanç Tatlıtuğ'a dönüşmüş olarak bulmuştum. Saatlerce aynada kendime baktım. Gözlerime inanamıyordum. Kaşıyla, gözüyle, kıvanç Tatlıtuğ'un aynısıydım. Fakat bilincim yine bana aitti. Sivas'ta doğmuştum, Sarıyer'de büyümüştüm, uykusuz dergisinde çalışıyordum. bütün anıları tastamam hatırlıyordum. peki ben bütün bu anıları Kıvanç Tatlıtuğ olarak mı yaşıyıştım? Belki hep Kıvanç Tatlıtuğ'dum, insanlar beni hep böyle biliyorlardı da ben yeni fark ettim Tatlıtuğ'lugumu. "bunları düşünürsem kafayı yerim" diyerek önünü sonunu düşünmeden Kıvanç Tatlıtuğ'lugumun tadını çıkardım. Hiç önünden ayrılmadığı gardropun aynasının önünde saatlerce dansettim. O kadar mutluymdım ki anlatamam. Durumu müjdelemek için hemen kız arkadaşımı aradım. Sesimi yadırgamamıştı, "başına devlet kuşu kondu aşkım. Yine iyisin haaa kaçaaalll!" dedim. "Ne diyorsun Umut sabah sabah sen" diye çıkıştı. Telefonda anlatacak gibi değil, tez zamanda buluşalım. Gör ve yaşı beni" diyip kapadım telefonu. Dansıma devam ettim. Bir duş alıp, belime yüz havlusuyla biraz ortalıkta gezindim. Sonra aklıma bi fikir geldi. Dolapta 2 buçuk litrelik pet şisedeki suyu alıp sudan birazcık dudaklarıma ve çeneme döküm. Çenemden sular damlarken elimdeki pet şişeyi kafaya dikerek içtim, diğer elimde belimdeydi. İçtikten sonra pozisyonumu bozmadan kafamı sağa çevirip, kameraya söyley gibi "Tatlıtuğ gücü!" dedim.

Bilinc yine bana ait olduğu için keyfim daha da yerindeydi. Hayatımdan gerçekten çok memnundum. İyi kötü Umut Sarıkaya tipine bu yaşlara gelmiştim, kendimle barışık bi kişiliğe sahiptim, bu yaştan sonra Kıvanç Tatlıtuğ olmasam da olurdu ama madem Kıvanç Tatlıtuğ görünümünde Umut Sarıkaya oldum, ben hayatta daha ne isterdim ki... "Güzel adamım güzeeeelll..." diyip durarak, evde geziniyordum. Saçlarım filan ne kadar yumuşaktı, gözlerim, ağzım, boyum posum... "Şükürler olsun Allah'ım, benim temiz kalpli olduğumu, şurada hiçbir kötülük olmadığını gördün de bana bu bedeni 30 yaşından sonra verdin" diye dualar ettim ve ardından "teravileri kaçırmayacağım lan bundan sonra" diye karar aldım. "Sigaray da bırakıyorum, eski bedenime zarar vermekten gocunmazdım ama kıvanç bedenime bunu yapmamam" diye kendi kendime bir müddet düşündüm. O sırada kapı çaldı. Belime havluyu bağlayıp açtım. Gelen kız arkadaşımı. Beni görünce hemen bayıldı, hiç bişey demeden kollarıma alıp yatağa götürdü, seviştik. Göğsümde ayıldığında sigara içip tavani izliyordum. "nasıl oldu Umut bu?" dedi elini gezdirirken bedenimde. "o kadarını kurcalama işte. Oldu bi kere." Dedim. "hem sen onu bunu boş ver de sen sarışın mavi gözlü erkeklerden hoşlanmam diyordun bana" diye sordum. "umut saçmalama lütfen ben senle eskiden beri sevgiliyim. Ne yani başına bişey gelmiş ve ben bu durumu yadırgadım diye ben mi suçlu oldum şimdi" diye çok fazla ve uzun konuşarak kendini haklı çıkardı. "ahhh kadınlarrrr" diyerek gülümsedim. Eski bedenimde olsaydım bu olayı çok uzatırdım ama seçme şans çok olunca insanın biryle çok kavga edesi gelmiyor". Üstümü giyinirken "nereye gidiyorsun daha yeni geldim" dedi, dudaklarını ısırarak. "dergiye gidiyorum. Bugün çalışma günü biliyorsun hayatım" dedim. "Ya artık ne dergisi Umut! Adam Kıvanç Tatlıtuğ olmuş hala karikatür çizicem diyor" dedi kendi kendine kızgınlıkla. "biz bu karikatür yoluna başımızı koyduk kızım, varısın Orlando Bloom olayım, varısın Eştin Kaçır olayım ne çıkar, bende bu yürek olduğu sürece, ben karikatür çiziceğim, yazı yazacağım. Bu yürek, bu beden susmayacak, türkü olup dilden dile dolaşacak" diye haykırdım odanın ortasında. Eskiden olsa böyle mesleğimle ilgili konuşmamı pek umursamazdı ama bu sefer konuşmamı gözyaşlarıyla dinleyip, histerik bir biçimde "bravo deli mavi, bravo" diye bağırarak alkışladı konuşmamı. Odanın ortasında alkış fırtınası kopmuştu, ben de "asil önemli olan sizsiniz" dercesine, kız arkadaşımı gösterip önü alkışladım. Şehir tiyatrolarında oyun bitimi gibiydi yatak odamızı. Dimdik odanın ortasında durup ellerimi belime koyarak bekledim. Yataktan inip sürünerek geldi, bacama tutundu, seviştik.

Dergiye kafamda binbir düşünce içinde gittim. Köşeye hiç bişey çizmemiştim, yazı da yoktu. Yine programlı olucam bundan sonra diye dergi bitiminde kendime söz vermiş, yine hiç bişey yapamıştım. Bir hafta ne de çabuk geçmişti. O kadar karikatürü öv, çizmenin nasıl büyük bir zevk olduğunu söyle dur, insanları bu hazzı hiç fark edemeyecek oluşlarına üzü, işini yüceltlikçe yücelt sonra da hiçbir şey çizmeden dergiye git. Hayatım sürekli kendi kendimi kandırmamla geçmişti, bi de bu Kıvanç Tatlıtuğ'luk çıkmıştı başıma. Eski bedenimi dergiye hapsedebilmişim, ama yeni bedenim doru bir at gibiydi, sürekli gezmek isterdi. Nasıl üç gün boyunca masaya oturup sandalyeye uyuyacağı bu beden? Yenisini bedenim, hayatta en sevdiğim şeyi yapabilem uğruna elimde çarçur olacaktı. Kıvanç'ın bedenini bizim mahalledeki büfeci Namık'a versem daha iyi kullanırdı şerefsizim. Neyse olan olmuş diyip ne çizeceğimi düşündüm yüz boyunca. Dergiye geldiğimde hummalı bi çalışma vardı. Görenler şaşırıyordu ama iş yetiştirmek üzere oldukları için derinlemesine ilgilenniyorlardı yeni bedenime. Hep benim nasıl oldu da Kıvanç Tatlıtuğ olduğumu konuşalım istiyordum. Sürekli derginin bi ortasında

bi burasında dolaşıyordum. Uğur yanıma gelip "oğlum otur şu köşeni çiz bak dergi yetiştirecek, yine çıkamayacağız" dedi, inci gibi dişlerini sergileyerek gülümseyip "aklıma hiçbir şey gelmiyor uğurcuğum" dedim. "nasıl gelmiyor oğlum. Otur masaya." Diye bağırdı. Masada oturup biraz düşündüm. boş kağıda bakıp duruyordum. Çıkayım biraz hava alayım dedim, kuruyemişçiye gidip kuru üzüm aldım aklıma çalışsın diye. Kuruyemişçiden çıkarken içeri giren bir kızla çarpıştım. Gülümsedi bana, özur dilerim. Canım hiç dergiye gitmek istemiyordu. Galata kulesinin oradaki çay bahçesine gidip biraz oturdum. Karşıdaki turist kız kesme şöyle açık havada tek başıma espi düşünüyör olacaktım ama benimkinden de mavi bir çift mavi göz beni resmen gözleriyle soyuyordu. Biri beni gözleriyle soyarken o hafta ne çizeceğimi asla düşünemem. En sonunda dayanamadı yanıma geldi. Biliyör musunuz sevgili okurlar Türk olduğuma inanmadı. Ülkeyizin batıya dönen yüzüydüm resmen. "Allah aşkına söyle Ulrike moderniz değil mi, dışardan görüldüğü gibi değiliz dimi?" defalarca söyledim. Ulrike o kadar çok "modernsiniz" dedi ki en sonunda dile geldi "inanır mısın Umut ben Türkiye'ye gelmeden önce kendimi modern sanırdım, uygar sanırdım. Modernliğimden utandım resmen Türkiye'yi görünce. Arkadaş insanın içinde olacak uygarlık aşkı! İçinde! Na burasında" diyerek masaya çay kaşığıyla vura vura konuştu. "Olacak Ulrike daha da güzel olacak. Bütün ülkeyi İngilizce kursuna yazdırdık. Hepimiz lisan öğrenmeye çalışıyoruz. Herkes İngilizce bilince uygarın işi değil şahbazı olacağız. Sen o zaman gör bizi" dedim. Ulrike'ye çay için teşekkür edip, başka zaman buluşmak üzere cebini alarak dergiye geri döndüm.

"Tatlıtuğ Gücü!". Haftalardır ağzımdan bu kelimelerden başka bir şey düşmüyör. Durup durup söylüyörüm bu anlamsız kelimeleri. Zaten aklı yavaş çalışan biriyim, bi de Tatlıtuğ'luk benim bütün enerjimi alıp götürmüştü. Köşelerim ve yazılarım o kadar kötü oluyordu ki, inanamıyordum bunarı çizdiğime. Dergidekiler benimle fazla samimi olmuyor, dergi dışında pek buluşmak ya da evlerinde misafir etmek istemiyordu. Hatta Cihan Kılıç'ın dergide sadece benim olmama rağmen ve çalışma günü olmamasına rağmen telefonda kız arkadaşına "ya bugün çok yoğun burası sengelme, dışarıda biyerde buluşalım" dediğini bile duydum bi kere. Ender eskiden derdini sıkıntısını anlatırdı şimdi pek aramaz olmuştu. Hoş benim de onlarla ilgilencek halim yoktu. Bir yandan Ulrike'yle yasak aşk yaşıyör, bir yandan da sevgilimin kışkıncık krizleriyle mücadele ediyordum. Kadın ismi olmuştu hayatım. Kırk yılın başında Kıvanç Tatlıtuğ olmuşu bana verilen bu dev tesisi yine bekletiyim ki diye düşünüyordum. Resmen Kıvanç'ın bedenini hor kullanyör, tam randıman versin diye önüne gelen bütün kızlara gözlerim gibi mavi bocuklar dağıtarak, herkesin numarasını alıyör, bu naçiz bedeni gün be gün yıpratıyordum.

Birden aklıma gelen bi düşünce ile irkildim. Haftalardır bunu ben niye hiç düşünmemiştim. Nasıl bu kadar önemli bir şeyi merak etmemiştim. "Ben eğer Kıvanç Tatlıtuğ'un bedenindeysen, gerçek Kıvanç nerde" diye düşündüm. Hemen internete girip gazetelerin sitesinden Kıvanç Tatlıtuğ haberlerini baktım. Çıkan haberleri görünce ekran karşısında o kadar çok bağırdım ki

igerden bağırtıma koşup geldiler. Hemen ekranı kapatıp, insanlardan bağırdığım için özür dileyip, önemli bir şey olmadığını söyledim. Ortalık sakinleşince yine haberleri açtım. Evet, ben iyi bir öykücü değilim, tahmin ettiğinin gibi sevgili okurlarım Kıvanç Tatlıtuğ'da benim bedenimi almıştı. Oksijenle sararttığı saçları ve lacivert lensleriyle eski bedenim dizi piyasasında bi müddet tutunmaya çalışmış, sonra jönlükten yan karaktere geçirilmiş. Yan karakterde bir müddet oynadıktan sonra da diziden atılmıştı. Eskiden sakin tavırları olan bi insan olarak bilinirken, şimdi gazeteci döven bi yaradılışa sahipti. Eski bedenimin gazeteci dövenken öyle çok resmi vardı ki inanmadım. Benim bedenimde kıvanç'ın psikolojisi bozulmuştu. İşler kötü gidince İslami bir kanaldaki tolk şova, şovun komiği olarak çıkmış bi dönem. En son kurtlar vadisinin bi bölümünde bi kere oynayıp, yine o bölüme vurulan adamı oynamıştı. Bir daha da ekranlarda gözükmemişti.

Ben ise sürekli sevişiyordum. İşlerim bok gibi gidiyör, yazılarımı okurlar da dergideki arkadaşlarım da bi türlü beğenmiyör. Hoş artık doğru düzgün arkadaşım da bi kalmamıştı ortada, erkekler beni kısıkanıyör, kızlar ise sadece sevimlik için yaklaşıyör. Çok mutsuzdum, hüzünlüz sevimler dedikleri bu olsa gerekti. Yolumu kaybetmişim, dengemi kaybetmişim, bilincimi kaybetmişim, amacımın sapmışım. Masada saatlerce oturup yazı yazmak çok anlamsız geliyordu. Ama işti bu ve yapılması gerekti. Kıvanç'lığımı dizginlemek için eskiden daha çok oturdum masada. Kız arkadaşımı ayırdım. Ulrike'yle arada bir seviştik. Artık hep dergideydim, sigaray da arttırmışım. Arkadaşlarım "bakmayın benim yeni bedenime, ben yine eski Umut'um. Yeniden aranızı alın ben. Çözülün aramızdaki buzlar" ana temalı bir konuşma yaptım ve tekrar onlarla coşkuya çalışmaya başladım. Eskiden dergide 1 gece sabahlıyorsam artık 4 gece sabahlıyordum. Sürekli eskiz yapıyör, bir şeyler okuyör, muhabbet ediyör, çay içiyordum. Köşelerim düzelmeye başlamıştı çalıştıkça. Ne kız arkadaşımı ne de Ulrike'yi özlüyordum. En büyük hazı komik bir karikatür çizdiğimde alıyordum.

Yine bir sabah dergiden çıkıp eve giderken, yolda onu, Umut Sarıkaya görünümü Kıvanç Tatlıtuğ'u gördüm. Alkollü gözüküyordu. Beni görünce durdu. Ben de durdum. "şimdi alkollü adam konuşmayayım diyip" iyi akşamlar dileyip yoluma devam ettim. Arkamdan baktığını hissediyordum. Arkama bakmaya korkuyordum. Birden kösele ayakkabıdan çıkan adım seslerini duyunca koşmaya başladım. Kara kuru Kıvanç Tatlıtuğ tipinden beklenmeyecek bir çeviklikle arkamdan küfrederek bir çita gibi koşuyordu ama benim bacaklarım daha uzundu. Bir başkasının bedeninde kendi bedenimdeki bir başkasından kaçıyordum. Bilinc yine bana, Umut Sarıkaya'ya ait olduğu için, mücadele etmeyi sevmediğim için, bi yirmi metre kaçtıktan sonra adeta kaçan, yorgun bi tavuk gibi yere çömdüm, gelip beni yakalamasını bekledim. Geldi, sanki kaçıyormuş gibi üzerine kapaklandı, beni yere yatırdı. Yüzüme iyice baktı. "abi inan bilmiyörüm ben de nasıl böyle bişey olduğumu, valla ben bişey yapmadım abi. Bi sabah uyandım böyle olmuşum" diye kendimi savundum. Kızarak susmamı söyledi. Sonra yüzümü, bedenimi uzun uzun izledi. Ben de onun suratına baktım. Belli ki bir az badi çalışmıştı, eski vücudum kendine gelmişti, ensedeki ve yüzdeki sivilcelerden ise eser yoktu. Bana sert bit kat atarak "naapmışsın lan sen. Naapmışsın oğlum sen" diye bağırdı. Kıvanç'ın neden bahsettiğini anlayamıyordum. Şoka girmişti herhalde. Kafamı kokladı, elini sarı saçlarımda gezdirdi. "mına koymuşsun lan saçın. Ne yaptın oğlum bu saçla neyle yakadın. Kiloluk şampuanla mı yıkadın. Şu dişlere bak taharett kiş gibi olmuş. Ulan böyle mi verdik sana vücudu. Üstün başın leş gibi sigara kokuyor. Gözlerin diri gitmiş" diye veyarsını etti. "abi dergi sonrası normaldir. Bi uyuyayım, banyo yapayım o zaman gör sen beni. Akıl alıyörüm akıl. Sen gönlünü ferah tut. Bedenin emin ellerde" dedim.

"Boş ver sen şimdi onu bunu. Bu beladan nasıl kurtulacağımızı biliyörüm. Tut ellerimi ve gözünü kapatıp üç kere "Tatlıtuğ Gücü" de benimle beraber, o zaman eskide dönersin" dedi. "Abi bırak Allah aşkına o ne öyle. Çocuk gibi yıl ortasında yapılacak şey mi o. Biraz olsun ol. Hiç olur mu öyle şey" dedim.

"Söyleyeceksin ulannn" diye gırtlığıma yapıtı. Yerde boğuşmaya başladık. Kıvanç Tatlıtuğ'luk'u geç bulmuşum erken kaybetmeye niyetim yoktu. Yerde birbirimize vurarak debeleniyordum. "Söyle söyle" diye bağırıyordu vurdukça. O sırada gelen bi yumrukla ön dişim kırıldı. Dişim kırılınca Kıvanç daha çok sinirlendi etimi cimcimerle söylemem konusunda ısrar etti. En sonunda el ele tutuşup üç kere "Tatlıtuğ Gücü Tatlıtuğ Gücü. Tatlıtuğ Gücü!" diye bağırdık.

Kırılan dişim yüzümden güçlüklerle konuşarak "al işte söyledik abi. Noldu gördün bi skim olmadı. Hala halifleks gibi sınıksı sert saçlarımla bana bakıyorsun. Olan benim dişime oldu. Ben eve gidiyörüm .mına koyiim" diyerek eski bedenimi sokağın ortasında bırakıp eve gittim. Tipim kaymıştı. Aynada uzun uzun kendime baktım. Bedenim değişse de bilincim yine bana aitti ve gün be gün bedenimi kendisine benzetiyordu. Ben eğer kendimi azıcık tanıyorsam o kırılan sapsarı diş aylaoca yapırmayacaktım.

gelen kutusu

Barış ÖZKAN

Doğan Devrim AKINCI

Servet TURAN

Doruktan

Oğuz ESMEN

Serhat AKSU

Ömer GÖKSEL

Uykusuz Dergisi'nde yayımlanan tüm karikatür, yazı, espri ve karakterleri yayın hakkı saklıdır. Yayınevi ve çizerin yazılı izni alınmaksızın hiçbir yazılı, basılı ve görsel yayın organında ve sanal ortamda kullanılamaz.

Haftalık Mizah Dergisi | 27 Ağustos 2009 | Sayı: 104

Haftalık Yaygın Süreli Yayındır

YAYINGI MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. STİ.

İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur GÜRSOY

YAZIŞLARI MÜDÜRÜ: Nuri AÇAR (nuri@uykusuzdergi.com)

GRAFİK: Hakan ARBAS - **FİRAFİ:** YASA - **YASİ:** TERİM - **KALİRAFİ:** Sevki Sayısmar

Halkla İlişkiler ve Muhasebe: Elvan Aktaş (caglar@uykusuzdergi.com)

Asmalımescit Mah. Sofyalı Sok. Hamam Ap. 2-Blok No: 20/12 Kat:1 Beyoğlu / İSTANBUL

TEL: 0 (212) 245 53 38/39 FAX: 0 (212) 245 63 60 • ISSN 1307-7619

BASKI: APA Uniprint Hadımköy Asfaltlı Ömerli Köyü Mevkii 34555 Hadımköy / İstanbul 0(212) 798 28 40

GENEL DAĞITIM: DPP - 0(212) 622 22 22 **ABONELİK:** Yurtiçi: 99YTL Amerika: 100\$ Avrupa: 70€ Uzakdoğu: 120\$
Banka Hesap Numaralarımız: Yapı Kredi Bankası Parmakkapı Şubesi YTL: 81217859 USD: 81345973 EUR: 81345967

